

JAMES ROLLINS - PODZEMLJE

PROLOG

MOUNT EREBU. ANTARTIKA

Plavkasti led je okovao kontinent, pružajući se s jednog kraja obzora na drugi, uglačan do blještava sjaja orkanskim vjetrovima koji su zamrznutom zemljom nosili komadiće leda. Na površini nije živjelo ništa osim prljavih komadića žutog lišaja, mnogo starijeg od bilo koga od ljudi koji su bili u bazi McMurdo.

Tri tisuće metara ispod Mount Erebusa, ispod glečera, vječno zamrznute zemlje i granita, vojnik Peter Wombley brisao je znojno Čelo. Sanjao je o hladnjaku napunjenom gajbom piva u svojoj kabini. "Ovo mjesto me izluđuje. Proklete mećave na vrhu i toplije od zagrljaja kurve ovdje dolje."

"Kad ne bi stalno razmišljao o tome, ne bi ti bilo tako loše", odgovorio mu je poručnik Brian Flatterv. Skinuo je svoju svjetiljku s transportnog motora. "Hajdemo. Moramo provjeriti još tri releja prije završetka smjene."

Peter je upalio svjetiljku i probadajući pećinu zrakom svjetlosti krenuo za njim. "Pazi kuda hodaš", rekao je Brian osvjetljavajući pukotinu na tlu.

Kad je prolazio pokraj crnog usjeka, Peter se sumnjičavo zagledao. Od svog dolaska prije tri mjeseca, naučio je ozbiljno shvaćati ove rupičaste pećine. Nagnuo se preko ruba i osvjetlio pukotinu. Činilo se da ide ravno do dna svijeta. Zadrhtao je, pitajući se postoje li vrata pakla. "Čekaj me!"

"Idem do releja", odgovorio mu je Brian, namještajući transportnu dasku na ruru tunela. "Imaš pet minuta pauze dok se ne vratim."

Peter je potajno odahnuo s olakšanjem. Mrzio je te "crvotočine", kako su zvali glatke valovite tunele tako malog promjera da se i puzeći jedva moglo proći kroz njih. Transport od pećine do pećine bio je moguć jedino na motoriziranim daskama kroz crvotočine.

Poput dječaka na toboganu, Brian je potrbuške legao na dasku, glavom okrenut prema ulazu u tunel. Uključio je motor, čiji se zvuk odbijao od zidova i odjekivao poput grmljavine, i s podignutim palcem sjurio se u tunel. Daska je zaronila u uski prolaz.

Peter se sagnuo kako bi promatrao Brianov odlazak. Svjetlo se gubilo dok je bučno nestajao iza zavoja. Nakon nekoliko trenutaka, čak se i zvuk utišao do potpunog muka. Ostao je sam u pećini.

Osvjetlio je sat. Ima pet minuta dok se Brian ne vrati. Osmjehnuo se. Možda čak i dvadeset, ako će morati rastaviti komunikacijski relej i promijeniti neke dijelove. Više nego dovoljno vremena. Izvadio je džo-int iz džepa prsluka.

Namjestio je svjetiljku tako da baca široki snop. Tada se naslonio na zid pećine, pronašao šibicu i zapalio je. Oštro je udahnuo dim iz tankog džointa. Ohh! Naslonio je glavu i zadržao dim duboko u grudima.

Odjednom je na drugoj strani pećine odjeknuo zvuk odlomljene stijene.

"Sranje!" Peter se zakašljao i zgrabio svjetiljku. Pretraživao je prostor pred sobom mašući svjetiljkom naprijed-natrag. Nigdje ništa. Samo prazna pećina. Napeto je slušao, ali ništa se više nije čulo. Sjene su i dalje poskakivale pod svjetlošću.

Odjednom mu je učinilo daje mnogo hladnije i mračnije.

Pogledao je na sat. Prošle su četiri minute od Brianova odlaska. Već bi se morao vraćati. Ugasio je džoint. Ovo će biti dugo čekanje.

Brian Flatterv je zatvorio bočnu ploču komunikacijske stanice. Bila je ispravna. Ostala su još dva releja za provjeru. Ovakve rutinske testove moglo je napraviti i pomoćno osoblje, ali ovo je bilo njegovo dijete.

Doživljavao je male statičke šumove kao osobni izazov. Samo malo finog namještanja i sve će raditi savršeno.

Prišao je transportnoj dasci i namjestio se. Ubacio je u brzinu i pog-nuo glavu kad je uletio u tunel. Kao da me guta zmija, pomislio je. Glatki zidovi letjeli su mu pokraj glave dok je svjetiljka osvjetljavala put. Nakon jedne minute, vratio se u pećinu gdje je ostavio Petera.

Ugasio je motor i pogledao uokolo. Pećina je bila pusta, ali ispunjena poznatim mirisom. Marihuana. "Jebem ti!" opsovao je. Dižući se, zaderao se: "Vojnice Wombley! Dovući guzicu ovamo! Trčecim korakom!"

Riječi su mu se odbijale od zidova. Peter nije odgovarao. Pregledavajući pećinu svjetiljkom, Brian nije ništa otkrio. Dva motocikla koja su koristili još su bili na mjestu na drugom kraju pećine. Gdje je taj kreten?

Zaputio se prema motorima kad je lijevom čizmom ugazio u lokvu; potražio je oslonac na stijeni - i promašio. S glasnim jaukom nespretno je pao na leđa. Svjetiljka mu se otkotrljala, da bi se napokon zaustavila okrenuta prema njemu. Kroz hlače mu je prodirala topla vlaga. Stisnuo je zube i opsovao.

Ustao je i s grimasom obrisao stražnji dio hlača. Znao je jednog vojnika koji će dobiti dobar udarac nogom u stražnjicu. Popravljao je košulju kad je primijetio svoje mokre dlanove. Uzdahnuo je i odskočio, prestravljen onim što je vidio na rukama. Bile su oblivene toplom krvlju.

PRVA KNJIGA - Timski rad

JEDAN

CACHO CANYON. NEW MEKSIKO

Proklete čegrtuše.

Ashley Čarter je otrešla zemlju s čizama prije nego što je ušla u svoj zahrđali Chevy. Bacila je prašnjavi kaubojski šešir na suvozačevo mjesto i obrisala čelo maramicom. Nagnuvši se preko mjenjača, otvorila je pretinac i izvadila kutiju sa zmijskim protuotrovom.

Zglobom je trknula radiostanicu i začuo se statički šum. Mumljajući, maknula je omot s igle i povukla uobičajenu količinu protuotrova. Sada ju je već mogla odrediti odoka. Protresla je bocu. Bila je gotovo prazna. Trebalo bi otići u Albuquerque po novu zalihu.

Očistila je kožu alkoholom, zabila iglu u ruku i trgnuvši se uštrcala žučkastu tekućinu. Malo je olabavila povež, premazala jodom dvije rupice na podlaktici, a zatim stavila zavoj.

Iznova je stisnula povež i pogledala sat na upravljačkoj ploči. Deset minuta pa će ga ponovno olabaviti.

Podigla je mikrofona radija i pritisnula gumb sa strane. "Randy, javi se. Prijam." Kad je pustila gumb, čula je samo šum.

"Randy, molim te, javi se. Prijam." Njezin susjed Randy još je bio na bolovanju zbog ozljede leđa u rudniku. U posljednjih desetak tjedana zaradio je ponešto sa strane brinući se preko dana za njezina sina Jasona.

Upalila je motor i vratila se na cestu koju su činile dvije stazice. Iz radija je odjeknula bujica neprepoznatljive buke, a zatim je začula: "... digao. Što se događa, Ashley? Očekivali smo te još prije sat vremena."

Podigla je mikrofona. "Oprosti, Randv. Našla sam novu prostoriju u iskopini Anasazija. Bila je skrivena stijenama koje su se odlomile. Morala sam je ispitati dok je još bilo svjetla. Ali jedna čegrtuša se nije slagala. Moram se javiti doktoru Marshallu. Vraćam se za otprilike jedan sat. Možeš li staviti lazanje u pećnicu? Prijam." Objesila je mikrofona natrag na radio.

Statički šum. "Ugriz! Ponovno! Ovo ti je četvrti put od Božića. Izazivaš sudbinu, Ash. Ovi će te solo izleti jednoga dana stajati glave. Slušaj, kad obaviš dr. Marshalla, požuri doma. Ovdje te čekaju neki marinci."

Namrštila se. Sto je sad učinila? Zagundala je i ponovno zgrabila mikrofona. "Sto se događa? Prijam."

"Nemam pojma. Prave se ljudi", rekao je, a zatim dodao tišim glasom: "I prilično su dobri u tome. Prave vojničine. Upravo onakvi kakve mrziš."

"Samo mi to treba. Kako je Jason reagirao? Prijam."

"Dobro je. Uživa. Udavio je nekog kaplara pričom. Mislim da je zamalo nagovorio idiota da mu da svoj pištolj."

Tresnula je dlanom u upravljač. "Kako se te svinje usuđuju dolaziti u moju kuću s oružjem? Kvragu, odmah dolazim. Izdrži još malo! Prekidam."

Nikad nije nosila pištolj, čak ni u zloglasnim krajevima Novoga Meksika, i sigurno neće dopustiti nekim nedoraslim glupanima da dovlače oružje u njezin dom. Nervozno je ubacila u brzinu, razbacujući kotačima komadiće stijena.

Iskočila je iz kamioneta s rukom u plavom zavoju. Prošla je kroz svoj vrt kaktusa, žureći prema skupini uniformiranih ljudi skupljenih ispod male zelene tende nad ulaznim vratima, jedine sjene stotinama metara uokolo.

Dok je stupala drvenim stubama, muškarci ispred nje malo su se povukli. Osim jednoga, koji je nosio brončane oznake na ramenima i nije se micao.

Otišla je ravno do njega. "Sto si vi to zamišljate, da se ovuda možete motati s arsenalom dovoljnim da zbrišete omanje vijetnamsko selo? Ovdje živi dijete."

Časnikova su se usta stisnula u tanku crtu. Skinuo je sunčane naočale i pogledao je hladnim plavim očima bez ikakvih emocija. "Bojnik Michaelson, gospođo. Pratlja dr. Blakelyja."

Zabuljila se u njega. "Ne poznajem nikakvog dr. Blakelyja."

"On poznaje vas, gospođo. Kaže da ste jedan od najboljih paleo-antropologa u zemlji. Bar sam tako čuo od predsjednika."

"Kakvog predsjednika?"

Bezizražajno se zagledao u nju. "Predsjednika SAD-a."

Nezaustavljiva svjetlokosa pojava koja se probila kroz vojnike potisnula je njeno iznenađenje u drugi plan.

"Mama! Došla si! Moraš ovo vidjeti!" Pogledao je zavoj, a zatim ju je zgrabio za rukav na drugoj ruci.

"Hajde." Razmaknuo je vojnike iako im je jedva dosezao do ramena.

Mršteći se, dopustila mu je da je povuče za sobom. Mrežasta vrata zatvorila su se za njom i krenula je prema dnevnoj sobi. Primijetila je kožnu aktovku nasred stola. Nije bila njezina.

Iz lazanja koje su se pekle u kuhinji širio se miris češnjaka. Trbuh joj je reagirao kruljenjem. Nije jela od doručka. Naoružan zamrljanim kuhinjskim rukavicama, Randv je pokušavao izvući vrele lazanje a da mu ne padnu na pod. Pogled na ljudeskaru opasanu pregačom u borbi s posudom punom lazanja izmamio joj je osmijeh. Pogledao ju je i prevrnuo očima.

Nije uspjela ni otvoriti usta da ga pozdravi, a Jason ju je već vukao za ruku. "Dođi, mama, daj pogledaj stoje dr. Blakely donio. Jebeno je."

"Pripazi malo na svoj rječnik, dečko", upozorila gaje. "Znaš da ne dopuštam takve izraze. A sad mi pokaži o čemu se radi." Uspjela je mahnuti Randvju dok ju je sin vukao u dnevnu sobu.

Kad su stigli, pokazao joj je na torbu i šapnuo: "Unutra je."

Zvuk potezanja vode koji je dolazio iz kupaonice u hodniku odvratio joj je pozornost. Vrata su se otvorila i u hodnik je izašao visok muškarac tamne puti u trodijelnom odijelu, mršav kao motka. Bio je u podmaklim godinama, kratko ošišane kose koja je pomalo sijed-jela. Namještao je naočale tankog okvira. Kad ju je ugledao, razvukao je osmijeh prepoznavanja i krenuo prema njoj ispružene ruke. "Profesorice Ashley Čarter. Vaša fotografija u prošlogodišnjem časopisu Arheologija nije ni sjena originala."

Imala je nos za prazne priče. Puna prašine, s rukom u zavoju i u blatnjavim trapericama nije bila nikakva ljepotica. "Ne pričajte gluposti. Što radite ovdje?"

Spustio je ruku. Na trenutak je razrogačio oči, a zatim se još šire nasmiješio. Imao je više zuba od morskog psa. "Sviđa mi se vaš oštar stav", rekao je. "Pravo osvježenje. Došao sam vam ponuditi -"

"Ne zanima me." Pokazala je prema vratima. "Možete se pokupiti zajedno sa svojom pratljom. Hvala na ponudi."

"Kad biste samo poslu -"

"Ne tjerajte me da vas izbacim." Oštro je usmjerila ruku prema vratima.

"Mogli biste zaraditi sto tisuća dolara za dva mjeseca posla."

"Rekla sam..." Ruka joj je skliznula niz tijelo. Pročistila je grlo i zagledala se u dr. Blakelyja podignute obrve. "Sada vas slušam."

Nakon razvoda je teško zarađivala za hranu i krov nad glavom. Ne računajući projekte na kojima je radila, plaća asistenta jedva je pokrivala njihove troškove života.

"Čekajte", rekla je. "Samo malo. Je li to legalan posao? Sigurno je nešto protuzakonito."

"Uvjeravam vas, dr. Čarter, da je ovo legitimna ponuda. A to je samo početak", nastavio je dr. Blakely.

"Jamčim vam i ekskluzivna prava na rezultate istraživanja. Kao i zaposlenje na sveučilištu prema vašem izboru."

Ovakve je snove imala nakon previše pizze sa salamom i češnjakom. "Kako je to moguće? Postoje sveučilišni statuti... pravila... godine staža... Kako?"

"Iza ovog projekta stoje najviši krugovi. Imam slobodne ruke da zaposlim koga god želim, pod bilo kojim uvjetima." Sjeo je na kauč i prekrizio noge, ruku raširenih na naslonu. "A želim vas."

"Zašto?" upitala je nesigurno, još sumnjičava.

Nagnuvši se naprijed, podigao je ruku moleći je za strpljenje i posegnuo za svojom torbom. Otvorio ju je i s obje ruke pažljivo izvadio kristalni kipić. Okrenuo gaje Ashley.

Predstavljao je ljudski lik; sudeći prema obješenim grudima i trbuhu trudnice - ženu. Prigušene zrake svjetlosti prelomile su se u njegovoj kristalnoj strukturi i sjajno bljesnule.

Glavom joj je pokazao da ga uzme u ruke. "Sto mislite?"

Oklijevala je, bojeći se dodirnuti njegovu krhku ljepotu. "Definitivno primitivno... Čini se daje riječ o nekakvom simbolu plodnosti."

Dr. Blakely je potvrdio njene misli. "Tako je, tako je... Pogledajte izbliza." Ruke su mu zadrhtale od napora dok je podizao tešku figuru. "Molim vas, proučite je."

Uzela ju je u ruke.

"Oblikovana je iz jednog komada dijamanta", rekao je. "Besprijekorno."

Sada je razumjela nazočnost oružane pratnje. Maknula je ruke od neprocjenjivo vrijednog predmeta, a glavom su joj se vrtjele sve moguće implikacije. "Jebeno", prošaptala je.

Ashley je gledala kako dr. Blakely preko puta nje gasi mobitel i vraća ga u gornji džep. "Dobro, profesorice Čarter, gdje smo stali?"

"Imate problema?" upitala je, namačući komadić kruha s češnjakom u umak od rajčice. Sjedili su za zelenim metalnim kuhinjskim stolom.

Doktor je zavrtio glavom. "Nemam. Samo potvrđujem dolazak čovjeka koji bi se mogao pridružiti vašoj ekipi. Stručnjak za špilje iz Australije." Ohrabrujuće se nasmiješio. "Gdje smo stali?"

Oprezno gaje pogledala. "Tko će se još pridružiti ekspediciji?"

"Bojim se da imena moraju ostati u tajnosti. Ali mogu vam reći da razgovaramo s vodećim biologom iz Kanade i geologom iz Egipta. I nekolicinom... drugih."

Bilo joj je jasno da ovakvo ispitivanje nikamo ne vodi. "Dobro. Vratimo se na dijamantni kipić. Niste mi rekli gdje je pronađen."

Skupio je usta. "I ta se informacija drži u tajnosti. Znaju je samo oni koji su dio tima." Preklopio je ubrus na krilu.

"Doktore, mislila sam da će ovo biti razgovor. Prilično ste škrtni na odgovorima."

"Možda. Ali ni vi mi još niste dali konačni odgovor. Hoćete li se pridružiti mom istraživačkom timu?"

"Moram znati više. I treba mi vremena da reorganiziram svoje planove."

"Pobrinut ćemo se za takve manje probleme."

Pomislila je na Jasona, koji je večerao za klimavim stolićem ispred televizora. "Imam sina. Ne mogu se samo spakirati i otići. A on nije manji problem."

"Imate bivšeg muža. Scott Vanderclave, koliko znam."

"Jason ne ostaje s njim. Zaboravite to."

Blakely je glasno uzdahnuo. "Onda imamo problem."

To će zaista biti poteškoća. Jason je imao problema u školi i Ashley je odlučila da će ovo ljeto provesti neko vrijeme s njim. "O tome ne možemo raspravljati", rekla je najuvjerljivije stoje mogla. "Jason ide sa mnom ili neću imati drugog izbora nego da odbijem."

Blakely ju je šutke proučavao.

Nastavila je: "Bio je sa mnom i na drugim iskopinama. Znam da se može nositi s tim."

Blago se nasmiješio. "Mislim da to ne bi bilo pametno."

"On je čvrst i snalažljiv dječak."

Blakely se namrštio. "Ako se složim s tim, hoćete li mi se pridružiti?" Zastao je i skinuo naočale, trljajući usjek koje su mu napravile na nosu. Činilo se da razmišlja nagi as. "Pretpostavljam da bi mogao ostati u Alfa bazi. Tamo je sigurno." Stavivši ponovno naočale, pružio je ruku preko stola.

"Dogovoreno."

S olakšanjem je odahnula i stisnula njegovu suhu ruku. "Čemu toliki trud da me dobijete u tim?"

"Vaša specijalnost. Antropologija primitivnih zajednica s nastambama u stijenama. Vaš rad na nastambama Gila bio je izvrstan."

"Ipak, zastoja? Ima i drugih paleoantropologa sa sličnim kvalifikacijama."

"Zbog nekoliko razloga. Prvo," brojao je prstima, "pokazali ste na drugim iskopinama da znate upravljati ekipom. Drugo, imate izvrstan nos za detalje. Treće, vaša je upornost u rješavanju misterija čvrsta kao kamen. Četvrto, u odličnoj ste fizičkoj kondiciji. Peto, zavrjedili ste moje poštovanje. Imate li još pitanja?"

Zasad zadovoljna, zavrtjela je glavom. Bila je pomalo posramljena i nastojala jfl ne pocrvenjeti. U njezinu poslu komplimenti nisu bili česti. Da se riješi neugode, promijenila je temu razgovora.

"Sada kad smo partneri, možda biste mi mogli reći gdje ste otkrili ovaj jedinstveni predmet." Ustala je da pokupi suđe. "Negdje u Africi, pretpostavljam."

Nasmiješio se. "Ne baš. Na Antarktici."

Pogledala ga je preko ramena, pokušavajući procijeniti da li je na neki način iskušava. "Na tom kontinentu nema primitivnih kultura. To je ledena pustoš."

Blakely je slegnuo ramenima. "Tko je rekao na njemu?"

Prevrnula je tanjur u sudoperu. "Gdje onda?" Okrenula se, naslonila na sudoper i obrisala ruke u mokru krp.

Samo je pokazao prstom prema podu.

Ispod.

DVA

BLACK ROCK. AUSTRALIJA

Benjamin Brust je gledao smeđeg žohara u šetnji bijelim umivaonikom. Prišao je rešetkama trljajući bradu koja mu je izrasla otkad je zatvoren. Smrad ustajale mokraće bio je manje intenzivan pokraj vrata. Vojnik u kaki uniformi podigao je pogled sa svog GQ časopisa. Kimnuo je stražaru koji je, ne obraćajući pozornost na njega, nastavio čitati.

Barem se Benov klijent, Hans Biederman, dobro oporavljao. Hvala Bogu. Sigurno mu nije trebalo ubojstvo iz nehata povrh svega ostalog. Gospodin Biederman je danas trebao odletjeti natrag u Njemačku -zaradivši tek packu po prstima zbog njihova malog izleta - dok se Benu, kao vođi ekspedicije, smiješio dugotrajan boravak u vojnom zatvoru.

U posljednjih pet godina Ben je zarađivao vođenjem onih koji su mogli platiti kartu do egzotičnih lokacija koje su pružale nesvakidašnje doživljaje. Ta su putovanja zahtijevala izvrtanje, čak i kršenje nekih zakona. Specijalizirao se za podzemne avanture: napuštene rudnike dijamanta u Južnoj Africi, samostanske ruševine u podnožju Himalaje, tunele pod morem na karipskoj obali - i sada, ovdje u Australiji, fascinantne pećine kojima je vojska zabranila pristup.

Pećine su bile u udaljenom dijelu vojne baze Black Rock, Ben ih je sam otkrio i napravio njihov tlocrt prije četiri godine, kad je bio stacioniran u bazi.

Sve je išlo savršeno dok se Herr Biederman, njegov zdepasti njemački klijent, nije poskliznuo i slomio nogu. Trebao ga je jednostavno

ostaviti da istrune, budući da nije obraćao pozornost na njegova upozorenja, ali umjesto toga, Ben je pokušao izvući debelu glupanovu guzicu na površinu. Biedermanovi urlici boli privukli su vojnu policiju i Ben je za svoj trud nagrađen uhićenjem.

Okrenuo se od rešetaka i sjeo na moljcima izjeden poljski krevet. Izvalio se na leđa i počeo proučavati mrlje na stropu, a tada je začuo kako hodnikom odjekuju koraci teških čizama i glas koji je nešto promrmlijao stražaru.

Debeli časopis je pao na pod. "Izvolite, gospodine. Četvrta u nizu." Primijetio je strah u stražarevu odgovoru.

Koraci su se približili, a zatim zaustavili. Pridigao se na laktove da pogleda tko stoji ispred ćelije. Prepoznao je svog bivšeg zapovjednika. Čelava glava, orlovski nos, prodorne sive oči. "Pukovniče Matson?"

"Imao sam osjećaj da ćeš tu završiti. Uvijek problemi s tobom." Smiješak u kutu usana ublažavao je grubi nastup. "Kako postupaju s tobom?"

"Kao u Hiltonu, gospodine. Iako je posluga u sobu pomalo spora."

"Nije li uvijek?" Pukovnik je pokazao stražaru da otvori ćeliju. "Pratite me, narednice Brust."

"Sada sam gospodin Brust, pukovniče."

"Kako god", rekao je namršten, okrećući mu leđa. "Moramo razgovarati."

Stražar ih je prekinuo. "Da mu stavim lisice, gospodine?"

Ben je pogledao pukovnika Matsona svojim najnevinnijim pogledom.

"O, da", rekao je Matson. "Bilo bi bolje. Civilima ne treba vjerovati."

"U redu", rekao je Ben, oponašajući vojnički stav pozor. "Pobijedili ste. Narednik Brust se javlja na dužnost."

Kimnuvši, pukovnik Matson je otpustio stražara. "Hajdemo onda, narednice. Idemo do mog uredal"

Izašli su iz zatvora i nakon kratke vožnje stigli do upravne zgrade. Pukovnikov se ured nije promijenio. Isti stol od orahovine, s otiscima od šalice za kavu; zidovi okićeni zastavicama Stare garde; niz trofeja na zidu sa strane. Prema oklijevanju inače odrješita čovjeka, Ben je još tijekom vožnje primijetio da mu taj nešto važno.

Pukovnik mu je ponudio stolac, a zatim je sam sjeo na rub stola i zagledao se u njega. Lice mu je bilo kao od kamena. Ben je nastojao izdržati njegov pogled. Naposljetku je njegov stari zapovjednik progovorio umornim glasom: "Koji se vrug dogodio s tobom? Najbolji od najboljih, i jednostavno nestaneš."

"Dobio sam bolju ponudu."

"Kakvu? Voditi yuppieje u krizi srednjih godina na mala uzbudljiva putovanja?"

"Radije ih zovem 'aktivnim odmorom'. Osim toga, zarađujem dovoljno da bih pomogao ocu da nastavi s farmom ovaca."

"Zaradio si i lijepu reputaciju. Pravi špiljski pas tragač. Čitao sam o onom spašavanju u SAD-u. Velika zvijezda, ha?"

Ben je slegnuo ramenima.

"Ali nisi zato otišao. To je bilo zbog Jacka, zar ne?"

Na spomen prijateljeva imena, Benovo je lice otvrdnulo. "Vjerovao sam u Gardu. I čast. Vjerovao sam u vas."

Pukovnik Matson se namrštio. "Ponekad politički pritisak mijenja pravila. Iskrivljuje čast."

"Sranje!" Ben je zavrtio glavom. "Premijerov sinje zaslužio svaku modricu koju je dobio od Jacka nakon svinjarije koju je učinio njegovoj djevojci."

"Premijer ima utjecajne prijatelje. To nije moglo proći bez posljedica."

"Prokleti gadovi!" Ben je udario šakom po naslonu za ruke. "Ja bih napravio isto. Njegovo je suđenje bilo sprdačina." Zastao je, progutao knedlu pa nastavio tišim glasom: "Uzeli su Jacku sve što ga je činilo čovjekom. I vi se čudite što sam otišao?"

Naizgled zadovoljan, Matson je uzdahnuo. "Onda je sudbina ovaj put na tvojoj strani. Sada je utjecaj političara usmjeren u tvoju korist."

Ben se namrštio. "Kako to mislite?"

"Trebao bih se pretvarati da uopće nisam primio ovo pismo. Sa svim problemima koje si napravio, stvarno si zaslužio nekoliko godina iza rešetaka."

"Kakvo pismo?"

"Zapovijed iz Glavnoga stožera. Puštamo te na slobodu."

Kakva je to sala? Samo će me pustiti da odem? Ben se zagledao u sjenu zabrinutosti na Matsonovu licu. "O čemu se radi, pukovniče?"

"Postoji kvaka."

Naravno, pomislio je Ben. Kao i uvijek.

"Moraš se pridružiti međunarodnoj ekspediciji. Jedan profesor negdje u Americi treba tvoju stručnost u istraživanju pećina. Neka tajna operacija. Nema pojedinosti. Izbrisat će sve točke optužnice i platiti za tvoje usluge." Pružio je Benu komad papira. "Pogledaj."

Ben je brzo pročitao pismo. Pogled mu je zapeo na iznosu na dnu stranice. Zabuljio se u sve te nule, očekujući da će se promijeniti. Ovo nije mogla biti istina. S ovim bi mogao riješiti sve dugove farme ovaca. I zaboraviti izlete u tamu.

"Skoro predobro da bi bilo istinito?" Matson se nagnuo prema njemu i stavio mu ruke na ramena. "Ali ne može se odbiti."

Ben je zapanjeno kimnuo.

"Nešto mi govori da bi ti bilo bolje da pripaziš na svoju guzicu, Bene." Matson je zaobišao stol i sjeo u svoj stolac. "Igraš se s velikim dečkima, a oni olako gaze male ljude. Sjeti se svog prijatelja Jacka."

Ben je duboko dišući gledao u brojku na dnu stranice. Predobro da bi bilo istinito.

Kad se vratio u ćeliju, stavio je ruku preko očiju i utonuo u san. Našao se u mori koju nije imao od djetinjstva. Vidio je sebe kako se kao dječak provlači kroz metar široke vlažne stupove u ogromnoj pećini. Znao je to mjesto. Jednom ga je djed odveo tamo da mu pokaže crteže Abori džina.

Ovo je bila ista pećina, ali sada su se iz kamenih stupova širile grane pune plodova. Znatiželjno je pružio ruku prema mesnatom crvenom plodu, ali bio je predaleko. Dok je povlačio ruku, osjetio je pogled na leđima. Brzo se okrenuo, ali nije vidio nikoga. No sada je osjećao oči koje ga gledaju sa svih strana. Krajičkom oka opazio je pokret iza velikog kamenog stupa.

"Tko je tamo?" viknuo je i zaletio se da proviri iza stupa. Još praznog prostora. "Što želiš?" U glavi mu se, ničim izazvana, pojavila riječ duhovi.

Počeo je bježati...

Osjetio je kako ga nešto prati i zove natrag, ali nije obraćao pozornost. Trčao je dalje, tražeći izlaz. Stupovi su bili sve gušći i usporavali su ga. Tada je osjetio nježan dodir na stražnjem dijelu vrata i netko mu je na uho prošaptao nejasne riječi:

"Ti si jedan od nas."

Probudio se s vriskom.

Srce mu je još lupalo kad je u svom krevetu protrljao sljepoočnice. Kvrugu. Stoje vratilo tu staru noćnu moru? Zatvorio je oči, prisjećajući se da su more počele nakon svađe s djedom u aboridžinskoj pećini blizu Darvvina.

"Ne, nije istina!" vikao je trinaestogodišnji Ben obliven suzama zbog otkrića.

"Istina je, mladiću. I ne volim da me se naziva lažljivcem." Djedovo naborano lice mrštilo se na njega. "Ovo je nekad bio dom predaka moje bake", ponovio je uperivši prst u njegove grudi. "Tvojeg izravnog roda."

Užasavala ga je mogućnost da njegovim venama teče aboridžinska krv.

Njegovi prijatelji i on uvijek su ismijavali tamnoputu djecu Abori-džina u Školi. A sada je, dok trepneš okom, bio u istom krdu s njima. Zavrtio je glavom. "Ja nisam prokleti crnjo!"

Zapekla gaje pljuska. "Poštovat ćeš svoje pretke."

Čak bi se i sada skutrio na to sjećanje. Kao mladić je bio posramljen svojim naslijeđem. Aboridžine su tada držali građanima drugoga reda, samo za nijansu iznad životinja. Srećom, razrijeđeno generacijama europske krvi, njegovo je grozno naslijeđe bilo dobro skriveno. Svima osim njemu. Tada su počele noćne more.

Bezbrojne noći budio bi se s plahtama zalijepljenim za svoje znojno tijelo, obraza mokrih od suza. Grčevito držeći plahtu, molio se da nitko ne otkrije njegovu tajnu.

S vremenom je saznao, počeo poštovati i smatrati vrijednim svoje jedinstveno podrijetlo i noćne more su napokon nestale, popni si ari li igračaka ostavljenih u kartonskim kutijama. Zaboravljene i nepotrebne.

Zavrtio je glavom. Zašto onda sada? Sto je potaknulo ovu staru traumu iz djetinjstva?

Sigurno ova vražja ćelija, zaključio je i potonuo dublje pod svoj pohabani pokrivač. Pa, zahvaljujući onom pismu, koje je stiglo u pravi čas, uskoro će se maknuti s ovog prokletog mjesta.

Mjesec dana poslije njegov je tajanstveni dobročinitelj poslao telegram u Black Rock i u sljedećih dvadeset sati Ben je svoju malu zatvorsku ćeliju zamijenio apartmanom u Sheratonu u Buenos Airesu.

Nogom je probao vodu u kadi. Trgnuo se od vrućine, a zatim se nasmiješio. Ah, savršeno! Nakon mjesec dana provedenih u zatvoru u Black Rocku, mjesec dana tuširanja mlakom vodom koja je jedva prodirala kroz naslage prljavštine zapečene u njegovim porama, kada puna vruće vode dovela ga je blizu orgazma. Zakoračio je u kadu i zavalio se u zaparenu vodu. Uključio je mlaznice. Mlazovi su ga škakljali i masirali sa svih strana, stvarajući male virove. Definitivno orgazmički.

Uzdahnuo je i zavalio se dublje, opuštajući tijelo koje je plutalo na mlazovima vode.

Začulo se kucanje na vratima.

Ignorirao gaje, tonući još dublje među mlazove.

Opet se začulo kucanje, ovaj put glasnije. Pridigao se oslanjajući se na laktove.

"Tko je?"

Prigušeni glas je rekao: "Oprostite, gospodine, ali dr. Blakely vas očekuje u sobi Pampa na prvome katu. I ostali gosti već stižu."

Ben je protrljao crvene oči. "Dajte mi pet minuta." Izvukao se iz kade i noge su mu se naježile od hladnoće. Obukao je staro smeđe odijelo od tvida i otišao do apartmana za sastanak.

Na njegovo olakšanje, predvorje glavne sobe bilo je opremljeno pokretnim barom. Iza niza boca stajao je barmen ruku punih pića. Došlo je već poprilično muškaraca i žena, koji su sada stajali okupljeni u malim skupinama.

Pogledao je uokolo. Nitko ga nije gledao. Toliko o toplom dočeku. Nakon što je još jednom prošao prostorijom, zaključio je da bi viski mogao upotpuniti njegov izgled na ovoj "zabavi" i odšetao do bara. "Izvolite, gospodine?"

"Viski i pivo." Naslonio se na crni tapecirani rub bara i promatrao prostoriju. Nije baš bilo društvo koje bi sam izabrao. Bez glasnog smijeha, prolivenih pića, ljutih pijanaca. Dosadno. Strusio je viski, lupnuo čašicom, otpio žar pića, a zatim ga ugasio pivom.

Iza sebe je začuo ženski glas. "Viski. Cisti, molim vas."

Okrenuo se da vidi s kim dijeli ukus u piću. Žene koje piju viski rijetke su kao kokošji zubi. Nije bio razočaran.

Igrala se s pićem pred sobom. Dugi prsti, kratki sjajni nokti. Bez nakita. Bez vjenčanog prstena - dobro je. Bila je iste visine kao i on, što je za ženu bilo rijetko. Koža tamnobakrene boje govorila je o danima provedenim pod suncem. Ali ono što mu je najviše izbijalo zrak iz pluća bila je njena crna kosa koja se u lijenim kovrčama spuštala do struka.

"Mogu li vas počastiti još jednim?" upitao je s pojačanim australskim naglaskom. To je uvijek privlačilo pozornost žena.

Podigla je lijevu obrvu. "Piće je besplatno", odgovorila je. "Ovdje se ne plaća."

Njegov lopovski osmijeh se raširio. "U tom slučaju, može i dva."

Samo se zagledala u njega svojim zelenim očima.

Pružio joj je ruku. "Ben Brust. Iz Sidneva."

"Mogla sam pretpostaviti prema vašem naglasku", rekla mu je s tračkom osmijeha. "Premda zavlčenje zvuči više kao iz Zapadne Australije nego iz New South Walesa."

"Pa", spustio je ruku, ne znajući gdje bi s njom, "zapravo sam odgojen na očevoj farmi ovaca u blizini Perth, u Zapadnoj Australiji. Ali većina ljudi ne razlikuje Sidnev i -"

"To sam i mislila." Pokupila je svoje piće i krenula. "Uskoro počinje sastanak."

Prije nego stoje otišla, pokušao je dobiti makar mrvicu. "A vi ste?"

"Ashley Čarter." Prošla je kraj njega.

Gledao je kako odlazi. To nije bio profesorski korak. Gutao je posljednje ostatke svog piva uživajući u njezinu izlasku.

TRI

BUENOS AIRES, ARGENTINA

Ashley je prišla mladom Španjolcu koji je provjeravao dokumente. Kimnuo joj je i otvorio vrata. U sobi je bilo pedesetak mjesta; samo je četvrtina bila popunjena. Vratar ju je odveo do rezerviranog sjedala u prednjem redu i nestao. Tresla se u laganoj haljini i jakni, priželjkujući da uključe grijanje.

Kad je sjela, um joj je počeo lutati po događajima prošlih nekoliko tjedana; na površini su se pojavile njezine stare brige. Pogotovo jedna.

Jason.

Bilo joj je mrsko ostaviti sina samog u hotelskoj sobi, nekoliko katova više. Večeras je djelovao prilično tiho, nije bio bučan kao inače. Stisak kojim je držala torbicu se pojačao.

I ova misija. S avionskim kartama stiglo je i pismo s uputama da bude točna. Sve drugo je spremno, pisalo je dalje u pismu. Bez drugih objašnjenja.

Netko je sjeo do nje. "Pa, dobra večer."

Pogledala ga je. Opet onaj Australac. Kvragu, zar ne mogu na trenutak biti sama? Pusti kanjoni oko njezina doma u Novom Meksiku činili su joj se jako privlačnima.

"Da pokušam ponovno..." Pružio je ruku. "Benjamin Brust."

Nije ga željela uvrijediti pa se rukovala. A sad nestani, pomislila je.

Nasmiješio joj se. Zdravi bijeli zubi, jake jagodične kosti, bore od sunca na rubovima očiju. Pune usne. "Što znaš o svemu ovome?" upitao ju je.

Slegnula je ramenima pokušavajući ga odvratiti od razgovora i okrenula se.

"Tako puno tajni", promrmljao je Ben.

Kimnula je. "Valjda ćemo uskoro dobiti neke odgovore."

Šutio je, ali usprkos tomu, osjećala je njegovu prisutnost iza ramena. Bogat mošusni miris, duboko ujednačeno disanje.

Okrenula se. Skoro sva mjesta bila su popunjena. Postajalo je toplo. Nadala se da će srediti taj termostat. "Vjeruješ mu?" upitao ju je šaptom.

"Ne", odgovorila je gledajući ispred sebe. Znala je o kome govori. "Ni najmanje."

Blakely je s vrata promatrao kako se prostorija puni. Njegovu je timu bilo dodijeljeno pet prednjih sjedala. Dao je znak svom pomoćniku Rolandu na drugom kraju sobe.

Roland je kimnuo i privukao mikrofon ustima. "Dame i gospodo, molim vas, zauzmite svoja mjesta. Spremni smo za početak."

Nakon još nekoliko trenutaka komešanja i dolazaka u posljednji čas, vrata su se zatvorila, a svjetla prigušila. Blakely se popeo na osvijetljeni podij. Obrisao je čelo maramicom. Znao je napamet svoj govor, pažljivo izabrane riječi.

Lupnuo je mikrofon, isprobavajući ga. To je bio signal onima koji su mrmljali da zašute. "Prije svega, hvala vam svima što ste došli." Zastao je. "Znam da nije bio lako tako naprasno ostaviti vaš dosadašnji život. Ali siguran sam da ćete za nekoliko trenutaka bili sigurni da ste dobro izabrali."

Primio je daljinski upravljač projektora i pritisnuo gumb. Na platnu se pojavila fotografija planine pokrivene snijegom s koje se dizao prljavi dim, "Mount Erebus na Ross Islandu, odmah uz obalu Antarktiku, Jedan od ni vulkana na tom kontinentu. Pri dnu ovog vulkana nalazi 8fl američka istraživačka baza McMurdo. Moj dom posljednjih pet godina."

Ponovno je pritisnuo gumb i pokazala se grupa niskih metalnih zgrada pričvršćenih za površinu sivog glečera. S krovova se širila satelitska oprema nalik na karikaturu pauka. "Proteklih deset godina obavljali smo geotermično proučavanje nekih vrućih pukotina koje su još aktivne duboko ispod planine i obližnjeg Rossova mora. Pritom su nam pomagali ljudi iz NASA-e i njihov je treći shuttle prije šest godina skenirao Zemljinu koru, tražeći nalazišta nafte i slične džepove u zemlji. Zatražio sam snimku Mount Erebusa i našao neke nevjerojatne stvari."

Pritisnuo je gumb i na platnu se pojavio poprečni dijagram Zemlje-ne kore ispod vulkana. Mnogstvo se uskomešalo. "Kao što možete vidjeti, ispod Erebusa je otkriven neobičan sustav pećina koji se pruža stotine kilometara."

Prikazao je novu sliku. "Pomnija istraživanja uz pomoć sonara i radara otkrila su ogromnu pećinu, koju od najdublje pukotine dijeli samo šest stotina metara kamenja." Pokazao je sliku s mrežom pukotina koje su vodile do ogromnog džepa. "Nazvali smo je Alfa pećina. S gotovo osam kilometara u promjeru, izmjereno je da je dno pećine na tri tisuće dvjesto metara ispod površine kontinenta. Gotovo tri puta dublje nego stoje čovjek ikada kročio."

Sljedeća je slika prikazivala skupinu nasmiješenih ljudi, lica zamazanih zemljom i prašinom, koji su pozirali ispred velike rupe grubog ruba. "Nakon tri godine, probili smo i minama otvorili put do te pećine. Trebala nam je još jedna godina da uspostavimo vezu i kamp na dnu pećine." Na platnu se pojavio obasjani niz montažnih kućica i šatora. Iz sredine se dizala drvena trokatnica. Druga, slična građevina, drvena konstrukcija u skelama, još je bila u gradnji. "Alfa baza", rekao je. "Radili smo u tajnosti. Pristup je bio dopušten samo onima s potrebnim odobrenjima."

Iduća je slika izazvala uzdah kod publike. Blakely se osmjehnuo. "Dame i gospodo, predstavljam vam misterij."

Ashley, koja je do tada trljala oči i zijevala pitajući se kakve veze s njom ima ova govorancija o vulkanskoj aktivnosti i miniranju, skoro je skočila sa stolca. To je morala biti neka šala. Ono što je vidjela razbilo je na komadiće prihvaćenu antropološku teoriju.

Fotografija na platnu prikazivala je osvijetljeni dio jednog zida pećine. U njemu je bila izdubljena mreža nastambi koja se dizala tridesetak metara u visinu. Za razliku od organiziranih nastambi Anasazija koje je

proučavala u Novom Meksiku, s odvojenim balkonima, geometrijskih oblika, ove su bile primitivnije, grublje, neorganizirani niz neravnih udubljenja.

Nakon što se reakcija publike smanjila na tiho mrmljanje, Blakely je nastavio. "Nažalost, nitko nije bio kod kuće", iz publike se začuo nervozan smijeh, "ali otkrili smo nekoliko ostavljenih predmeta." Prikazao je novu seriju slika. Na jednoj od njih bio je dijamantni kip plodnosti.

Ashley je ukočeno sjedila. Podigla je ruku. "Oprostite, dr. Blakely."

Mahnuvši, prepustio joj je riječ i popio gutljaj vode.

"Je li nalazište datirano?" upitala je.

Kimnuo je, gutajući. "Napravili smo brzo radioaktivno datiranje pomoću izotopa ^{14}C . Koliko možemo procijeniti, staro je otprilike 5,2 milijuna godina."

"Molim?!" Ashley je drugi put poskočila sa stolca. "To je nemoguće!"

"Ispitivanje je ponovljeno u nekoliko laboratorija", odgovorio je ljubazno se smiješeći.

Sada su oči publike bile na njoj. Netko iz rasvjete čak ju je osvijetlio malim reflektorom. Zaklonila je oči rukom. "Ali prvi hominidi, najstariji preci modernog čovjeka, pojavili su se na planetu prije četiri milijuna godina. A ti rani hominidi nisu imali ni oruđe ni socijalnu strukturu da bi mogli sagraditi nešto ovakvo."

Slegnuo je ramenima "Zato smo ovdje." Prikazao je novu fotografiju: sliku tunela pri dnu zida. "Tuneli odlaze iz ove ogromne prostorije u mnogo različitih smjerova, spajajući se s drugim pećinama i tunelima. Vjerujemo da u nekim od tih prolaza leže i odgovori na pitanja profesorice Čarter. Tko je sagradio nastambe? Tko je izradio rezbarije? Gdje su sada la bića?"

Publika je bila zapanjena, nijema. Ashley je sjela, još u šoku.

"S kupio sam malu ekipu koja će započeti istraživanje. Spust il će se U labirint tunela i otkriti što bi se još moglo skrivati u dubinama. Skupinu će voditi profesorica Ashley Čarter, stručnjak u paleoantropo-loji i arheologiji. Ostali iz skupine vodeći su stručnjaci u svojim profesijama."

Pokazao je na plavokosu ženu koja je sjedila nekoliko mjesta dalje od Ashley "Profesorica Linda Furstenburg pridružit će se timu kako bi proučila jedinstvenu biosferu koju smo tamo zatekli. Geolog Khalid Naj-mon", rekao je kimnuvši prema Arapu koji je sjedio prekrštenih nogu lijevo od Lindin. "Ima to mnogi od vas već znaju, on će nam pomoći izraditi karte bogatstva što leži ispod leda Antarktike. Njegova bi otkrića mogla promijeniti naše viđenje ovog kontinenta."

Blakely je završio pokazujući na dvojicu muškaraca u prvome redu. "Benjamin Brust iz Australije, svjetski poznati istraživač špilja, radi će na izradi karata ovog zamršenog i jedinstvenog sustava pećina. A ovaj čovjek u savršenoj uniformi je bojn timer Michaelson, pripadnik američkih marinaca, koji će zajedno s još dva obučena vojnika brinuti za logistiku i zaštitu skupine."

Široko je mahnuo rukom pokazujući skupinu ispred sebe. "Dame i gospodo, ovo je vaš tim." Gomilom se prolomio pljesak.

Ashley je pokušala potonuti dublje u sjedalo.

Sastanak je završio objašnjavanjem još nekih pojedinosti i odgovorima na poprilično pitanja. Blakely je zadovoljno sišao s podija.

U susjednoj je sobi uzdahnuo i opustio kravatu. Prvi dio je gotov. Roland, njegov pomoćnik posljednjih petnaest godina, ušao je s dijamantnim reflektorom. Blakely mu je kimnuo.

"Ispalo je vrlo dobro, gospodine", rekao je Roland dok je slagao dijamantne. "Predstavnici vlade i vaši ostali financijeri činili su se vrlo zadovoljnim."

"Da", rekao je Blakely s umornim smiješkom. "I ja mislim." Skinuo je jaknu, bacio je na obližnji stolac i sjeo.

Roland je stavio dijamantni reflektor u kutiju. "Nitko nije ni posumn timer da je već postojao jedan istraživački tim."

Blakely je slegnuo ramenima. "Zasad im nije potrebna takva informacija."

"Ali što ako -"

"Sada smo mnogo bolje pripremljeni. Ne brini. Nećemo izgubiti ovu ekipu."

ČETIRI

Drugi put u posljednja dva mjeseca Ashley se unijela u lice bojnika Michaelsona. Čak je i u ovoj svečanoj uniformi mogla prepoznati istog uočljivog plavokosog vojnika iz pratnje dr. Blakelyja. "Nije me briga što ćete nam se vi i vaša dva razbijača pridružiti", rekla mu je prišavši mu ispred konferencijske sobe. "Želim odmah razjasniti daje ovo moj tim."

Stajao je uspravno, ne uzmičući ni milimetar. "Gospođo, imam svoje naredbe."

Mrzila je takva iznenađenja. Blakely ju je trebao upozoriti da će dobiti naoružanu pratnju. "Ovo je znanstvena misija. Ne vojna."

"Kao stoje dr. Blakely objasnio, naša je uloga isključivo obrambena. Sigurnosna."

"Dobro", rekla je, gledajući ga i dalje ravno u oči. "Ali imajte na umu da, iako vi nosite oružje, ja zapovijedam. Je li to jasno?"

Nije ni trepnuo, samo je lagano kimnuo. "Imam svoje naredbe, gospodo."

Uvukla je pandže, nastojeći ne eksplodirati. Što je mogla učiniti? Povukla se. "Nadam se da se razumijemo."

Pokraj nje se pojavio Ben. Pomalo se ukočeno smiješio dok je promatrao bojnika. "Djevojke, ima li kakvih problema?"

Ashley je osjetila njegovu napetost, prilično u suprotnosti s prijašnjim opuštenim ponašanjem. Činilo joj se da ni on nije previše oduševljen što će biti okružen oružjem. "Ne", rekla je. "Samo se dogovaramo o nekim stvarima."

"Dobro. Cijelo ćemo ljeto biti zajedno, zatrpani u tri tisuće metara dubokoj rupi. Mogli bismo krenuti kao prijatelji." Pružio je ruku časniku.

Bojnik gaje ignorirao. "Radite svoj posao, a ja ću napraviti svoj." Pozdravio je Ashley, okrenuo se i odšetao.

"Krasan dečko", rekao je Ben. "Vrlo otvoren." Bilo je teško ne primijetiti sarkazam u njegovu glasu.

"Nisam trebala spasioca."

"Molim?"

"Mogu izaći na kraj s bojnikom Michaelsonom bez tvoje pomoći."

"Primijetio sam." Izgledao je iskreno povrijeđen. "Ali nisam došao zbog toga. Razgovarao sam s profesoricom Furstenburg i gospodinom Najmonom. Idemo svi na piće u hotel. Htio sam te pozvati da nam se pridružiš."

Ashley je spustila pogled, u neprilici zbog svoje grubosti. Ben nije bio taj koji je zaslužio njezin gnjev. Trebala je nekoga na kome bi iskalila svoje frustracije, a on se, na nesreću, našao pri ruci. "Slušaj, žao mi je. Nisam mislila -"

"Ne zamaraj se s tim." Osmijeh mu se vratio na lice. "Australci su ti narod debele kože. Hoćeš li s nama?"

"Morala bih se vratiti u sobu. Sin mi je gore."

Ben je podigao obrve. "Povela si sina? Koliko ima godina?"

"Jedanaest", rekla je oprezno. "Već je bio na iskopinama sa mnom."

"Super. Najbolje je uključiti djecu u to što radiš." Pokazao je na bijeli hotelski telefon na zidu. "Zašto ga ne nazoveš? Ako je dobro, pridruži nam se."

Očekivala je napad zbog toga što vuče sina sa sobom preko pola Zemljine kugle i ovaj ju je odgovor malo smekšao. Možda je zaista bilo u redu da se Jason pridruži ovoj jedinstvenoj pustolovini. "Imaš pravo. Idem ga nazvati."

Poziv je Jasona zatekao zadubljenog u GameBov poput pravog ovisnika. Ashley je u pozadini čula zvukove njegove prienosne igrice. "Ne mogu pričati, mama. Još malo pa sam na dvadeset trećoj razini. Još nikad nisam došao tako daleko. A imam tri života."

"Dobro zvuči, ljubavi. Slušaj, ja ću doći za otprilike sat vremena. Je li to u redu?"

"Dobro, dobro. Kad god. Moram ići."

"Zabavljaj se." Veza se prekinula. Uzdahnula je i krenula prema baru.

Naposljetku, bilo bi dobro da upozna sputnike prije sutrašnjeg polaska.

Odabrali su Maxi's, hotelski bar. Bio je ukrašen pariškim motivima, malim stolovima i separeima, a iznad šanka je bila obješena francuska zastava. Za stolovima punim kava i egzotičnih pića stiskale su se noćne ptice. U suprotnosti s europskim ukrasima, svirala je glasna latinska glazba naglašenog ritma.

Njezina je ekipa već zauzela separe u kutu, a Ben je donosio piće. Provlačeći se kroz labirint laktova i nogu, balansirao je s pivom i tri koktela u rukama i stigao s većinom pića u čašama. Uvukla se u separe ispred njega.

Skliznuvši pored nje, pružio joj je čašu. "Ako se dobro sjećam, dama pije viski."
Nasmiješila se. "Hvala."

"Čini se da se vas dvoje poznajete", rekao je egipatski geolog Kha-lid Najmon, koji je sjedio kraj Linde Furstenburg. Njegov je osmijeh predstavljao blistavi kontrast tamnom i privlačnom pustinjskom tenu. "Dugo se znate?" upitao je prije nego stoje popio gutljaj vina.

"Ne. Sjedili smo zajedno na sastanku", objasnila je Ashley. "Inače smo potpuni stranci."
Ben se pravio daje uvrijeđen. "Stranci je tako ružna riječ."

"Pa", rekao je Khalid, "dok nam je gospodin Brust išao po piće, ja sam se upoznao s profesoricom Furstenburg."

"Molim vas, zovite me Linda." Malo je pocrvenjela i pomaknula pramen plave kose iza uha. Kretnje su joj bile naizgled opuštene, ali neprestano je promatrala prostoriju staklastim pogledom.

On je kimnuo. "Linda mi je upravo pričala o istraživanju na kojem je doktorirala. Evolucijska biologija. Proučavala je razvoj fosforescentnih algi u pećinskim sustavima. Zaista zadivljujuće."

"Vidio sam neke od tih svjetlećih algi", rekao je Ben. "U pećini na Madagaskaru. Neke su šupljine bile toliko obrasle njima da sam skoro poželio sunčane naočale."

Linda je potvrdno kimnula. "Rinchari luminarus. Prekrasna vrsta sa širokim spektrom boja." Raspričala se o razlikama među pojedinim vrstama.

Ashley na je pozornost odlutala s razgovora. Proučavala je Lindu dok je ova pričala. Oči su joj bile takve plave boje da se pitala jesu li prave. Bila je obla, nježna, malih ruku, poput djeteta nježnih prstiju. Potpuna suprotnost Ashley nu mršavom i čvrstom tijelu. Nitko ne bi opisao Ashley kao nježnu.

Khalid nije skidao pogled s Linde, svako malo kimajući dok je nastavljala sa svojim opisima. Očito ga je privlačilo još ponešto osim genetskih varijacija svjetlećeg blata. Čak ni Ben nije skidao smiješak s usana dok ju je slušao.

Osjećala se poput komada mramora pokraj ruže. Progutala je svoj viski.
"... i tako sam doktorirala."

"Jasno mi je zašto vas je dr. Blakely želio", rekla je Ashley. Muškarci su izgledali kao da su se trgnuli iz transa. "Vaše poznavanje jedinstvenih evolucijskih puteva bit će od velike koristi u dokumentiranju našeg istraživanja."

Ben je pročistio grlo. "Definitivno pun pogodak."

Khalid je kimnuo. "Zaista."

Ben je napokon skinuo pogled s Linde. "Onda, Khalide, stoje tvoja specijalnost? Geologija, ha?"

On je popio gutljaj pa odgovorio: "Sporazum o Antarktici iz 1959. godine."
"Molim?" upitao je Ben.

"Nitko ne posjeduje Antarktiku. U Sporazumu iz 1959. stoji da se kontinent može koristiti samo za civilne, znanstvene svrhe. Svjetski park."

"Da, znam za to. Australija tamo ima nekoliko baza."

"Da, no jesi li znao da je zbog ograničenja koja je nametnuo taj sporazum najveći dio mineralnog bogatstva Antarktike još nepoznat? To je veliki neistraženi kamen."

Khalid je pričekao da ta informacija sjedne prije no stoje nastavio.

"Uglavnom, Sporazum je raskinut 1991. Kontinent je sada slobodan za iskorištavanje mineralnog bogatstva, ali s jednim bitnim ograničenjem: tlo mora biti zaštićeno od zagađivanja."

Ashley je počela shvaćati. Mogućnosti su bile ogromne. "Ovi će podzemni tuneli omogućiti da istražujete mineralna bogatstva kontinenta a da ne utječete na površinu."

"Da", rekao je. "A sva nalazišta - nafta, minerali, drago kamenje -koja budu pronađena, bit će u vlasništvu zemlje koja ih otkrije."

"Ako uzmemo u obzir pohlepu američke vlade za novim teritorijalnim pravima," zaključila je Ashley, "nije nikakvo čudo stoje Nacionalna znanstvena zaklada bila tako široke ruke. Ali s kim smo ovdje zapravo u krevetu?"

"Pretpostavljam daje riječ o kombinaciji znanosti, biznisa i politike", odgovorio je Khalid, a zatim se nacerio: "Vjerojatno prilično nalik na projekt vaše vlade, Manhattan."

Ashley se namrštila. "Sjajno. Pogledajte samo u što se to izrodilo."

"Što misliš, kakve su šanse da se otkrije nešto značajnije?" upitala je Linda privukavši ponovno pozornost Egipćanina.

"Budući da su u vulkanskom dimu Mount Erebusa otkrili zlatnu prašinu - što je jedinstvena pojava na cijelome planetu - mislim da će plaća ovog istraživačkog tima biti više nego pokrivena."

"Zlato u vulkanskom dimu", rekao je Ben. "Zvuči prilično nategnuto."

Khalid se na tren namrštilo na tu upadicu. "O tome je već puno napisano." Ostali članovi ekipe ostali su tihi. Zapanjeni.

Ashley se naježila. Blakely je još jednom skrio pojedinosti o misiji. Najprije oružana pratnja, a sad ovo. "Ne vjerujem baš da mi se to sviđa", rekla je. "Silovanje kontinenta. A za čiju dobrobit?"

Linda je kimnula u znak slaganja.

Svi su tiho sjedili važujući otrežnjavajuće novosti.

Tada je Ben iznenadna raspršio mračne misli. "Nek' sve ide kvra-gu. Idemo plesati! Ovo je domovina tanga. Hajdemo, Buenos Aires se tek budi."

Ashley se namrštila. Ovaj australski ovčar se nikad ne gasi, pomislila je. "Bez mene. Moram spremi sina u krevet."

Khalid je lakotler zavrtio glavom. "U mojoj zemlji ne plešemo tango."

Linda se razvedrila. "Ja idem. Rado bih se maknula iz ovog zagušljivog hotela."

"Odlično!" rekao je Ben. "Znam pravo mjesto u okrugu San Tel-mo. Starinsko i autentično."

Izvukao se iz separea i pružio Lindi ruku. "Čekaju nas noć i zvijezde", izjavio je malo se naklonivši.

Linda se sramežljivo nasmiješila njegovoj predstavi.

Dok su njih dvoje odlazili, Ashley je primijetila kako se Khalidove obrve skupljaju. Promrmljao je nešto na arapskom, a zatim se pozdravio i udaljio.

Gledala je kako Ben prati Lindu kroz bar i čula njezin zvonki smijeh kad su izlazili na ulicu.

Ostala je sjediti, igrajući se s ostatkom pića u čaši. Kao daje netko dao mig, iz zvučnika u baru odjeknuli su glasni zvukovi tanga i zbog omamljujuće glazbe osjećala se još usamljenije.

DRUGA KNJIGA - POD LEDOM

PET

Ponovno u zrakoplovu, pomislila je Ashley mrzovoljno s nosom priljubljenim uz prozor. Ispod nje, glečer se od jednog do drugog kraja obzora borio s granitom.

To je bio završni dio dvodnevnog putovanja. Jučer su letjeli tisuću tristo kilometara od Buenos Airesa do Esperanze, argentinske vojne baze na rubu antarktičkog poluotoka. Tamo je Ashley prvi put okusila antarktički zrak - poput ledene vode izlivena u pluća. Ekipa je prenoćila u vojnim barakama i sljedeće jutro još jednom krenula argentinskim zrakoplovom. Blakely je obećao da će do podneva doći do posljednje postaje, američke mornaričke baze McMurdo.

Ashley je čeznula za tim da provede više od dvadeset četiri sata izvan kabine zrakoplova. Malo se pridigla da provjeri ponaša li se Jason pristojno. Sjedio je pokraj Bena na drugom kraju kabine koja se drmusala, uživljen u razgovor i gestikulirajući rukama. Otkad su zajedno prenoćili u muškoj spavaonici u Esperanzi, brzo su postali prijatelji.

Ben je primijetio njezin pogled i nacerio joj se preko dječakove glave. Australac je pokazao zavidnu strpljivost. Jasonove su se priče znale rastegnute.

"Dobro je", rekao je bojnič Michaelson koji je sjedio do nje.

Iznenadena, odbrusila mu je: "Nisam tražila mišljenje."

"Samo sam htio..." Zavrtio je glavom mršteći se. "Nije bitno."

Ashley se ugrizla za usnicu. Ovo je očito bila prijateljska gesta. "Ispričavam se. To nije bilo upućeno vama. Jednostavno me muče sumnje u vezi s tim što vodim Jasona sa sobom."

Činilo se da njegova ukočenost popušta. "Sin vam je jako živahan. Dobro će se snaći."

"Hvala. Ali što će biti s Benom? Nije krenuo na ovu misiju da bi se brinuo o njemu."

Bojnik se nasmiješio. "Možda nešto Jasonove zrelosti prijeđe na njega."

Zahihotala se. "Čovjek je stvarno hodajuća predstava."

"Barem zna što radi." Pokazao je glavom na Bena. "Pročitao sam njegov dosje. Proslavljeni tragač i spasilac, specijaliziran za spašavanja iz špilja. Prije dvije godine izvukao jeiskusnu istraživačku ekipu iz pećina Lechuguille. Nitko ih nije mogao naći osam dana. Ben je otišao sam i vratio se sa slomljenom nogom i četiri člana ekipe. U pećinama je kao kod kuće. Kao da ima Šesto čulo."

"Nisam to znala..." Pogledala je Bena, koji je kartao s Jasonom. Razmišljala je o tom otkriću.

"Vaš dosje je jednako dojmljiv", rekao je bojnik.

"Moj dosje?"

"Čini se da imate nevjerovatnu sposobnost da pronađete nešto novo na mjestima koja su već dobro pročešljana."

Samo je slegnula ramenima na te pohvale. Bojnik je izgledao vrlo pričljiv, za razliku od uobičajene ravnodušne šutljivosti. Pogledala gaje. "Vidim da znate sve o nama, dok sam ja, s druge strane, dobila samo avionsku kartu i raspored. Ne znam vam čak ni ime."

"Dennis", rekao je. "Dr. Blakely u Alfa bazi planira sastanak na kojem će iznijeti sve pojedinosti misije."

Bojnik Dennis Michaelson, pomislila je. Sada kad mu je znala ime, činio se gotovo kao ljudsko biće. Zavalila se u sjedalu. "Odakle ste, Dennise?"

"Iz Nebraske. Moja obitelj ima farmu na rubu Sjevernog platoa."

"I zašto ste otišli u marince?"

"Moj brat Harry i ja smo se zajedno prijavili. On je veliki ljubitelj motora - automobili, motocikli, dragsteri i slične stvari. Pridružio im se da uprlja ruke na još većim motorima. Za njega je pojam sreće biti sav u ulju. Stalno je nešto popravljao." Lice mu je bilo ozareno ljubavlju dok je pričao o bratu.

"A stoje s vama/ Zašto ste vi napustili farmu?"

"Djelomično da bih pazio na Harrvja. Ali, osim toga, kao što sam vam rekao, naša je farma odmah do Sjevernog platoa. A Sjeverni plato je bogu iza leđa."

"Znači, javili ste se u vojsku da vidite svijeta. I eto vas ovdje, u službi na njegovu dnu."

"Da", odgovorio je gotovo bijesno. "I trenutačno se Sjeverni plato čini nevjerovatno privlačnim."

"Zašto onda sve ne ostavite i ne vratite se na farmu?"

Lice mu se odjednom smrknulo, a crne obrve skupile. Zavrtio je glavom, ali nije rekao ni riječi.

Pokušala je još nešto izvući iz njega. "Kako ste uopće dobili tako dosadan zadatak? Čuvar hrpe znanstvenika."

"Prijavio sam se", promrmljao je.

Namrštila se. Nije baš odluka koja bi se očekivala od vojnika koji gradi karijeru. Nikakav prestiž, bez slave, zadatak na kraju svijeta. "Zašto?"

Slegnuo je ramenima. "Imam svoje razloge." Otkopčao je pojas i izvukao se iz sjedala gundajući kako mora na zahod.

Ponovno sama, vratila se proučavanju zemlje koja je promicala ispod avionskih skija. Sunce se odražavalo na ledu. Stoje više upoznavała svoje suputnike, to ih je manje razumjela. No to nije bila nikakva novost. Nikada nije razumjela ljude. Njezin brak je dokaz za to. Medeni mjesec koji je trajao osam godina, dok se jednog dana nije ranije vratila s iskopine - zbog jutarnje mučnine - da bi otkrila svog muža u krevetu s tajnicom. Bez znakova upozorenja. Bez ruža na ovratniku. Bez plavih vlasi na sakou. Ništa. Potpuni misterij.

Stavila je ruku na trbuh. Scottov preljub nije bio najgori dio priče. Prisjetila se bolnog grča i navale krvi. Emocionalni stres zbog njegove nevjere rezultirao je pobačajem. Izgubljeno dijete ju je gotovo dotuklo. Samo je zbog Jasona, koji je tada imao sedam godina, uspjela sačuvati razum.

Iako su od tada prošle godine, jedan dio nje bi još patio kad bi pomislila koliko je izgubila. Ne samo bebu, nego i vjeru u ljude. Nije si željela dopustiti da ponovno bude tako lakovjerna, tako ranjiva.

Zavalivši se u sjedalo, zagledala se kroz zamrznuti prozor. Na samom rubu obzora dizao se stup dima, crni potpis preko plavog neba.

Uspravila se. Dok je avion i dalje brujao, izvor sivog dima pojavio se izranjajući iz ravne površine poput diva koji se budi. Mount Erebus.

Unutrašnjost Dodgeova kombija smrdjela je po cigaretama i gotovo se tresla u ritmu basa s kasete Pearl Jama. Umorno popodneвно sunce blijedo je provirivalo preko vrha Mount Erebusa. Vozač, mladi mornarički zastavnik, vrtio je glavom u ritmu glazbe. "Skoro smo doma!" povikao je preko ramena. "Odmah iza sljedećeg ledenog grebena." Cesta od uzletišta Williams do baze McMurdo bio je grubo isklesan ledeni trak. S posljednjim treskom što im je prodrmao vilice dok su zaobilazili greben, Ashley je ugledala njihov cilj. k

Rukavicom je obrisala zapareni prozor. Ostali članovi tima učinili su isto. Pored plavkastog ledenog grebena koji je obrubljavao Rossovo more, baza McMurdo bila je nalik na tamnu mrlju. Industrijski kompleks sivih zgrada, patuljastih u odnosu na veliko smetlište na jugu. Kombi se otkotrljao pokraj zapaljenog odlagališta smeća iz kojeg se u nebo dizao masni dim.

Mornarički helikopter protutnjao je iznad kombija i od pritiska i zvuka zatresli su se prozori. Jason je pokrio uši. Bazom su zujali i drugi helikopteri. Ashley je potapšala vozača po ramenu. "Je li uvijek ovakva gužva?"

Vozač je pokazao palcem gore. "Danas je miran dan!" viknuo je.

Zavalila se natrag u sjedalo. Super.

Blakely joj se nasmiješio. "Ovdje ostajemo samo nekoliko sati, a zatim nastavljamo ravno do Alfa baze. Dolje je puno tiše." Sjetno je pogledao kroz prozor. "Zapravo, nakon godinu-dvije navikneš se na svu gužvu i smrad ovdje gore. Skoro da mi nedostaju."

"Čini mi se da je zagađenost prilično velika za znanstvenu bazu", rekla je Linda mršteći se. "Okolna biosfera je jako krhka."

Blakely je slegnuo ramenima. "Namijenili smo iznos od deset milijuna dolara za čišćenje. Bit će bolje." "Stvarno se nadam", odgovorila je Linda.

Zaustavili su se kraj zgrade od cementa. Vjetar je grizao za obraze pa se Ashley uvukla dublje u jaknu. Samo nekoliko minuta neopreznosti moglo je završiti ozeblinama. Ekipa je jurnula prema ulazu i pazila je da Jason bude ispred nje. Nije željela da odluta i izgubi se.

Odjednom su osjetili toplinu. Unutrašnjost je bila zagrijana, ali vlažna i ljepljiva, ispunjena reskim mirisom znoja. Nabravši nos, primijetila je da je hodnik ispunjen paletom obješenih krznenih jakni različitih boja.

Blakely ih je uputio da ostave jakne. "Ne brinite se zbog krađe. Ovdje ukrasti nečiju jaknu predstavlja zločin za koji se visi."

Ashley je pomogla Jasonu da se skine i objesila njegovu jaknu pokraj svoje.

"Ostajemo samo na ručku, a zatim idemo ravno u Alfa bazu", nastavio je Blakely. "Menza je na kraju hodnika. Poslužite se i malo opustite. Naći ćemo se ovdje za dva sata. Odmah do menze je i soba za rekreaciju sa stolnim tenisom i biljarom. Uživajte."

"Nećete nam se pridružiti?" upitala je Ashley.

"Ne, imam sastanak sa zapovjednikom baze; moramo dogovoriti neke završne pojedinosti."

Blakely je otišao i oni su krenuli prema menzi. Dok su prolazili, nekoliko ih je mornara iznenađeno pogledalo. Jedan se mladić zabaljio u Ashley dulje nego što joj se to sviđalo, sve dok ga nije presjekao mrki pogled. Međutim, većina mornaričkog osoblja nije se pretjerano obazirala na pridošlice. Pretpostavljala je da su se, kao baza operacija Nacionalne znanstvene zaklade, navikli na nova lica.

Ashley je nosila pladanj s dvije jabuke, debelim sendvičem s mesom, što je predstavljalo ručak, i čašom mlijeka. Jason je punio svoj pladanj s pudinzima i keksima sve dok mu nije pokazala da ih vrati. "Najprije ručak. Onda možeš pojesti čokoladni puding i jedan keks."

Pokunjeno se vratio do stola s najmanjim sendvičem kojeg je mogao pronaći, i dalje gledajući deserte.

Ben im se pridružio, a vojnik Michaelson, Khalid i Linda sjeli su za susjedni stol.

"Još malo i tamo smo", prošaptao joj je dok je sjedao. "Na pragu novoga svijeta. Kako se držite, kapetane?"

Nije znala da li zbog njegovih riječi ili škakljivog daha, ali leđima joj je prošao drhtaj. "Dobro", odgovorila je. "Prilično sam napeta. Jedva čekam da vidim te pećine."

"I ja." Ispružio je drhtavu ruku sa širokim osmijehom. "Trest ću se dok ne počnem."

Nije bila sigurna da li se šali s njom. Bilo gaje teško pročitati. "Biti ovako blizu..." Slegnula je ramenima. "To je pogubno za živce."

"Znam što misliš", rekao je Ben kimnuvši. "Već dva desetljeća hodam po pećinama. Ovo mi je prva prigoda da gacnem u nešto novo."

"Gacneš?"

"Joj, mama?!" zaprepastio se Jason. Govorio je usta punih sendviča. "To je stručni izraz. Znači da si prvi koji je otkrio nešto novo."

"A... shvaćam", odgovorila je, smiješeći se njegovu pokušaju daje zadivi.

"Pričao sam s Benom. Sve mi je rekao o - kako se ono zvalo? A, da... djevičanski tuneli."

"Molim?" Pogledala je Bena. "Što si to pričao mom sinu?"

"O djevičanskim tunelima", odgovorio joj je nastojeći ne prasnuti u smijeh. "O prolazima kojima čovjek nikada nije prošao. Takvim stvarima."

"Aha", rekla je ogorčeno. "Mislila sam -"

Prekinuo ju je s lopovskim smiješkom. "Znam što si mislila."

Narogušila se. "Znači, misliš da si novi Neil Armstrong?"

"Tko?"

Zavrtjela je glavom na njegovo neznanje. "Prvi čovjek koji je zakoračio na Mjesec. Jedan veliki korak za čovječanstvo."

Benove oči su zasjale. "Točno to! Biti prvi čovjek koji će vidjeti nešto novo. Ne mogu zamisliti veće uzbuđenje."

Sjetila se skrivene grobnice Anasazija koju je otkrila, kako je ubrzanog pulsa i plitkog daha zakoračila u zatvoreno svetište vrhovnog svećenika, jakog mirisa drevne prostorije, sunca na svom vratu, osjećaja da će biti prva koja će vidjeti tajnu skrivenu stoljećima. A sada se sve to ponavlja s tajnom skrivenom cijelu vječnost. Što će tamo naći? Osjećala je otkucaje srca u ušima. Da, razumjela je Benovo uzbuđenje.

"I, jesi li spremna za malo gacanja?" upitao ju je.

Nasmiješila se njegovim veselim očima. "O, da. Nadam se da će biti vremena da istražimo one nastambe u stijeni. Čak bih se odrekla i ručka samo da ih stignem danas pogledati." Kad je zagrizla u sendvič, otkrila je daje kruh vlažan, a meso gumeno. "Pogotovo ovog ručka."

Ben se samo smiješio. "Ne sviđa ti se vojnička hrana?"

Kiselo se nasmiješila. "Idem po puding i kekse."

"Mama!" viknuo je Jason. "Nije fer!"

Jason je prstom pokupio svaku mrvicu kekse s tanjura. Zatim je cuclo prst uživajući u ostacima čokolade. "Mogu li uzeti još jedan?" molio je.

"Pojeo si već dva. To je dovoljno. Zašto se ne odeš malo umiti?"

Promrmljao je nešto u bradu i odgurnuo stolac. "Dobro."

Dok je prolazio, Ben mu je dobacio: "Što kažeš na partiju biljara kad završiš?"

Jasonova je ukočenost nestala. Pogledao je mamu. "Mogu?"

"Naravno. Sad briši. Uskoro krećemo."

"Za minutu sam tamo, Bene", rekao je Jason i otrčao iz menze prema zahodima na drugoj strani hodnika. Bili su prazni. Ušao je u srednju kabinu i počeo petljati po remenu.

Tek što je sjeo, čuo je kako netko ulazi i zvukove s hodnika dok se vrata nisu ponovno zatvorila. Netko bez sluha zviždao je dok je prilazio kabinama. Ušao je u onu s Jasonove desne strane. Još zviždeći, spustio je paketić na zahodski pod, odmah do Jasona.

Jason je raširenih očiju gledao kako ruka prekrivena crnim dlakama otvara paketić i prtlja po njemu. Čuo je zvuk šibice... a zatim dugačak izdah. Osjetio je dim cigarete. Tada je čuo otkopčavanje remena. Zviždanje se nastavilo. Kad je čovjek sjeo, petom je udario u paketić i prevrnuo ga. Male kockice nalik na sivi plastelin zamotane u celofan prosipale su se po podu u Jasonovoj kabini.

Iz susjedne kabine odjeknula je bujica stranih riječi. Vidio je muškarca kako se spušta na pod da pokupi svoje stvari. U posljednji je čas podigao noge kad je u njegovu kabinu uletjela ruka u potrazi za kockicama. Još gnjevnih riječi. Mogao je vidjeti vrh nosa čovjeka koji je provjeravao dali ih je sve pokupio.

U tom su se trenutku ponovno otvorila vrata zahoda. Još je netko ušao i otišao do pisoara. Čulo se otvaranje zatvarača na hlačama popraćeno uobičajenim zvukom. Muškarac kraj pisoara je odahnuo. Jason je slušao kako njegov susjed navlači hlače i ponovno podiže svoj paketić.

Čovjek je izašao.

Muškarac kraj pisoara je progovorio i Jason je prepoznao Benov naglasak. "Khalide, prijatelju, ovdje ne bi smio pušiti."

"Ah, ti Amerikanci imaju previše pravila. Tko zna koja bi trebalo poštovati, a koja ignorirati? Hoćeš cigaretu?"

"Hvala na ponudi, ali imam dogovor za partiju biljara."

Vrata su se otvorila i Khalid je izašao.

Jason je vratio noge na pod i ustao. Dok je zakopčavao remen, pogledao je dolje. Egipćaninu je promakla jedna od zamotanih kockica, koja se otkotrljala na drugu stranu zahoda. Posegnuo je za njom i podigao je, pitajući se što da učini. Na pritisak je bila poput tvrde gline. Znao je da bi je trebao vratiti Khalidu, ali tada bi bilo jasno da je bio tamo i prisluškiavao. Stavljao ju je u džep kad su se otvorila vrata kabine.

"Tu si!" Ben je stajao ispred njega. "Tvoja mama je mislila da si možda upao u školjku."

Jason se nacerio i gurnuo kockicu do dna džepa.

"Što imaš tamo, prijatelju? Zgrabio si onaj treći keks?" Benov osmijeh učinio je optužbu neozbiljnom.

"Ne", odgovorio je dječak štucajući od smijeha. "Nije ništa."

"Onda dobro. Idemo na biljar."

Hodajući bazom, Blakely se borio s jakim naletima vjetra. Upravna zgrada bila je u udaljenom dijelu kampa, daleko od smetlišta. Da nije tako očajnički trebao opremu, bio bi nastavio ravno do Alfa baze. Ali Rolandove poruke i zahtjevi nisu uspjeli pokolebati nepopustljivog zapovjednika. Trebao je te proklete matične ploče; bile su ključni dio komunikacijske mreže.

Produžio je korak do glavne zgrade. Mrzovoljno je gledao stražara dok je čekao da mu ovaj provjeri dokumente. Crveni mornarički helikopter nisko ih je nadlijetao, bacajući krhotine leda u stražarsku kućicu. Mršteći se, stražar je podigao pogled.

"Izvolite, dr. Blakely."

"Hvala." Ušao je. Prokleta pravila. Objesio je jaknu i zaputio se hodnikom prema zapovjednikovu uredu na prvome katu. Prišao je njegovu tajniku, dočasniku lošeg držanja s naočalama crnog okvira.

"Moram razgovarati sa zapovjednikom Sungom", rekao je Blakely prije nego stoje tajnik uspio otvoriti usta.

"Imate li zakazano?"

"Samo mu recite daje Blakely ovdje. Primit će me."

"Trenutačno je jako zauzet."

Blakely je zavrtio glavom, prepoznajući muljažu. "Recite mu da sam ovdje."

"Trenutak." Pritisnuo je gumb na ploči sa žutim lampicama. Okrenuo se dok je govorio, ali Blakely ga je svejedno čuo. "Oprostite, gospodine, ovdje je dr. Blakely koji želi razgovarati s vama." Trenutak pauze dok je slušao odgovor, a zatim još tišim glasom: "Pokušao sam, gospodine. On inzistira." Još jedna pauza. Lice mu je crvenjelo. Nije bilo teško uočiti da je tajnik dobivao svoju porciju. Razgovor je završio s: "Da, gospodine."

Tajnik se, sada s kapima znoja na čelu, ponovno obratio Blakelyju: "Zapovjednik će vas sada primiti. Hvala što ste bili strpljivi."

Blakely se ražalio nad njim i kad je prolazio pokraj stola, nagnuo se i prošaptao: "Ne brinite, mladiću, svi znaju daje Sung idiot."

Tajnik se nacerio. "Sretno."

Svatko je kovač svoje sreće, pomislio je Blakely dok je otvarao vrata ureda.

Zapovjednik Sung je sjedio za širokim stolom od mahagonija, koji je bio tako sjajno ulašten daje izgledao kao daje moka. Ispred njega je bilo nekoliko otvorenih fascikla. Prstom je gurnuo jedan prema Blakelyju kao da mu se gadi sam dodir. "Pročitao sam tvoj zahtjev, Andrew."

Blakely je mrzio kad bi ga zvali imenom. Pogotovo licemjerni činovnici poput Sunga. Nije mu bilo prvi put da se hvata u koštac s njim. Kao vođa istraživača Nacionalne znanstvene zaklade često se sukobljavao s tim visokim mornaričkim časnikom. Znanstvenici i vojska nerijetko su imali različita gledišta o nekim stvarima - pogotovo o oskudnim zalihama u ovoj zabačenoj bazi.

Njihova je netrpeljivost još narasla kad je Blakely otkrio dijamantni kip. Gledao je Sunga kako zeleni, žudeći za publicitetom i novcem koje je Blakely dobivao. Otad je svaki oblik suradnje s njim bio poput vađenja bolnog zuba.

Sung je nastavio s tračkom zlobnog smiješka u kutu usana: "Mislio sam da sam bio savršeno jasan. Te matične ploče su posljednje koje imam. Ne mogu ih izdati dok ne dobijem novu zalihu."

"To je sranje i ti to dobro znaš. Potrebne su mi da bih popravio ključnu komunikacijsku opremu." Sung je slegnuo ramenima. "Baš mi je žao što su tvoje pregorjele."

"Do toga ne bi došlo da si mi dao nove, umjesto onih prastarih koje si skinuo sa stare opreme." Naslonio je šake na stol. "Želim te ploče, i to nove. Neću ti dopustiti da ugroziš i ovu skupinu."

"Onda pričekaj novu pošiljku. Dolazi za tri tjedna."

"Već smo dovoljno odugovlačili."

"Donio sam konačnu odluku kao zapovjednik ovog kampa." Sung se ljuljao u svom stolcu.

Blakelyju je bilo dosta tog kretena. Posegnuo je preko stola. Sung se odmaknuo iznenađenog lica. Blakely je suspregnuo osmijeh. Mislio je da će ga napasti? Kakva budala! Zgrabio je telefon na stolu i privukao ga. Ono stoje namjeravao bilo je puno gore.

Ne obazirući se na Sungove prosvjede, okrenuo je broj i rekao lozinku. Čekao je dok su ga više puta prespajali. Napokon je začuo poznati glas i rekao: "Gospodine, imam problema sa zapovjednikom baze." Pričekao je. "Da, gospodine. Tako je. Ovdje je, gospodine."

Nasmiješio se i pružio Sungu telefon. "Treba te šef."

Sung je polako ispružio ruku i uzeo slušalicu. "Zapovjednik Sung, izvolite."

Blakely je promatrao kako mu boja s lica nestaje, a zatim se vraća kao žarko crvenilo. Ponovno je pred sobom imao primjer žestokog ribanja.

"Da, učinit ću sve što treba", rekao je Sung piskutavim glasom. "Odmah, gospodine ministre. Shvaćam što predsjednik želi."

ŠEST

Još samo minuta i bit će gotovo.

Iako je Ashley bila privezana za sjedalo u mornaričkom helikopteru, držala se za ručku iznad glave. Iznenadni trzaj i okretanje letjelice natjerali su je da se drži još čvršće. Zglobovi na prstima bili su joj već bijeli, a potmulo kuckanje iza očiju ukazivalo je na približavanje glavobolju. Samo spusti tu prokletu hrpu željeza, mislila je. Kao na znak, helikopter je krenuo dolje.

Jason je viknuo kad se helikopter nagnuo prema ledenom zidu. Cijeli je vidik bio ispunjen padinama Mount Erebusa, naizgled beskrajnim nizovima crnih ponora i snježnih litica koje su se dizale do neba. Ashley je zatvorila oči, osjećajući kako joj se želudac diže u grlo.

Jason ju je vukao za rukav. "Moraš ovo vidjeti, mama!"

Odmaknula mu je ruku. "Ne sada, ljubavi."

"Ali vidi se rupa! Totalno je ludo."

Zastenjala je i otvorila jedno oko. Zemlja se ljuljala, a podnožje Mount Erebusa uletjelo im je u vidno polje dok su se kružeći spuštali. Prostor ispod njih bio je posut narančastim šatorima nalik na čireve na bijeloj stražnjici. Cesta prokrčena kroz blato i bljuzgu vodila je od šatora do crne rupe u litici Erebusa, dovoljno velikoj za autobus na kat. Snijeg je sukljao iz otvora kao da ga ispuhuju velika usta.

Helikopter se izravnao i spustio na predviđeno mjesto poput dizala, razbacujući uokolo snijeg i led.

Blakely se derao, nadglasavajući buku rotora transportnog helikoptera. "Idemo, ljudi! Čekaju nas transporter koji će nas prebaciti do pukotine."

Sjedeći preko puta nje, Ben joj se nasmiješio. "Odsad idemo samo nizbrdo."

Kako je Jason molio da sjedne do prozora, Ashley se našla stisnuta između njega i Bena u tijesnoj kabini. Linda nije imala sina na vratu pa je ulovila mjesto do vozača. Ostali su išli za njima u drugom vozilu.

Nad njih se nadvio otvor tunela. Prije je tu bila prirodna pukotina koja se zasijecala duboko u planinu. Eksplozivi i strojevi su je proširili i napravili ulaz u vulkan. Kad je vozilo poskočilo na ulazu u ogroman tunel, Ashley je zastao dah. Bio je dovoljno širok za dva kamiona. Prava autocesta koja je vodila u srce vulkana.

Miniranjem i bušenjem grubo oblikovane zidove obasjavale su ha-logene svjetiljke koje su visjele sa stropa. Kad su zašli iza zavoja, nestalo je dnevnog svjetla i svjetiljke su bile jedini izvor svjetlosti. Vozač je uključio farove i probio tamu ispred njih.

Iako se činilo da se kreću ravnom cestom, znala je sa sastanka da idu dolje. Tunnel dug šest i pol kilometara spuštao se gotovo kilometar i pol.

Napredovali su jako polako, ali čak i pri toj puževoj brzini, neravna cesta stalno ju je bacala na Bena. "Oprosti", rekla je odmičući se od njega.

"Nema veze. Zapravo sam uživao."

Zbunjeno se osmjehnula. Odustaje li ovaj čovjek ikad?

Linda se okrenula prema njima. "Da li bi vas smetalo da malo otvorim prozor? Rado bih... ovaj... malo mi je zagušljivo."

Ashley je skupila obrve. Linda je bila blijeda, ispucanih i suhih usana. Vjerojatno ni njoj nije godila vožnja helikopterom. U potpunosti ju je razumjela, ali vani je bilo grozno hladno. "Ne znam. Ne bih željela da se Jason prehladi. Možda -"

"Malo svježeg zraka ne bi nam škodilo", rekao je Ben. Stisnuo je Ashley za ruku. "Jasone, imaš nešto protiv?"

Ashley je pogledala Benovu ruku. I dalje ju je stiskao kao da joj nešto želi reći pa je progutala prigovor.

Otvoreni usta i pogleda prikovanog na tunnel ispred njih, dječak im je samo mahnuo rukom. "Može."

"U redu", rekla je Ashley. "Otvori, Linda. Ali, Jasone, dobro se za-bundaj."

Linda se slabašno osmjehnula i okrenula im leđa. Ledeni vjetrovi zapuhao je kabinom kad je za centimetar spustila prozor. Duboko je udisala nosa priljubljena uz prozor, očito se opuštajući.

Ben joj je pustio ruku i Ashley je potonula dublje u jaknu, navlačeći kapuljaču na glavu. Uпитno gaje pogledala, ali on nije skidao pogled s Linde. Na licu mu se vidjela zabrinutost.

Ashley se rezignirano zavalila u sjedalo i zagledala u svjetiljke koje su se ljuljale iznad njih. Alica je propadala kroz zečju rupu.

Blakely je sjedio do vozača, zagledan u svjetla transportera ispred njih. Proučavao je zidove tunela kojim su prolazili, gledao električne i komunikacijske kablove. Sve je bilo u redu. Ako zapovjednik baze nije pokušao neku sabotazu u posljednji trenutak, sve je bilo spremno.

Khalid se nagnuo prema njemu sa stražnjeg sjedala. "Koliko još dalje?" upitao je.

Blakely ga je pogledao preko ramena. "Za otprilike deset minuta doći ćemo do dizala. Stižemo na večeru u Alfa bazu. Opustite se. Uživajte u vožnji."

Khalid je kimnuo. Blakely je primijetio kako se Egipćanin vratio proučavanju svjetiljaka i kablova, upijajući sve pojedinosti svojim crnim očima.

Ljuljajući se u sjedalu, shvaćao je geologovu nestrpljivost. Svi su bili napeti zbog čekanja.

Ashley je istezala tijelo ukočeno od vožnje. Pogledala je iza sebe kad je drugi transporter ušao u veliku pećinu i iskrcao putnike, a zatim se zagledala u veliko dizalo - kavez od željeznih rešetaka.

Jason je razgledavao velike sanduke koji su popunjavali drugu polovicu pećine. Bio je nalik na mišića koji trčkara između razbacanih dječjih kocaka za slaganje. "Jasone!" pozvala ga je. "Nemoj se udaljavati, ljubavi." Mahnuo joj je daje shvatio.

Blakely je pozvao Bena da mu pomogne. Pokazao je prema dizalu. "Pomozite mi s ovim vratima."

Ben i bojnici Michaelson pomaknuli su vrata u stranu kako bi ostatak skupine mogao ući. Jason je došetao i Ben mu je raskuštrao kosu. "Spreman, prijatelju?"

"O, da. Ovo je super", smijuljio se dječak dok je ulazio u dizalo veliko poput garaže, s dovoljno prostora da se parkiraju oba transportera.

Ashley se zagledala u unutrašnjost dizala. Strop i pod su činile debele željezne ploče obojane u crveno, a umjesto zidova su bile samo tri centimetra debele željezne šipke. Kao ogroman kavez za ptice.

"Spustit ćemo se putem koji odgovara visini od dvjesto katova", rekao je Blakely kad je zatvorio vrata. "Trebalo nam je tri godine samo da probijemo okno koje povezuje dno pukotine s pećinom ispod nas."

Povukao je ručku i Ashley je osjetila poznato propadanje kad se glasno dizalo pokrenulo.

Držeći Jasona za ruku, pitala se koliko je ova sprava pouzdana? Odlučila je to upitati Blakelyja.

Nasmiješio joj se. "Ovim smo dizalom spuštali teške strojeve, čak i nekoliko kamiona. Izdržat će nas bez problema." Potapšao je metalni zid kaveza. "Ovo je žila kucavica Alfa baze. Održavamo ga kao skupocjeni švicarski sat i čuvamo kao kraljevske dragulje."

Ashley je primijetila Khalidov osmijeh i pomislila da ga sigurno zabavlja njezin tako ženski strah. Još jedan bezglavo odvažan macho muškarac, rekla je u sebi, promatrajući ga kako proučava kavez.

Dok su se nastavljali spuštati, obavila ih je nelagodna tišina. Jedino svjetlo dolazilo je od svjetiljke na stropu kaveza. Činilo se kao da su sami u svemiru.

Osjetivši potrebu da prekine tišinu, Ashley se okrenula Blakelyju. "Znate," rekla je, "nešto me muči. A pretpostavljam da nisam jedina."

"Hm?" Činilo se kao da gaje prekinula u sanjarenju.

Ben je živnuo i odmaknuo se od zida na koji je bio naslonjen. I ostali su se sa zanimanjem zagledali u njih.

"Budimo iskreni", rekla je. "Jesmo li ovdje da istražimo ovaj kontinent ili da ga opljačkamo?"

Blakely je podigao obrve.

"Svi znamo da znanost ne plaća", pokazala je na željezni kavez, "tako dobro. Ulozi su veći od samog arheološkog istraživanja."

"Istina je", odgovorio je Blakely skinuvši naočale i trljajući nos. "Ali vjerujte mi na riječ da samy*a prije svega znanstvenik. Za mene je ova misija bila i uvijek će biti znanstvena. To je jedan od razloga što sam vas izabrao da vodite ekipu, profesorice Čarter. Želim da naglasak u ovom istraživanju bude na znanstvenom radu. Ali ne živimo u vakuumu. Ova misija doista ima značajna gospodarska i politička obilježja."

Još je dodao: "Nemojte prebrzo suditi. Time se pokrivaju troškovi. Dobivam potrebnu opremu." Pokazao je na ostale, a zatim i nju. "Kao i vrhunski tim."

"Ipak," bila je uporna, "koja će biti konačna cijena istraživanja? Ako završimo s eksploatiranim i razorenim kontinentom... to nije vrijedno svega ovoga. Mogla bih živjeti i da ne otkrijem tajnu koju kriju pećine."

Zagledao se u nju s tužnim izrazom lica. "Biste li doista, profesorice Čarter?"

Otvorila je usta da ponovi svoja uvjerenja, ali nije mogla izgovoriti tu laž. Zahtijevala je od Blakelyja da bude iskren. Kako da ne bude i sama? Sjetila se dijamantnog kipića, njegova sjaja pod posljednjim sunčevim zrakama. Zatvorila je usta. Kvrugu.

Blakely je kimnuo i pokazao dolje. "Evo nas."

Kavez je uletio u struju zraka koja joj je skinula kapuljaču. Toplog zraka! Istodobno se pojavilo i svjetlo odozdo. Dizalo je ušlo u pećinu.

Osvijetljen odozdo, strop pećine bio je istočkan vlažnim stalaktiti-ma, velikim planinama obješenima naglavce. Nekoliko ih je dosegalo do poda, stvarajući ogromne stupove. Prirodna kolonada. Dizalo se spuštalo pokraj stupa koji je bio dvostruko deblji od kaveza. Ashley je primijetila da je netko ostavio grafit na njemu. Strelica prema dolje s grubo urezanim riječima: Pakao... kilometar i pol.

Ben se namrštio. "Nagrđivanje pećine. To nije znak samo lošeg ukusa, nego i loše sreće među speleolozima."

Blakely je namršteno pogledao Rolanda. "Neka to maknu - još danas."

Ashley je stresla glavom; s vrha nosa padale su joj kapljice. Obrisala je orošeno čelo. Količina vlage je sigurno bila blizu stopostotne. Ali zrak je bio iznenađenje! Duboko je udahnula. Bio je tako svjež.

Zaškiljila je, ali udaljeni je zid bio zaklonjen ogromnim stupom. Kvrugu! Nadala se da će moći baciti pogled na nastambe.

"Mama! Pogledaj!" Jason je pokazivao prema dnu pećine.

Zlovoljno uzdahnuvši, podigla se na prste i naslonila čelo na hladne rešetke. Ispod njih, tlo je bilo posuto zgradama i šatorima, obasjano reflektorima i nizom svjetiljaka. Duboki ponor nalik na crnu ranu presijecao je bazu na dva dijela. Preko njega je bio podignut obasjani most koji je povezivao dvije polovice. To je bio njihov cilj.

Alfa baza.

"Pogledajte tamo!" povikala je Linda. "Vide se ribe!"

Ashley joj je prišla i, stavivši joj ruku na rame, zagledala se dolje.

Na rubu Alfa baze, obasjano svjetlima kampa, bilo je blago namreškano golemo jezero nepregledne površine. Odozgo se moglo vidjeti nekoliko blještavih stanovnika jezera koji su klizili i jurili staklastom površinom. Prizor čudnovate ljepote.

"Sjajno!" povikao je Jason.

"I te kako, prijatelju." Ben je laktom gurnuo Ashley. "Nevjerojatno, zar ne?"

Ashley je zapanjeno kimnula. Nestrpljivost da krene s istraživanjem potisnula je sve njezine strepnje od prije nekoliko trenutaka. "Jesam li dobro zapamtila? Rekli ste daje pećina promjera osam kilometara?"

Blakely je potvrdio sa smiješkom na usnama. "Otprilike."

Ben je zazviždao.

Za nekoliko minuta kavez se zaustavio na dnu pećine. U blizini je stajao vojnik spreman da ih otprati do njihovih prostorija. Blakely se okrenuo ekipi: "Stigli smo!"

SEDAM

ALFA BASE, ANTARTIKA

Ashley je sa smiješkom gledala Jasona kako trči po svojoj sobi. Njezina soba u apartmanu s dvije spavaonice nije bila ništa manje dojmљiva. Bilo je teško povjerovati da je svaki član tima imao vlastitu sobu u glavnoj spavaonici baze. Dobrobiti sudjelovanja u misiji postajale su sve bolje i bolje. Čipkaste zavjese, stolovi od orahovine, debelo tapecirane stolice, skupe tapete. Tko bi pomislio da su tri tisuće metara pod zemљom?

"Vidi, mama." Pokazao joj je stol u kutu svoje sobe. "Pravi Pentium IV. Ne neki od onih sporih klonova."

Bilo joj je mrsko razbijati njegovo oduševljenje, ali morao je jednom početi i učiti. "To je za tvoje učenje."

Jason ju je pogledao širom otvorenih usta. "Mama, sad je početak ljeta!"

"Samo nekoliko sati na dan. Dok me nema, želim da dobro iskoristiš vrijeme. U bazi postoji knjižnica. Hoću da pročitaš dvije knjige dok me nema i napišeš sastavak o svakoj od njih."

Zaprepašteno je buljio u nju. "Kakvo ljeto!"

"Bit će ti zabavno. Roland će", nije se usudila reći "paziti na tebe" jer joj Jason to ne bi nikad oprostio, "ti biti pri ruci. On će biti ovdje dok me nema. Molim te, budi pristojan prema njemu."

Bijesno se namrštilo.

"Ako budeš dobar i napraviš zadaću - bez zabušavanja - bit će i nekih iznenađenja za tebe."

"Da?" rekao je glasom punim nepovjerenja. "Kao na primjer?"

"Kao prvo, u bazi sam našla karate majstora s kojim možeš nastaviti trenirati. Ako želiš dobiti žuti pojas do kraja godine, morat ćeš vježbati dok me nema."

Lice mu se neznatno razvedrilo.

"Osim toga, imaju električne motocikle i vodene skutere."

To gaje iznenadilo. "Zašto električne?"

"Kako bi se zaštitio ekosustav, ograničili su broj motora s unutarnjim sagorijevanjem. To je mali doprinos vojske očuvanju pećina." Ashley se sjetila namrštenog Bena koji je cijelo vrijeme dok su se kretali bazom gundao o očitog zlopotrebi osjetljivog ekosustava, ali Jasono-vo durenje vratilo ju je u sadašnjost. Začešljala mu je nekoliko raščupanih pramenova. "A to nije sve. Ovdje ima i pecanja, košarke, svega i svačega. Imaš se čime zabavljati dok me nema. A budeš li marљivo radio, dr. Blakely je obećao da ćeš mu se moći pridružiti u kontrolnoj sobi i pomoći mu u praćenju našeg napretka. Čak ćeš moći i razgovarati sa mnom."

"Dobro, valjda je onda u redu", rekao je Jason, još se malo dureći.

"I, na kraju," dodala je pokazujući prema glavnoj sobi apartmana, "imaju kablovsku. Sto pedeset kanala."

"To moram vidjeti."

Uhvatila ga je za rukav kad se zatrčao pokraj nje. "Samo malo, dečko. Prije svega, za pola sata imamo večeru. Operi ruke i umij se."

"Joj, mama! Zar se čovjek ne može malo zabaviti?" Teškog koraka otišao je do kupaonice.

Nasmiješila se. Upravo kao doma. Samo što su tri tisuće metara ispod Zemљine površine.

"I, što misliš?" upitao je Ben Lindu kad je došao do nje.

Stajala je na rubu jezera koje su vojnici nazvali Rupa bez dna. Samo desetak centimetara dalje valovi crne vode koje je podigao mornarički čamac razbijali su se o stijenu.

Protrljao je oštре dlake na obrazima.

Pogledala gaje, a u očima su joj se odražavala svjetla kampa. "Čudesno je." Pokazala je prema stotinjak metara visokom stropu. "Kao da sam na otvorenom."

Ben je kimnuo i pokazao prema vodi. "Planiraš li kakvo noćno kupanje?"

Nasmiješila se. "Ne, ali ti bi mogao."

"O, da, pa da mi mazneš odjeću i pozoveš cijelu bazu da mi se smije."

Još se šire nasmiješila, opuštajući se. "Nisam to mislila. Mislila sam da bi zaista mogao ovdje plivati. Čula sam da neki marinci to i rade. Voda je prilično topla. Dvadeset sedam stupnjeva, provjerila sam. Griju je vulkanski odušci."

"Nevjerojatno", rekao je Ben. "Gore je sve smrznuto i pusu ledeni vjetrovi, a ovdje je voda kao u toplicama, uz tropski povjetarac."

"Zapravo i nije tako čudno. Čula sam da se more oko Deception Islanda u blizini Antarktike ponekad zagrije do ključanja. Vulkanska aktivnost je tako jaka da voda često zakipi nekoliko metara od glečera."

"O, da", odgovorio je, podižući obrve kao da joj ne vjeruje.

Trknula gaje laktom. "Istinaje."

Nasmijao se. "Zapravo ti vjerujem. Već sam bio u pećinama koje su grijale podzemne pukotine. Nije to baš takva rijetkost. Samo sam provjeravao da li ti to znaš."

"Da, da", rekla je prevrćući očima.

Svjetlacava žuta riba iskočila je metar od obale i prestrašila Lindu. Benove su se obrve skupile. "Slušaj, djevojčice, moram s tobom razgovarati o nečemu."

Maknula je mokru kosu s čela. "O čemu?"

"Promatrao sam te i... pa, ja -"

Podigla je ruku. "Žao mi je, Bene. Znam da smo se naplesali u Bu-enos Airesu, ali to je bilo samo da se malo opustimo. Htjela bih da naš odnos bude isključivo profesionalan."

Ben se nasmijao shvativši što je Linda pomislila. S obzirom na to kako izgleda, sigurno se često našla u takvim situacijama. "Stani malo, curo. Nisam zato ovdje."

"Što je onda?"

"Već godinama vodim hrpe turista po pećinama i... imam nos za probleme. Promatram te od one noći kad smo plesali. U onom pretrpanom baru i ovdje u pećinama, stalno si napeta. Plitki dah, znojni dlanovi, blijedo lice." Kad je to čula, oborila je pogled. "Zato sam došao nasamo porazgovarati s tobom. Mislio sam da bi možda mogla nešto podijeliti sa mnom."

Pogledala gaje očima punih suza. "U pravu si. Imam problema s tijesnim prostorom."

"Klaustrofobija?"

Protrljala je oči, ponovno spustila pogled i kimnula.

"Na putu koji nas čeka bit će mnogo tijesnih mjesta. Netko uspaničen mogao bi nas sve ugroziti."

"Znam. Ali uzimam lijekove i godinama idem na terapiju. Mogu se nositi s tim."

"Čak te je i onaj tango bar u Buenos Airesu uzdrmao."

"Zato što nisam uzela lijekove. Mislila sam da mi neće trebati. Gužva u baru i glasna glazba jednostavno su me uhvatili nespremnju. Mogu izdržati misiju."

Primio ju je za ramena. "Sigurna si?"

Pogledala gaje. "Bit ću dobro. Mogu to izvesti."

Ponovno je iskočila riba. Ovaj se put Linda nije trgnula. I dalje je čvrsto gledala Bena u oči.

Nekoliko je trenutaka vagao njezinu odluku. "Jesi li ponijela štap za pecanje?" upitao je naposljetku.

"Zašto?"

"Treat će ti ako želiš skupljati uzroke tijekom putovanja."

"Da", osmjehnula se. "Znači, nećeš nikomu reći?" Obrisala je oči.

Ben ju je pustio, podigao plosnati kamen i bacio ga na glatku površinu jezera. "Reći što?"

Život se neprestano mijenja, a sve ostaje isto, pomislila je Ashley zagledana u tanjur pred sobom. Ispred nje je bio kipući sir s bijelom tjesteninom u vrućem umaku. Miris češnjaka nadraživao joj je nos. Opet lazanje. Nasmiješila se sjelivši se posljednjih lazanja, kad joj je Blakely predložio ovu misiju. Hrana je bila ista, ali ne i okolina. Fini stolnjak, kineski porculan, kristalni luster, stol od mahagonija. Prilična razlika od moje kuhinje u prikolici, rekla je u sebi i zgrabila veliki komad.

"Profesorice Čarter", obratio joj se Blakely. "Dogovorio sam s mojim suradnikom, dr. Haroldom Svmskim, da vas povede do sjevernog zida. Naći će se s vama sutra oko osam ujutro."

Podigla je ruku i kad je progutala zalogaj, rekla: "Budući da imam samo jedan dan na raspolaganju, radije bih počela ranije. Recimo oko šest."

Blakely se nasmiješio. "Javit ću dr. Svmskom."

Ben je pročitao grlo i obrisao komadić sira s brade. "I ja bih rado pošao."

"Što se mene tiče, možete", rekao je Blakely. "Odgovara li vam to, profesorice?"

Ashley je zamislila Bena kako puže pokraj nje uskom pećinom, pritišćući svoje tijelo uz njezino. "Ako neće smetati."

On je podigao ruke glumeći nevinost. "Tko, ja?"

Blakely se obratio ostatku skupine. "Još netko?"

Jason je nesigurno digao ruku. "I ja bih išao."

"Mislim da to ne bi bilo pametno", odgovorio je Blakely ozbiljno. "Tamo ima mnogo odrona i rupa. Ovdje je sigurnije."

Jason se okrenuo Ashley. "Ali, mama, ja -"

Linda se umiješala u razgovor. "Mogao bi sa mnom ići istraživati jezero. Dio koji ću ispitivati nalazi se unutar granica kampa." Okrenula se dječaku. "Hoćeš li mi pomoći, Jasone?"

Ashley je pogledala svog sina, koji se zacrvenio. "Je li to u redu, ljubavi?"

Kimnuo je i kreštavim glasom rekao: "Naravno. Vrlo rado."

Linda se nasmiješila. "Onda je dogovoreno. Jason i ja idemo u istraživanje."

Ben je laktom gurnuo dječaka. "Bravo, majstore", prošaptao je, namjerno dovoljno glasno da ga Ashley može čuti. "Sad obojica imamo sudar."

Jason je prikrio smiješak svojom malom rukom.

Ashley je prevrnula očima. Muškarci.

Došlo je vrijeme za gašenje svjetla. Khalid je sa svog prozora gledao kako se svjetiljke isključuju jedna za drugom dok je kamp odlazio na spavanje. Lažni zalazak sunca u mračnoj pećini. Prije je Blakely objasnio važnost dnevnog ritma u tamnom okolišu. Najveća je učinkovitost bila povezana s redovitim izmjenama tame i svjetlosti.

To se dobro slagalo s njegovim planovima. Sve je bilo prekriveno sjenama.

Stup svjetla reflektora pokraj dizala probadao je strop i polako kružio oko stalaktita nalik na crne prste uperene dolje. Osim reflektora, gorjelo je samo još nekoliko nasumce razbacanih cijevi.

Pogledao je na sat. Deset sati. Vrijeme je da se primi posla. Izašao je iz sobe i šmugnuo iz predsoblja spavaonice. "Noć" je još bila topla, gotovo mirisna uza svu vlagu u zraku. Ništa se nije moglo mjeriti sa suhim pustinjaškim noćima. Pijesak je ostajao topao još dugo u hladnu noć. Zvijezde bi se rasule nebom poput buktinja Alahova džihada.

Prolazeći kroz rezidencijalni dio kampa i zaobilazeći vojne šatore, Khalid je rijetko izlazio iz sjene. No ipak je hodao opušteno, za slučaj da ga netko promatra. Na drugoj strani kampa, preko duboke pukotine, bili su istraživački laboratoriji i vojno zapovjedništvo. Tamo je bio i njegov cilj, dizalo.

Jedina mu je prepreka bio most preko ponora. Kad su danas prošli tim putem, dolazeći iz smjera dizala, primijetio je daje pod stražom, ali taj jedan stražar neće biti problem.

Nastavio je dalje uspavanim kampom. Kad je došao do posljednjih montažnih kućica, zagledao se u most od drveta i metala. Obasjavale su ga svjetiljke postavljene u kutovima. Jedna od njih je pregorjela i vojnik s puškom na ramenu nagnuo se nad nju. Khalid je brzo pogledao oko sebe i uvjerio se daje sve čisto.

Kopajući po džepu, izašao je na osvijetljeni prostor pokraj mosta i odšetao do crne pukotine. Stražar je primijetio njegov dolazak pa je stao na svoje mjesto i skinuo pušku s ramena. Khalid se približio rubu pukotine, na metar od mosta. Nagnuo se i zagledao u tamu, prema tajanstvenom crnom dnu ponora.

Stražar, mladić svijetle kose nalik na seoskog dječaka, rekao mu je: "Oprezno. Rubovi se lako mogu odroniti."

"Pripaziti ću. Samo sam htio pogledati." Posegnuo je u gornji džep jakne i primijetio da stražar nije ni okom trepnuo na tako prijeteći pokret.

Dobro je.

Izvadio je kutiju Winstona i istresao cigaretu. Stavivši je u usta, vratio je kutiju u džep i izvadio mali crveni upaljač. Dok je palio cigaretu, krajičkom oka je promatrao stražara - sva njegova pozornost bila je usmjerena na plamen.

Ugasio je upaljač i spustio ga u džep sa strane, odmah kraj noža. "Hoćeš cigaretu?" upitao je stražara.

Ovaj je slegnuo ramenima. "Hvala." Napustio je svoje mjesto i prišao Khalidu, koji je stajao na rubu ponora.

Khalid je izvadio kutiju i istresao nekoliko cigareta. "Uzmi par komada." Stražar je stavio jednu u usta i drugu u džep. "Imate vatre?"

"Naravno." Zavukao je ruku u džep i primio mali nož "skakavac". Kad je pritisnuo gumb, nakašljao se kako bi prikrrio zvuk izlaženja oštrice. "Jesu li ikad istražili dno ponora?"

"Ne." Stražar je pogledao crnu pukotinu. "Preduboko je."

"Aha." Dovoljno mu je odvratio pozornost. Naglo je zamahnuo nožem i zabio ga duboko u stražarev vrat, pazeći da ubod bude ispod grla, što je jamčilo tihu smrt. Nikakav vrisak, samo mokro grgljanje.

Odmaknuo se da ga ne pošprica krv koja je brizgala iz arterije i gurnuo stražara u pukotinu. Očiju raširenih od strave i grudi oblivenih krvlju, ovaj je kratko teturao i mahao rukama pokušavajući uhvatiti ravnotežu, a zatim je nestao u tami.

Khalid je slušao. Ubrzo se u daljini začuo potmulo udarac.

Zadovoljan, prešao je most i skliznuo u sjene. Odavde će se morati kretati tiho i brzo. Krenuo je prema dizalu, izbjegavajući osvjetljena područja. Na sreću, bilo ih je malo i bila su dovoljno udaljena.

Nakon četiri minute našao se pokraj dizala. Dobro osvjetljeno područje bilo je bez straže. Tako daleko od svijeta, vojnici su se malo previše opustili.

Nakon jednominutnog pomnog promatranja, Khalid se sagnuo i potrčao prema velikoj metalnoj kutiji u kojoj je bio pogon dizala. Iz nutarnjeg je džepa izvadio kockicu zamotan u celofan i pričvrstio je u tamnom kutu kutije. Zastao je na trenutak. Nije bilo vrijeme za štednju. Izvadio je još jednu kockicu i stavio je uz prvu. Tako je bolje. Oprezno je postavio bombu koja će se aktivirati na odgovarajući signal njegova odašiljača. Zagledao se u svoje djelo sa smiješkom na usnama.

Malo osiguranje. Kad bude vrijeme za to, ovo bi mu moralo omogućiti bijeg. Nitko neće krenuti gore za njim.

Nakon posljednje provjere, nestao je u tami.

OSAM

Sedam ujutro? Vise slični ponoći.

Ashley se zagledala kroz prozor. Glava joj se tresla zbog poskaki-vanja električnog vozila. Zbog zatvorenog prostora i rizika zagađivanja zraka ugljičnim monoksidom, motori s unutrašnjim sagorijevanjem bili su zabranjeni, ako se izuzme nekoliko plovila.

Stoga su u Alfa pećini jedino prijevozno sredstvo bila električna

vozila nalik na ona na golf terenima - "Mazge", kako su ih vojnici zvali.

Ashley je obrisala zamagljeno staklo Mazge. Tamu ispred njih razbijali su jedino prednji farovi. S obje ruke čvrsto držeći upravljač, kraj nje je sjedio dr. Svmski, mladi pjegavi istraživač, još početnik u svom zvanju. Sa stražnjeg sjedala, kroz zujanje električnog motora, probijale su se erupcije Benova hrkanja. Pogledala ga je preko ramena. Kako je mogao samo tako zaspati? Već su se jedan sat kretali po grubom terenu. Posebno jak udarac bacio ju je naprijed.

Dr. Svmski ju je pogledao. "Ne mogu vjerovati da sjedim pokraj profesorice Čarter. Pročitao sam vaš rad o nastambama Gila. Zavidljivo. A sad ste ovdje."

"Hvala", odgovorila je. Mladi je istraživač imao malo previše entuzijazma za tako rano doba jutra. Kava koju je popila još nije počela djelovati, a i bilo joj je slabo od smrada ozona koji su ispuštale baterije motora.

"Žao mi je što niste bili s nama od početka. Bojim se da ne postoji ništa novo što bi se još moglo otkriti. Već smo pretražili, katalogizirali,

iscrtali i obradili svaki kvadratni centimetar. Sve je zapisano u izvješću koji sam vam poslao prošle noći."

Protrljala je zakrvavljene oči. Proučavala je kilometre podataka do četiri ujutro. Dva sata spavanja nije joj bilo dovoljno za ugodno jutro. "Bilo bi bolje da mi gaje netko prije faksirao. Bilo bi mi drago da sam ga imala prigodu podrobnije proučiti prije no što vidim nalazište."

"Žao mi je, ali sve je ovo tajna. Naređeno nam je da ne otkrivamo podatke dok ne stignete."

Zagledala se u put ispred njih dok je Mazga puzala kroz sjene. "Stalno ta prokleta tajanstvenost", progundala je.

"Pokazat ću vam glavne točke kad stignemo. Ja sam vam vodič."

Jesi vruga, pomislila je. "Slušajte, dr. Svmski, sigurna sam da je vaš tim bio vrlo precizan, ali ja bih radije malo sama istraživala. Da osjetim mjesto. Proučavanje nalazišta je više od samog prebrojavanja i katalogiziranja."

"Kako to mislite?"

Duboko je uzdahnula. Kako to objasniti? Stoje više radila na iskopinama, to je više svako mjesto poprimalo svoje obilježje - ili dušu. Na primjer, nastambe Gila je osjećala drukčije nego nalazište u kanjonu Cha-co. Otkrila je da tako dobiva sasvim novi uvid o ljudima i običajima.

"Nije važno", odgovorila je. "To je način na koji radim."

Slegnuo je ramenima. "Onda vas ostavljam same. Ionako sam želio ponovno provjeriti neka mjerenja." Kimnula je. Dobro. Već joj je počeo ići na živce.

Ponovno se zavalivši u sjedalo, uspjela se opustiti. Kad su joj oči već bile napola zatvorene, dr. Svmski je oštro zaustavio Mazgu. "Stigli smo."

Pogledala je van. Izvan dosega farova nije se vidjelo ništa osim tame. "Gdje?"

"Moram najprije uključiti generator." Otvorio je vrata, stoje aktiviralo unutrašnje osvjetljenje. Trgnuvši se, Ben se probudio.

"Već smo stigli?" upitao je hrapavim glasom, češkajući se po glavi.

"Da", rekla je, nastojeći zvučati što prezirnije. "Znaš, mogao si nadoknaditi spavanje u kampu."

"I propustiti ovo? Nema šanse."

Promatrala je kako mladi znanstvenik sa svjetiljkom u ruci prilazi udaljenom zidu s generatorom. Nagnuo se i počeo petljati po njemu. Mrsteći se, Ashley je izašla iz vozila, nadajući se da vojni istraživači s rukama nježnim kao krampovi nisu upropastili nalazište. Toliko su puta u prošlosti nestručne osobe uništile ključne podatke o drevnim kulturama.

Za nekoliko trenutaka generator je zakašljao i počeo bučiti, da bi se ustalio u ujednačenom praskanju. Upalili su se reflektori koji su ih zaslijepili nakon vožnje u tami i sjeverni je zid postao osvijetljen poput velike pozornice.

"Heej!" rekao je Ben kad je stao pokraj nje.

Zid pećine nalik na saće pokrivalo su metalne skele sa svijenim daskama. Nastambe su se protezale zidom u pet različitih razina, prema njenoj procjeni, oko četrdeset metara u visinu. Razine su bile povezane brojnim uporištima i nizovima grubih stuba. Žmirkajući je pogledala lijevo; izdubljene nastambe s kamenim platformama koje su stršale nad vodom, nalik na verande, nadvijale su se čak i nad jezero.

"Sto misliš, Ashley?" upitao je Ben.

"Mogla bih ovdje provesti godine i godine."

Ben je kimnuo. "Sto misliš, tko je ovo sagradio?"

Pokazala je prema zidu. "U jedno sam sigurna. Ovo nije napravio Homo sapiens"

"Nego tko?"

"Raniji preci čovjeka, pretpostavljam. Pogledaj veličinu tih pećina. Nijedna nije viša od metar dvadeset, što je prenisko za suvremenog čovjeka. Možda Homo erectus, ali čak i u to sumnjam." Ulovila se kako glasno razmišlja. "Možda pleme neandertalaca? Ne znam. Nikad nisam vidjela dokaze koji bi upućivali da je pleme neandertalaca gradilo nešto ove veličine. Kako su uopće došli ovamo?" Slegnula je ramenima. "Moram pogledati izbliza."

"Ne bismo li trebali pričekati dr. Svmskog?"

"Mislim da nema potrebe." Krenula je prema zidu namještajući rudarsku kacigu.

Iza sebe je čula Benove korake. Doktor Svmski je povikao: "Pazite kuda hodate! Ima mnogo pukotina i neke su prilično duboke."

Mahnula mu je da gaje čula i zavrtjela glavom. Zar misli daje ona neki glupi početnik? Ubrzala je hod.

Odjednom ju je nešto zgrabilo s leđa i instinktivno je izbacila lakat natrag.

"Jao!" Ben ju je pustio i odmaknuo se. Trljajući pleksus, pokazao je ispred nje. "Samo sam želio spriječiti da padneš u rupu. Sto radiš s laktom, šiljiš ga u slobodno vrijeme?"

Primila se za lakat kao da ga pokušava sakriti. "Oprosti." Čak je i sad, kad je znala za nju, jedva mogla razlikovati crnu rupu od crne stijene. Zaobišla ju je. "Nisam je vidjela."

"Mogla si iščašiti gležanj."

"Hvala."

"Nema na čemu. Ali kad te sljedeći put dodirnem, pokušaj me ne ubiti."

Obrazi su joj se zažarili. Zakašljala se, zahvalna što još nisu stigli do stijene obasjane reflektorima pa je tama skrivala njeno crvenilo. "Hajdemo provjeriti donje nastambe", predložila je odmaknuvši se od Bena. Nije bila sigurna da li joj je neugodno zbog njezine nepažnje ili je ljuta zbog njegova postupka... ili je u pitanju nešto treće. Bio je toliko različit od njezina muža. Uvijek proračunati Scott rijetko je dijelio svoje intimne misli, bio je povučen i često mrzovoljan, i Benovo opušteno ponašanje i smisao za humor izbacivali su je iz ravnoteže.

Stigli su do jednog od ulaza u nastambu. "Prvo dame", rekao je Ben.

Izbjegavajući njegov pogled, Ashley je čučnula i obasjala unutrašnjost svjetiljkom na kacigi. Prostorija se protezala oko pet metara u dubinu. Goli zidovi očito su bili isklesani iz stijene i uglačani. Prošla je rukom preko glatke unutrašnjosti, zadivljena domišljatošću i upornošću drevnih ljudi. S grubim oruđem, sigurno su trebale godine da se izdubi svaka od tih nastambi.

Unutrašnjost je bila prazna, bez ikakvih naznaka o sudbini njenih stanovnika. Sagnula se i upuzala daje bolje razgleda.

Dok se provlačila kroz mali otvor, kaciga joj je zapela za strop i primijetila je malu udubinu pokraj ulaza. Vjerojatno prastaro ognjište. Otišla je do kraja prostorije. Ništa. Na trenutak je sjela, razmišljajući o tome tko je mogao sagraditi ovakvo što.

"Jesi li što pronašla?"

Pogledala je Bena koji je s kacigom na glavi čučao kraj ulaza. Tijelom je zatvarao cijeli otvor. "Ovo je čudno", rekla je.

"Što?"

"Gdje su svi nestali?"

Slegnuo je ramenima. "Vjerojatno su izumrli. Kao dinosauri."

Zavrtjela je glavom. "Ne. Ovo nalazište ne upućuje na to."

"Kako to misliš?"

"Prvi su istraživači otkrili samo nekoliko slomljenih alatki i grube kamene zdjele. Obično su takva nalazišta prepuna raznih predmeta. Ali ovdje... ništa."

"Sigurno su se odselili i uzeli sve stvari sa sobom."

"Upravo tako!" Kimnula je, zadivljena Benovom intuicijom. "Ali zašto? Desetljećima raditi ove nastambe i onda ih napustiti? Zašto?"

Ben je šutio.

"Kad bih se barem mogla zadržati ovdje neko vrijeme." Prešla je dlanom preko stijene.

"Zašto? Čini se da su već sve dobro pročešljali."

Zavrtjela je glavom. "Ma kakvi. Ključne stvari često ostaju nepri-mijećene čak i nakon godina istraživanja. Treba mi više vremena."

"Ali čemu? Mogli bismo naći mnogo više odgovora tijekom našeg istraživanja."

"Nadam se." Krenula je na koljenima prema izlazu i Ben joj je pružio ruku. Prihvatila ju je. Bila je topla, za razliku od njezina ledenog dlana. Povukao ju je sebi jače nego što je očekivala i lijeva noga okliznula joj se u vlažnoj udubini rupe za ognjište. Izgubila je ravnotežu, pala na leđa i, prevrnuvši se preko ognjišta, povukla Bena ravno na sebe.

Nos mu je bio nekoliko centimetara od njenih grudi. Pogledao ju je. "Nadam se da me nećeš ponovno udariti."

"Oprost, okliznula sam se." Ležao je na njoj svom težinom i jako je pocrvnjela.

Ben je pročistio grlo. "Ništa, ništa", rekao je cerekajući se. "Još se nekoliko puta ovako oklizni i morat ćemo se vjenčati."

Na licu joj se počeo pojavljivati osmijeh. "Samo se makni s mene." Htjela je biti ozbiljna, ali nije uspijevala.

Odjednom je izgubila kontrolu i počela se smijati. Nije si mogla pomoći niti je mogla prestati. "Ozbiljno...", rekla je kroz smijeh. "Makni se!"

Neobično ju je pogledao i maknuo se s nje. "Lijepo je čuti da se smiješ."

Brisala je suze, još se tresući od smijeha. Pokušavajući doći do daha, opustila se na podu i zagledala u strop. I iznenada ga je ugledala; na stropu, iza samog ruba ulaza. "Jebem ti!"

Zaškiljila je prema stropu. Nije joj se priviđalo. "Kvragu!"

Pridigla se i sjela.

"Stoje?" upitao je Ben zabrinuto je gledajući.

"Oni amateri su rekli da su pregledali svaki centimetar. Nema umjetničkih djela. Nema pećinskih crteža." Pokazala je na strop. "Koji je onda ovo vrug?"

Ben se nagnuo i pogledao gore. "O čemu pričlaš?"

"Moraš leći. Vjerojatno ga zato nitko nije primijetio." Pomaknula se na stranu da može leći do nje i uperila svjetlo s kacige prema ulazu. "Tamo! Pogledaj!"

Pod svjetlošću se pokazao grubi reljef. Na stropu je bio uklesan krug širine dlana prepolovljen nazubljenom crtom nalik na munju.

Otegnuto zazviždavši, Ben je ispružio ruku i prešao prstom po njemu. "Znaš, ovo mi djeluje nekako poznato", prošaptao je.

"Kako to misliš?" Očekivala je neku šalu.

"Vidio sam nešto poput ovoga. Djed mi je pokazao."

"Šališ se."

"Ne, ozbiljan sam." Zaista je tako i zvučao. Gotovo zapanjeno. "Moja praprabaka je bila Gagudja, pripadnica aboridžinskog plemena u oblasti Djuwarr. Jesam li ti to spomenuo?"

"Nisi."

Nasmiješio se, centimetar od njezina nosa. "Kunem ti se Bogom."

Činilo se da ima bezbroj lica. Ili je stvarno maštovit lažljivac. Proučavala ga je i primijetila da su mu plave oči smrtno ozbiljne. Odlučila mu je vjerovati i okrenula se reljefu.

"Podsjeća te na nešto određeno?"

Slegnuo je ramenima. "Nije sasvim isto. Ali slični simbolu duhova koje su Gagudje štovali. Ti su duhovi, zvani Mirni, jedni od najstarijih."

Razmišljala je o toj informaciji. Je li tu mogla postojati neka veza? Možda je riječ o izgubljenom plemenu Aboridžina? Ali ove su nastambe napravljene prije pet milijuna godina, cijelu vječnost prije nego što su se Aboridžini pojavili na australskom kontinentu.

Zagledana u kružni reljef, namrštila se. Vjerojatno je riječ o slučajnosti. Osvjedočila se o univerzalnosti nekih simbola u raznim kulturama. Je li i ovdje mogao biti isti slučaj? Ipak je ovaj simbol bio prilično jednostavan. "Ti duhovi, Mirni", progovorila je. "Kakva je to bila vrsta duhova?"

"To su samo priče. Gluposti."

"Ne mora biti. Mitovi se često temelje na istini. Reci mi."

Potapšao je zidove pećine. "Mirni su duhovi koji su živjeli u stijenama."

Osjetila je kako joj kralježnicom prolaze trnci. Bili su unutar stijene.

"Naučili su prve Bušmane lovu i crtanju, a oni su ih obožavali. A i plaš -"

Odjednom se kraj njihovih nogu pojavio dr. Svmski. "Sto to radite?" U glasu mu se osjećala neugoda i osuda.

Svjesna njihova čudnog položaja, Ashley se iskobeljala van. "Mislila sam da ste pretražili ovo područje." "I jesmo. Zašto?"

Pokazala je na mjesto pokraj Bena. "Pogledajte sami. Na stropu."

Doktor je dopuzao do Bena. "O, Bože!" uskliknuo je kad je vidio što mu Ben pokazuje. "To je fantastično. Kriste, što bi to moglo značiti?"

"Još ne znam," rekla je s rukama na kukovima, "ali namjeravam saznati."

Linda je sjedila na deki i gledala kako kristalno čisto jezero oplakuje obalne stijene metar od nje. Prozirna voda bila je prepuna malih riba i drugih oblika života. Do nje je ležala otvorena kutija s ručkom koju je dobila u menzi. Na kartonskom tanjuriću bila su dva napola pojedena sendviča. Salama i sir.

"Izgledaju kao mala čudovišta", rekao je Jason.

Sa smiješkom je pogledala dječaka koji je njenim prijenosnim mikroskopom promatrao uzorak jezerske vode. "Ovi nalik na stožac zovu se tintinidi", rekla mu je. "A ovi kockasti su diatomi."

"Sto je to zapravo? Neka vrsta buba?"

"Ne baš. Sličniji su biljkama. Spadaju u obitelj organizama pod imenom fitoplanktoni. Oni koriste Sunčevu svjetlost i pretvaraju je u energiju kao što to čine biljke."

"Ali ako im treba Sunčeva svjetlost, kao biljkama," Jason se okrenuo prema njoj lica napeta od koncentracije, "kako preživljavaju ovdje u tami?"

Raskuštrala mu je kosu. "Jako dobro pitanje. To mi nije sasvim jasno, ali mislim da bi mogla postojati struja koja nosi planktone s površine do ovog podzemnog jezera. Voda je jako slana. Poput razrijeđene morske vode."

Pokazao je na mikroskop. "Zašto su ove bube tako važne?"

Dok je razmišljala o njihovu značenju, Linda se zagledala u kamp. Primijetila je komešanje vojnika uz pukotinu koja je dijelila bazu. Vjerojatno je bila riječ o vježbi.

"Onda?" upitao je Jason, ponovno privlačeći njezinu pozornost.

Okrenula se dječaku. "Želiš li znanstveno predavanje?"

"Naravno!" odgovorio je pun entuzijazma.

"Dobro, sam si to zahtijevao." Nasmiješila mu se, zadovoljna njegovom znatiželjom. "Ti planktoni su osnova života. Na kopnu, trava pretvara Sunčevu svjetlost u energiju. Onda krava pojede travu. Mi pojedemo kravu. Tako se Sunčeva energija prenosi do nas. U moru, fitoplanktoni pretvaraju Sunčevu svjetlost u energiju. Njih jedu manja stvorenja, kao što su meduze", pokazala je prema malim ribama uz obalu, "koje zatim pojedu ove male ribice. Još veće ribe pojedu njih i tako dalje. Tako se Sunčeva energija prenosi čak i u moru. Razumiješ li to?"

"Znači da su ti planktoni nešto kao trava."

"Upravo tako. Oni su zelena polja na kojima raste ovaj ekosustav."

Kimnuo je. "Zgodno."

"Time smo završili s prvom fazom i ustanovili daje voda živa. Sada, nakon što pojedemo sendviče, moramo uloviti neka od stvorenja koja žive u vodi. Vidjela sam nekoliko morskih zvijezda blizu obale i par spužvi. Hoćeš mi pomoći da ih skupim?"

"Jasno!"

"Jedan mi je marinac obećao da će nam poslije uloviti jednu od onih svjetlucavih riba." Bila je uzbuđena fosforescentnim svojstvima tih velikih riba. Kako nikad nije vidjela nešto takvo, uzbuđivala ju je mogućnost klasificiranja nove porodice riba.

"Zašto ne bismo počeli odmah?" Jason je počeo ustajati. "Vidio sam još neke-"

"Samo malo, mladiću." Pokazala je na tanjur. "Najprije ručak. Odgovorna sam za tebe dok ti se majka ne vrati."

Napućio je usne i spustio se na deku. "Dobro, dobro."

Dodala mu je sendvič i sama zagrizla svoj. "Ali na brzinu. Još nas čeka pecanje!"

"Velikih riba", dodao je sa smiješkom.

"Najvećih. Mogli bismo ih i večerati."

"Ribe koje svijetle? Fuj!"

"Nemoj se zaletavati. Kad bi nestalo svjetla, još bi vidio što ti je na tanjuru."

To ga je nasmijalo. I Linda se smijuljila, gotovo zaboravivši kilometre stijena koje su joj visjele nad glavom.

Ben je promatrao Ashley. Ona se sagnula i proučavala oltar. Stvarno je bila privlačno zaobljena. Skinuo je kacigu i crvenom maramicom obrisao mokro čelo. Bilo je već prilično kasno i bio je toliko gladan da mu je kruljilo u želucu. Hvala Bogu, ovo je posljednja nastamba koju treba pregledati.

Uzdahnuo je kad je vidio kako Ashley vadi metar. "Ne opet", pro-gundao je u bradu. Od jutrošnjeg otkrića osjećao se kao privjesak koji se vukao za Ashley i dr. Svmskim dok su oni istraživali. Gledali su svaku pećinu, mjerili, strugali komadiće za uzorke. Dosadno. Nadao se da će više biti sam s Ashley, ali nakon otkrića reljefa oboje su se ponašali kao lovački psi na tragu i ništa im nije moglo odvratiti pozornost. Ni šale i peckanje. Bio je nevidljiv.

"Dakle, ovdje ste pronašli dijamantni kipić?" Ashley je klečala pokraj kamenog postolja koje se uzdizalo s poda jedne od prostorija. "Postolje je isklesano iz temeljne stijene, što upućuje na to da su graditelji napravili ovu prostoriju s namjerom. Sve druge na ovom mjestu imaju rupe za ognjište." Pokazala je na strop. "A ovo je jedina prostorija koja nema ovalni simbol iznad vrata."

Ben je stajao na rubu stijene koja je služila kao ulazna stuba u prostoriju. Bacio je pogled preko ruba na vodu daleko ispod njih. Prostorija je bila na najvišoj razini, na dijelu litice daleko iznad jezera. Bez skela bi čak i njemu bilo teško popeti se do tamo.

Ashley se okrenula dr. Svmskom koji je čučao u stražnjem dijelu nastambe. "Kad su vaši istraživači pronašli kip," upitala gaje, "je li bio okrenut prema unutra ili prema van?"

"Pa..." Oborio je pogled. "Vidite, došlo je do nezgode. Prvi čovjek koji je ovdje ušao prevrnuo ga je pa ne znamo u kojem je smjeru bio okrenut."

Udarila je rukom u kameni oltar. "Koje ste još ključne pojedinosti poremetili?"

Dr. Svmski je pocrvenio.

Iznerviran takvim sitničarenjem, Ben se umiješao: "Kakve veze ima da li je bio okrenut van ili unutra ili je ležao na jebenim leđima?"

Ashley ga je prostrijelila pogledom. "Ima i te kakve veze. Ovo je jedini važan predmet pronađen na nalazištu. Sigurno je nekad imao veliku vrijednost za ovdašnju kulturu. Ako je bio okrenut prema van, znači da je vjerojatno bio postavljen kao talisman, odnosno zaštita protiv zlih duhova. Ako je gledao unutra, vjerojatno je bio idol koji se koristio u ritualima."

Ben se počeošao iza uha. Ispod kacige mu je curio znoj. "Kakva je razlika, u globalu, je li to bio talisman ili idol? Kako će to riješiti tajnu njihova odlaska?"

Otvorila je usta da odgovori, a zatim ih ljutito zatvorila. "Odustajem", promrmljala je, provukla se pokraj njega i počela se spuštati.

Ben je odmah zažalio zbog svoje primjedbe. Osjećao je daje upropastio sve što je tog dana postigao kod Ashley. "Čekaj!" povikao je krenuvši za njom. Dr. Svmski ih je pratio.

"Nosite se obojica!" odgovorila je gledajući pred sebe.

Vožnja natrag protekla je u tišini.

DEVET

"Mama, trebala si vidjeti kakvu smo ribu uhvatili!" Jason je raširio ruke koliko je god mogao i zamalo udario Lindu. "Bila je veća od ovoga."

"To je bila prava riba", odgovorila je Ashley.

"Bilaje fosforescentna! To znači daje svjetlucala."

Ashley je primijetila daje večeras sjeo do Linde. Sigurno su lijepo proveli dan.

"Bila je plava. S velikim zubima."

"Zvuči totalno ludo, prijatelju", rekao je Ben kad je ušao, još mokre kose od tuširanja. "Prava stvar."

"Hej, Bene!" Jason ga je pozdravio s osmijehom od uha do uha. "Da si bar bio tamo."

"Žalim slučaj", rekao je Ben. "Morao sam pomoći tvojoj mami." Sjeo je nekoliko mjesta dalje od Ashley.

Bilo joj je jasno zastoje sjeo tako daleko. Prevertala je večeru po tanjuru, priznajući sama sebi daje danas bila prava kučka.

Možda bi se morala ispričati za onaj ispad. Otvorila je usta da nešto kaže kad su se otvorila vrata. Ušao je Khalid.

"Dobra večer svima", rekao je dok je prilazio. Sjeo je pokraj Linde. "Žao mi je što kasnim, ali naletio sam na dr. Blakelyja koji me je zamolio da vam kažem da je zaposlen s posljednjim pripremama pa nam se ne može pridružiti na večeri."

Ashley je primijetila da još netko nedostaje. "Je li netko vidio Mic-haelsona?"

"Ja", javila se Linda podigavši ruku. "Zapravo, nisam ja. Marinac koji nam je danas pomogao u pecanju rekao mi je da je bojnič Michael-son smješten u vojnom dijelu baze. S druge strane pukotine."

"Čemu to?" upitala je Ashley. "Ovdje ima dovoljno mjesta. Zgrada je praktički prazna."

"Pretpostavljam da priprema onu dvojicu za put", odgovorila je Linda. "Naše čuvare."

Super, pomislila je. Još dvojica naoružanih do zuba. Ali nije bilo vrijeme za prigovore. Sljedeće su jutro trebali krenuti i mislila je da bi, kao vođa, morala nešto reći. Nešto dramatično. Nešto poticajno. Iako joj je glava bila prazna, ostavila se jela, odlučna da nešto kaže.

Dok je gledala ostale kako završavaju s jelom, nastojala je pronaći prave riječi. Ben je već kriškom kruha počistio umak s tanjura i s uzdahom potapšao trbuh, a ona još nije znala što bi rekla. Kvrugu s "pravim" riječima.

Pročistila je grlo. "Htjela bih... nazdraviti." Podigla je čašu s vodom i ustala. Svi su je pogledali s iščekivanjem. "Posljednjih nam je nekoliko dana prilično toga palo na leđa. Mislim da svi osjećamo taj teret. Ali sutra krećemo na misiju čiji će uspjeh ovisiti o našoj sposobnosti da radimo kao tim. I kakvo god bilo

moje osobno mišljenje o Blakelyju, mislim da je okupio izvrsnu ekipu. Stoga," rekla je podižući čašu, "za nas. Za tim."

"Za tim!" odgovorili su svi uglas, podižući čaše.

"Za vas, dečki!" rekao je Jason nagnuvši svoj sok.

Linda mu je razbarušila kosu. "A cure?"

Dječak je pocrvenio. "Znaš da sam mislio na sve."

"Znam." Nagnula se i poljubila ga u obraz. "Hvala."

Crvenilo je dobilo žarko ljubičastu nijansu.

Dok se Ashley smiješila njegovoj zbunjenosti, osjetila je kako je netko tapše po ramenu. Iza nje je stajao Ben. Nagnuo se i šapnuo joj: "Rado bih razgovarao s tobom. Možemo prošetati nakon večere?"

"Hm..." Bila je zatečena i smišljala je kako da se izvuče. Ovo stvarno nije očekivala. "Moram staviti Jasona u krevet."

"Pa, možda bismo mogli nakon toga? Trebam te samo na nekoliko trenutaka."

"Stoje tako važno? Zar ne može čekati do jutra?"

"Pa, radije bih večeras skinuo taj teret s leđa."

"U redu", pristala je nevoljko. "Mislim da se nakratko možemo naći. Može za pola sata?"

"Može. Nađemo se pokraj vrata. Idem po jaknu."

Kimnula je i ostala zagledana u njega dok je odlazio. "Jasone, idemo natrag u sobu."

Jason, koji je u međuvremenu dobio normalnu boju jer se Linda posvetila Khalidu, glasno je odgurnuo stolac. "Mogu gledati kablovsku?"

"Možeš, ali samo pola sata, a onda u krevet." Zagrlila ga je i mah-nula Lindi i Khalidu. "Vidimo se ujutro." Linda je mahnula rukom. Khalid je kimnuo.

Smjestila je Jasona ispred televizora i navukla žuti džemper. "Odmah se vraćam."

Pozdravio ju je ne skidajući pogled s ekrana.

Ashley je izašla i ugledala Bena u razgovoru sa stražarom. Pozdravio se s marincem i prišao joj. "Hvala ti što si došla."

Prekrižila je ruke na grudima. "Reci."

"Hajdemo do one pukotine." Pokazao je prema drugom kraju kampa. "Čuo sam daje to sjajno mjesto za parove."

Stavila je ruke na kukove. "Ako misliš... Nisam zato pristala doći."

Ben se cerekao. "Zezam se."

"O čemu si želio razgovarati?"

"Dođi. Idemo prošetati. Stvarno želim pogledati tu pukotinu. Jedva sam bacio pogled kad smo je jučer prelazili." Ponudio joj je ruku. "Ajde."

Ignorirala je ruku i krenula pokraj njega. "Ne mogu predugo izbivati. Jason me čeka."

Stigao ju je i uhvatio korak s njom. "U vezi s onim popodne -"

Podigla je ruku. "Znam, znam. Pretjerano sam reagirala."

"Ne, uopće nisi. Ponio sam se kao glupan."

Okrenula se i pogledala ga. "Zaista to misliš?"

"I te kako. Gurao sam svoj veliki nos tamo gdje mu nije mjesto."

Zagledala se u njegove ozbiljne oči i odlučnu vilicu, ocrtane u svjetlosti koja je dolazila iz obližnjeg šatora.

"Vidiš," rekla je promuklim glasom, "to je ono što me stvarno zabrinjava."

"Što?" Dodirnuo joj je ruku, ali ona se odmaknula.

"Trebala bih biti veliki vođa tima, usmjeravati ga i motivirati. A najobičnije pitanje izbaci me iz takta. Baš i nisam neki uzor." Glas joj je bio malo napukao.

"Hej, nemoj mučiti samu sebe." Uhvatio ju je za ruku. Trgnula se kao da ju je stresla struja i pokušala ju je izvući, ali držao ju je previše čvrsto. "Slušaj, Ash, bila si u vremenskoj stisci. Imala si samo jedan dan za istraživanje nalazišta, a ja sam te morao gnjaviti glupim pitanjima."

"Nisu bila glupa tvoja pitanja, nego moj odgovor." Pokušala je osloboditi ruku, ali kako ju je povlačila, Ben joj se približavao. "Ja..." Kako su mu samo oči sjajile pod svjetlošću. "Ja... mislim da bi bilo bolje da nastavimo sa šetnjom." Napokon se oslobodila stiska.

"Da..." Pogledao je u stranu. "Imaš pravo."

Šutke su produljili kampom.

Uskoro je tišina postala preteška. "Znaš," rekla je, "kad sam poslije razmislila o tome... ono što me je danas uistinu zasmetalo bilo je to što si bio u pravu."

"U vezi s čim?"

"U vezi s figuricom. Zasad nije toliko važno znati u kojem je smjeru bila okrenuta. Ponekad se toliko vežem uz pojedinosti da mi promakne šira slika. A kad si mi skrenuo pozornost na to, napala sam te. Žao mi je zbog toga."

"Hej, pa bila si pod priličnim pritiskom. Osim toga, volim ljude koji kažu što im je na umu."

Nasmiješila se.

"Ljude poput tebe", prošaptao je.

"Hvala ti, Bene." Prošli su pokraj montažne kućice i sada se pred njima pružala crna pukotina. S lijeve je strane bio osvijetljeni most.

Čim su izašli na osvijetljeno područje, javio se stražar s mosta: "Stanite tamo gdje ste!" Oružje upereno u njih naglasilo je riječi. "Ovo je zabranjeno područje."

"O, Bože", prošaptao joj je Ben dok se približavao drugi stražar. "Jasno mi je zašto svi misle daje ovo romantično mjesto."

Stražar kamena izraza lica provjerio im je propusnice. "Možete proći." Okrenuo se kolegi na mostu i dao mu znak palcem daje sve u redu. "Žao mi je ako smo vas prestrašili, ali pojačali smo osiguranje."

"Zašto?"

"Žao mi je, gospođo. To je povjerljiva informacija." Okrenuo se i vratio na most.

Ashley je pogledala Bena. "Sto kažeš na to?"

Slegnuo je ramenima. "Tko bi razumio vojsku? Hrpa lakrdijaša."

"Znam. Ne bih imala ništa protiv da neki od njih upadnu u tu gadnu pukotinu."

"Tko bi rekao? Ipak imamo nešto zajedničko." Poput vojnika, okrenuo se na peti natrag prema spavaonicama i ponudio joj ruku.

Ovaj put ga nije odbila.

Blakely se istezao odgurujući se rukama od upravljačke ploče. Pogledao je na zidni sat. Nekoliko minuta nakon ponoći. Ovo je stvarno bilo u posljednji trenutak. Trebali su krenuti za devet sati.

"Sve radi", rekao je glas iza njega. "Napokon."

Okrenuo se čovjeku zaduženom za komunikacije, poručniku Bria-nu Flattervju. "Znao sam da će nove matične ploče srediti stvar", rekao je. "S osposobljenom komunikacijskom mrežom moći ćemo uspostaviti vezu s ekipom gdje god bila."

"To je dobro", odgovorio je Flatterv. "Ali ipak..."

"Ne brini. Ovaj put će biti drukčije."

Flatterv je oborio pogled. "Nikad nismo pronašli Wombleyjevo tijelo. Samo onu lokvu krvi."

"Znam, znam."

"I još nema ni glasa od prvog tima. Prošla su četiri mjeseca. A što je s nedavnim nestankom stražara kod pukotine?"

Blakely je podigao ruku. Već je čuo slična gundanja po kampu. "Ovaj smo put spremni. Bit ćemo u stalnoj vezi."

"Ne bi li novu ekipu trebalo upozoriti u kakav se rizik upuštaju?"

Doktor je slegnuo ramenima. "Upućeni su bojnik Michaelson i njegova dva čovjeka. To je važno.

Pretpostavljam da ću ostatku skupine morati otkriti neke pojedinosti, ali ne moraju znati sve. Ovaj put smo unaprijed svjesni rizika. Odgovarajuće smo naoružani."

"To zapravo ne znamo."

Blakely je zaškiljio u niz zelenih svjetala na upravljačkoj ploči. Potapšao je jedno koje je treperilo i svjetlost se stabilizirala. "Nemamo se zašto zabrinjavati."

DESET

Ruksak je bio težak i obloženo remenje zasijecalo se u Ashley na ramena. Skinula ga je i spustila kraj nogu. Težak, ali mogla je izaći na kraj s njim. Vidjela je kako se Lindino lice pretvara u grimasu dok se mučila s namještanjem ruksaka. Prišla joj je i podigla ga naviše. "Nosi ga ovako i neće ti biti tako neudoban."

Linda se nasmiješila, ali na licu joj se vidjela briga. "Hvala. Valjda se trebam priviknuti na njega." Ashley je kimnula. Ne samo ti, pomislila je.

Krenula je s Lindom prema grupi oko radiostanice, gdje je Blakely bojniku Michaelsonu, Benu i Khalidu objašnjavao kako se njome rukuje. "Mreža prijavnika i predajnika radi na ultrakratkoj frekvenciji. Postavili smo ih posvuda pa ćemo moći nesmetano komunicirati kroz stotine kilometara stijena."

Bojnik Michaelson je podigao radio i vagao ga u ruci. "Poput ukopanih odašiljača koji vode naše podmornice."

"Princip je potpuno jednak. Jeka niskih valova. Isprobali smo sustav i radio je sasvim dobro."

"Koliko ćemo često uspostavljati vezu?" upitala je Ashley kad je prišla.

"Tripit na dan, u određeno vrijeme", odgovorio je Blakely. Pokazao je na radio. "Ovo je najvažniji dio opreme koji ćete nositi."

Bojnik Michaelson je potapšao pištolj za pojasom. "Ovo je moj najvažniji dio opreme."

"Obojica ste u krivu", prezirno je rekao Ben. "Vidi se da nemate iskustva u špiljama." Pokazao je remen s nizom baterija. "Ovo je najvažniji dio opreme. Bez baterija nema svjetlosti, a bez svjetlosti ne možete vidjeti u što pucate i nema te radiostanice koja će vam izvući guzicu iz rupe." Potapšao je svoj remen. "Ovo je nit o kojoj vam visi život."

Svi su se zagledali u njega. "Naravno," rekao je izvukavši toaletni papir iz ruksaka, "ovo je također od životne važnosti."

Ashley se nasmiješila, a Linda je skoro prasnula u smijeh. Stvarno mu se moralo priznati da ima svojih trenutaka.

"Što je s vodom?" upitao je Khalid uspravivši se pokraj radija. "Dehidracija je jedna od većih opasnosti, zar ne?"

"I jest i nije. Većina velikih sustava pećina ima obilje bazena s vodom koju se može prokuhati. Treba samo štedjeti između tih točaka."

Ashley je zaškrgutala zubima. Radio, oružje, baterije, voda. Nedostatak bilo čega od toga mogao je biti poguban za misiju. Previše mogućnosti za njezin ukus.

Pregledali su ostatak opreme. Vakumirana hrana, elektrolitska tekućina, zračni madraci za spavanje, prva pomoć, mala kutija s higijenskim potrepštinama i, na vrhu, smotan debeo snop užadi. Osim ruksaka, svatko je imao laganu planinarsku opremu, torbicu s magnezijem za sušenje ruku i kacigu s karbidnom svjetiljkom.

U Benovu se ruksaku našla i druga planinarska oprema: karabineri, penjačice i klinovi. Ashley je shvaćala daje to potrebno, ali ruksak koji je nosio vojnik Michaelson prestravio ju je. U njemu su bila još četiri pištolja, puška na sklapanje i hrpa kutija s municijom.

A za slučaj da to ne bude dovoljno, ekipa je naposljetku upoznala dvojicu novih članova - bojnika Skipa Hallowaya i bojnika Pedra Villa-nuevu. Znak na njihovim ramenima, orao koji drži osti, otkrivao je odakle dolaze. SEALS, vojnička elita. Nosili su oružje na opasačima i dvostruko veće ruksake. Težak teret, ali ne za one koji su izgledali kao mišićavi roboti, naoružane tegleće životinje.

"Nosimo jako puno oružja", šapnuo joj je Ben.

Kimnula je. "Ne sviđa mi se to."

"Čuo sam za te tipove iz SEALS-a. Uvijek sa sobom vuku gadan arsenal."

Ashley se ugrizla za usnicu. "Što misliš -"

Blakely ih je prekinuo: "Odavde nadalje, skupinu će voditi profesorica Čarter. Njezina riječ vrijedi jednako kao i moja."

Ashley je primijetila ciničan osmijeh crvenokosog pridošlice, Skipa Hallowaya. Gurnuo je laktom vojnika do sebe, ali njegov izraz lica nije ništa odavao. Crnokosi i crnooki Pedro Villanueva bio je kao isklesan iz kamena.

Uzdahnula je. Sjajno, još dva velika frajera koje će morati držati pod kontrolom. Primijetila je da nije jedina koja ih proučava. Khalid ih je gledao s namrštenim i napetim izrazom lica, a usne su mu se iskrivile u ciničan osmijeh. Okrenuo se i prošaptao nešto Lindi na uho. Ona se nasmiješila, skrivajući smijeh svojom malom rukom.

"Onda," upitao je Ben, "jesi li spremna povesti ovu olinjalu skupinu avanturista u središte Zemlje?"

"Trenutačno se samo nadam da neće izbiti pobuna."

Ashley je prišla malom otvoru u južnom dijelu pećine i zagledala se u uzak tunel. Takozvana crvotočina više joj je naličila na kanalizaciju. Crni ulaz imao je manje od metra u promjeru. Cučnula je i obasjala tunel svjetiljkom. S ruksakom na leđima, čak joj se i puzanje kroz te pukotine činilo nemogućim.

Kao odgovor na tu zagonetku, predstavljen im je posljednji dio opreme. Blakely joj je pružio plastičnu dasku s kotačima.

Ashley je zavrtjela kotač. "SkiteboardV

"Radije to zovem transportnom daskom", odgovorio je Blakely. "Napravljena je posebno za ove tunele. Dopustite da vam pokažem." Uzeo je jednu od sedam fluorescentnih dasaka i potapšao je dlanom. "Izradili smo i aluminijske daske s motorima, ali one su preglomazne. I daska i kotači izrađeni su od vrlo otporne plastike. Osovine su od ne-hrđajućeg titana, što savršeno odgovara terenu i vlazi. Samo trebate otpustiti ovaj zasun. Ovako. Tako ćete sve prilagoditi vašem tijelu, da možete leći grudima i zdjelicom. Vozit ćete se na trbuhu, a nogama i rukama u rukavicama ćete se odguravati i kočiti."

"Nalik na surfanje", rekao je Ben. "Samo na suhom."

"Nije loša usporedba. Kad prijeđete tunel, daska se ponovno može sklopiti i staviti u ruksak. Svatko od vas ima svoju dasku, prilagođenu upravo njemu. Na poleđini su napisana imena. I svaka je drukčije boje kako biste ih mogli lakše raspoznavati."

Ashley je vježbala rasklapanje i sklapanje. Bilo je lako, a daska je bila milosrdno lagana. Koliko truda samo da bi se sklizali tunelima.

"Dr. Blakely, kako su nastale te crvotočine?" upitala je Linda. "Djelovanjem lave?"

"Da i ne", odgovorio je Blakely. "Činjenica je da je ovo područje prožeto tunelima od lave, od kojih su neki jedva širine šake, a drugima može proći čovjek. Najčešće su hrapavi i nepravilni, kao i većina ovdašnjih običnih tunela. Ali", pokazao je na crvotočinu, "tuneli ovog promjera su iznimka. Svi su istog oblika i nevjerojatno glatkih zidova. Kako i zašto?" Slegnuo je ramenima. "Još jedna tajna bez odgovora."

"Koliko ste daleko dosad išli?" upitala je Ashley. "Očito ste proučili i mnoge druge tunele."

"Iz središnje pećine širi se mreža ovakvih prolaza. Neki su slijepe ulice, ali većina, poput ovog, vodi do niza drugih pećina koje se protežu sve dublje i dublje ispod površine. Seizmički nalazi sugeriraju da bi se sustav mogao protezati stotine kilometara."

"I niste istraživali dalje odavde?" Ashley je podigla obrve. "A ovdje ste već mjesecima."

Skinuši naočale, Blakely se nakratko zagledao u nju. Protrljao je točku između obrva. Privučeni tišinom, ostali su prekinuli sa svojim poslom i okrenuli se prema njima.

Ben se spustio dasku i stao pokraj Ashley.

Prišao im je Michaelson. "Recite im." Pogledom je fiksirao Blakelyja. "Zaslužuju znati istinu."

Blakely je podigao ruku. "Upravo sam namjeravao."

Ashley je osjetila mučninu u trbuhu.

"Profesorice Čarter," rekao je Blakely, "nisam ponosan zbog ovoga što ću vam otkriti. Ali morali smo se prilagoditi određenim interesima. Neke smo tajne morali zadržati za sebe."

"Tko bi se tome nadao", dobacio je Ben.

Ashley ga je ušutkala pogledom, a zatim još oštrije pogledala Blakelyja. "Nastavite. Kakve tajne?"

"Pitali ste me jesmo li istraživali dalje odavde. Jesmo." Pokazao je na crvotočinu. "Niste prvi tim koji ide u ovom smjeru. Skupina sastavljena od pet istraživača i jednog marinca krenula je ovim tunelom prije četiri mjeseca."

Ashley je zavrtjela glavom. "Zašto nas onda vučete ovuda ako su već istražili taj put?"

"Još se nisu vratili."

"Molim?" upitao je Ben prišavši bliže. "Želite reći da su još dolje?"

"Bez radioveze nije bilo načina da ih pronađemo. Trebali su se vratiti nakon dva tjedna. Nakon tri tjedna poslali smo ljude za njima. Letimična potraga otkrila je samo ogroman labirint tunela, pukotina i špilja. Nije pronađen nikakav trag."

"Zašto, dovraga, niste proširili potragu?" Benovo je lice već bilo crveno.

"Bez mogućnosti uspostave radioveze i druge bi ekipe bile ugrožene. Mogla ih je snaći ista sudbina kao i onu prvu. Stoga smo obustavili potragu i tim je proglašen izgubljenim."

"Super", rekla je Ashley. "A ako se nama nešto dogodi? Hoćete li i nas ostaviti?"

"Ovo je obično sranje", dodao je Ben. "Jebene kukavice." ,

Blakely je stisnuo šake i čvrsto ga pogledao. "Bio sam odgovoran za taj tim. To je bio moj osobni gubitak. Nisam mogao ugroziti i druge. Izgubili smo prvi tim zato što smo bili uzbuđeni i krenuli previše neoprezno. Nisam dopustio širu potragu dok nije instalirana odgovarajuća komunikacijska oprema." Uperio je prst u radiostanicu. "Sad je imamo!"

Ben nije popuštao. "Bez obzira na to, mala ekipa bi -"

Michaelson gaje prekinuo. "To je bila i moja odluka."

Ashley se okrenula bojniku. "Zašto onda, zaboga, niste nešto poduzeli?"

Pogledao ju je istim nepokolebljivim pogledom. "Kao vođa ovdje stacioniranih marinaca, morao sam odlučiti hoću li nastaviti s potragom naslijepo ili prihvatiti savjet dr. Blakelyja i pričekati dok se ne uspostavi komunikacijska mreža. Odabrao sam oprez."

"Tipično za vojsku", rekao je Ben ogorčeno, podrugljivo ga gledajući. "Ljudi su samo pijuni koji se, prema potrebi, žrtvuju. Koga je briga jesu li u tom timu bili stvarni ljudi sa stvarnim životima? Za vojsku su oni samo potrošna roba."

Stisnutih zuba, Michaelson mu je okrenuo leđa. Ben se ljutito mrštio. Ne pristaje mu to, pomislila je Ashley.

Želeći nastaviti razgovor, Ashley je krenula za bojnikom, ali Blakely ju je primio za lakat kad je prolazila pokraj njega. "U tom je timu bio bojnikov brat", prošaptao joj je.

Ashley je stala i zagledala u Michaelsona koji je nervozno slagao svoj ruksak. "Harry?" tiho je upitala sjetivši se njegova toplog osmijeha dok je govorio o ljubavi svog mlađeg brata prema vozilima i motorima. Možda bi mu trebala nešto reći...

Začula je kako mu Ben dobacuje: "Baš ste ljudine. Ostavili ste ih da istrunu. Da sam na tvom mjestu..."

Ashley je podigla ruku prema Benu. "Dosta s tim. Sto je bilo, bilo je. Ostavi ga na miru." Michaelson je spakirao svoju opremu i maknuo se od njih. Okrenula se Blakelyju. "Sto sad?"

Pročistio je grlo. "Nema smisla raspravljati o prijašnjim odlukama. Sada moramo odlučiti što ćemo dalje. Bez obzira na to što svi vi odlučite, boжник Michaelson i dvojica vojnika danas će krenuti i pokušati naći neke odgovore na to što se dogodilo s prethodnim timom. Sada kad znate za njih, tko je od vas spreman krenuti?"

Prvi se javio Ben. "Da nije onih izgubljenih ljudi, odmah bih otišao. Ali dovoljno su dugo čekali. Ja idem."

Pogledi su se usmjerili na Ashley. "Ovo mijenja sve. Moram razmisliti", odgovorila je. "Sada je ovo misija spašavanja."

"Ne", rekao je Blakely. "Ja je vidim kao kombiniranu misiju. Prvi je cilj isti kao i onaj prethodnog tima - istražiti sustav pećina i podrijetlo njihovih bivših stanovnika. Ali budući da ćete ići istim putem kao i prva skupina, nadam se da ćete istodobno moći ostvariti i drugi cilj."

Uperio je prst u Ashley. "Zato sam vas i odabrao da budete vođa ekipe. Želite li to još?"

Namrštila se. "Trebali ste nas prije upozoriti. Ne volim kad mi se laže."

"Nikad nisam lagao. Moj jedini grijeh je prešućivanje. A nisam ni imao izbora. I ja sam dobio naredbe. Sudbina prvog tima još je tajna. Čak ni njihove obitelji još nisu obaviještene."

Ben je bijesno puhao i mrmljao nešto u bradu.

Blakely gaje ignorirao. "Profesorice Carter?"

Zatekla se kako razmišlja o Jasonu, koji je bio na sigurnom u bazi, pod nadzorom Blakelyjeva pomoćnika Rolanda. Bi li trebala riskirati? Imala je i drugih obveza osim svoje karijere. Nije odgovarala.

"Ja svejedno idem", javio se Khalid. "Ovo je previše važno."

"Idem i ja", rekla je Linda. "Znanje svakoga od nas moglo bi biti presudno u spašavanju prvoga tima."

Ni Ashley nije mogla probaviti pomisao da ostavi prethodni tim na cjedilu. Okrenula se Blakelyju. "Dobro. Još imate tim! Ali ako od sada nećete biti potpuno iskreni s nama..."

Blakely je kimnuo i ozbiljno rekao: "Imate moju riječ." Odmaknuo se i mahnuo joj neka istupi naprijed. "Održavat ćemo redovitu radiovezu i pratiti vaše napredovanje, za slučaj da se dogodi neka nezgoda. Sve ostale odluke odavde nadalje su vaše. Od toga koliko ćete često imati stanke do toga koliko će cijela stvar trajati. Vaša riječ je zakon."

Svi su se zagledali u Ashley. Bilo joj je teško nositi teret tako važne misije. "Pa", rekla je, "nećemo nikamo stići ako ćemo samo sjediti ovdje. Pođimo. Holloway, kreni prvi. Svi ostali idite za njim; nađemo se u sljedećoj špilji."

Svi su provjerili opremu i stavili ruksake na leđa. Ashley ih je gledala kako petljaju s transportnim daskama.

Halloway nije nikoga namjeravao čekati. Namjestio je kacigu i zaronio u tunel. Ostali su čekali u redu iza njega.

Zadovoljna što su napokon krenuli, Ashley je navukla rukavice i namjestila ruksak na leđa. Blakely ju je pratio. Dok su ostali ulazili u crvotočinu, okrenula se i obratila mu se ledenim glasom: "Dobro mi pazite na sina."

"Naravno. Roland će se pobrinuti da svako jutro bude uz radio. Bit ćete u kontaktu."

Kimnula je, primjećujući da su svi ostali do tada već bili nestali u crvotočini. Kleknula je i namjestila dasku pod tijelo. Uključila je karbidnu svjetiljku, uhvatila se s obje strane za zidove i odgurnula u tunel. Odvratna joj je pukotina i dalje izgledala kao kanalizacija.

JEDANAEST

Ashley je gurnula dasku u ruksak i prišla skupini okupljenoj oko hrpe stalagmita. Zrake ručnih svjetiljki i onih na kacigama lutale su tamom poput krijesnica. Pećina je bila veličine nogometnog igrališta - sićušna u odnosu na ogromnu Alfa pećinu.

Neprestano je puhao vlažan i svjež povjetarac. Linda je podigla maramicu koja se zavijorila na vjetru poput zastave.

"Pećine dišu", objašnjavao joj je Ben kad im je Ashley prišla. "Reakcija na promjenu pritiska. Jednom sam čak puštao zmaya u pećini u Belizeu."

Linda je spustila ruku. "Sviđa mi se ovaj vjetar. Tako... osvježava."

"U redu, ljudi", rekla je Ashley kad je došla do Bena. "Sljedeći kilometar ovog sustava već je ucrtan na karti pa možemo nastaviti brzim tempom."

Ben je podigao ruku. "Imam prijedlog."

Ashley se složila. "Molim vas, nemojte se ustručavati izreći mišljenje i prijedloge. Mi smo tim."

"Prije no što krenemo u neistražena područja, mislim da bismo se trebali podijeliti u parove. U pećinama ima više penjanja i spuštanja nego hodanja po ravnom, a u parovima možemo jedno drugome pomagati na težim točkama."

"Zvuči pametno", rekla je Ashley. "Mislim -"

Ben je nastavio. "Osim toga, ako svaki par ima upaljenu samo jedno svjetlo, možemo štedjeti baterije. U ovakvoj tami, čak i jedna svjetiljka baca dovoljno svjetlosti." Nasmiješio joj se. "Kad ovdje provedeš jedan dan, previše svjetla šteti očima, vjeruj mi."

Glavom mu je dala znak da se slaže i okrenula se ostalima. "Idemo. Neka svatko nađe partnera." Ben joj se odmah primaknuo. "Hej, partneru!"

"Stani malo", rekla je. "Nisi li primijetio da nas je neparan broj? Ja ću se, kao vođa, prema potrebi pridruživati drugim parovima."

Do tada su se Linda i Khalid već dogovorili, a dvojica vojnika bili su nagnuti jedan prema drugome i šaptali. Preostali članovi skupine, Michaelson i Ben, zagledali su se jedan u drugoga.

"Sranje", promrmljao je bojniki.

"Jebem ti glupe ideje", rekao je Ben zavrtjevši glavom.

Ashley je skrivala smiješak dok je namještala ruksak. "To smo riješili. Idemo dalje. Pred nama je dug put."

Pokazala je na dvojac koji je gundao. "Ben i Michaelson će biti na čelu. Sljedećih nekoliko kilometara obratite pozornost na Benove upute. On ima najveće iskustvo u špiljama i želim da svi naučite potrebne vještine i neophodne mjere opreza. Da ne bismo završili kao prvi tim."

Namjestili su ruksake i ugasili nepotrebne ručne svjetiljke. Ashley je primijetila da se osvijetljenost doista nije jako smanjila. Krenula je za Benom i Michaelsonom, a svjetiljka joj se ljuljala naprijed-natrag dok je tama gutala svjetlost.

Razmišljala je o cilju misije - o oba cilja. Zamišljala je daje zarobljena u ovoj stigijskoj tmini i da gleda kako se gase posljednje baterije, a tama je uvlači u svoj hladan zagrljaj. Stresla se. A graditelji nastambi, naši davni preci? Kako su preživjeli u ovoj vječnoj tami?

Dolazak do nove crvotočine prekinuo joj je slijed misli. Otišla je na čelo.

Ben je otvorio kompas veličine bilježnice, geopozicijsku napravu povezanu s radioodašiljačem u bazi, koja mu je omogućavala da procijeni ne samo njihov točan položaj u odnosu na strane svijeta, nego i dubinu na kojoj su se nalazili.

"Ovo oni zovu kartom?" rekao je. Kao vodiču, bio mu je dodijeljen nacrt koji su napravili prethodni istraživači. "Ovo je obično sranje. Pogledaj." Pokazao joj je papir. "Nema upisanih strana svijeta, nema ucrtanih granica pećina, oznaka dubine... Nije čudo što se prvi tim izgubio!"

"Zato si ti ovdje", rekla je Ashley. "Moraš ucrtati put kojim ćemo se vratiti. Računamo na tebe."

"Pa..." Bio je malo zatečen i nije nalazio prave riječi. "I dijete je moglo napraviti bolji posao."
"Onda si ti prava osoba."

Oštro ju je pogledao, a ona je namjestila najneviniji izraz lica. Naizgled zadovoljan, okrenuo se i zagledao u kompas.

Zavrtjela je glavom. Ponekad su Ben i Jason bili zastrašujuće slični. "Ako su svi spremni," rekla je, "krenimo dalje. Htjela bih da noćas podignemo logor na neoznačenu području."

Ashley je oklijevala.

"Samo još malo!" viknuo je Ben iz dubine.

Grizući se za usnicu, zagledala se u strminu ispod sebe. To malo je više izgledalo kao kilometar-dva. Prekrivena blatom, litica je bila skliska poput leda. Podigla je pogled, prateći svoje uže. Michaelson se, privezan dodatnim uzetom, ukopao u pukotini nekoliko metara iznad nje. Iznad njega, na rubu litice, visio je Villanueva držeći se za izbočene stijene; i on je bio zavezan dodatnim uzetom. Njihov je zadatak bila osigurati ostalima sigurno spuštanje.

Ashley je duboko udahnula i odgurnula se od stijene kako su joj objasnili, puštajući da se uže zaglavi u karabinerima i zaustavi njen pad. Polako se spuštala, lijevim stopalom dodirujući izbočenu stijenu. Još samo malo.

Stijena na koju se oslanjala odjednom se odlomila i otkotrljala u tminu. Poletjela je za njom, a uže joj je skliznulo između rukavica. Ben im je rekao da u takvim slučajevima viknu "Padam!", ali strah ju je ostavio bez daha. Uspjela je ispustiti samo jedan visoki ton.

Sekundu-dvije poslije, uže koje se sa zujanjem odmotavalo zaglavilo se u karabineru i zaustavilo njen pad. Gore se začulo gundanje kad je sva njezina težina pala na Michaelsona.

"Hej, pazite malo gore!" povikao je Ben. "Skoro sam dobio stijenu u glavu."

"Oprosti", rekla je Ashley blatnjavom zidu koji joj se ljuljao nekoliko centimetara ispred nosa, grčevito držeći konopac.

"Hajde, opusti se", rekao je Ben. "Lijepo vrati noge na zid i završi spust. Još malo i bit ćeš na čvrstom tlu."

Upravo ju je čvrstoća i zabrinjavala. Dok je padala, već se vidjela kako udara glavom u to čvrsto tlo. Ali nije joj se ni ostajalo visjeti. Postojao je samo jedan izlaz iz ove situacije. Skupila se, prislonila čizme uza zid, ispružila noge i odgurnula se. Spustila se dva metra niže i dočekala nogama o zid. Ovaj put ne oklijevajući, ponovno se odgurnula i propala još nekoliko metara. Nakon još dva skoka osjetila je Benove ruke oko struka.

"Evo vidiš", rekao joj je na uho. "Ništa lakše."

Pomalo drhtavih koljena, spustila je noge na stjenovito tlo. "Pa i nije neki problem."

"Ovo je dobra vježba. Imamo sreću što smo prvi dan naišli na ovu dječju nizbrdicu. Siguran sam da nas čekaju gornje litice."

Pogledala je gore. Villanueva je bio samo točkica svjetlosti na rubu litice. Naslonivši se na stalagmit, došlo joj je da zaplače. A bili su tek na kraju prvoga dana.

Ashley je protrljala leđa polako se spuštajući na zračni madrac. Čula je kako Michaelson nekoliko metara dalje mumlja u radio dajući posljednje izvješće tog dana. Otkrili su tragove prolaska prethodne ekipe - otpatke, tragove čizama u blatu, ogrebene stijene - i držali su se tog traga.

Uzdahnula je rastežući se. Osjećala je oštro probadanje u donjem dijelu leđa. Njihov današnji put više je nalikovao na bitku. Uglavnom su hodali po skliskom blatu; oštri sadreni kristali uhvatili su joj se po cijelome tijelu poput pijeska na plaži i sa svakim su korakom postajali sve oštrij; oštre nizbrdice i strme uzbrdice kočile su njihov napredak, usporavajući ih do puzanja.

Ali najgore od svega bila je vrućina. Sveprisutni mokri pokrivač koji je postajao sve teži kako je dan protjecao. Skinula je povez oko glave i iscijedila potočić znoja iz njega. Sada je shvatila kolika je opasnost od dehidracije. Otvorila je gotovo praznu čaturicu. Progutala je posljednje tople kapi i zatvorila je.

"Morat ćeš pripaziti na vodu", upozorio ju je Ben. "Ne možemo se nadati da ćemo svaki dan naći vodu." Pokazao je glavom prema malom jezeru u stražnjoj polovici pećine, napola skrivenom iza hrpe stijena.

"Znala sam za ovo jezero", odgovorila mu je. "Na karti je."

"Istina, ali ovo je posljednja ucrtana pećina. Ispred nas je nepoznato područje."

"Znam. Sutra ću biti umjerenija. Ujutro moramo sve upozoriti. Pogotovo Lindu. Već je oko ručka ostala bez vode i posuđivala od mene."

"I od tebe, ha?" Ben se osmjehnuo. "Ispraznila je moju čaturicu prije sat vremena."

"Pametna cura", rekla je Ashley. "Kad smo kod nje, gdje je nestala?"

"Kraj jezera je... Otišla je po vodu."

Zavrtjela je glavom. "Sutra ćemo morati biti pažljiviji."

"Ma nemoj je gnjaviti. Samo sam se zezao. Otišla je analizirati vodu. Osim toga, nije joj lako."

"Nikome nije."

Ben je pokazao prema vojnicima koji su malo dalje pripremali logorsku vatru. Bili su obasjani svjetilkama. "Ovi su se jedva oznojili."

Villanueva je skinuo majicu i obrisao znoj s lica i ispod pazuha prije nego što je obukao zeleni prsluk. Halloway je pomoću butana upalio logorsku vatru. Obojica su se činili svježi kao da je današnje putovanje bilo tek šetnjica parkom. Svi ostali vukli su se kao da su došli s kakve kaznene ekspedicije, oronuli i umorni do kostiju. Ashley je glasno za-kruljilo u trbuhu.

Ben je podigao obrvu. "I ja bih nešto pojeo. Ali nemamo ništa osim suhe hrane."

"Trenutačno bi mi to sasvim odgovaralo."

Nasmiješio se. "A da nam je još i pivica... to bi već bilo nešto." Odjednom se pridigao i pljusnuo po ruci.

"Hej, nešto me je upravo ugrizlo!"

"Što?"

Posvijetlio je ruku.

Prišla mu je i zagledala se. "Slični komarcu."

"Bogami velikom. Odgrizao mi je komad ruke."

"Ne pretjeruj."

Gurkao ju je prstom. "Čekaj samo da tebe ispikaju. Nemoj mi se onda žaliti."

"Čudno", rekla je češkajući se iza uha. "Otkud komarac na Antarkti-ci? U ovim dubinama?"

Ben se uozbiljio. "Dobro pitanje. U pećinama baš i nema kukaca. Skakavci, pauci, stonoge, njih se još i nađe, ali mislim da nikad nisam vidio komarca."

Ashley se zamislila nad značenjem tog otkrića.. "Možda bi bilo bolje da pitamo našeg biologa."

"Hvala ti za vodu, Khalide", rekla je Linda. "Ne bih uspjela bez tvoje pomoći."

"Nema na čemu", odgovorio je Khalid teško dišući zbog vlažnog zraka. Sjedio je na stijeni i gledao Lindu kako ulijeva vodu u male staklene posude. Uživao je u pogledu na široku crtu znoja na donjem dijelu njenih leđa, koja joj je zalijepila majicu uz tijelo. Kroz tanku majicu vidjela se kopča grudnjaka. Ugrizao se za jezik ne bi li obuzdao sve snažniju požudu.

Smiješeći se, Linda je ustala i sjela na kamen kraj njega tresući po-sudicu u ruci. "Onaj posljednji greben je bio grozan. Sva sreća da smo gotovi za danas."

Mogao je osjetiti valove topline koji su joj izbijali iz tijela. Sjedili su tišini, ona zadubljena u kristalnu površinu jezera, a on zadubljen u nju.

"Moj Bože!" uzviknula je iznenada i skočila do ruba crne vode. "Khalide, pogledaj ovo." Čučnula je i mahnula mu neka priđe.

Prišao joj je, gotovo opijen udisanjem njezina mirisa. "Stoje to?"

Podigla je zavijenu školjku koja je bila djelomično skrivena stijenom u plićaku. Sjajila je pod svjetlošću. Khalid je nakrivio glavu. Podsjećala je na puževu kućicu, ali ogromnu. Gotovo veličine lubenice.

"Stoje to?" ponovio je pitanje.

Sjela je držeći veliku školjku u krilu. "Ako je to ono što mislim da jest..." Zavrtjela je glavom i stavila mu ruku na koljeno. "Da nisi želio još malo ostati ovdje, vjerojatno je ne bih ni primijetila."

Njezina ruka mu je palila koljeno. Borio se s mišlju da je zgrabi u zagrljaj. Napetost između njegovih prepona bunila se protiv suzdržavanja. "Zastoje ta školjka posebna?" procijedio je kroz zube.

Prije nego stoje stigla odgovoriti, prekinuli su ih glasovi.

"Kažem ti, prokletinja grize gore od zmije s tupim zubima."

*

Ben je vidio da Khalid i Linda čuče kraj obale jezera. Primijetio je i da je Linda maknula ruku s geologova koljena kad su se pojavili iza stijena. Podigao je obrvu.

Ashley se nakašljala kako bi najavila njihovu nazočnost. "Linda," rekla je dok su prilazili, "Bena je upravo ugrizao kukac koji prilično sličići komarcu. Htjeli smo čuti tvoje mišljenje."

"Naravno, nema problema. Jeste li ga uhvatili?"

"Pa, moglo bi se reći", odgovorio joj je, pokazujući zalijepljenog kukca na svojoj ruci.

Nasmiješila se i počela mu okretati ruku na svjetlosti. "Nisi mi ostavio bogzna što." Zagledala se izbliza.

"Ne mogu reći ništa određeno. Postoje stotine vrsta krvoločnih mušica, muha i komaraca. Moglo bi biti bilo što." Pustila mu je ruku.

"Zanima me", dodala je Ashley, "zato što mi je Ben rekao da u pećinama baš i nema kukaca koji grizu."

Linda je zamislila. "To ima smisla. Čime bi se hranili? Ovdje nema toplokrvnih stvorenja." Zavrtjela je glavom. "Sigurno preživljavaju na neki drugi način, a ovaj je otkrio novi izvor hrane." Slegnula je ramenima. "Ove pećine postaju sve zanimljivije."

Primila je veliku školjku. "Na primjer, pogledajte ovo." Dodala ju je Ashley i Benu. "Izgleda li vam poznato?"

Ashley ju je uzela i podigla, pregledavajući je sa svih strana i prelazeći rukom po spiralnim prstenima.

"Nalik je na školjku mekušca, ali ne znam kojeg. Osim toga, ti si biolog."

"A ti arheolog. Da nije bilo mog studija evolucijske biologije, ne bih je prepoznala."

Privučen raspravom, Ben je uzeo školjku u ruke. "I, što je to na kraju?" upitao je.

"To je školjka amonita, lignje grabežljivca", odgovorila je Linda. "Maorites densicostatus."

"Molim?" Ashley je uzela školjku iz Benovih ruku. Ovaj put ju je pažljivije pregledala, držeći je kao da je od najfinijeg porculana. "Nije moguće. Ovo je školjka, a ne fosil."

Ben se zagledao u oteti predmet. "U čemu je problem? Sto je tu tako uzbudljivo?"

Obje su ga žene ignorirale. "Jesi li sigurna?" upitala je Ashley. "Nisam baš stručnjak za paleobiologiju."

"Jesam", rekla je Linda. "Pogledaj ove pruge. Današnji mekušci nemaju takav oblik. Obrati pozornost na ove unutarnje pregrade. Samo jedna vrsta ima tako jedinstven oklop. Ovo je definitivno amonit."

Ashley se udubila u proučavanje školjke. "Ali otkud to ovdje? Amoniti su izumrli u razdoblju krede, zajedno s dinosaurima. Ovo jest stara školjka, ali sumnjam daje stara šezdeset pet milijuna godina."

"Dopusti da pogledam", rekao je Ben ponovno uzevši školjku. "U mnogim su pećinama fosili ostali neoštećeni jer su bili zaštićeni od prirodnih elemenata. Možda je školjka samo dobro sačuvana."

Linda je kimnula. "Moguće je. Ali prije nego što smo krenuli, pripremajući se za putovanje čitala sam o fauni Antarktike. Na Sevmour Islandu, koji nije daleko odavde, znanstvenici su otkrili mnogo fosila amonita. Ostatke koji su potjecali iz razdoblja nakon katastrofe u kredi."

"Katastrofa u kredi?" upitao je Ben. "O čemu govorite?"

Ashley mu je objasnila: "Prije šezdeset pet milijuna godina, na kraju razdoblja krede, velika katastrofa izbrisala je brojne vrste, uključujući dinosaure. Neki znanstvenici misle daje u Zemlju udario veliki asteroid koji je podigao ogromne oblake prašine i to je rezultiralo zamračenjem Sunca i hlađenjem planeta."

"Upravo tako", nastavila je Linda. "A sada neki paleontolozi koji proučavaju Antarktiku vjeruju da je polarni vrtlog nad njom mogao podići vjetrove koji su bili dovoljno jaki da otpušu čestice prašine nad ovim područjem i tako sačuvaju kontinent od općeg izumiranja."

Ben ju je prekinuo. "Sve je to davna prošlost. Neka su ovi puževi i preživjeli dulje no što se mislilo. Pa što onda? Mislim -"

"Linda!" povikao je Khalid. Odšetao je i čučnuo pokraj ruba jezera. "Evo još jedne školjke." Uronio je ruku gotovo do ramena. "Ne mogu je... čekaj, evo... evo je." Izvukao je školjku još veću od prve i uspravo se, držeći je iznad glave poput trofeja.

Ben je zavrtio glavom. Sumarno se pravi važan, pomislio je. Upravo je zaustio da to komentira kad su iz školjke izletjeli krakovi, pružajući se na sve strane. Linda je zinula od čuda. Krakovi su se uhvatili za Khalidovu ruku.

Pokušao je otresti stvorenje, no ono se čvrsto držalo. Oči su mu se ispunile suzama, a lice iskrivilo od boli. "Prokleta stvar me ujeda!"

Niz ruku mu je počela curiti krv. Vičući od boli, zamahnuo je rukom i udario školjkom u obližnju stijenu - ali bez ikakva uspjeha.

Ben je izvukao nož iz korica za pojasom. "Budi miran!"

Khalid se smirio, lica zgrčena od boli. "Skini to s mene", rekao je stisnutih zuba.

Ben je zavukao oštricu između krakova i kože. Priljepci stvorenja čvrsto su se držali za Khalidovu ruku. Zarezao je jedan krak i iz rane je briznula zelenkasto crna tekućina. Stvorenje je još čvršće stisnulo druge priljepke i Khalid je zajaukao.

Snaga čudovišta bila je strahovita. Ako još malo stisne, mislio je Ben, slomit će mu ruku. Oprezno je uvukao nož pod drugi krak i zarezao. Ovaj put stvorenje se trgnulo i popustilo stisak. Nakon što je zasjekao još dva priljepka, stvorenje je pustilo ruku, palo na pod i nakon trenutka oklijevanja uvuklo preostale krakove u školjku.

Snazno zajecavši, Khalid se srušio na koljena držeći se za ranu. Kroz prste mu je tekla krv.

Ben je pogledao školjku iz koje je kapala crna tekućina. Namrštivši se, udario ju je nogom i u velikom luku bacio natrag u jezero. Pljusnuvši u vodu, stvorenje je nestalo s vidika.

"Jesi ti normalan?" povikala je Ashley. "Mogli smo je proučiti. Bože, pa to je izumrla vrsta."

Ben je pokazao na Khalidovu krvavu ruku. "Vraga je izumrla."

"Preživjet će", rekao je boжник Villanueva.

Ashley je gledala kako previja Khalidovu ruku nepropusnim zavojem. Vojnik koji je bio obučen i kao terenski liječnik preuzeo je brigu o Khalidu čim su se vratili u logor. Očistio je ranu i dao mu injekciju ciljanih i sistemskih antibiotika.

"Može li nastaviti s nama?" upitala je.

Villanueva je slegnuo ramenima. "Zaradio je samo duboku ubodnu ranu mišića podlaktice i nešto masnica. Sve će biti u redu."

Kimnula je i okrenula se. Dobro je. Bilo bi joj mrsko da se skupina smanji za jednog člana prije nego što su uopće zašli u neobilježeno područje. Kad se približila logorskoj vatri, Halloway joj je ponudio posudu s mlakim grahom u čili umaku. Kratko mu je zahvalila i sjela na svoj madrac s večerom u krilu.

Ben je već počistio svoju zdjelicu i sada je pohlepno mjerkao njezinu porciju. "Kako je Khalidova ruka?" upitao ju je.

"U redu je. Dobio je veliku dozu antibiotika i tableta protiv bolova."

Spustio je svoju posudu. "Ono je bilo vraški čudno stvorenje."

Slegnula je ramenima i progovorila usta punih graha: "Pričala sam s Lindom. Rekla je da im je glavni izvor hrane bila jedna vrsta pretpovijesnog raka, a ove su vode pune raznih vrsta ljuskara. Pretpostavljam da je lignja u ovim izoliranim uvjetima preživjela jedući sličnu hranu."

"To nameće nova pitanja."

"Koja?"

Glavom je pokazao prema drugoj strani logora, gdje je Michaelson pregledavao i čistio male dijelove rastavljene puške. "Što je još ovdje preživjelo?"

Te je noći Ben ponovno sanjao isti san. Hodao je pećinom iz svojih dječjih noćnih mora, punom kamenog drveća iz kojeg su se širile grane pune plodova. Svjetlost je dolazila iz svih smjerova. Dok je hodao vrtom, imao je osjećaj da ga nešto zove i vuče naprijed.

"Hej!" Glas mu je odjeknuo praznom pećinom. "Tko je tamo?"

Nešto ga je privlačilo prema sjevernoj strani pećine. Pratio je pjesmu nevidljivih sirena, ali drveće je postajalo sve gušće i zatvaralo mu je prolaz. Više se nije mogao provlačiti, nego samo provirivati između debla.

Sjeverna strana pećine sjajila je prigušenom svjetlošću, s iznimkom crne rupe na zidu. To je bila mala pećina nalik na nastambe pokraj Alfa baze.

"Ima li koga?" viknuo je proguravši lice između dva stabla.

Nije bilo odgovora. Čekao je, gurajući se između drveća kao da bi ga mogao razmaknuti. Dok se navirivao, netko je na naboranim rukama i kvrgavim koljenima ispuzao iz male pećine. Starac koji je stao na svjetlo, tamna lica obojana žutim i crvenim prugama, s krpom prebačenom preko bokova, mahnuo mu je da priđe.

Ben je provukao ruku pokušavajući proći između kamenog drveća. "Djede!"

Trgnuvši se, Ben se probudio okupan u znoju. Uspravio se i sjeo na madrac. Uspavani logor osvijetljavala je samo jedna svjetiljka. Villanue-va, koji je sjedio na stijeni, bacio je pogled prema njemu. Vojnici .su inzistirali na straži; nakon događaja s lignjom, nitko se nije bunio.

Ponovno je legao i okrenuo leđa svjetlosti. San mu je odzvanjao u umu poput jeke među kamenim zidovima koji su ga okruživali. Još je osjećao čudnu privlačnost labirinta, nejasan nagon da krene dalje. Prisilio se da zatvori oči.

DVANAEST

"Šefice", Ben je pozvao Ashley. "Pogledaj ovo."

Došla je do njega brišući si ruke u hlače. "Što si našao?" Nakon tri dana hodanja po neoznačenom teritoriju, već se naviknula na Benovo neprestano brbljanje. Stalno joj je pokazivao neobične oblike na koje su nailazili u pećinama - pseće zube, kamene kutije, pećinske bisere - često se mršteći kad ne bi bila dovoljno zadivljena. Prišla mu je iza leđa i nagnula se.

Čučao je, a u rukama je držao limenu šalicu otrgnute ručke, ulub-ljenu sa strane. Bila je nalik na one koje su nosili uz čaturice.

"Da, i?" upitala je.

"Nije naša."

Čučnula je do njega i uzela je u ruku. "Siguran si? Možda je nekome ispala -"

"Nije. Na njoj ima skorenog starog blata. Napola je izgorjela. Sigurno je iz prve ekspedicije. Mislim da su tu prenoćili. Ovdje ima pitke vode." Pokazao je prema potoku koji je tekao po sredini male pećine. "Pogledaj kako je blato tamo izgaženo. Kladam se da bismo mogli pronaći još tragova njihova logora."

"Mislim da si u pravu." Uzdahnula je. Otkad su jučer prošli posljednju serpentinu, nije bilo nikakvih znakova prethodnih istraživača. "Morali bismo obavijestiti Michaelsona. Nervozan je kao kobila na vrućini otkako smo izgubili trag."

Ben se nasmijao. "Kako će tek zbog ovoga poludjeti."

Preskočivši mali potok koji je napravio korito usred pećine, koračali su dalje i zaobišli velike nakupine stalagmita na tlu. Ben je hodao ispred Ashley, čija je svjetiljka na kacigi obasjavala njegova leđa. Dok je gledala kako se penje preko manje prepreke, primijetila je kako mu se mišići napinju i opuštaju, a vlažne blatne hlače pripijaju uz tijelo. Progutala je slinu i usmjerila svjetiljku lijevo, dalje od njega. Obrisala je znojno čelo. Bilo je vruće kao u paklu.

Tada se lijevo od nje iznenada nešto pomaknulo i zamalo je izgubila ravnotežu na blatnjavoj stijeni. Okrenula je svjetiljku u tom smjeru, ali vidjela je samo obične stalagmite. Ništa drugo.

Ben je primijetio daje stala. "Trebaš pomoć?"

"Ne. Samo mi se učinilo da sam vidjela kako se tamo nešto kreće." Glavom je pokazala lijevo. "Ali nema ničega. Valjda samo sjene koje baca svjetiljka."

Ben je glumio strah, panično gledajući lijevo-desno. "Možda je to onaj puž grabežljivac u potrazi za Khalidovom krvlju. Već vidim naslov: Antarktički puževi vampiri."

Gurnula gaje naprijed. "Idemo dalje."

Za nekoliko trenutaka stigli su do sljedeće crvotočine, gdje je ostatak ekipe lijeno sjedio na stijenama. Linda je pregledavala Khalidovu ruku. Svi su izgledali iscrpljeni, osim, naravno, dvojice vojnika. Možda bismo se trebali ranije zaustaviti, pomislila je, i podići logor.

Pogledom je potražila Michaelsona, ali nigdje ga nije vidjela. Nije bio tamo. Sjajno - zar je već krenuo sa samostalnom potragom? Nikomu nije rekla da je u prvom timu bio Michaelsonov brat. Imao je to pravo zadržati za sebe. Ali držala gaje na oku jer su bore zabrinutosti na njegovu čelu postajale sve dublje i brojnije. Ako se odvojio...? "Gdje je Michaelson?" upitala je Villanuevu.

Pokazao je tunnel pred sobom. "Izviđa."

Glupan, pomislila je. Nije imao mira. Stalno je morao žuriti ispred svih, tražeći tragove ekspedicije svoga brata. "Nisam nikom dopustila da samostalno nastavi dalje."

Halloway je slegnuo ramenima. "Nije vas bilo."

"Pa, sada sam tu i želim da se odmah stvori ovdje."

Halloway se ponovno smješкао s visine. "Reći ću mu to čim se vrati."

Oštro mu je uperila prst u grudi. "Odmah ga nađi."

Vojnikovo lice se smračilo. Nadnio se nad nju kao lav nad miša, ali presjekla gaje prije nego što je uspio bilo što reći. "Dobio si zapovijed, vojnice." Čvrsto gaje gledala.

Stisnuo je zube, a zatim se hladno nasmiješio. "Spremni ili ne, bojniče Michaelson, dolazim po vas." Okrenuo se na peti i za tren oka nestao u tunelu.

Tiho je odahnula.

Linda i Khalid su se zagledali u nju. Villanueva je, očito ne mareći za događaj, slegnuo ramenima i vratio se oštrenju noža.

Poskočila je kad ju je Ben potapšao po ramenima. "Dobro obavljeno, šefice. Čudan neki momak, nije li?"

Pomalo drhteći od adrenalina izazvanog sukobom, prepustila se njegovim rukama. Primio ju je čvršće i odveo nekoliko koraka na stranu. "Dobro si postupila. Ali nisi stekla prijatelja", tiho joj je rekao.

Kimnula je i polako se izvukla iz zagrljaja. "Imam dovoljno prijatelja. U svakom slučaju, hvala ti, Bene." "I drugi put, Ash."

Skrenula je pogled, opirući se želji da se vrati u sigurnost njegova i zagrljaja. Ostali su sjediti u tišini dodirujući se koljenima.

Nakon poduljeg čekanja začuli su Lindu, koja gaje prva ugledala: "Evo Michaelsona!"

Ashley je pogledala prema crvotočini i opazila bojnika koji je upravo izlazio iz tunela. Izraz njegova lica odavao je razočaranje. "Michaelson", rekla mu je, "mislim da smo se dogovorili da se ovdje svi zajedno odmorimo."

"Znam, ali morao sam provjeriti je li prvi tim prošao ovuda."

"Da nisi tako jako žurio naprijed, i da si umjesto toga pomno pregledao ovu pećinu, kao što je Ben učinio, pronašao bi ono za čim tragamo."

"Kako to misliš?" U glasu mu se osjećala nada. "Pronašli ste nešto?"

Ben mu je prišao i pružio uljublenu šalicu. "Samo ovo." Nije bilo bogzna što, ali oči bojnika Michaelsona zasjale su kao da je ugledao Sveti gral. Klonula ramena su se uspravila.

Kao i obično, prikrivao je osjećaje. "Sigurni ste da nije dio naše Opreme?" oprezno je upitao.

Ben je potvrdno kimnuo.

"U redu." Naslonio je ruksak na stijenu. "Onda smo na dobrom putu. Nakon odmora možemo krenuti dalje. Još je rano."

"Stani malo!" rekla je Ashley. "Za nama je težak dan. S obzirom na ovo otkriće, mislim da bismo morali krenuti ujutro - odmorni."

Michaelson se namršti. "Rado bih se složio s tim. Ali izviđajući sljedeću pećinu, otkrio sam prepreku koju bi bilo bolje prijeći danas."

"O čemu se radi?" upitala je Ashley, sumnjajući da pokušava natjerati cijelu ekipu na potjeru za njegovim bratom.

"Sljedeću pećinu presijeca desetak metara široka i prilično brza rijeka. Morat ćemo je prijeći i mislim da je bolje da to učinimo danas i riješimo se toga. Bolje nego da s tim počnemo dan i cijeli dan budemo mokri."

Pridruživši im se zajedno s Khalidom, Linda se pobunila. "Ne danas. Radije bih se toga uhvatila ujutro. Kvrugu, ionako smo mokri cijeli dan i ne vidim što će jutarnje kupanje promijeniti."

Khalid se, naravno, složio s njom. "Kasno je. I ja sam za to da ostanemo ovdje."

Ashley je gledala kako se Michaelsonovo čelo sve više mršti. Očito gaje uljubljena šalica činila još nestrpljivijim. Vidjela je da mu je važno da krenu dalje. "U pravu si. Kad prijeđemo, imat ćemo cijelu noć da osušimo odjeću. Dobar plan, bojniče."

Uz prilično gundanja, spremili su se za polazak i izvadili daske. Ashley je prišla Michaelsonu. "Halloway nas čeka na drugoj strani?"

"Halloway?" Michaelson je podigao obrve i pogledao oko sebe.

Ashley je čula kako joj lupa srce. "Poslala sam ga za tobom. Mislila sam da ti je on rekao da se vratiš." Lice mu se skamenilo. "Nisam nikoga vidio."

TRINAEST

Kad je izronila iz tunela, Ashley je brzo ustala i maknula se na stranu da napravi mjesta Villanuevi. Sve je prošlo dobro. On je bio posljednji. Ostali su svjetiljkama pretraživali pećinu, a Ben je dozivao Hallowaya. Prišla je Michaelsonu. "Bilo kakav znak?"

Bojnik je zavrteo glavom. "Ništa. A sa svim ovim prokletim preprekama potraga će trajati vraški dugo."

Smrknula se. Vrijeme je bilo dragocjeno. Ako je Halloway ozlijeđen, svako odugovlačenje moglo bi biti pogubno. Osvijetlila je prostor ispred sebe i zagundala kad je vidjela što ih čeka. Ovo bi moglo trajati satima.

Po tlu su bile razbacane velike zaobljene stijene žućkaste boje. Neke su bile veličine slona, neke poput manjih kuća. Nekoliko ih je bilo skupljeno na hrpi, nalik na ogromna fosilizirana jaja, a ostale su stajale samostalno, kao mladunčad nekih čudovišta. Gromade su se nadvijale nad skupinu.

Zavrtjela je glavom. Velike stijene zaklanjale su vidik i otežavale potragu uz pomoć svjetiljaka. Ozlijeđeni Halloway mogao je ležati iza bilo koje od njih.

"Podijelit ćemo se u tri skupine", rekla je Ashley nastojeći nadglasati buku rijeke koja je dubokim koritom presijecala pećinu. Rukom je pokazala naprijed. "Morat ćemo pogledati iza svake od tih stijena."

Ben je noktom zagrebao po jednoj. "Jebem ti! To su pećinski biseri!" Odmaknuo se i počeo po glavi. "Nikad nisam vidio tako velike primjerke, Obično nisu veći od grejpa."

"Bene, nemamo vremena za to", rekla je Ashley. "Imamo važnijih briga. Moramo -" Podigao je ruku. "Ne, ovo je važno."

Uzdahnula je, moleći se da bude kratak. "Zašto?"

"Radi se o tome da su pećinski biseri nakupine rastopljenog vapnenca koji se formirao oko kamenčića ili komadića pijeska. Nastaju samo u vrtlozima tekuće vode, što ukazuje na to da je ova pećina nekad bila poplavljena do vrha."

"Sjajno", rekla je. "Sto nam želiš reći? Da bi voda opet mogla poplaviti pećinu? Zatvoriti nam odstupnicu?"

Zavrtio je glavom. "Ne. Ovi su biseri suhi već tisućama godina. Vodeni tok se sigurno promijenio."

Uzdahnula je. "Bene, cijenim to što nam otkrivaš o pećinama, ali sada se moramo koncentrirati na to da nađemo Hallowaya."

"Znam. Upravo se o tome i radi. Znali bismo daje iza neke stijene." Stavio je svjetiljku na jednu od stijena i ona je iznenada zasjajila poput golemog lusteru, obasjana jasnom žutom bojom. "Propuštaju svjetlost. Iako se čine neprozirne, svjetlost prolazi kroz njih. Ako je Halloway ovdje, nema upaljenu svjetiljku."

Ashley je uzdahnula. Brzo su nestajale sve nade da će ga uskoro pronaći. "Znači daje ili ozlijeđen ili se namjerno skriva."

Ben se složio.

Linda je prišla stijeni i odjednom uskliknula: "Bože! Pogledajte što je u sredini!"

Ben je odmah primijetio o čemu govori i otegnuto je zazviždao.

Ashley se zagledala u stijenu. "Nema nikakva kamenčića usred tvog bisera."

Ben je prislonio dlan na stijenu. "Bilo što može biti osnova za pećinski biser." Mahnuo je Ashley da priđe. "Hoću biti siguran. Daj da bolje osvjetlimo."

Čučnula je kraj njega, upalila svjetiljku i uperila je u srce kamena. Stijena je sada sjajila jasnom bijelom svjetlošću. Bez obzira na iskrivljenu sliku koju su stvarali slojevi nalik na kristal, bilo je jasno što je u središtu. "Lubanja. Ljudska lubanja."

Metar dalje, Linda je nesigurnim glasom rekla: "I u ovom je lubanja. To ne može biti izgubljena ekipa, zar ne?"

Ashley je zavrtjela glavom i maknula svjetiljku s kamena. "Ne. Sudeći prema nevjerojatnoj veličini ovih stijena, sigurno su se formirale milijune godina. Mislim da su to naši stanovnici pećina." Odmaknula se od kamena. Bože, mogla bi satima proučavati ovo otkriće, ali to će morati pričekati. Kvrugu! Nakon tri dana mukotrpnog hodanja napokon su naišli na trag izgubljene civilizacije, a sad ga moraju ignorirati, bar privremeno. Halloway je ovisio o njihovoj brzini. Podigla je glas. "Podijelite se u skupine. Moramo krenuti."

Počeli su se okupljati. Michaelson je došao prvi. "Mislim da bismo trebali temeljito pretražiti ovu stranu rijeke. Možda je Halloway ozlijeđen ili je pao u neku rupu."

Ashley se složila. Došli su i Khalid i Villanueva.

"Možda je već prešao rijeku", rekla je Linda sumnjičavo, gledajući drugog vojnika.

Držeći kratku pušku, Villanueva je zavrtio glavom. "Halloway ne bi napustio tim", odrezao je.

Ashley se okrenula prema njima. "Onda ćemo tražiti ovdje. Linda i Khalid će ostati kraj tunela, za slučaj da se Halloway vrati dok ga tražimo. Ben i Villanueva će krenuti na sjever, a Michaelson i ja na jug. Tako bismo trebali pročešljati cijelo područje."

Ben se umiješao. "Mislim da bih ja trebao ići s tobom."

"Ne. Želim da u svakoj skupini bude jedan vojnik. I trebamo Khalidu ostaviti nekakvo oružje", rekla je i okrenula se.

Budući da više nije bilo prigovora, počeli su s potragom. Odlazeći s Michaelsonom, Ashley je viknula: "Budite oprezni! Otvorite oči i upalite sve svjetiljke. Sad nije vrijeme za štednju."

Primijetila je kako su zasjala nova svjetla. Dobro. Nije željela da još netko nestane u tami.

Michaelson joj je pomogao da preskoči široku rupu, jednu od brojnih prepreka. Usporavalo ih je zaobilaženje stijena, slijepi prolazi i hodanje rubom opasnih pukotina. Nije čudo što se Halloway izgubio.

"Ovo bi bilo puno lakše", rekla je Ashley zaobilazeći pukotinu, "da su nas opremili malim radiostanicama. Samo bismo ga nazvali."

"Ima previše stijena. Ne bi funkcioniralo", promrmljao je Michaelson.

Uzdahnula je i šutke prešla još nekoliko metara, a zatim ga treći put upitala: "Znači, nisi ništa čuo ni vidio kad si bio ovdje?"

"Pričekaj dok ne stignemo do rijeke. Buka je zaglušujuća. Ne bih čuo krdo bizona da je galopiralo pokraj mene." U glasu mu se osjećala gorčina. "Mrzim ove zastoje. Dosad smo već mogli prijeći rijeku i krenuti dalje. Prokleti Halloway!"

Trgnula se od žestine njegova ispada. "Nije to njegova krivnja."

"Kako to misliš?"

"Dobio si naredbu da ostaneš kraj tunela. Odvojio si se na svoju ruku pa sam morala poslati nekoga za tobom. I sad se on izgubio."

Odmahivao je glavom. "Izviđao sam, tražio prečace, način da izbjegnemo zastoje."

"Ne seri, Dennise."

Zastao je i ukočio se na njene riječi.

"Znam zašto si ovdje. Znam za tvog brata."

"Znači, Blakely ti je rekao."

"Nije bitno tko mi je rekao", odgovorila mu je. "Bitno je to da svojom žurbom da pronađeš Harrvja ugrožavaš misiju."

Još se više ukočio. "Ne razumijem čime."

"Znam. Zato ti ovo i govorim. Netko ti mora reći. Prepuštaš se osjećajima, a trebao bi biti bistre glave. Prolaziš pokraj tragova - kao pokraj one šalice, na primjer. Odlaziš ispred ostatka ekipe. Sam. Dovodiš u opasnost sebe, a time i druge."

Ogovorio joj je promuklim glasom: "Moram pronaći brata."

Suosjećajno mu je stavila ruku na rame; trgnuo se od njezina dodira. "Naći ćemo ga. Ali kao tim."

Nekoliko je trenutaka stajao šuteći, a zatim je, prekidajući trenutak bliskosti, ukočeno krenuo naprijed. Pročistio je grlo. "Rijeka je pred nama. Još malo i tamo smo."

Zavrtjevši glavom, Ashley je pošla za njim. Kako su se približavali bučnoj rijeci, staza je postajala sve teža. Posljednji metri bili su zakrčeni mnoštvom pećinskih bisera i morali su puzati između njih.

Prekriveni blatom, napokon su došli do ruba rijeke. Ispod njih se pjenila crna voda omeđena strmim obalama i bacala im slane kapljice u oči.

Obrisala je maramicom blato s čela i nagnula se prema Michaelsonu. "Halloway sigurno ne bi pokušao sam prijeći rijeku!" viknula mu je na uho, pokušavajući nadglasati rijeku.

Michaelson je potvrdno kimnuo. "Možda su Ben i Villanueva bili bolje sreće!" viknuo je. "Najbolje je da-" Kroz buku rijeke probio se vrisak, odjekujući pećinom.

"Koji je ovo vrag?" viknula je. "Kao da je došlo s druge strane rijeke!"

Michaelson je uperio svjetiljku u riječnu izmaglicu, pokušavajući vidjeti kroz nju. "Možda je samo odjek." "Ne sviđa mi se ovo. Vraćamo se ostalima."

Okrenula se u smjeru iz kojeg su došli kad je odjeknuo drugi vrisak. Naglo je zamro. "Požurimo."

Michaelson je i dalje pokušavao vidjeti nešto u tami s druge strane rijeke:

Ashley je zaškrgutala zubima i povukla ga za ruku. "Odmah, bojniče. Nestajemo odavde."

Ben se počeo iza uha. Stoje zadržalo Ashley i Michaelsona? Villanueva i on su završili sa svojim dijelom potrage prije petnaest minuta. Vojnik je nametnuo žestok tempo. Ben je uvijek mislio da je u solidnoj formi, ali dok se trudio držati korak s Villanuevom, osjećao se kao artri-tična bakica i njegov se doprinos potrazi uglavnom sveo na povike da uspori. No, koliko god su se trudili, nisu našli nikakav trag Hallowaya i vratili su se do crvotočine bez ijedne novosti.

Gledao je Villanuevu. Vojnik je hodao naprijed-natrag s rukom na pištolju i činio mu se napetiji od klokana na vrućini. Očito gaje mučilo što mora čekati ostatak ekipe.

I Ben je postajao zabrinut. Dosad su se već trebali vratiti. Udario je svjetiljkom u stijenu koju je prije proučavao. Trebao je poći s njom. U pećinama se snalazio bolje od Michaelsona. Što ako nestane kao Halloway?

"Bene, dođi ovo vidjeti", pozvala gaje Linda. Čučala je pokraj pećinskog bisera veličine lopte. Čučnuo je do nje. "Sto si našla?"

"Posvijetli unutra. U ovom manjem kamenu bolje se vide detalji."

"Bože, Linda, stvarno misliš da je sad pravo vrijeme za ovo?" Negodovao je, ali ipak ju je poslušao.

Govorila je brzo i uzbuđeno. "Pogledaj zadebljanja iznad očnih šupljina. Predebela su. A slušni otvori su prenisko." Pogledala gaje sjajnim očima. "Ovo nije čovjek. Ili, bolje rečeno, nije moderni čovjek. Veličina prostora za mozak sugerira da je riječ o naprednom hominidu, ali ima previše deformacija da bi vrsta bila prepoznatljiva. Ashley ovo mora pogledati. Znat će o čemu je riječ."

Tada je pogledala uokolo i izgovorila ono što se Benu motalo po glavi. "Zašto ih nema tako dugo?"

Iznenada je pećinom odjeknuo vrisak i oboje su skočili na noge. Linda se skrila iza Bena, koji se osjećao kao da mu je srce skočilo u grlo i tamo se zaglavilo. Ashley!

Villanueva se već ukopao i pištoljem pratio zraku svjetlosti koju je bacala njegova svjetiljka. Khalid je prišao Lindi i kao mali mjesec povučen u drugu orbitu, ona je prešla njegovu sjenu.

Još jedan vrisak. Ben je došao do Villanueve. "Moramo za njima", rekao je. "Nešto im se dogodilo."

"Ne", rekao je Villanueva. "Ostajemo ovdje."

"Jesi li poludio!? Napadnuti su!"

Lice vojnika bilo je kao od kamena. "Ne. Vrisak je došao iz daljine. Iza rijeke."

"Kako možeš biti siguran? Akustika u pećinama može prevariti."

Villanueva je proučavao tamu ispred njih. "Siguran sam."

"Nije me briga. Idem ih potražiti."

"Ako pokušate otići, pucat ću vam u nogu." Lakoća s kojom je to rekao govorila je da je to zaista u stanju učiniti.

"Što si ti umišljaš?"

"Ovdje ja imam najviši čin i moja riječ je posljednja."

"Ali -"

"Dogovorili smo se da je ovdje mjesto sastanka. Ako su ostali u opasnosti, krenut će ovamo. Dat ćemo im deset minuta."

"I što onda? Krenut ćemo za njima?"

"Ne. Krenut ćemo natrag."

"I ostaviti ih ovdje dolje? Nema šanse!"

"Radio je kod Michaelsona, a bez njega ne možemo komunicirati s bazom. Ako se ne vrate za deset minuta, napuštamo ovo mjesto."

Ben je buljio u zavjesu tame iza koje je zamišljao grozne scene. Ashley kako trči, skriva se, krvoločna stvorenja koja je progone. Vidio ju je natučenu i u ranama. Veći dio tih deset minuta bio je bez daha. Neka prokleta vojničina ide do vraga. Ako se ne vrati... mogao se brinuti sam za sebe u pećinama.

Villanueva je spustio svjetiljku. Tama je brzo progutala prostor, pohlepno osvajajući ono što joj je bilo oteto. "Pakirajte se", rekao je preko ramena. "Odlazimo."

Ben se premještao s noge na nogu, nastojeći pogledom prodrijeti kroz tamu.

"Idemo, gospodine Brust." Uperio je pištolj u njega. "Ne otežavajte situaciju."

Benu je nešto palo na pamet. "Čekajte. Svi ugasite svjetiljke."

"Što?" upitala je Linda uplašeno. "Jesi poludio?"

"Učinite to. Ako ne bude ni traga njihovim svjetlima, gubimo se odavde."

Villanueva se oprezno zagledao u njega. "Jednu minutu."

Linda se privila uz Khalida. Ugasili su sve svjetiljke.

Tama je progutala logor.

Benu je trebalo nekoliko sekundi da se privikne na mrak. Na mrežnicama je još imao prigušen odsjaj ugašenih logorskih svjetala. Kad su nestali i posljednji titraji, na lijevoj se strani i dalje nešto vidjelo. Nastojao je fokusirati raširene zjenice. Ugledao je sjajni pećinski biser; zatim se sjaj premjestio do drugog kamena; pa još bliže. Svjetlost se približavala. "Netko dolazi", rekao je s olakšanjem. "Vraćaju se."

"Stvarno, i ja ih vidim!" viknula je Linda.

Villanueva im je rekao da upale svjetiljke i svjetlost je razmaknula tamu. Nakon nekoliko minuta moglo se vidjeti poskakivanje svjetla koje im se približavalo. Vojnik je ukočeno stajao s pištoljem uperenim naprijed.

Kad se svjetlo dovoljno približilo, zavikao je: "Stani tamo! Tko ide?"

Začuo se ljutiti Ashley glas: "A što misliš tko je?"

Javio se i Michaelson: "Mi smo, bojničar i profesorica. Sve je u redu."

Villanueva je spustio pištolj.

Pračena Michaelsonom koji je stalno pogledavao natrag prema rijeci, Ashley je dotrčala do logora. "Čija je to pametna ideja bila da ugasi svjetla?" upitala je bijesno. "Navodili smo se prema njima. Pomislili smo da vam se nešto dogodilo pa smo počeli trčati. Zamalo sam pala u ponor."

Linda je pokazala na Bena.

"Tražili smo vas", odgovorio joj je i mahnuo glavom prema Villanuevi. "Kad smo čuli vriske, naš je prijatelj odlučio da nestajemo podvijena repa ako se ne pojavite."

Ashley se zacrvnjela. "Molim?"

Michaelson je podigao ruku i prekinuo ih. "Bio je u pravu. Komunikacijska oprema je kod nas."

"Ali ostaviti vas...", počeo je Ben.

Ashley se primila za sljepoočnice i kimnula. "U pravu je. Sljedeći put ga poslušaj, Bene." Stala je kraj njega i zagledala se u ostale. "Dakle, s obzirom na nove okolnosti, moramo se odlučiti nastavljamo li ili se vraćamo."

Michaelson je istupio. "Predlažem da Villanueva i ja prijeđemo rijeku i izvidimo što se događa, a vi budite spremni za pokret i čekajte nas."

Ashley se nije složila. "Ne. Ostajemo zajedno. Već smo vidjeli što se događa kad se podijelimo."

"Onda se vraćamo", rekao je Michaelson odsječno. "Neću riskirati živote civila. Halloween je znao u što se upušta."

Ashley se namrštila. "A daje tamo vrištao netko od nas? Bi li samo tako otišao?"

Nije ništa odgovorio.

"To sam i mislila. Halloween zaslužuje jednaku šansu kao i bilo tko od nas."

Javila se i Linda. "Osim toga, možda je u nesvijesti. Više ga se nije čulo nakon prvih vrisaka. Ne možemo ga ostaviti a da ga bar ne potražimo."

Michaelson se počeo buniti, ali Ashley je podigla ruku. "Budući da je riječ o životima civila, mislim da bi odluka o tome hoćemo li nastaviti ili ne trebala biti naša."

Ben i Linda su se složili. Khalid je samo gledao.

"Ja sam za to da idemo dalje", rekla je Ashley. "Ima netko nešto protiv?"

Svi su šutjeli.

"U redu", rekla je. "Želim da u idućih pola sata prijeđemo rijeku."

Ashley je hodala kraj rijeke. Villanueva je skinuo odjeću i oprezno ušao u neprozirnu crnu vodu. Oko struka je zavezao užu i bacio drugi kraj Michaelsonu na obali, koji gaje zavezao za obližnji stalagmit.

"Dosad smo mogli svi preplivati", rekla je Ashley. "Ovo igranje s užem je obično gubljenje vremena."

"Nije", rekao je Michaelson privezujući užu. "Struja je previše jaka. Ako pokušamo plivati, lako bi mogla nekoga odnijeti."

"Onda se jednostavno možemo svi privezati." Nije razumjela zašto je toliko tvrdoglav. Zar nije shvaćao da je svaka izgubljena sekunda mogla biti odlučujuća za Halloweena?

Ben je zavrtio glavom i pokušao je umiriti osmijehom. "Bilo bi se lako zapetljati. Netko bi se mogao utopiti."

Pozornost joj je privukao glasan pljusak. Villanueva je zaronio u zapjenjenu vodu i preronio pola rijeke. Jake ruke široko su zasijecale vodu, ali bez obzira na to, struja gaje odnijela prilično daleko.

Linda je panično stisnula Ashleyinu ruku. "Gledaj!"

Ashley je pratila njenu ruku uzvodno uz rijeku. Iznad uzburkane površine dizala se metar velika bijela peraja koja je ubrzo nestala.

I Ben ju je spazio. "O, Svemoćni Bože!" Ostao je otvorenih usta.

Michaelson, koji je omotao Villanuevino užu oko ruke, pokušavao se osloboditi, ali bilo je prečvrsto stisnuto. Skinuo je pušku i bacio je Benu, koji je mogao preciznije naciljati. "Upotrijebi je prije no što ta stvar stigne do Villanueve."

Ben je namjestio pušku na rame i naciljao vodu, čekajući da ugleda metu. Tog se trenutka na površini ispred njih pojavio bijeli vrh peraje i odjeknuo je pucanj. Na mjestu gdje je metak pogodio vodu pojavio se mali gejzir - nekoliko desetaka centimetara od peraje. Promašaj.

"Sranje", rekao je Ben i repetirao. Još jedan promašaj.

Kad je kroz buku rijeke začuo pucnjeve, Villanueva se zaustavio i pogledao ih. Linda i Ashley su mu pokazivale u smjeru druge obale. ""Idi! Makni se odatle!" vrištala je Ashley.

Leđna peraja ponovno se pojavila u punoj veličini, sada režući vodu na pola puta između ekipe na obali i vojnika. Villanueva se roneći

okrenuo i bacio prema drugoj obali. Voda se pjenila od siline njegovih zaveslaja, ali struja gaje usporavala i činilo se kao da se bacaka u mjestu, poput muhe zalijepljene u smoli. Neće stići do obale, pomislila je Ashley, stišćući šake kao da će mu tako dati snage.

Peraja je neometano klizila prema Villanuevi.

Ben je ponovno podigao pušku, a tada ju je spustio. "Sranje. Ne mogu precizno naciljati. Mogao bih pogoditi Villanuevu ako promašim."

Ashley mu je otela pušku iz ruku i prislonila je na rame. Prvi je metak otkinuo dio peraje. Zatim je naciljala niže, ispod peraje, i povukla okidač. Puška joj se zabila u rame. Sada je mlaz vode koji je metak podigao bio crvene boje.

Peraja se nagnula na stranu i nestala pod vodom.

Ashley je stisnula zube. Očekivala je da će ranjeno stvorenje odjednom iskočiti iz vode i zgrabiti Villanuevu. Čvrsto držeći pušku, gledala je kako Villanueva doseže obalu i penje se po skliskim stijenama. Mahnuo je na njihove usklike i krenuo duž obale.

Ben joj je prišao i uzeo pušku iz drhtavih ruku. "Mislio sam da mrziš oružje."

Protrljala je ruke. "Moraš nešto poznavati da bi to mogao mrziti."

Samo je kimnuo, osjećajući da Ashley ne želi razgovarati o tome.

Zagledala se na drugu obalu rijeke. Villanueva je odvezao užu sa struka i zavezao ga za debeli stalagmit, a Michaelson ga je zategnuo i pričvrstio za stijenu na svojoj strani. Napravili su most od užeta između dva stalagmita. Radili su kao da se ništa nije dogodilo. Kao da neko stvorenje iz noćne more nije upravo pokušalo progutati jednoga od njih.

Bojnik je povlačenjem iskušao užu i zadovoljno ih pogledao. "Sada možerri prijeći."

Duboko udahnuvši, Ashley je smirila lupanje u grudima. Prijeđi preko toga, rekla je sama sebi. Treba dalje voditi ekipu i pronaći Hollowaya.

Iskoristili su karabinere kao kuke da se zakvače za užu i, malo--pomalo, stavlajući ruku iza ruke, prešli su rijeku. Dok je visjela s užeta, Ashley se trudila ne gledati ispod sebe. Nisu bili visoko, ali pomisao na ono što bi još moglo vrebati ispod tamne površine paralizirala ju je.

Sada već odjeven, Villanueva joj je pomogao da se otkvači s užeta. Dok joj je pomagao ustati, primijetila je da mu ruka drhti. Nije bila sigurna je li to zbog hladne vode ili zakašnjelog šoka.

"Hvala", brzo je rekao, gledajući je pomalo posramljeno. "Dužnik sam ti."

Željela mu je nešto odgovoriti, ali on se okrenuo i usmjerio pozornost na Michaelsona, koji je posljednji prelazio rijeku.

Čim je vojnik stao na stjenovitu obalu, Ashley ih je okupila. "Ovaj dio pećine je mnogo manji pa ćemo ga pretražiti zajedno. Krenimo. Otvorite oči i uši. Sto god daje potaknulo one vriske, još bi moglo biti ovdje."

Ovo je uzaludna potraga, mislio je Khalid čisteći nožićem crno blato ispod nokta. Holloway je sigurno mrtav. Kad će ovi idioti to napokon shvatiti pa da krenemo dalje?

Promatrao je kako Villanueva ispituje crvotočinu na koju su naišli. Nije bilo ni traga nestalog člana ekipe. Prevrnuli su svaki kamenčić i zavirili u svaku rupu. Ništa.

"Ovo otpada", rekao je Villanueva kad je posvijetlio niz tunel. "Ovuda odavno nije nitko prolazio.

Pogledajte sloj blata na ulazu. Nema otisaka ni tragova daske."

Ashley je čučnula pokraj njega i do zgloba uronila prstom u blato. "Imaš pravo. Da je ovuda bilo tko prolazio, ostavio bi nekakav trag." Okrenula se ostalima. "Mora postojati još neki prolaz koji smo previdjeli."

"Ne mora biti", javio se Khalid, nastojeći ih prodrmati i ponovno usmjeriti na prvobitnu misiju. Imao je svoje rokove, pronašli oni Hollowaya ili ne. "Moždaje nastradao u rijeci pa gaje odnijela struja."

Michaelson je zavrtio glavom. "Ne. Vrisak je bio daleko iza obale rijeke. Slažem se s Ashley. Mora postojati još jedan izlaz."

Khalid je skrio namršteno lice.

"Prije no što odemo odavde," rekla je Ashley, "mislim da bi netko trebao otići niz ovu crvotočinu. Moramo biti sigurni. Ima dobrovoljaca?"

Villanueva je izvukao svoju dasku. "Idem ja."

Složila se. "Budi oprezan. Samo provjeri kamo vodi i odmah se vrati. Ne upuštaj se ni u što."

Kimnuo je i skliznuo u tunel. Ashley je pogledala na sat.

Prevrćući očima zbog novog odugovlačenja, Khalid je otišao do stijene na kojoj je se Linda šćućurila i sjeo do nje.

"Misliš da ćemo ga naći?" upitala je jedva čujnim glasom.

"Ne. Bez obzira na to što bojnici vjeruje, mislim da ga je odnijela rijeka."

Linda je zadržala. Znao je o čemu razmišlja. Peraja je bila bijela poput snijega. Kao da je neki sablasni morski pas došao po njihove duše. Mogao se nositi s ljudima i stijenama, ali s takvim stvorenjima... Prvo ona lignja koja mu je pokušala oglodati ruku, a sad ovo čudovište... Naježio se od užasa kad je vidio peraju. Kao da im je priroda odlučila pokazati kako su mali i nevažni.

Sjećao se priče koju je čuo kao dječak, o pješčanoj oluji što je zatrpala logor njegove majke u Siriji i sve ih usmrtila. Nazvali su je crnom rukom Alaha, ali znao je da to nije istina. To je bila samo priroda, bezobzirni bog koji nije mario za ljudske planove. Svi su bili ranjivi kad bi podivljala. A on je mrzio biti ranjiv. Držeći se rukama za koljena, Linda je buljila u rijeku.

"Onaj albino morski pas... bio je ogroman. Da bi takav proždrlji-vac mogao preživjeti, ekosustav ovih voda mora biti bujniji nego što je itko mogao pretpostaviti. Da nije Hallowaya, rado bih ostala ovdje i napravila neka ispitivanja."

Khalid se namrštio, trljajući ruku na mjestu ugriza amonita. "Radije bih izbjegavao ovaj ekosustav i držao se kopna."

"Našao sam nešto!" povikao je Ben nekoliko metara dalje.

Khalid je podigao glavu i zagledao se u njega. Stajao je kraj pećinskog zida sa šibicom u ruci. "Što?" upitala je Ashley.

"Još jedan izlaz."

S kim se on šali? razmišljala je Ashley gledajući usku pukotinu skrivenu u sjenovitim pregibima litice. Protezala se od poda do stropa, ali bila je široka samo tridesetak centimetara. Bilo ju je lako previdjeti.

"Ovuda se nitko ne može provući", rekla je. "Previše je usko."

"Nije, izmjerio sam", odgovorio je Ben.

"Čime?" "

"Čizmom."

Zbunjeno gaje pogledala.

"Osnovno pravilo speleologa: 'Ako je šire od tvoje čizme, dovoljno je široko.'"

"Sumnjam. Pogotovo za Hallowaya. On je krupniji od tebe."

"Bilo bi teško, ali znam da bi mogao proći."

"Osim toga, tko zna ima li uopće čega na drugoj strani?"

Umjesto odgovora, Ben je približio upaljenu šibicu pukotini. Plamen je zatreperio u drugom smjeru.

"Vjetar", rekao je. "Iz pukotine puše povjetarac."

Ashley se zagledala u plamen. Možda...

Pozornost joj je privuklo struganje koje se začulo iz crvotočine. Kroz otvor je izvirio par nogu. Villanueva je ustao, brišući ruke u hlače.

"Zatvoren je", rekao je zadihano. "Nakon tridesetak metara stijene blokiraju prolaz. Vraški sam se namučio dok se nisam popeo natrag."

Ashley je opsovala. Ako je tunel bio blokiran, onda je ovo jedini mogući put kojim mogu nastaviti.

Linda je prišla i zavirila u usku pukotinu. "Ali, bi li Halloway krenuo ovuda?" Bojažljivo je gledala prolaz. "Hoću reći, zašto bi uopće prelazio rijeku?"

"Možda gaje nešto napalo. Nešto s čim se nije mogao nositi. Pokušao bi to namamiti dalje kako ne bi iznenadilo i nas", odgovorio je Villanueva.

"Zašto to misliš?" upitala gaje Ashley.

Pogledao ju je u oči. "Zato što bih i ja tako postupio."

Ashley se grizla za usnicu. "Što onda predlažeš?"

"Pokušava nam kupiti vrijeme da pobjegnemo. Mislim da bismo ga trebali iskoristiti."
Zatvorila je oči. Bila joj je mrska i sama pomisao da ga napuste.

"Pogledajte ovo!" viknuo je Ben koji se uvukao u pukotinu i provjeravao prolaz.

Kad se Ashley približila, pružio je ruku iz uskog procjepa. Dlan mu je bio prekriven krvlju. Svježom krvlju.

"Prošao je ovuda", promrmljalaje Ashley. "I to nedavno." Okrenula se Villanuevi. "I dalje misliš da bismo se trebali vratiti?"

Lice mu je bilo napeto. "Ti si vođa"

Ben se izvukao iz pukotine. "Tko ide prvi? Moramo požuriti."

Uzdahnula je. Ben očito nije čuo njihovu raspravu. "Imamo nekih sumnji u vezi s tim."

"Kakvih? Na dobrom smo tragu."

"Villanueva misli da Halloway nešto pokušava odvući od nas." "A možda je samo gadno ranjen i traži zaklon!" ljutito je viknuo

Ben i primio je za rame. "Ash, kunem ti se da je tamo ispred nas. Ne možemo ga ostaviti"

Umorno je protrljala oči, a zatim kimnula. "U redu. Idemo."

Stojeći u rublju, Linda je drhturila pokraj zida. Skinula je ruksak i odjeću. Što manje bilo čega što bi moglo zapeti, kako je rekao Ben. Što tanje, to bolje. Stresla se na samu pomisao. Kako će samo uvući tijelo u tu pukotinu? Zidovi će joj istisnuti dah iz grudi.

Čekali su da se Ben javi s izviđanja. Nestao je u pukotini prije više od tri minute. Ashley i Michaelson su, nalik na stražare, stajali svatko s jedne strane pukotine, a on im je javljao kako napreduje.

"Prošao sam!" viknuo je. Glas mu je odjekivao pećinom. "Prolaz je dug samo dva metra, a onda se širi u pristojan tunel. Ništa lakše. Samo je pri kraju jedna uska točka."

Ashley se okrenula ostalima. "Sljedeći je Villanueva. On je najširi od svih. Ako on može proći, možemo svi."

Nitko se nije protivio.

Linda je bila bez daha. Nadala se da Villanueva neće uspjeti i da se neće morati suočiti sa stiskom zidova, ali sve su joj lađe potonule kad je čula Benov glas:

"Prošao je! Malo se ogrebao, ali nije ništa strašno."

Ashley je protrljala ruke. "Dobro je. Krećemo!"

Sljedeći je bio Khalid. Prije nego što je otišao, primio je Lindu za ruku. Jedva ju je osjetila; gledala je kako nestaje, vukući konopac kojim će, kad prijeđe na drugu stranu, povući stvari za sobom.

"Sve u redu!" povikao je Ben. "Pošaljite stvari!"

Prošlo je deset dugih minuta dok nisu pričvrstili i povukli opremu i oružje na drugu stranu.

"Ovo je posljednje!" povikala je Ashley i okrenula se Lindi. "Ti si na redu."

Očiju prikovanih za crnu pukotinu, Linda se nije ni pomaknula. Htjela je pokrenuti noge, ali nisu je slušale. Od lupanja srca i šuštanja daha jedva je čula glasove drugih.

"Linda?"

"Ja... ja... to ne mogu."

"Naravno da možeš. Villanueva je dvostruko krupniji od tebe."

Zavrtjela je glavom, teško gutajući. Jedva je istisnula riječi iz stisnuta grla: "Ne. Ne mogu. Preusko je."

Ashley ju je zagrlila. Treslo joj se cijelo tijelo. "Ne možemo te ostaviti." Privila ju je bliže. "Evo što ćemo. Idemo zajedno. Bit ću odmah iza tebe. Možeš ti to."

Krenula je prema pukotini i povukla Lindu za sobom.

"P-p-pokušat ću." Jedva je vukla noge. "Ali, molim te, drži me za ruku. Nemoj me pustiti", rekla je napuklim glasom.

"Neću. Zajedno ćemo proći."

Linda se pokušala nasmiješiti, ali nije uspjela. Držala se za ruku koja ju je gurala naprijed. Imala je osjećaj da su joj usta puna pijeska.

"Samo usmjeri svjetiljku na kacigi prema naprijed", rekla je Ashley, "i nasloni se na lijevi zid. Ben kaže daje gladak. I onda samo klizi."

Linda je raširenih stopala polako uvukla lijevo rame u pukotinu, pokušavajući smiriti panično udaranje srca i koncentrirati se samo na to da ide naprijed. Svjetlost je nestajala iza zavoja pukotine. Ostali su je čekali samo nekoliko koraka dalje.

Progutao ju je mrak. Zidovi su je toliko stiskali da nije mogla ni okrenuti glavu kako bi vidjela Ashley iza sebe. Sve što je mogla bilo je ispružiti nogu naprijed i zatim povući tijelo za njom. Brojala je korake tražeći nešto na što bi se usredotočila. Trik koji je naučila na terapiji.

"Odlično ti ide", rekla joj je Ashley, čvrsto je držeći za ruku. "Još samo malo."

... pet... šest... sedam... Disanje joj se smirilo. Već je mogla vidjeti kraj prolaza i lice koje ju je tamo čekalo. "Bravo, curo", rekao je Ben. "Sjajno ti ide. Još tri koraka i vani si."

Razvukla je usta u slabašan smiješak. Uspjela je! Osam... devet... des... Lijevo joj je stopalo krenulo naprijed, ali kad je probala povući tijelo za njim, grudi su joj zapele među stijenama. Zajecala je i panično se pokušala probiti naprijed, ali samo se još više zaglavila. Pokušala se pomaknuti unatrag i osloboditi se, ali nije mogla.

Ne ovako, molim te! preklinjala je. Ne želim ovako umrijeti. Počela je nekontrolirano disati; pred očima joj je iskriilo, a koljena su joj klecala.

"Linda," rekla je Ashley, "nemoj sada stati. Još malo i prošla si."

"Zaglavila sam se!" panično je piskutala.

"Bene!" povikala je Ashley. "Linda je zapela."

"Jebemu! Posvijetlite mi!"

Pukotina se odmah ispunila svjetlošću.

"Vidim", rekao je Ben. "Slušaj me, Linda. Ispruži ruku. Protegni je do mene. Evo. Uhvatio sam te za ruku. Sada, kad nabrojim do tri, želim da izdahneš sav zrak iz pluća i uvučeš grudi, a ja ću te povući van."

"Ne", prošaptala je zatvorivši oči. Jedva je mogla pomaknuti grudi. "Još ću se više zaglaviti. Neću moći udahnuti."

Zavladao je muk, a tada je Linda osjetila da joj je Ben pustio ruku. Primio ju je netko drugi i prepoznala je stisak koji joj je pomagao preko mnogih prepreka. Bio je to Khalid, njezin par u špiljama.

Egipćanin je progovorio mirnim glasom koji je ulijevao povjerenje, gotovo kao da je želi hipnotizirati.

"Linda, znaš da te neću iznevjeriti. Znaš koliko sam jak. Učini što ti Ben kaže. Izvući ću te. Vjeruj mi."

Srce joj je udaralo kao ludo, a kad je ponovno otvorila oči, iskrice su postale brojnije. Zнала je da će se uskoro onesvijestiti. Kimnula je. "Vjerujem ti."

"Kad nabrojim do tri", rekao je Ben iza Khalida. "Jedan... dva... tri!"

Iako su joj se pluća bunila, izdahnula je sav zrak. Khalid ju je povukao za ruku i tijelo joj se pomaknulo desetak centimetara, a onda je ponovno zapela. Sada su joj licem curile suze. Ovo je kraj.

Osjetila je oštru bol u ramenu. Još jednom ju je povukao za ruku, gotovo je izvlačeći iz zgloba. S vriskom je izbacila posljednji djelić zraka iz pluća. To je bilo dovoljno i izletjela je iz pukotine kao čep iz protresene boce šampanjca.

Bila je slobodna.

"Je li dobro?" upitala je Ashley dok se provlačila kroz opasnu pukotinu, primijetivši Lindu u Khalidovu zagrljaju.

Ben je kimnuo. "Mislim daje. Uglavnom je u šoku. Rame će je gadno boljeti, ali ništa strasnije od toga."

"Dobro", rekla je Ashley. "Ostao je samo Michaelson. Želim da svi budu spremni za pokret kad stigne."

Javio se Villanueva, koji je čučao nekoliko metara dalje u tunelu. "Halloway je prošao ovuda." Osvijetlio je svoj prst. Bio je crven od krvi. Posvijetlio je niz tunel. "Vidi se trag."

Ashley nije ništa odgovorila. Halloway je još bježao. "Svi se naoružajte", rekla je tiho. "Odmah!"

Začula je grebanje iza sebe i kad se okrenula, vidjela je da se Michaelson u poderanoj majici izvlači iz pukotine. Ashley je mahнула da se okupe. "Spremite se. Krećemo za dvije minute. Želim da svatko ima pištolj ili pušku."

"Možda bismo ipak trebali otići", rekla je još uplakana Linda drhtavim glasom.

Ashley joj je stavila ruku na rame. "Ne možemo više natrag. Moramo se držati zajedno."

Linda je duboko udahnula. Činilo se da se pribrala. "U pravu si." rekla je mirnije.

Ashley joj je stisnula ruku, a zatim se okrenula ostalima. "Idemo."

Nitko nije ništa prigovorio i za nekoliko trenutaka ekipa se spuštala tunelom. Villanueva i Ben su bili na čelu, izviđajući nekoliko metara ispred ostalih.

"Ostani blizu", rekla je Ashley Benu kad se previše udaljio. "Nećemo se razdvajati."

Ubrzo su došli do mjesta na kojem se tunel račvao. Kojim putem krenuti? Ashley je upitno pogledala dvojac na čelu. Villanueva je osvjetljavao prostor ispred sebe. "Trag krvi vodi ovuda", rekao je.

Ashley im je mahнула pištoljem da nastave, očekujući da će svakog časa naići na Hallowayevo tijelo. Sa svakim korakom niz tunel tempo im je postajao sve žešći i sada je Ashley zajedno s ostalima bila odmah iza Bena i Villanueve, koji su se kretali opreznije.

"Za vratom si mi, ženo!" prosiktao joj je Ben. "Nećemo pomoći Hallowayu ako padnemo niz stijenu."

"Oprosti, ali ima toliko krvi."

"Idemo najbrže što možemo."

Villanueva je prekinuo prepirku oštrim pokretom ruke. Pokazao je prema sljedećem zavoju. Ashley se prikrala do njega i navirila iza zavoja, gdje je tunel završavao u velikoj pećini. "Mislim da bih trebao nastaviti sam", rekao je, "i istražiti područje."

"Ne. Ovaj put ne", odgovorila je Ashley čvrsto. "Želim da ostanemo zajedno. Više nas je da čuvamo leđa jedni drugima, a imamo i više oružja na okupu."

Villanueva je slegnuo ramenima.

Nastavili su pećinom probijajući tamu zrakama svjetlosti. Na putu do ovdje već su prolazili kroz slične pećine, prepune stalagmita i stalak-tita. Postojala je samo jedna razlika. Ashley je obrisala pahuljicu s trepavica. "O, Bože! Sniježi."

Između zraka svjetlosti lepršale su mekane pahuljice.

Linda je ispružila ruku. "Nisu ni hladne ni mokre."

Otresajući pahuljice, Ben se probio do Ashley. "Ovo nije dobro."

"Zašto?"

"Ovo nije snijeg. To su sadreni kristali."

Uperio je svjetiljku prema stropu prepunom grana sadrenih kristala nalik na šestmetarske bijele svijetljake. "To su krhke, osjetljive strukture. Temperatura tijela može ih toliko oslabiti da se počinju rasipati."

Ashley je micala pahuljice s ramena. Podsjećale su na perut. "Još ne razumijem stoje tu opasno."

"Da bi padala ovakva količina pahuljica, ovuda je moralo proći mnogo toplih tijela. Više od jednog ozlijeđenog vojnika."

Oči su joj se raširile kad je shvatila. "Nismo sami."

Kako su napredovali, pahuljice sadrenih kristala padale su sve gušće. Svjetla su poskakivala u svim smjerovima, sjene su treperile i jurile. Ashley je popravila maramicu koju je zavezala preko usta i nosa kako ne bi udisala pahuljice i pogledala ostale: maskirani kao hrpa razbojnika koji se prikradaju žrtvi.

Villanueva je još bio na čelu, sagnut, trčeći iz zaklona u zaklon prije nego što bi im mahnuo daje sve čisto. Napredovali su u tišini, strahujući od onoga što bi moglo vrebati u sljedećoj sjeni.

Uz nju je hodao Ben s pištoljem uperenim ispred sebe. Posvijetlio je tlo. "Trag krvi je sve tanji", prošaptao je.

Već su sat vremena kasnili s dnevnim izvješćem Alfa bazi, ali sada se nisu mogli zaustavljati. Trebalo bi im pola sata da izvade dijelove iz nepropusnih paketa, sastave ih i jave se. Vrijeme je istjecalo, baš kao i Hallowayeve krvi.

Glasno Villanuevino šuškanje odvuklo joj je pozornost s crvenog traga. Svi osim Ashley čučnuli su i ukočili se. Ben ju je povukao dolje pokraj sebe i nije joj puštao ruku.

Sagnut podno velikog kamena, vojnik je stavio prst na usta i pokazao Ashley da dođe... tiho.

Kad se prikrala do njega, Villanueva joj je brzo šapnuo: "Došli smo do drugog kraja pećine. Postoje dva izlaza. Veliki tunel i mala crvotočina."

"Pa što? Idemo dalje. Kuda vodi trag krvi?"

Zavrtio je glavom. "Nisam siguran. Blato je previše razmočeno da bi se jasno vidjelo."

"Onda ćemo provjeriti oba izlaza", rekla je odmičući se.

"Čekaj. Nisam te zato pozvao." Pokazao je iza kamena. "Proviri i poslušaj."

Ashley se podignutih obrva navirila iza kamena. U litici ispred sebe ugledala je grubi tunel, poput onog kojim su došli; nije čula ništa osim svog daha. Možda joj sluh nije tako oštar kao njegov. Već se htjela okrenuti i upitati Villanuevu o čemu se radi, a tada je začula. Pucketanje i krckanje, kao kad netko hoda po suhim grančicama. I grleno mljackanje. Leđima joj je prošao drhtaj jeze. Zvukovi su dolazili iz tunela ispred njih.

Htjela je podići svjetiljku prema sredini tunela, ali Villanueva joj je spustio ruku.

"Ne", prošaptao je. "Što god daje unutra, ne zna da smo ovdje."

"Možda je to Halloway", rekla je gorljivo, ali čak ni ona nije vjerovala u to. "Mo'š mislit", odgovorio je vojnik.

"I što ćemo sad? Sjediti ovdje i čekati?"

Otraga se začulo glasno kihanje i Ashley se okrenula. Khalid je sli-jegao ramenima u znak isprike, pokušavajući zadržati novi napad.

Kad je pogledala Villanuevu, gotovo je prestala disati. "Više ništa ne čujem", prošaptala je. Kimnuo je zatvorenih očiju. "Ni ja."

Sranje! Što god da je u tunelu, sada je znalo da su ovdje i više nije imalo smisla skrivati se. Ustala je, sada držeći pištolj s obje ruke. "Ben i Villanueva, vi idete sa mnom. Michaelsone, ostani s ostalima iza kamena."

Michaelson je istupio. "Ovo je posao za vojnike. Ti bi trebala ostati. Sigurnije je. Ja idem s Benom i Villanuevom."

"Ne", rekla je provjeravajući pištolj. "Želim da ostaneš i čuvaš nam leđa. I štitiš ostale. Možda ćemo se morati brzo povlačiti."

Gledala je kako bojnič važe njenu odluku. Kako joj nije mogao naći zamjerku, složio se. "Budite oprezni." Repetirala je pištolj. "Idemo."

Trio je izašao iza kamena s oružjem uperenim prema otvoru tunela.

"Predlažem da pucamo", rekao je Villanueva tiho. "Raznesimo tunel, a poslije ćemo postavljati pitanja."

"Ne!" usprotivila se Ashley. "Još postoji mogućnost da je Halloway unutra."

Villanueva je podigao pušku. "Trebamo iskoristiti prednost dok je još imamo."

Ramenom je odgurnula pušku i krenula naprijed. "Halloway!" po-vikala je. "Ako si unutra, daj nam neki znak!"

Tunel je odgovarao samo tihom tamom.

"Zadovoljna?" prezrivo je rekao Villanueva i podigao pušku. Naciljao je i začula se eksplozija puščane paljbe. Naslijepo je pucao u tamu. Pećinom se odbijala jeka.

Kad je prestao pucati, Ashley je i dalje zvonilo u ušima. Iz napadnutog otvora dizao se oblak prašine i dima.

Ben je osvijetlio gustu tamu, pokušavajući prodrijeti kroz nju, ali bez uspjeha. "Sranje."

Tada je iz tunela odjeknuo urlik nalik na kliktanje jastreba, ali grle-niji i hrapaviji. Ashley se trgnula kad ga je čula. Neki iskonski nagon tjerao ju je da bježi i potraži zaklon, ali ona je kleknula i čvršće uhvatila pištolj. A zatim se nešto malo dokotrljalo u pećinu.

"Isuse-Bože-majku-ti-tvoju...", provalila je bujica iz Villanueve. Koraknuo je unatrag.

To je bio Halloway. Odnosno, njegova glava. Odrubljena glava dokotrljala se na metar od njih, pogleda uperenog uvis. Pahuljice su mu nježno padale na trepavice.

ČETRNAEST

Jason se zavalio u uredsku stolicu uzdahnuvši dovoljno glasno da bi privukao pozornost svoje "dadilje". Čekao je već pet minuta. Pet minuta! Zakasnit će na trening karatea.

Roland je podigao pogled s papira; naočale su mu pale na vrh dugog nosa. "O, Jasone. Još si ovdje? Mislio sam da si već otišao u dvoranu."

"Znate da ne mogu." Naglasio je svaku riječ.

"Zašto?"

Jason je prevrnuo očima. "Dr. Blakely je rekao da ne smijem napustiti nijednu zgradu bez glupe pratnje." Namrštio se i oponašao Blakelyjev nazalni glas: "To je zbog moje sigurnosti."

"Ma to je obična glupost. Dvorana je odmah do nas. Budi dobar dečko i otiđi sam. Moram obraditi još hrpu izvještaja."

Jasonovo se lice razvedrilo. To se traži! Glasno je odgurnuo stolac i odjurio. Potrčao je hodnikom i izletio mlatarajući sportskom torbom. Deset metara do sljedeće zgrade prešao je u sprintu. Poručnik Brusser-man ga je vjerojatno već čekao. Kad je ušao, zapuhnuo ga je poznati miris dvorane. Znojne majice, lakirani parket košarkaškog igrališta i miris dezinfekcijskog sredstva.

Tražio je poručnika, ali nije ga našao pa je krenuo preko dvorane prema svlačionici. Zastao je da pogleda dvojicu koji su igrali košarku. Prepoznao je bojnika Chana s kojim je jučer bio u čamcu.

Bojnik je prekinuo igru i prišao mu. "Bok, mali! Zvao je poručnik i rekao da danas neće stići i da mu je žao. Ali naći će se s tobom sutra", rekao mu je zadihano, razigrano odglumio karate udarac i vratio se košarci.

Jasonovo raspoloženje je splasnulo. "Ali što ću raditi...?" Bojnik je već branio svoj koš.

Kvrugu! Sto sad? Nije mu se vraćalo u Rolandov ured, gdje bi ponovno morao listati one dosadne časopise o životu u mornarici.

Grunuo je vrata i izašao. Grupa istraživača u bijelim kutama prošla je pokraj njega i otišla prema spavaonicama, dobacujući jedni drugima i smijući se.

Sjeo je na stube i počeo kopati po torbi razmišljajući što da radi. Da igra GameBov? Ne - dosadno. Primio je strip o Spidermanu, ali već ga je prije pročitao.

Uzdahnulo je i nastavio tražiti po torbi. Zazveckalo je nekoliko novčića i ispio je paketić žvakaćih guma. Mršteći se, pokupio je žvaka-će i stavio ih u džep sa strane. Tada je napipao tvrdi okrugli predmet skriven u džepu.

Izvadio ga je. Pa da! To je bila stara crvena petarda. Žabica. Nasmiješio se prisjetivši se da ju je dobio trampivši se s Billjem Sander-sonom za strip o X-menima. Gotovo je zaboravio na to blago. Nestašno je pogledao oko sebe, razmišljajući bi li se iskrao i iskušao je.

U tom se trenutku iza ugla pojavio znanstvenik u bijeloj kuti i krenuo prema njemu. Možda bi bilo bolje da pričeka dok se ne vrati doma. Ako mama otkrije njegovu malu tajnu... Ne, bolje da se stripi.

Zatvorio je torbu, i dalje ne znajući što bi sa sobom.

Ustao je, maknuo se sa stuba i prebacio torbu u drugu ruku. Tada je ugledao skupinu časnika koji su se pojavili na kraju zgrade. Jedan od njih imao je dovoljno odlikovanja da se okiti bor.

Čovjek s odlikovanjima skinuo je kapu i obrisao čelo. "Je li ovdje uvijek ovako prokleta vruće?"

Javio se netko iz njegova društva: "To nije vrućina, nego vlaga."

"To je vrućina, poručnice", odgovorio je autoritativno.

"Razumijem, gospodine admirale."

Jason je stajao kao ukopan, zadivljen strahopoštovanjem koje je čovjek ulijevao.

"Dobro, gdje je taj Blakely?" upitao je admiral ponovno namještajući kapu.

"Ovuda, gospodine." Poručnik gaje poveo iza ugla zgrade.

Opal Sigurno se događa nešto važno. Dječak je provirio iza ugla i vidio da su vojnici nestali u jednoj od cementnih zgrada.

Zgrada mu je bila poznata. To je bio komunikacijski centar. Bio je tamo tri puta, kad su mu dopustili da dvije minute razgovara s mamom. Uglavnom gaje ispitivala sluša li svoje "dadilje". Ipak, pomislio je uzdahnuvši, bilo je dobro čuti njezin glas.

Češkajući se iza uha, pitao se što je ona jelka željela od dr. Blakelyja. Napućio je usne. Možda bi mogao saznati. Znao je da mama mrzi prisluškivanje, ali nije mogao odoljeti zabranjenom voću. Osim toga, mogao bi saznati nešto u vezi s mamom.

Došuljao se iza ugla i prikrao se vratima. Nigdje nikoga. Tajnica Sandy nije bila za stolom. Kakva sreća! Ušao je. Kad je došao do vrata glavnog hodnika, kvaka se okrenula i vrata su se otvorila.

Pred njim je stajala Sandy s napola praznim lončićem kave u ruci.

"O, Jasone, to si ti!" Široko se nasmiješila popravljajući čuperak plave kose. "Nisam znala da ćeš doći."

Jason se ugrizao za usnicu i povukao korak unatrag, spreman za uzmak. Pročistio je grlo. "Ja... samo sam želio nešto reći dr. Blakelyju."

Spustila je kavu i namjestila novi filter. "Žao mi je, dušo, ali doktor je zauzet. Mogu li mu ja reći umjesto tebe?"

"Ne! Zato što...", zamuckivao je raširenih očiju, "... zato što se radi o nečem osobnom... privatnom."

Napućila je usne, a zatim se nasmiješila. "Razumijem. Onda je najbolje da sjedneš i pričekaš dok dr. Blakely ne bude slobodan."

Kimnuo je. Ovo nije nikamo vodilo. Možda bi joj jednostavno trebao reći da će poslije razgovarati s Blakelyjem i otići. To bi bilo najpametnije. Ali jezik mu je imao druge planove. "Moram na zahod."

"Samo idi, dušo. Prva vrata lijevo."

Naravno, znao je koja vrata. Kao stoje znao daje zahod odmah do glavne sobe za komunikaciju. "Hvala." Sandy je podigla pogled s tipkovnice, nasmiješila mu se i namignula.

Zadržavajući dah, ušao je u hodnik. Tenisice su mu cvilile na glatkom linoleumu. U hodniku nije bilo nikoga, ali čuo je glasove iz susjednih ureda. Šuljao se na prstima, nastojeći se kretati najtiše što može. Došao je do vrata glavne sobe za komunikaciju.

Zamrznut u pola koraka, načulio je uši. Blakelyjev je glas bio razgovijetan i odrješit: "Sto mislite, kog sam vruga inzistirao na ovoj komunikacijskoj mreži? Iz mojih izvještaja vrlo dobro znate da dolje postoji nekakva opasnost. Moramo -"

Admiral ga je prekinuo. "Kako god bilo, večernje izvješće vašeg tima kasni samo jedan sat. Mislim daje bilo prerano za podizanje uzbune najvišeg stupnja."

"Da je sve u redu, Michaelson ne bi ni sekundu zakasnio s javljanjem."

"Bojnik je previše vezan za ovu misiju. Za njega je to postalo odveć osobno. Niste mu trebali dopustiti da ide."

"Već smo prije o tome raspravljali. To je iza nas. Sad me zanima što namjeravate poduzeti."

"Ništa."

Začuo se jak udarac. "Slušajte, senzori kretanja su poludjeli; jučer je u sektoru četiri izgubljen još jedan čovjek; sada moj tim kasni jedan sat s izvješćem. A vi namjeravate sjediti ovdje i čekati da nestane još mojih ljudi?"

Odgovor je bio toliko hladan da se Jason stresao. "Ne. Poslali su me iz Washingtona s jednom zadaćom: da procijenim jeste li sposobni dalje voditi ovu operaciju. Olakšali ste mi odluku. Od ovog ste trenutka smijenjeni s dužnosti."

Usljediла je tišina, a zatim riječi pune bijesa: "Gadovi, planirali ste ovo cijelo vrijeme, zar ne? Nikad niste ni namjeravali sve ovo prepustiti civilima. Kad ste se dogovorili da mi uzmete projekt? Kad je izgubljen prvi tim? Ili na samom početku?"

Nije bilo odgovora.

Prije nego što je Jason mogao reagirati, vrata su se silovito otvorila. Bijesnog pogleda, Blakely se zaletio u dječaka i srušio ga na tlo. "Jasone?!"

"Ja... ja..."

"Što radiš ovdje?"

"Htio sam... hoću reći..."

"Nije važno." Sagnuo se i pomogao mu da ustane. "Hajde."

Okrenuo ga je prema izlaznim vratima. Hodajući ispred njega, Jason gaje upitao: "Sto se događa? Stoje s mojom mamom?"

Starac je ignorirao njegova pitanja. "Moram te odvesti na sigurno mjesto. Nisam smio pristati da dođeš ovdje."

Admiral je izašao u hodnik. "Ako je to Jason Čarter, ostavite ga ovdje. Sada sam ja odgovoran za njega." "Jebite se!" viknuo je Blakely gurajući Jasona van iz hodnika.

Napola posrćući, Jason je uletio u predsoblje. Previše prestrašen da bi razmišljao, pazeći da drži korak ispred bijesnog doktora, zaletio se u vrata.

Sandy je ustala usta otvorenih od iznenađenja. "Sto se događa?"

Nije dobila odgovor. S Blakelyjevom rukom na ramenu, Jason je nestao iza vrata. Dok je stiskao torbu na grudi, niz lice su mu tekle suze.

Kad su se našli na otvorenom, Blakely se malo smirio. "Oprosti, Jasone, nisam te želio uplašiti. Ali moraš znati da -"

Pećinom su odjeknule sirene tako prodornog zvuka da se Jason sagnuo s rukama na ušima. "Stoje to?" povikao je.

"Vanjski senzori. Napadnuti smo. Dođi brzo", rekao je Blakely i povukao ga za ruku.

PETNAEST

Zavladala je tišina. Prošlo je deset beskrajnih sekundi otkad je iz tunela odjeknuo urlik. Dim od Villanuevina napada počeo se razilaziti. Jesu li ubili stvorenje? Teško gutajući, Ashley je držala pogled

prikovan na nišanu cijevi. Krajičkom oka mogla je vidjeti Hallowayevu glavu; još je bila metar od njenih nogu, gledajući je kao da je pita kako je mogla dopustiti da se to dogodi.

Riskirala je brz pogled udesno na Bena. Primijetio ga je i slegnuo ramenima. Možda je ono što je ubilo Hallowaya bilo mrtvo. Možda su imali sreće...

Izletjelo je iz tunela urličuci.

Bljesnuo je niz oštih šiljatih zubi.

"Bože!" povikala je Ashley. Zaprepaštena, spotaknula se i promašila metu.

Ben ju je srušio na stranu, izvan dometa razjapljenih čeljusti, i povukao je iza nakupine stijena.

Negdje u daljini čula je Lindu kako vrišti.

"Koji vrag..." zaustila je, ali Ben joj je stavio ruku preko usta.

Skrovište im se ispunilo smradom strvine kad se iznad ruba stijene pokazala ogromna glava gmaza, nalik na krokodilsku, njišući se na ljuskavu vratu. Nosnice čudovišta bile su raširene. Njušilo je zrak tražeći ih. Glavu mu je prekrivala sjajna crna koža. Tada se njuška okrenula prema njima, pokazujući oko bez kapka, crno poput ulaštenog opsidijana.

Ben je pokušavao izvući pušku i uperiti je u čudovište, ali prostor iza stijene bio je preuzak.

Ashley se sjetila svog pištolja i primijetila da ga nema. Izgubila ga je kad je pala. Sranje!

Villanueva je ostao na mjestu, tih, strahujući da bi pokret mogao privući pozornost zvijeri i upropastiti priliku za pogodak. Proučavao je metu, tražeći slabu točku.

U što da puca?

Držao je zvijer na nišanu. Bila je visoka tri metra, sjajne crne boje. Stajala je na mišićavim stražnjim nogama, održavajući ravnotežu debelim repom. U usporedbi sa stražnjima, prednje su joj šape bile mršave i završavale su člankovitim pandžama kakve imaju neke divlje mačke. Mogao je vidjeti kako uvlači i izvlači oštre pandže grebući po stijeni.

Gledao je kako se pomiče naprijed-natrag s glavom iza stijene. Za-vijene pandže stražnjih nogu zasijecale su se u pećinsko tlo.

Kako ga ubiti? Stvorenje je imalo široke grudi oblijepljene blatom i ljuskama koje su izgledale čvrste poput čelika. Bi li pogodak u prsa mogao prodrijeti do srca? Možda. Ali to je bilo riskantno. Imao je priliku pucati samo jednom. Naciljao je više. Morat će pucati u glavu.

Stvorenje se još motalo oko hrpe stijena gdje su pobjegli Ashley i Ben pa Villanueva još nije mogao naciljati glavu. Odjednom mu se tijelo napelo; rep se prestao micati. Otkrilo je nešto iza stijene... Villanueva je znao što - Bena ili Ashley.

Glasno je zasiktalo. Kao da je nakostriješeni lovački pas, cijelom dužinom tijela podigla se bodljikava kresta.

Pokaži mi glavu, prokleta čudovište. Samo jednom.

Stisnuo je zube. Ako pogodak ne bude smrtonosan, zvijer bi samo podivljala i više ne bi mogao naciljati. Svom snagom volje pokušao je natjerati zvijer da se pomakne. Bespomoćno je gledao kako joj se mišići napinju dok se spremala skočiti na plijen.

Morao joj je odvući pozornost!

Zglobovi su mu pobijelili od stiskanja puške.

Michaelson se odlučio za povlačenje. On je bio odgovoran za Lindu i Khalida.

Stisnuo se iza stijene. Mrzio je samoga sebe što ostavlja ostale, ali nije bio u poziciji da im pomogne. Pogledao je Lindu koja se još tresla u Khalidovu naručju. Morali su se povući na bolje mjesto za obranu.

Maknuo se od stijene i dotrčao do njih. "Uzmite stvari. Idemo odavde."

Linda je podigla blijedo lice s Khalidova ramena. "A ostali?"

"Bez rasprave!" rekao je grubo i gurnuo ruksak prema njoj.

Khalid je stavio ruksak na leđa i pomogao Lindi da namjesti svoj. "U pravu je. Ne možemo im pomoći."

Michaelson ih je poveo s puškom u ruci. Kad su zaobišli prvu stijenu, pred njima se pokazao pogled na pećinu u obliku zdjele. S ruba na kojem su stajali Michaelson je vidio blatnjavu dolinu koju su prešli prije samo sat vremena.

"Sranje!" rekao je zaustavivši se.

Khalid je stao do njega. "Stoje?"

"Pogledaj tamo. Odmah iza prvog grebena."

Khalid je pogledao u pokazanom smjeru, a zatim opsovao na materinjem jeziku. Linda je zabila lice u njegovo rame.

Michaelson je razmatrao situaciju. Iznad stijena razbacanih po tlu njihale su se četiri glave nalik na gmazovske, ispruženih dugih vratova, gledajući u njihovu smjeru. Poput zlokobnih prerijskih svizaca. Dok ih je gledao, jedna se glava spustila i nestala s vidika.

Nije mogao procijeniti koliko ih tamo ima, ali jedno je bilo sigurno: pokušati proći onuda bilo bi samoubojstvo. Presječena im je odstup- • nica. Stisnuo je zube i čvrsto primio pušku.

Krajičkom oka primijetio je pokret.

Okrenuo je svjetlo ulijevo. Deset metara dalje stajao je debeli stalag-mit, poput tisuća drugih pokraj kojih su prošli na putu do ovdje. Sada se nije ništa kretalo. Napeto je držao uperenu pušku. Je li nešto iza? Odjednom su iz stalagmita izniknuli zmijasti rep i velika njuška. Savršeno su se uklapali u okoliš i čak je i pod svjetlošću bilo teško reći što je kamen, a što zvijer.

Crne oči krenule su prema njemu. Zvijer je razjapila čeljust otkrivajući ralje krcate zubima.

*

Ashley se šćučurila kad se njuška okrenula prema njoj. Siktala je, a dah joj je smrdio po strvinama. Naslijepo tražeći bilo kakvo oružje, napipala je bateriju za pojasom. Možda bi time mogla udariti zvijer. Zgrabivši debeli držak, zamahnula je ispred sebe.

Ben je pustio zaglavljenu pušku. "Upali je!" povikao je. "Na najjače!"

Poslušala ga je ne razmišljajući i pomaknula prekidač do kraja. Iz skrovišta je, ravno u oko čudovišta, izletjela zraka svjetlosti.

Stvorenje je ričući odmaknulo glavu.

Kad se povuklo od ruba stijene, začuo se odjek puščane paljbe. Vil-lanueva, pomislila je Ashley. Još je tamo. Pridigla se na koljena i čula nove pucnjeve, ali ovaj put iza njih. Upitno je pogledala Bena.

"Idemo!" povikao je.

Skočila je na noge, napravila nekoliko koraka i oslobodila Benu prostor, kad su se začuli novi pucnjevi odmah do njih.

Pećinom je odjeknuo siktavi vrisak pun bijesa praćen teškim udarcem u stijenu.

"Pazi!" povikao joj je Ben.

Bacila se naprijed. Kad se okrenula, vidjela je kako između nje i Bena padaju stijene i zatrpavaju prostor gdje je upravo stajala. "Bene!"

Javio se iza zida stijena. "Dobro sam! ... Ali zatvoren mi je put do tebe!"

"Kreni do Michaelsona!"

"Nema šanse, neću te ostaviti!"

"Idi!"

Nije više mogla čekati. Strahujući za Villanuevu, oprezno se iskra-la pokraj stijene i provirila.

Oči su joj se raširile od užasa.

Villanueva je propustio prigodu. Promašio je glavu i okrznuo zvijer po vratu. Nije ju ozlijedio, ali je privukao pozornost na sebe.

Napala gaje poput razjarene zmije.

Čeljust je škljocnula tamo gdje je stajao, ali on je već pobjegao nekoliko metara natrag. Zvijer je zarikala, a oči su joj blještale crvenkastim sjajem. Villanueva je napravio još jedan nesiguran korak unatrag. Zvijer je spustila glavu do zemlje i skupila se, tijela napetog od drhtavih mišića.

Spremala se za skok.

Kad je skočila, Villanueva je opalio držeći pušku u visini struka. Ovaj put je pogodio. Iz tijela zvijeri šiknuo je mlaz krvi.

Ne obraćajući pozornost na ozljedu, jurnula je na njega.

Skočio je desno.

Ovaj put je bio prespor.

Kad se pokušao okrenuti, zvijer ga je zgrabila za ruku i oborila na stijenu, a onda mu je odjednom cijelo tijelo poletjelo u zrak. Visio je iz ralja koje su ga zgrabile za ruku, a žestoka mu je bol zatamnila pogled.

Stisnuvši zube, pokušao je uhvatiti pušku koja je još bila remenom omotana oko druge ruke, ali nije ju mogao dohvatiti. Privukao ju je na prsa pokušavajući doći do okidača.

Upravo kad je stavio prst na okidač, zvijer ga je divlje protresla i rame mu je iskočilo iz zgloba.

Čuo se zvuk lomljenja kosti.

Prekrio gaje val tame i tonuo je sve dublje u mrak.

Mlitavi prsti ispustili su pušku.

Michaelson je povukao Lindu iza sebe. "Makni se." Sagnuo se iza iduće stijene, čuvajući odstupnicu s podignutom puškom. Zvijer se prikradala i tjerala ih do zida. Sudeći po pucnjevima koje je Čuo, usmjeravala ih je prema skupini koja se borila s drugim čudovištem.

Pametani potezi, pomislio je. Htjela ih je natjerati u ralje druge zvijeri. "Khalide, dovući guzicu ovamo!" povikao je. "Trebaš me pokrivati. Moram promijeniti šaržer."

Nije bilo odgovora.

"Khalide!"

Pogledao je preko ramena.

Nije bilo ni Khalida ni Linde. Gdje su?

Pogledao je ispred sebe. Dva metra dalje, iza stijene se pokazala ogromna glava. Mala krilca na nosnicama bila su raširena poput lepeza dok je zvijer njuškala svoju lovinu. Trgnula se od njegova svjetla, a zatim izašla na vidik. Čudovište je hodalo uspravno na debelim mišićavim nogama. Čeljust mu je bila razjapljena, gotovo kao da se ceri. Kad je tražeći miris spustilo glavu nisko uz tlo, Michaelson je primijetio bodljikavu krestu koja se pružala cijelom dužinom leđa.

Prokletu čudovište. Podigao je pušku i naciljao ogavno lice. Zlobno se nasmiješio i povukao okidač. -klik-Igla je udarila u prazno.

Ashley je puzala naprijed. Molim te... budi živ.

Villanueva je mlitavo visio iz ralja čudovišta. Stvorenje ga je još jednom prodrimalo, a onda bacilo na kameni pod.

Ashley se prikradala zadržavajući dah. Grudi su mu bile natopljene krvlju. Sranje! Nije se micao.

Zvijer je naginjala glavu sjedne na drugu stranu, proučavajući plijen kao ptica crva. Usredotočena na njega, nije primijetila Ashley.

Oprezno, mislila je. Nemoj privući pozornost. Sagnula se i oprezno koračala. Pištolj joj je bio tri metra dalje. Progutala je knedlu i napravila još jedan korak.

Još malo.

Prikradala se pištolju stisnutih zuba.

Zvijer se i dalje igrala s Villanuevom. Velikim zubima prevrnula gaje na drugu stranu i Ashley je mogla čuti kako njuška krv.

Posegnula je za pištoljem. Kad gaje primila u ruku, sledila se.

Iza nje su se čuli glasovi.

"Tamo je." Prepoznala je Khalidov naglasak.

"Jesi li siguran?" Lindin napeti glas.

Zvijer je naglo okrenula glavu, točno prema Ashley. U strahu da se ne pomakne, prestala je disati. Nadala se da stvorenje slabo vidi.

"U crvotočini ćemo biti sigurni. Preuska je da bi došli do nas." Glasovi su se približavali. "Pretrčat ćemo do tamo."

Zvijer je stajala uzdignute glave, napetog vrata. Nepomična poput stijene, slušala je glasove i zvukove kretanja koji su se približavali. Možda...

Podigla je pištolj, krećući se bolno sporo, bez trzaja koji bi mogli privući pozornost.

Pogledala je niz cijev i pokušala naciljati crno oko, ali smetao joj je velik komad kamena. Nije ga imala na nišanu, osim ako zvijer bar malo ne pomakne glavu.

Odjednom je Linda uzviknula iza nje: "Tamo je Ashley!"

Ashley ju je u sebi molila da zaveže. Očito nije dovoljno zaobišla stijene da bi vidjela što je još tamo.

Tada je začula odron kamenčića ispod Lindinih nogu. "Khalide, Ashley je sigurno imala isti plan kao i - Oh! Bože!"

Zvijer je okrenula glavu prema Lindi i Ashley je imala oko na nišanu. Ne obraćajući pozornost na Lindin vrisak, dvaput je brzo povukla okidač i izgubila ravnotežu zbog trzaja oružja.

Nije bila sigurna da li je pogodila. Brzo je ponovno čučnula, očekujući da će ugledati ralje koje jure prema njoj.

Udar je glavu zvijeri odbacio natrag. Opet se okrenula prema njoj, sada s rupom na mjestu gdje je bilo oko.

Ljutito sikćući, zvijer je krenula na nju. Ashley je u povlačenju naletjela na Lindu.

"Bježi natrag!" vrisnula je, pokušavajući ponovno naciljati, ali prije no stoje uspjela, zvijer je skočila prema njoj i Ashley se bacila na stranu.

Ali Linda nije.

Dok se okretala da pobjegne, zvijer joj je zgrabila ruksak i sada ju je vukla pokraj Ashley koja je stajala sa zamrznutim vriskom na usnama.

Ashley je podigla pištolj, ali između nje i zvijeri bilo je Lindino tijelo.

Khalid je dotrčao do nje. "Učini nešto!"

Primila je pištolj s obje ruke, ali nije imala jasnu metu. Pogled joj se sreo s Lindinim, užasnutim i preklinjućim. Još nije mogla pucati.

Odjeknula je glasna eksplozija i svi su se ukočili, a zvijer je klonula poput marionete kojoj su prerezali konce. Ashley, koja je tek sad počela drhtati, još je držala pištolj uperen u nepomično čudovište.

Iza golemog tijela ugledala je Villanuevu oblivenog krvlju kako sjedi držeći pušku u neozlijeđenoj ruci. Iz cijevi je izlazio dim. S uzdahom je pao na leđa.

Potrčala je do njega. Pokušao se pridići, ali Ashley gaje zaustavila.

"Nemoj se micati", rekla je preplašeno. Bilo ga je teško gledati. Iz ramena mu je virila kost, a iz otvorenih rana liptala je krv.

"Spasio mi je život", prošaptala je Linda pridruživši se Ashley. Kleknula je pokraj njega i primila ga za izgrebenu ruku.

Pokušao se nasmiješiti. Dva tanka mlaza krvi curila su mu iz slomljena nosa. "Osjećam se kao da me udarila lokomotiva." Oči su mu bile staklaste od šoka i teško je kašljao.

"Nemoj govoriti", rekla je Ashley i okrenula se Khalidu. "Dodaj mi ruksak. Treba mi prva pomoć."

Stojeći metar dalje, Khalid je pogledao otvor crvotočine, a zatim ponovno nju. "Nemamo vremena..."

Linda je ustala. "Ne možemo ga ostaviti ovdje, Khalide. Ako joj ti nećeš pomoći, onda ću ja."

Mršteći se, krenuo je za njom.

Ashley se okrenula Villanuevi kad je pećinom odjeknula nova erupcija puščane paljbe. Villanueva je zatvorio oči. "Dolaze drugi", promrmrljao je. "Khalid je u pravu. Morate pobjeći. Samo mi ostavite pušku."

"Zaveži. Zajedno odlazimo iz ove proklete pećine." Okrenula se i zagledala u tamu.

Jesi li čuo, Bene? pomislila je. To se odnosi i na tebe.

Michaelson je ponovno povukao okidač. Opet u prazno. Nije više imao vremena napuniti pušku.

Bijesno sikćući, stvorenje je skočilo na njega.

Primio je pušku kao palicu i drvenim kundakom tresnuo u meko sinusno tkivo njuške koja je škljocnula pokraj njega. Zvijer je zarezala i povukla se, stavljajući malu prednju šapu na njušku.

Ne oklijevajući, Michaelson je otrčao, zahvaljujući bogovima za godine provedene u bejzbol klubu u Nebraski.

Dok je sprintao stazom, kopao je po prednjem džepu tražeći novi šaržer. Zaokupljen time, zagazio je u rupu i posrnuo. Uspio je održati ravnotežu, ali je duž cijele noge osjetio val boli i sljedećih je nekoliko koraka poskakivao. Nije bio siguran li je gležanj iščašen ili slomljen.

Nastavio je hramati. Nakon nekoliko bolnih metra, shvatio je da ne može dobiti ovu utrku. Zastao je i pogledao iza sebe. Još ništa. Morat će pričekati čudovište. Pogleda prikovanog na stazu, nastojao je ugurati šaržer na mjesto, ali gaje okrenuo naopako. Prokletstvo!

Napokon namjestivši šaržer, repetirao je, sklonio se iza stijene i naciljao stazu kojom je došao. Dođi sada, odvratni stvore.

Začuo je kako se nešto oprezno približava.

Odjednom se, samo metar ispred njega, pojavila sjena između dvije stijene. To ga je iznenadilo i povukao je okidač. Metak je prozujao pokraj nje.

"Koji ti je vrug, jesi poludio?" rekao je Ben držeći se za zamalo otkinuto uho.

"Oprosti, mislio sam -"

"Molim te, makni se bilo bi sasvim dovoljno."

Odmah iza Benova desnog ramena Michaelson je primijetio kako se iza zavoja pokazuje poznata njuška. Ponovno je podigao pušku. "Miči se!"

Ben se bez oklijevanja bacio pokraj njega i podigao pušku.

Kad se glava u potpunosti pokazala, Michaelson je povukao okidač. Glava se trgnula unatrag, a iz čeljusti je briznula krv. Zvijer se srušila na stazu, nekoliko puta grčevito lupivši repom prije no što se smirila.

"Isuse Bože! Koliko ih ima?" upitao je Ben zadihano.

"Siguran sam za četiri."

"Moramo požuriti", tjerao ga je Ben. "Ashley i Villanueva se još bore s onim prvim."

Kao da su ga čuli, odjeknuo je pucanj iz pištolja jasan kao zvono. Odmah zatim još jedan. "Idemo", rekao je Ben. U očima mu se vidjela zabrinutost.

"Ozlijedio sam gležanj. Ne mogu brzo hodati."

Ben se ugrizao za usnicu. "Onda ti kreni prvi, a ja ću nam pokrivati leđa. Idemo najbrže što možemo."

"Ne, idi sam. Ja ću doći kad uspijem."

"Nema šanse", rekao je Ben. "Ne ostavljam te ozlijeđenog. Kreni već jednom. Gubimo vrijeme."

Tvrdoglavost koja je izvirala iz Australčeva stava odvrtila je Michaelsona od prepirke. Odgurnuo se od stijene i trgnuo se kad mu je noga dotakla zemlju. Između svakog koraka ozlijeđenom nogom dvaput bi poskočio na zdravoj.

Iduće Benove riječi ubrzale su poskakivanje. "Imamo društvo."

Ležeći na dasci i virkajući iz otvora crvotočine, Ashley se trzala sa svakim pucnjem. Posljednjih petnaest minuta čula se sporadična pucnjava. Pet pucnjeva jedan za drugim, zatim cijelu minutu ništa, pa ponovno odjek rafalne paljbe. Ali protekle dvije minute nije se čuo nikakav zvuk. U pećini je vladala tišina i to ju je mučilo.

Hajde, Bene, samo se vrati.

Iz dubine crvotočine čula je Villanuevu kako nešto mrmlja. Nakon injekcije morfija počeo je nesuvislo brbljati. Ruka mu je bila u zavoju i pričvršćena za grudi. Nakon jake doze analgetika i snažnog trzaja namjestili su mu rame u zglob. Nakon toga je pao u isprekidan drijemež. Stvarno je bio jak kao bik.

No bez obzira na to, trebala mu je bolja njega od one koju mu je mogla pružiti toliko hvaljena kutija prve pomoći. Čim se smjeste na sigurno, pozvat će preko radija pomoć u obliku težeg naoružanja. Po mogućnosti ručnog bacača.

Linda i Khalid su prenijeli ruksake i odvukli Villanuevu dublje u tunel. Ashley je čekala na ulazu, pregledavajući pećinu. Gdje si, Bene? Mučila se da prodre pogledom kroz zid tame.

Iza sebe je začula grebanje kotača po stijeni. "Vidiš li što?" upitala je Linda.

Ashley je pogledala preko ramena. Ispod kacige, Lindino lice bilo je blijedo, a dah joj je bio težak. "Ne", odgovorila je. "I previše je tiho."

"Ashley, moram van."

"Ovdje smo sigurniji."

"Ne... ne mogu disati. Treba mi zraka."

Naposlijetku je shvatila. Kvragu, bilo je dovoljno znakova.

"Imaš klaustrofobiju, zar ne?"

Linda je šutjela, a zatim plaho rekla: "Molim te."

"Dobro. Idemo zajedno."

Ashley je iskliznula prva. Skinula je ručnu svjetiljku s pojasa i osvijetlila prostor oko njih. Okrenula se da mahne Lindi daje čisto, ali ona je već stajala vani, pomalo nesigurna na nogama.

Linda je duboko dišući napravila nekoliko koraka.

Ashley je proučavala pećinu. I dalje nije bilo znaka ni od koga. Ni ljudi ni zvijeri.

"I... što misliš o tim... stvorenjima?" upitala je Linda drhtavim glasom.

Ashley ju je pogledala. Mala je žena stala pokraj velikog tijela zvijeri i nogom trknula krvavu masu koja je prije bila glava.

Slegnula je ramenima, neraspoložena za raspravu dok je Ben još (amo vani. "Ne znam."

Linda je kleknula pokraj ogromnog stvorenja mršteći se zbog njegovog smrada. Prstom je prešla po rubu iznad neozlijeđenog oka. "Oblik okaje čudan za gmaza. Ne uklapa se ni lukjagodične kosti. Više odgovara sisavcima. I oblik zdjelice je čudan. Pogledaj kako se kretalo: uspravno, s nogama i zglobovima kao kod ptica." Govorila je kao u snu, napola svjesna svojih riječi. "Nikad nisam vidjela takvo što."

Ashley je ponovno slegnula ramenima, prelazeći svjetlom preko velike glave. "Dovraga, stoljećima je ovdje izolirano. Tko zna kakvi su evolucijski utjecaji stvorili ovo čudovište", promrmljala je, napola prisutna. Sve su joj misli bile usredotočene samo na jedno: gdje je Ben?

Krećući se duž ispruženog trupla, Linda je nastavila s pregledom. "Hm, dođi vidjeti ovo."

Ashley se okrenula i osvijetlila je.

Linda je podigla i spustila nekoliko sjajnih bodlji koje su činile leđnu krestu čudovišta. "Ovo nisu ljsuke. To su čuperci dlake."

Ashley se sa zanimanjem približila.

"Pazi", upozorila ju je Linda. "Mislim da bi čekinje mogle biti otrovne. Vidiš kako bodlje sjaje na vrhu i kako su mesnate na dnu. Budi oprezna." Linda se maknula na stranu i nastavila ispitivanje trupla.

Ashley je kleknula pokraj raznesene lubanje i oprezno primila jednu od bodlji. Pridigla se u čučanj. "Možda je to neka nepoznata vrsta dinosaura. Vide se neka praiskonska obilježja gmazova. Čak su i ljsuke slične onima plesiosaure, vrste iz porodice dinosaura. Ali što je s ostatkom? Vilični zglobovi je prenisko na lubanji. Može raširiti čeljust poput zmije, što ustima omogućava da se otvore dovoljno da progutaju manju svinju. A nikad nisam čula za dinosaure kojima su rasle dlake."

"Ashley, pogledaj ovo."

Ashley je čučnula do nje. "Sto si otkrila?"

"To nije dinosaur. Niti gmaz. Niti sisavac." Linda je dodirnula trbuh zvijeri. Povukavši kožu na trbuhu, otkrila je tobolac. "To je stvorenje iz reda monotremata."

Ashley nije bila potpuno usredotočena. Ime joj je zvučalo poznato, ali nije bila sigurna što zapravo predstavlja. "Stoje to?"

"Tobolčari koji legu jaja. Kao australski kljunaš. Ta je vrsta imala odlike gmazova i sisavaca - navodno evolucijska slijepa ulica."

Iz tunela se začuo tihi jecaj ozlijeđenog vojnika.

"Vražja slijepa ulica."

Debela Berta još mu je bila za leđima. Nekoliko metara iza sebe, Ben je ugledao najveću od tri zvijeri koje su mu bile za petama. Spustila se i pandžama pokupila jednu od praznih čahura iz njegove puške. Ponjušila ju je, a zatim odbacila. Druge dvije zvijeri naguravale su se iza nje dok ih nije otjerala siktanjem.

Ben se skrio iza stijene. Troje protiv jednog. Slabi izgledi. Možda je prenalgo kad je poslao Michaelsona ispred sebe. Njegov plan da odmami trio kako bi bojnici dobili malo vremena sada mu se činio prilično umobolnim.

Puščana paljba ih je privukla, ali proklete su se zvijeri opametile. Šuljale su se iza stijena ne ostavljajući mu bogzna što za naciljati. I koliko god je brzo trčao, pratile su njegov tempo. Prije samo nekoliko minuta jedna ga je iznenadila i zamalo srušila. Srećom, zalutali metak koji se odbio od stijene i pogodio je u rep omeo ju je dovoljno da se uspije provući.

Odgurnuo se od stijene i potrčao. Trebalo mu je nešto što bi ih odvratilo, čime bi dobio dovoljno vremena za bijeg. Čuo je njuškanje progonitelja.

Misli, glupane! Pametniji si od nakaznog pećinskog čudovišta.

Tada mu je sinulo. Možda, možda bi se moglo...

Ubrzao je tražeći savršeno mjesto. Napokon mu se posrećilo. Naišao je na čistinu okruženu stijenama i počeo kovati plan.

Ako bi bio tamo, skriven iza onog odrona... moglo bi upaliti.

Skinuo je remen i počeo postavljati zamku.

Kad je završio, uvukao se u uzak prostor između dva oštra komada slomljene stijene, pazeći da mu ostane dovoljno mjesta za ruku kojom je držao pušku. S tog je povišenog mjesta imao pregled nad cijelom čistinom. Svjetiljka mu je bila u obližnjoj pukotini, osvjetljavajući prostor ispred njega, ali ne i njega.

Podigao je pušku i čekao, brojeći svaki otkucaj srca. U pećini je bilo tiho kao u grobu. Tada se začulo prigušeno njuškanje praćeno bujicom ljutitog siktanja. Debela Berta je pognute glave oprezno došla do osvijetljenog prostora i jurnula naprijed. Prokleta zvijer je bila brza. Privučena sjajnim predmetom, u tren oka skočila je do središta čistine.

Druge dvije zvijeri, činilo se mladunčad, šuljale su se za njom. Podigla je puščane metke koje je vezao da se drže na okupu.

Ben je prislonio obraz na kundak i naciljao. Dopustio si je mali osmijeh. Znatiželja ubija.

Berta je prinijela metke nosu i njuškala ih. Nanišanio je povezane metke i povukao okidač. Kad je pogodio, pećina se zatresla od strašne eksplozije.

Tamo gdje je bila Bertina desna šapa, sada je ostao samo krvavi ba-trljak iz kojeg su tekli mlazovi crne krvi, a njuška se pretvorila u hrpu kosti i hrskavice. Zateturala je, a zatim se srušila na tlo u samrtnom grču.

Druge dvije zvijeri panično su ustuknule. Jedna je skočila na visoku stijenu i sada su vrištale jedna na drugu, bijesno mašući repovima. Ben je odlučio iskoristiti njihovu zbunjenost pa izvukao se iz svog skrovišta, zgrabio svjetiljku i potrčao.

To bi ih trebalo zadržati neko vrijeme... bar se nadao. Trčao je za svoj život. Trebalo mu je pet minuta. Tada će biti dovoljno daleko. Nakon deset metara dopustio si je pogled preko ramena. Ugledao je dvije glave koje više nisu siktale jedna na drugu. Prozrele su varku i znale su što im je činiti.

Okrenuo se i prisilio da trči brže. Brzim je osvrtom ustanovio da su glave nestale. Potjera se nastavljala.

Ashley se zagledala u tobolac. "Znači, to je neka vrsta tobolčara? Kako je to moguće?"

Linda je slegnula ramenima. "Postojali su svi oblici tobolčara. U jednom su trenutku igrali sve uloge: bili su grabežljivci, plijen i ostalo. Rekla bih da je ovo jedan od ranih oblika. Neki koji je izumro tijekom evolucije. Čak i ako -"

Odjednom se začuo zvuk kretanja koje se približavalo.

Ashley se munjevito okrenula. Iza nekoliko metara udaljene stijene pojavila se svjetiljka, nepravilno skakućući, i Ashley je usmjerila svjetlo u tom smjeru.

Michaelson je došepao s bolnim izrazom na licu.

Ashley je gledala iza njega. "Gdje je Ben?"

"Bio je iza mene, pokrivao mi je leđa." Zabrinuto je pogledao pećinu. "Ali nisam ga vidio niti čuo pucnjeve već neko vrijeme. Samo onu eksploziju."

"I ostavio si ga tek tako? Samog?"

"Inzistirao je da -"

Prekinula gaje podižući ruku. "Poslije. Sada se uvucite u crvotočinu. Ovdje smo previše izloženi."

Michaelson je zavrtio glavom. "Ostat ću ovdje i pokrivati ulaz dok se Ben ne vrati."

"Ne", rekla je Ashley, gledajući mu gležanj. "Ozlijeđen si. Ja ostajem."

Namrštio se, ali ju je poslušao.

Uskoro je Ashley bila sama, s pištoljem u jednoj i svjetiljkom u drugoj ruci. Srce joj je lupalo tako glasno da je bila sigurna da ga se može čuti na drugoj strani pećine. Hajde, Bene. Nemoj me iznevjeriti.

"Ima li kakvog znaka od Bena?" upitao je Michaelson iz dubine crvotočine.

Ashley je stajala pokraj ulaza. "Ne. Samo nastavi. Reći ću ti čim nešto ugledam." Dlanovi su joj bili znojni i pištolj joj je klizio u ruci. Prošlo je već deset minuta otkad se Michaelson pojavio; Ben je odavno trebao stići. Zamišljala je sve moguće užase koji su ga mogli snaći. Samo se vrati, molila gaje u sebi.

Tada se, divlje skačući, na drugom kraju čistine pojavila nova svjetiljka. Ben je punom snagom trčao prema njoj. Bacio je pušku preko ramena i mahnuo joj da se makne.

"Bježi!" povikao je.

Iza njega su na otvoreni prostor izjurila dva velika tijela, pomičući vratove naprijed-natrag dok su progonili lovinu koja im je izmicala.

"Ulazi!" zaderao se.

Panično je krenula prema tunelu, a zatim zastala. Kako će Ben...? Munjevito se okrenula, stavila pištolj za pojas, podigla njegovu dasku i viknula mu: "Drži!"

Kad je vidjela da je uhvatio dasku, napravila je najtežu stvar u životu: okrenula mu je leđa i zaronila u crvotočinu.

Skliznula je niz tunel zadržavajući dah. Kad je bila na sigurnoj udaljenosti, zaustavila se i pogledala preko ramena. Iz kuta pod kojim je stajala vidjela ga je kako trči prema ulazu i njušku gmaza odmah iza njegova ramena. Brže!

Skočio je prema rupi držeći dasku na grudima. Sledila se. Promašit će ulaz i udariti u zid.

Ali umjesto toga, uletio je s glasnim "Ooooh!" i glatko zaronio u tunel.

Uspio je! Opustila se i odahnula.

Zaletio se u nju sa smiješkom na usnama. Na licu mu je istodobno vidjela napetost i olakšanje. "Hm, nije nam loše ovdje."

Držao ju je za noge svojim jakim rukama i poželjela je daje te ruke zagrlje i ne puštaju je. Ispružila se i primila ga za ruku.

Iznenada je u tunelu odjeknuo bijesan urlik. Jedna od zvijeri ugurala je glavu u prolaz. Ben ju je gurnuo dolje. "Idemo!"

Krenula je dalje odgurujući se rukama, kad je iza sebe začula jauk. Okrenula se.

Ben se udaljavao od nje, klizeći natrag prema ulazu. Zvijer ga je zgrabila za čizmu i vukla van. Ben ju je udarao po njušci drugom nogom.

Okrenula se na leđa i ostala bez daske. Čula je kako se otkotrljala niz tunel. Izvadila je pištolj. "Lezi, Bene! Dolje!"

Ugledavši cijev, Ben se zalijepio za tlo i stavio ruke preko glave.

Zgrabila je pištolj čeličnim stiskom. Preko izbočine Benovih leđa ugledala je oko koje joj je došlo na nišan. Povukla je okidač i tunelom je odjeknula zaglušujuća eksplozija.

Odmah je uslijedila jeka bolnog urlika. Ben je u trenutku doklizao do nje i prije no što je stigla reagirati, usta su mu se našla na njezinima i usnice su im se spojile. Odjednom se odmaknuo kao daje i sam iznenađen. Gledala gaje poluzatvorenih očiju, još malo otvorenih usta.

"Dovraga", rekao je.

"Joj!" Ben se meškoltio kukovima ispod nje. "Zdrobit ćeš me." Vozeći mu se na leđima, osjećala je kako se mišići ispod nje na-pinju dok je upravljao daskom. Preplavile su je različite emocije: vrtoglavo olakšanje što su uspjeli pobjeći, nemir pred onim što ih još čeka i sve veća želja za muškarcem na kojem je ležala. "Žao mi je", rekla je pomičući se natrag. Naslonila je glavu na njegovo rame i rukama ga primila oko struka. Tijelo mu je bilo toplo poput peći. Zatvorila je oči i obrazom mu okrnula vrat.

"Vidim svjetla", rekao je.

Podigla je bradu i pogledala naprijed. "To su ostali. Rekla sam im da ostanu u tunelu."

Nastavili su kliziti. Michaelson, koji je bio posljednji u koloni, okrenuo je svoje krupno tijelo i pogledao ih. Na licu mu je bio izraz iskrenog olakšanja. Bio je to pomalo dirljiv prizor.

"Isuse Bože", rekao im je. "Stvarno ste nas zabrinuli. Najprije onaj vrisak i pucanj, a zatim tvoja prazna daska."

"Odlučili smo se na zajedničku vožnju." Ben se smješкао. "Stedi-mo gorivo i čuvamo prirodu."

Uštipnula gaje za struk i to mu je maknulo smiješak s usana. Podigla je glavu i pogledala preko Michaelsona. "Kako je Villanueva?"

"I dalje omamljeno, ali stabilno. Disanje mu se stabiliziralo, puls mu je stabilan."

"Dobro. Ovdje ćemo se odmoriti i pokušati stupiti u kontakt s Alfa bazom. Možeš dobiti vezu?"

Michaelson je mahao glavom. "Već sam pokušao."

"I?"

"Samo statički šumovi."

Namrštila se. Ako ne uspiju uspostaviti vezu, dobiti pomoć... "Možda smo ovdje previše zatvoreni. Ipak smo u stijeni."

"To ne bi trebalo činiti nikakvu razliku. Ovdje dolje smo stalno okruženi stijenama."

"U čemu je onda problem? Je li stanica oštećena?"

"Nije. Funkcionira sasvim dobro, a komunikacijska stanica u bazi je stalno pod nadzorom. Ako ne odgovaraju..." Zastao je usred rečenice.

"Što?"

"Sigurno se događa nešto jako ozbiljno."

ŠESNAEST

"Trči", rekao je Blakely gurajući Jasona ispred sebe. "U moj ured."

"Ali-"

"Brzo!"

Blakely je požurio prema uredu i prestigao dječaka pa gaje počeo vući za sobom. Jason je, na svu sreću, još bio u šoku zbog uzbune pa se nije opirao.

Sirene koje su odzvanjale u Blakelyjevim ušima otežavale su mu razmišljanje. Muškarci i žene su trčali na sve strane. Tisuće reflektora divlje su šarali sa stropa. Prema odjecima paljbe, baza je bila napadnuta sa svih strana.

Blakely je potrčao stubištem administracijske zgrade. Jason je po-srtao za njim, spotičući se preko svoje sportske torbe. Ušli su, prošli hodnikom i uletjeli u Blakelyjev ured.

Roland je trpao papire u aktovku. Nije ni podigao pogled. "Čuo sam. Još malo i gotov sam."

"Dobro. Pazi da uzmeš i dokumentaciju o istraživanju iz moje ladice. Oni idioti u zelenom mogu mi uzeti bazu, ali neka sam proklet ako im dopustim da mi uzmu i radove."

"Zastoje uključen alarm?" upitao je Roland. "Sto se događa?"

Blakely je prošao rukom kroz prorijeđenu kosu. "To je uzbuna najvišeg stupnja. Imam osjećaj da-"

Zgradu je potresla jaka eksplozija i Jason je još čvršće zagrlio svoju torbu. Lice mu je bilo mokro od suza. Roland je sve brže spremao papire. "Ovo je zvučalo kao skladište municije u južnom dijelu."

Blakely je kimnuo. "Ostavi ostatak. Odmah odlazimo."

Otvorio je ladicu i izvadio Colt .45. Provjerio je da li je napunjen i dao ga Rolandu zajedno s dodatnim šaržerom. "Uzmi."

Roland gaje pogledao kao da mu pruža zmiju otrovnicu. Zavrtio je glavom.

Zgradu je zatresla još jedna eksplozija. Sa stropa je padala fina prašina.

Roland je zgrabio pištolj.

Blakely je malim ključem otvorio ladicu i izvukao skraćenu sačmaricu. Otvorio ju je; u njoj su bila dva crvena metka.

Okrenuvši se, zaletio se u Jasona. Sudar je razbio dječakovu drhtavu samokontrolu. "Moja... mama...", zajecao je gubeći dah.

Blakely je kleknuo i primio ga za ramena. "Jasone, sada moraš biti jak. Probit ćemo se do dizala. Moramo te izvući."

Samo nekoliko metara dalje začula se automatska paljba.

"Vrijeme je da krenemo", rekao je Roland držeći aktovku u jednoj, a Colt u drugoj ruci. "Idemo na stražnji ulaz. To je kraći put."

"Dobro", rekao je Blakely ustajući. Jednom je rukom držao Jasona za rame. "Kreni. Ja ću nam štititi leđa."

Roland se okrenuo i istrčao kroz vrata, a oni su pošli odmah za njim. Blakely je čvrsto držao sačmaricu.

Vani su sirene prestale zavijati, ali puščana je paljba bjesnila svuda oko njih. Naoružani ljudi trčali su u svim smjerovima. Dvojica su protrčala s nosilima u smjeru male bolnice, noseći nekoga tko se trzao ispod plahte. Krvava ruka je skliznula, a prsti su se počeli vući po zemlji.

Blakely je u mnoštvu tražio nekoga komu bi se obratio. Trebala mu je informacija. Iza ugla su naletjeli na vojnika divljeg pogleda. Nije više imao kacigu, a puška mu se tresla u ruci. Blakely je prepoznao crvenu kosu i pjegice.

"Vojnice Johnson", rekao je s koliko god je autoriteta mogao. "Prijavak."

Johnson se okrenuo š panikom na licu. Iz rane na čelu kapala mu je krv. Malo se pribravši, uspio je zauzeti nešto nalik na vojnički stav. "Gospodine, prodrli su u bazu. Dolaze iz svih smjerova. Izlijeću iz rupa, dolaze iz tunela. Moj... moj vod je pregažen. Izbrisan." Dok je govorio, oči su mu postajale sve šire i sjajnije, a drhtavica se pogoršavala.

"Tko, vojnice? Tko napada?"

Čudno ga gledajući, Johnson je viknuo: "Oni... dolaze prema nama. Moramo se maknuti odavde."

"Tko?" Blakely gaje pokušao uhvatiti za rame, ali vojnik se, bojeći se dodira, izmaknuo i odjurio.

Prišao mu je Roland. "Dizalo je na južnoj strani. Ako je ono odsječeno, onda..."

"To je jedini put odavde", promrmljao je Blakely. "Morat ćemo se pokušati probiti i izbjeći najgoru borbu."

Roland se složio. Jason se držao tik uz njega.

Nastavili su oprezno, zaobilazeći područja gdje se pucalo. Šuljajući se iza mračne barake, Blakely se zaletio u Rolanda koji je odjednom stao. Na njegov znak, Blakely je oprezno provirio iza ugla.

Prostor između sljedeće dvije zgrade bio je zakrčen s četiri rastrgana tijela, otrgnutih udova i crijeva razbacanih kao šarene vrpce nakon zabave. Odjednom se jedan torzo na kraju mračne uličice trznuo. Vuklo gaje nešto skriveno u sjeni.

Blakely je jedva zadržao vrisak kad ga je nešto povuklo natrag. No to je bila samo ruka njegova pomoćnika. Nekoliko metara dalje začuo se divlji, neljudski urlik. Iza njih je odjeknuo odgovor. Vrlo blizu.

Roland je pokušavao otvoriti vrata montažne kućice. Kad je uspio, hrđave šarke su zaškripale i požurili su unutra bojeći se onoga što bi buka mogla privući. Blakely je zatvorio vrata stoje tiše mogao, a zatim ih je zaključao i progutala ih je tama.

Uključio je malu svjetiljku-privjesak; bacala je tek slabašni odsjaj. U mračnoj prostoriji mogli su se nazrijeti nizovi kutija cijelom dužinom dugačke zgrade. Bile su poslagane u uskim redovima od poda do stropa. Nikakvog nereda, ničega iza čega bi se mogli sakriti. Ali na drugoj strani kućice morao je biti izlaz.

Blakely je uperio svjetiljku i nešto primijetio. "Između kutija! Do drugih vrata -"

Odjeknuo je snažan udarac. Nešto teško zaletjelo se u vrata. Uslijedio je bijesan urlik i novi udarac u vrata. Okvir vrata se svinuo, metal je zacvilio, ali vrata nisu popustila.

"Neće izdržati treći put!" povikao je Blakely. "Brzo!"

Roland je požurio naprijed, a Blakely je zgrabio Jasona za ruku i povukao ga za sobom trčeći prolazom između kutija.

Skladištem je odjeknuo treći udarac. Čulo se svijanje metala, a zatim je unutra prodrila svjetlost. Blakely je ostao bez daha kad je ušlo nešto veliko, na trenutak blokirajući svjetlost izvana i zavijajući prostoriju u tamu.

Najprije je osjetio miris, nešto poput truleži iz grobnice, a zatim i zvuk. Grebanje i puzanje. Bio je siguran da nikad dosad nije čuo korake slične ovima. Stvorenje je udarilo u prvi red kutija, a zatim sikućući nastavilo za njima, prema drugom kraju skladišta.

Gotovo u panici, povukao je Jasona i dječak je jauknuo i posrnuo. Prije nego što je pao, Blakely ga je primio za majicu i pokušao podići. Ali bilo je prekasno...

Začula se bijesna rika i hrpa iza njega se srušila. Kutije su letjele kao da su dječje igračke. Za nekoliko trenutaka doći će do njih. Pogledao je naprijed. Roland se približavao vratima. Zgrabio je Jasona i pokušao potrčati, ali njegova stara koljena nisu mogla ponijeti dječakovu težinu. Dah mu je palio grudi. Jason je to osjetio i izmigoljio se. "Spustite me. Mogu trčati."

Nije imao snage za raspravu. Spustio gaje i nadao se da će biti dovoljno brz. Hitar kao zec, dječak je odjurio čim je dotaknuo pod.

Kad je Blakely htio zakoračiti, jedna od kutija pala je na njega. Srušila gaje i prikliještila mu noge. Glasno jaučući, mahnito se pokušavao osloboditi. Nekoliko metara dalje, Jason je stao i okrenuo se. Shvativši što se dogodilo, počeo se vraćati.

"Ne!" povikao je Blakely. "Trči! Stići ću te!"

Uz zvuk lomljenja drveta, njuška gmaza probila se kroz kutije u prostor između Blakelyja i dječaka. Prosiktala je i okrenula vrat u smjeru Blakelyjeve svjetiljke, pokušavajući progurati snažno tijelo kroz zid kutija. Blakely je posegnuo za puškom, ali ona se otkotrljala izvan njegova dosega pa se, kad se stvorenje bacilo na njega, bacio u stranu koliko su mu prignječene noge dopuštale. Srećom, to je bilo dovoljno.

Njuška mu je okrnula rame, ali nije ga dohvatila. Glava čudovišta zabila se u kutiju na njegovim nogama i prevrнула je na stranu. Blakely se odmah otkotrljao. Nagoni se želio uvući između kutija, ali nije ih mogao pomaknuti i našao se u zamci. Odlučio se na očajnički korak: pokušati otrčati do Jasona i Rolanda.

Uz rezanje i siktanje, zvijer se povukla za novi pokušaj. Ali kad je ispružila vrat da bi napala, Jason je skočio ispred nje vitlajući svojom torbom.

Iznenadena zvijer je stala.

Dječak je svom snagom bacio torbu naprijed i prilično jako udario u njušku; glava zvijeri odbila se natrag od siline udarca.

Blakely nije čekao. "Bježi!" Adrenalin mu je zaparao srce vrućim žarom panike. Zgrabivši sačmaricu, skočio je naprijed i potrčao prolazom. Jason je, okretan kao majmunčić, hitao ispred njega. Stvorenje je ostalo iza njih, mlatarajući se pokušavajući izvući ispod hrpe kutija. Trčao je ne mareći za bol. Gledao je samo ispred sebe.

Naprijed je bljesnula jaka svjetlost.

Roland je došao do drugih vrata. Vidio je samo obasjanu siluetu kako im maše. "Brzo!" vikao je Roland. "Dolazi!"

Blakely je pokušao ubrzati, ali noge su mu počele klecati i pao je na koljena. Zvuk kutija koje su padale bio je sve bliži. Nesigurno se podigao na noge, a onda je iznenada osjetio oštru bol koja se razbuktala u grudima i spuštala u lijevu ruku. Srce.

Soba se zaljuljala... tama ga je počela gutati...

Odjednom se pokraj njega našao Roland i uhvatio ga. Dopustio mu je da ga vuče iako je znao da bi se morao buniti, reći da ga ostave. Ali nije imao snage bilo što reći i zajedno su izletjeli kroz vrata.

Jason je šutnuo vrata i zatvorio ih za sobom.

Dok su posrćući odlazili, iz barake se prolomio bijesan urlik. Pandže su grebale po metalu pokušavajući prodrijeti do njih.

Blakely je drhtavom rukom pokazao naprijed. "Buka će privući ostale."

Izgubivši svaku nadu da će se probiti do dizala, žurili su prema središtu kampa. Oko njih se čula sporadična pucnjava. Pećinski povjetarac nosio je oblake dima, a na rubu sjevernog dijela kampa dizali su se visoki plameni jezici. Spoticali su se, skrivajući se od svakog zvuka.

U zaklonu vrata, Roland je prvi razbio tišinu. "Kuda da krenemo? Napadaju iz svih smjerova."

"Nije točno", promuklo je prošaptao Blakely. "Napadaju samo s kopna." Teško dišući, pokazao je na jezero.

Roland je kimnuo. "Tamo bismo mogli biti na sigurnom. Kad bismo uspjeli naći čamac i otisnuti se..."

"A što ako mogu plivati?" upitao je Jason.

Blakely se pokušao našaliti: "Onda nam je bolje da nađemo gliser. Idemo." Krenuli su niz stube. Polagani tempo kojim su išli bazom omogućio mu je da se oporavi dovoljno da bi mogao nastaviti bez pomoći. Roland je bio na čelu, a on i dječak su ga pratili. Uz malo sreće...

Iznenada se iza ugla pojavio gmaz, manji rastom, mišićav i pun ožiljaka kao ulični nasilnik. Izletio je dva metra ispred njih, skupio se i zasiktao, izbacujući oštre pandže.

Blakely je podigao sačmaricu i opalio. Stvorenje je zarikalo i posrnulo s krvavom ranom na desnom boku. Pucao je i Roland i uspio mu otkinuti prednju šapu.

"Idemo!" zaderao se Roland zgrabivši Blakelyja za rame i Jasona za ruku. Gurnuo ih je prema uskoj uličici između menze i drvene spavaonice. "Trčite!"

Dok je bježao, Blakely je čuo niz hitaca iz Rolandova pištolja i glasan tresak praćen lomljivom drva. Usljedila je tišina.

Roland je začas ponovno bio kraj njega. Primio ga je pod ruku da ubrza tempo. "Oborio sam ga, ali opet se diže."

Iza leđa im je odjeknulo bijesno rikanje.

"Ovuda." Boreći se za zrak, Blakely je pokazao prema spavaonici.

"Moglo bi ući za nama. Opet bismo bili u zamci."

"Ne, samo me pratite." Ušao je u tihu praznu spavaonicu. Čula se samo stara melodija na radiju. "Ovuda." Šepao je kroz sobu za rekreaciju, pokazujući im da ga prate.

Zeleni stol za biljar bio je prazan; štap je bio naslonjen na njega kao daje igrač izašao zapaliti cigaretu. U kutu je bljeskao i bučio flipper.

"Kamo idemo?" upitao je Roland.

"Treba nam prijevoz..." Blakely je pokazao prema hodniku koji je vodio van.

Roland je shvatio da misli na garažu. "Idemo."

Iza sebe su začuli pucanje stakla. Prozor se razletio u komadiće i si varajući strašnu buku, zvijer koja ih je progonila uletjela je za njima oblivena krvlju. Stol za biljar koji joj se našao na putu odvratilo joj je pozornost i dao im nekoliko sekundi potrebnih da pobjegnu u hodnik. Stvorenje je bijesno napalo stol, trgajući ga pandžama i zubima na komadiće.

"Ovuda", prošaptao je Blakely otvorivši vrata sa strane. Garaža je smrdjela po izgorjelu ulju i prolivenu benzinu, a mala svjetiljka nije im otkrivala ništa osim praznog prostora. Tada su u stražnjem dijelu ugledali osamljeni Ford Bronco, jedan od nekoliko običnih kamiona koji su ostali nakon dolaska električnih Mazgi. Hvala Bogu. Još bi se mogli izvući.

Roland gaje vukao kroz tamu.

Kad je pogledao dolje, Blakely se skamenio od straha. Nema gume! Prednji naplatak je bio gol. Nije ni čudo da je kamion još ovdje. Zaustio je da nešto kaže Rolandu, ali pomoćnik ga je gotovo ubacio u vozilo. Rezignirano se zavalio na suvozačevo mjesto, a Jason je uletio na stražnje. Srećom, ključevi su bili u bravi.

"Ovo će biti kvrgava vožnja", rekao je Roland kad je pritisnuo gumb za otvaranje pomičnih vrata. "Zavežite se." Metalna vrata garaže počela su se dizati bučno i nevjerovatno sporo. Napeto su čekali dok su vrata polako otkrivala vanjsku svjetlost. Činilo se daje put čist.

"Buka motora privući će ih kao miš mačku", rekao je Roland paleći motor. Ubacio je u prvu brzinu i nagazio papučicu gasa. Bronco se nagnuo naprijed, a ogoljeni je naplatak počeo bacati plave iskre kad je metal zagrebao po kamenu.

Upravo kad su prolazili pokraj spavaonice, zvijer je izletjela kroz vrata i prodorno kričeći bacila se prema kamionu. Čak je i ranjena nasrtala na njih.

Vidjevši redove zuba koji su krenuli na njega, Jason se odmaknuo od prozora. Pandže su ogulile boju s vrata. "Vozite!" vrištao je dječak.

Roland je ubacio u drugu brzinu i stisnuo gas do kraja. Bronco je malo zastao između dvije brzine i omogućio stvorenju da udari u prozor, po kojem se začas raširila mreža tankih pukotina. Kao da se predomislio zbog štete, kamion je poskočio i krenuo.

Divlji urlik bio je glasniji od buke motora, ali uskoro je ostao iza njih.

Bronco je skakutao između zgrada, šatora i baraka. Tu i tamo iz daljine bi se pokazalo poneko pepeljasto lice, uspaničeni bjegunci koji su virili iz svojih skrovišta.

Roland je petljao po radiostanici pokušavajući nekoga dobiti, ali čuo se samo šum. Dok su se kotrljali preko mosta prema sjevernom dijelu, začuo se niz eksplozija dalje ispred njih, na rubu baze.

"Zvuči kao da se vojska pregrupirala", rekao je Roland s nadom u glas. "Čini se da su se organizirali. Možda bi mogli ponovno osvojiti bazu."

"Možda", odgovorio je Blakely s boli u grudima. "Ali ne možemo riskirati. Voda nam je i dalje najbolji izbor."

Roland je pokazao ispred njih. "Proći ćemo vraški blizu te borbe. Možda bismo se trebali spustiti na sjedalima. Bit će bolje -"

Bronco je protutnjao iza ugla gotovo pomevši vozilo koje je prevr-nuto ležalo na cesti. Vrata su bila otkinuta, a krov rastrgan u svijene trake metala. Na zemlji pokraj vozila ležala je odgrizena ruka, još držeći pištolj.

"Ne obraćajte pozornost", rekao je Roland.

Blakely je stiskao zube dok su polako zaobilazili olupinu. Kao da se radilo o nekoj krvavoj prometnoj nesreći, nije mogao odvratiti pogled. Kroz rastrgani metal vidjela se unutrašnjost posuta komadićima mesa. Skrenuo je pogled s pokolja i pogledao naprijed, već bolnih vilica.

Usredotočio se na svjetla ispred njih kad je pred njih iskočila zvijer presijecajući im put. Bila je ogromna, velika kao slon, dvostruko veća od onih koje su do tada vidjeli. Noge debele kao stabla završavale su zavijanim pandžama, a ralje su bile tolike da bi mogle progutati tele u jednom zalogaju.

Roland je pogledavao otraga, pokušavajući ubaciti u rikverc.

Jason se ukipio na stražnjem sjedištu i gledao pred sebe. "Ajde, ajde...", mrmrljao je.

Zloslutno zaškripavši, Bronco je krenuo natrag, ali iza njih se pojavilo još jedno čudovište i zatvorilo im odstupnicu. Oba su stvorenja spustila njuške i rikala na kamion mlatarajući repovima. Spremala su se za napad.

"Prokleta sranje!" psovao je Roland ubacujući u prvu brzinu. Obje su zvijeri izgledale kao da bi mogle bez problema podići kamion. Udario je šakom u upravljač.

Blakely je panično disao, a bol mu je trgala grudi.

Odjednom je Bronco jurnuo naprijed. Činilo se da se Roland pokušava provući pokraj zvijeri ispred njih, ali Blakely je znao da to neće Upaliti. Prokleta su čudovišta bila prevelika i previše brza.

Jason je zajecao kad je Roland okrenuo prema čudovištu. Trenutak prije sudara, naglo je okrenuo upravljač udesno i prešao naplatkom preko pandži čudovišta, režući tkivo koje se našlo između oštrog metala i grubog kamena.

Vrata napetog poput strune, zvijer je poskočila i zaurlikala. Izvlačeći ozlijeđenu šapu, zamalo je prevrnula kamion. Bronco se na trenutak podigao na dva kotača, a zatim se s treskom vratio na sva četiri.

Roland nije namjeravao čekati; prošao je pokraj ozlijeđene zvijeri. Bol prerezanih prstiju razjarila ju je i tako je snažno udarila kamion da su odletjeli metar u stranu i zamalo se zabili u baraku.

Nastojeći nastaviti naprijed, Roland se borio s upravljačem i nakon nekoliko trenutaka Bronco je ostavio izbezumljeno čudovište iza sebe. Bijesno je urlalo, ali bilo je preteško ranjeno da bi ih moglo slijediti i bolni su urlici ubrzo bili iza njih.

Kako su se približavali jezeru i borbi, Roland je bio prisiljen usporiti. Dim od vatre i eksplozija bio je toliko gust da čak ni kamionska svjetla nisu probijala više od nekoliko metara tame.

"Idemo li u dobrom smjeru?" upitao je Roland.

"Mislim da idemo." Blakely se nagnuo naprijed, nosom gotovo dodirujući staklo. Njegov zamućeni pogled i dim otežavali su procjenu. "Ako nam ovaj pakao ostane slijeva, trebali bismo ići ravno prema jezeru."

Pogledao je u retrovizor. Dječak je i dalje ukočeno sjedio. "Kako se držiš, Jasone?"

Dječak je bio tih; samo je pomaknuo oči i pogled mu se u zrcalu sreo s Blakelyjevim. "Mrzim ovo ljeto", rekao je i povukao torbu u krilo.

I ja, pomislio je Blakely. Kimnuo je dječaku i ponovno se usredotočio na cestu pred njima.

Struja pećinskog zraka na trenutak je napravila uzak prolaz kroz dim. Blakely se uspravio. Sekundu prije no što se tunel ponovo urušio pod težinom dima, ugledao gaje.

Namreškana voda. Jezero! Uspjeli su!

I Roland ga je vidio. Jak udarac sve ih je bacio nekoliko centimetara od sjedala.

"Nadam se da čamac voziš bolje nego kamion", rekao je Blakely slabim glasom.

Odjednom su udarili u nešto s lijeve strane i upravljač se zavrtio pod Rolandovim rukama.

"Držite se!" uspio je povikati prije nego što se kamion bočno zaletio u zid zgrade i srušio svjetiljku.

Zamah je bacio Blakelyja na stranu i remen mu se zasjekao u rame. Udario je u vrata i zastenjao kad je dodirnuo masnicu na glavi.

Roland je odvezao svoj pojas i upitao ga: "Jeste li dobro?"

"Što si to pregazio?" upitao je Blakely.

"Pazite!" zavrištao je Jason iza njih. Već je odvezao pojas i popeo se do njih preko prednjih sjedala.

Stražnji prozor kamiona ulegnuo se kad je kroz njega upala krokodilska glava. Zaštitni omotač stakla spriječio je raspadanje okvira i on se zaglavio oko njuške čudovišta. Stvorenje se otimalo pokušavajući ga otresti.

"Van!" povikao je Roland. "Trčite prema vodi!"

Povukao je Jasona za sobom, a Blakely se prebacio preko vozačeva sjedala i iskočio iz Bronca.

Kad su potrčali prema vodi, progutao ih je dim. Blakely se očajnički nadao daje u pravu i daje dok u blizini. Pogledavši iza sebe, vidio je kako zvijer mahnito kriješćeći pokušava osloboditi glavu iz kamiona. Ako se izvuče, stići će ih za nekoliko sekundi.

Stao je.

Roland ga je pogledao. "Što to radite?"

"Nastavi dalje s dječakom. Zadržat ću je."

"Jeste li poludjeli? Nemate snage za to." Roland je gurnuo dječaka prema njemu. "Uzmite Jasona i ostavite mi sačmaricu. Stići ću vas."

Blakely je oklijevao. Mogao bi mu narediti.

Roland mu je oteo pušku iz ruku i uperio je u njega. "Krećite!"

Blakely je znao da ne bi pucao, ali izgubili bi vrijeme na svađu. Urlici zvijeri promijenili su ton. Bila je slobodna. "Čekamo te s upaljenim motorom."

Blakely je požurio za Jasonom. Pucanj iz sačmarice zaparao je zrak iza njih. Molio se za svog prijatelja.

Jason je trčao nekoliko koraka ispred njega. "Vidim ga!" povikao je.

Svjetla doka probijala su se kroz zadimljeni zrak. Hvala, Bože. Za nekoliko trenutaka trčali su po drvenim daskama.

Iza njih su odjekivali pucnji.

S lijeve strane bio je zeleni gumeni čamac privezan s dva užeta.

"Uskači", produhtao je Blakely, ali dječak je već bio unutra. "Pokrenut ću motor. Ti budi kraj užadi i kad ti kažem da vučeš, povuci užad da se oslobodimo."

"Znam", rekao je Jason pogleda uperenog u dok.

Blakely se okrenuo i povukao užu za paljenje motora. Motor je za-kašljucao, ali nije se upalio. Povukao je još jednom. Opet isto. Dovraga!

"Evo Rolanda!"

Blakely je podigao pogled. Jedva vidljiv kroz dim, njegov je pomoćnik sprintao prema njima. Ponovno je povukao užu i ovaj je put motor neko vrijeme radio prije nego što se ugasio. Molio se dok je gledao kako Roland trči dokom.

Odjednom je iz dimne zavjese izletjela glava gmaza i uhvatila Rolanda za rame. Tijelo mu se vinulo u zrak i, leteći duž doka, pao je pokraj čamca. Osim udarca u daske čulo se i lomljenje kosti. Krv mu je brizgala u velikim mlazovima iz rastrganog ramena.

Blakely gaje pokušao dohvatiti i povući u čamac.

Zvijer je zastala na rubu doka, sumnjičavo gledajući u vodu.

Rolandu je izbila krv na usta. Pokušao se dići, ali samo se prevrnuo. Okrenuo se Blakelyju, zavrteo glavom i neozlijeđenom rukom odvezao uže. Čamac se počeo udaljavati od doka.

"Idite", promrmljao je. S mukom je skinuo prsten s ruke i bacio ga prema čamcu.

Blakely ga je uhvatio. Prepoznao je prsten Rolandova dečka iz Seattlea.

"Recite Ericu... da ga volim." Kad je zvijer oprezno kročila na dok, Roland je izvukao pištolj.

Blakely je povukao uže i motor je uz štropot proradio. Snaga motora podigla je pramac dok se čamac sve brže udaljavao od doka.

Gledao je kako se zvijer šulja dokom sikćući na njegova prijatelja.

Roland je pokušao naciljati, ali sve je brže gubio snagu. Prvi je pucanj otišao u prazno. Zvijer je već bila iznad njega. Prislonio je cijev na svoju glavu.

Blakely je odvratio pogled.

Odjeknuo je pucanj.

Kad je Blakely pogledao dok, jedva ga je mogao nazrijeti kroz dimnu zavjesu.

Odjednom se začuo bijesan urlik čudovišta. Izmakao mu je užitak ubijanja.

SEDAMNAEST

"Kako to misliš Linda je otišla?" rekla je Ashley podignuvši pogled s radija. Nije uspjela nikoga dobiti.

"Zašto ljudi ne mogu ostati gdje im se kaže? Svima sam rekla da ostanu u tunelu."

Michaelson je spakirao radio i pokazao iza sebe. "Žao mi je. Na trenutak sam se okrenuo, a ona i Khalid su nestali. Tunel završava stotinjak metara dalje."

"To je zbog klaustrofobije. Ovdje je preusko", rekao je Ben iza nje.

"Mislim daje puno uže u želucu neke od onih zvijeri."

"Khalid je već izvidio sljedeću prostoriju", rekao je Michaelson. "Nisam je vidio, ali rekao mi je daje sigurna. U nju ulazi samo još jedna crvotočina. Preusko za ona stvorenja."

"Da," rekla je Ashley, "a što je s drugim grabežljivcima? Onima koji mogu proći kroz te crvotočine?" Michaelson je slegnuo ramenima.

"Dobro. Idemo dalje. I želim da ostanemo zajedno." Pomogla je Michaelsonu s uspavanim Villanuevom; zastenjao je kad su ga pomaknuli. Opipala mu je čelo. Bilo je znojno, ali ne grozničavo. Morao je uskoro dobiti pomoć. Prokleta usrana radiostanica.

Michaelson se spuštao niz tunel vukući Villanuevu za sobom, a Ashley gaje gurala odostraga. Kad su stigli do obasjanog kraja tunela, koljena su joj bila potpuno oguljena. Ben ju je slijedio vukući prtljagu. Nakon završnog podizanja, izvukli su Villanuevu iz tunela. Ashley se skotrljala za njim - u zemlju čudesa.

"Jebote!" uskliknuo je Ben kad se izvukao iz tunela. "Umro sam i završio u rajju."

Ashley je bila zapanjena. Pred njom se pojavila neobična odaja veličine manje plesne dvorane. Kristali svih duginih boja, varirajući veličinom od nokta do većih lubenica, pokrivali su zidove i tlo bacajući blještave iskre svjetlosti. Svuda su se vidjele duge. Oprezno hodajući neravnim tlom, Ashley je otvorenih usta došla do središta prostorije.

"Znaš li što je ovo?" upitao ju je Ben primivši je za ruku.

Samo je zavrtila glavom. Linda i Khalid su čučali nekoliko metara dalje, dodirujući se glavama, zagledani u jedan od većih kristala.

"Nalazimo se u ogromnoj geodi", rekao je Ben.

"Sto je to?" upitala je napola odsutno. Nije mogla odvratiti pogled od sjaja oko sebe.

"Već si ih vidjela. Ono šuplje kamenje koje prodaju prerezano napola, iznutra optočeno kvarcom ili kristalima ametista. Uglavnom nastaju u vulkanima i obično izlijeću tijekom erupcija."

"Da, vidjela sam ih. Ali te su stijene rijetko kad veće od lopte."

"Znam." Pokazao je rukom oko sebe. "Nikad nije otkriveno nešto nalik na ovo. Ali, s druge strane, nalazimo se kilometrima ispod aktivnog vulkana."

Pogledala gaje. Lice mu je blistalo crvenkastim sjajem dok je podignute brade proučavao strop. Njegovo je uzbuđenje bilo zarazno. Stisnula mu je ruku.

Michaelson im je prišao i prekinuo ih. "Ako je ovo kvare, možda bi ta količina mogla nekako utjecati na radiostanicu. Premda sumnjam."

To joj nije palo na pamet. Preplavila ju je nada. Možda...

"Ovo nije kvare", viknuo je Khalid.

"Molim?" Kako je inače bio vrlo šutljiv, iznenadilo ju je što se uključio u razgovor. "Nego što?" "Dijamant."

Ben se nasmijao. "Svakako."

"Tko je od nas dvojice geolog? Pogledaj kutove pod kojima se lome kristali. To je dijamant."

Svi su se kao gromom ošinuti zagledali u hrpu kamenja oko sebe. Khalid se smijuljio njihovu zaprepaštenju.

Linda je podigla komad dijamanta veličine manje lopte. "Bože!"

Ashley je pomislila na dijamantnu figuricu. Koliko još sličnih prostorija ovdje ima? Toliko bogatstvo...

Navala uzbuđenja posustala je pred zabrinutošću. Zavrtjela je glavom i pustila Benovu ruku. "Prije nego što svi počnete brojati novčiće, još se moramo izvući odavde. Michaelson, pokušaj još jednom s radiostanicom. Svi ostali, pripremite se za noćenje."

Kad je to rekla, odjednom je osjetila umor. Gorio joj je svaki mišić, bolio ju je svaki dio tijela. Činilo joj se kao da su danima trčali. Pogledala je na sat. Već je bila prošla ponoć.

"Još ništa", rekao je Michaelson isključivši radiostanicu.

Ben je ležao na svom madracu s otvorenim geopozicijskim kompasom. "Ni ovo ne radi. Možda je Michaelson u pravu što se tiče ometanja. Kompas se navodi prema radiosignalu iz baze." Zatvorio ga je. "Glupa stvarčica se vrti, ali ne može pronaći signal."

Kimnula je, previše iscrpljena i zabrinuta za Jasona da bi bistro razmišljala. "Možda su u bazi ostali bez struje. Pokušat ćemo ponovno ujutro", rekla je trljajući oči. Jasonovo joj je lice neprestano bilo pred očima. Bude li previše mislila na njega, početak će plakati. Uostalom, što mogu učiniti? Morat će pričekati do sutra.

Ben je završio s napuhavanjem njezina madraca. "Vaša postelja čeka", rekao je i duboko se naklonio. Umorno mu se osmjehnula i uzela madrac. "Hvala, Bene."

"Našao sam relativno ravno mjesto. Dovoljno veliko za dvoje." U kutovima usana titrao mu je smiješak i bilo je očito na što misli.

Umjesto odgovora, otišla je i spustila se na madrac. Benov se osmijeh širio sa svakim njenim korakom.

"Tko će prvi stražariti?" upitala je.

"Stražariti?"

Kimnula je. "U nepoznatom smo svijetu. Puževi mesožderi, morski psi veliki kao kitovi i na kraju tobolčari grabežljivci. Tko zna što bi još moglo vrebat. Netko bi za svaki slučaj morao ostati na straži... Mijenjat ćemo se u smjenama."

Javio se Michaelson: "Ja ću preuzeti prvu smjenu, ali s obzirom na to da postoje dva ulaza u pećinu, predlažem da u smjeni bude dvoje ljudi."

"Dobra ideja. Ima li dobrovoljaca za prvu smjenu s Michaelsonom?" Gledala je ravno u Benove oči. Nekoliko se trenutaka opirao, a zatim je s uzdahom podigao ruku. "Mislim da ću ja biti taj sretnik."

Kad su dogovorili smjene, oni koji nisu bili na straži povukli su se na svoje ležajeve. Ashley je potonula u madrac kao u zagrljaj ljubavnika. Ubrzo je ostala gorjeti samo jedna svjetiljka. Očekujući da je proguta tama, zatvorila je kapke. Koji vrag...? Uspravila se. Prostorija je i dalje svijetlila.

Ben je ustao. "Bogme, ovo će nam uštedjeti baterije."

"Dolazi sa zidova", rekla je Linda pridigavši se i zagledala se oko sebe. "Odbija se od dijamanta." Otpuzala je do zida gdje se odlomio komad dijamanta. Zagrebala je nožem po njemu, zagledala se u kamen, a zatim se okrenula pokazujući im oštricu koja je sjajila slabim žutim svjetlom. "To su gljivice."

Super, pomislila je Ashley. Kakve smo sreće, vjerojatno emitiraju otrovno zračenje.

"Kakvo otkriće!" Linda se vratila na madrac i obrisala nož u unutrašnju stranu torbe za uzorke. Široko se smiješeći, brzo je govorila. "Ovo je peta fosforescentna vrsta na koju sam dosad naišla. Čak su i ribe u Alfa

bazi sjajile djelomično zbog nakupina gljivica na svojim ljuskama. Ali ovo..." Pokazala je rukom oko sebe. "Gotovo je vrijedno toga da te progone čudovišta."

Michaelson je sjeo i stavio pušku preko koljena. "Je li vrijedno i nečijeg života?"

Lindin je osmijeh nestao. Zatvorila je vrećicu.

Bojnikove su riječi sve otrijeznile i iscrpljenost je prevladala začuđenost. Svi su ponovno legli.

Ashley se istegnula i omotala vunenu deku oko golih nogu, vraćajući se u svoju čahuru. Provirila je i primijetila Benov prazan madrac. Mogla je čuti tiho mrmljanje dvojice muškaraca koji su stražarili. Zatvorila je oči i vrhom jezika dodirnula bolnu usnicu. Prisjetila se njegova poljupca i pala u san bez snova. Ruka na ramenu prerano ju je probudila. Okrenula je leđa svjetiljci.

"Probudi se, uspavana ljepotice. Tvoja smjena." Benove su je usne škakljale po uhu. "Čak sam ti pripremio i malo kave."

Zastenjalaje i pridigla se trljajući oči. Mišići su joj bili teški kao da su od kamena. "Hvala ti, Bene... kava zvuči dobro."

Pomogao joj je da ustane. "Okusom je bliža blatu, ali otvorit će ove lijepe okice."

Slabašno mu se nasmiješila. Primijetila je da se Michaelson već uvlači u svoju deku. "Bolje uhvati što više sna. Još je samo nekoliko sati do jutra."

Sjeo je na madrac i počeo skidati čizme. "Onesvijestit ću se čim mi glava dotakne jastuk."

Zavidjela mu je. Njena zgužvana deka nikad nije izgledala tako privlačno. Zijelevajući je otišla do stražarskog mjesta kraj logorske peći. Iznenadila se kad je ugledala Lindu pokraj Khalida. "Zašto si ustala?" upitala ju je kad je prišla. "Ovo je moja i Khalidova smjena."

"Znam", odgovorila je Linda pomičući se da napravi mjesta na kamenu na kojem je sjedila. "Ali nisam mogla spavati. Previše sam uzbuđena i željela sam napraviti nekoliko testova. Osim toga, malo sam odrijemala, što mi je obično sasvim dovoljno."

Ashley je primijetila pribor za testove raširen na donekle glatkom kamenu ispred nje. Linda je posvijetlila malu epruvetu i kad ju je protre-sla, fosforescentni sjaj u epruveti se pojačao. "Zadivljujuće", rekla je i zapisala nešto u svoju bilježnicu.

Ashley je pogledala Khalida. S pištoljem u lijevoj ruci, oprezno je podigao vrući lončić kave s male peći i natočio malo guste tekućine u metalnu šalicu.

Ne gledajući ga, Linda je odsutno ispružila svoju šalicu. Skoro kao doručak starog bračnog para.

Kad joj je napunio šalicu, Linda je malo srknula i napravila grimasu. "Ovo je grozno." Uzdahnivši, ipak je popila još jedan gutljaj. Sjela je i pogledala Ashley. "Znaš što? Budući da sam ionako budna, zašto ne odspavaš još malo?"

Nije joj to palo na pamet, ali imalo je smisla. Ponuda je bila privlačna. "Pa, ako stvarno misliš da ćeš -"

Linda je potvrdno kimala. "Trebalo ti sna. Da si samo vidiš oči. Potpuno su krvave."

Tako se i osjećala. Pogledala je Bena koji je hrkao. Nije ju morala nagovarati. "Vidimo se ujutro."

"Ali prije nego što odeš," dodala je Linda, "ima nešto što mi ne da mira."

Ashley se nevoljko okrenula, jedva čekajući da legne. "O čemu se radi?"

"Oni tobočari. Očito su grabežljivci. Gdje takva stvorenja nalaze hranu?"

Slegnula je ramenima. "Ne znam."

"Hoću reći, sigurno su na vrhu hranidbenog lanca. Ali tko je onda ispod? Pogledaj lavove u Africi. Da bi čak i mali čopor mogao opstati, potreban mu je velik broj biljoždera - antilopa, bivola, zebri. S biološkog gledišta, te zvijeri trebaju velik izbor lovine."

Ashley je protrljala oči. "Da, pretpostavljam daje tako."

"Pa, gdje je onda?" Linda je srknula još malo kave. "Gdje je ta lovina?"

"Kvragu, sve što me zanima je da to ne budemo mi", dobacio je Khalid.

Ashley se zamislila. Pitanje je zaista bilo zanimljivo. Što su lovili? Sudeći prema timskom radu koji su pokazali u prethodnoj pećini, imali su osnovnu inteligenciju. Bili su gotovo lukavi. "Nisam sigurna, ali na tu će tajnu odgovor morati potražiti sljedeći tim."

Linda je sada proučavala drugu epruvetu žućkastog sjaja. "Toliko je tajni ovdje..." Zapisala je nešto i napućila usne.

Ashley ih je pozdravila i vratila se svom madracu. Uvukla se u svoju još toplu deku. S uzdahom je zatvorila oči, ali Lindino joj se pitanje i dalje motalo po glavi. Doista, što su jeli?

Ben se mučio u snu. Znao je da sanja, ali nije si mogao pomoći. Ponovno je bio u onoj proklesoj pećini; hodao je pokraj drveća prepunog plodova - crvenih mesnatih tikvica koje su nepristojno visjele.

"Hej!" viknuo je prema drveću.

Nije bilo odgovora.

Kad je posljednji put bio ovdje, u maloj je pećini vidio djeda. Gdje je to ono bilo? Krenuo je u smjeru koji se činio poznatim. Prošao je uz nisku lisnatu biljku s plavim cvjetićima. Nije li i prije prošao pokraj sličnog grma? Činilo mu se kao da se vraća u rodni kraj nakon godina izbivanja; noge su mu se prisjećale koraka koje su već učinile.

Kad se približio udaljenom zidu, znao je da ide u pravom smjeru. Mogao je vidjeti čak i crnu rupu na sjajnom zidu. Sjajnom? Bile su to iste gljivice kao u geodi. Čudno.

Nastavio je prema zidu, očekujući da ga drveće zaustavi kao i prošli put. Ali ovaj put se to nije dogodilo i nakon nekoliko koraka našao se pred zidom, obavijen ugodnim mošusnim mirisom. Na gljivicama su rasle male glavice, kao na pribadačama. Prošao je rukom po zidu i miris je postao neodoljiv. Zavrtjelo mu se u glavi, a pred očima su mu se nizale eksplozije boja. Pao je na koljena, boreći se da ne izgubi svijest, ali pred očima su mu se i dalje vrtjeli fantastični kovitlaci uzoraka i boja. Skliznuo je na pod i zatiljak mu je eksplodirao kad je dotaknuo tlo.

Tada je pokraj sebe začuo glas: "Benny, bilo bi dosta tih gluposti."

Znao je taj glas od djetinjstva. Djed.

"Bože, daj se više trgni."

Pogled mu se razbistrio i ugledao je djeda koji mu je ispod nosa mahao svijenim listom; mirisao je na metvicu, s tračkom trešnje. Sa svakim su zamahom kovitlaci boja nestajali, kao da ih je prolazak lista brisao. "Tako, Benny. Bilo je i vrijeme da dovučeš guzicu."

Sanjao je, naravno - ali izgledalo je tako stvarno. Mogao je vidjeti mrežu ispucanih kapilara na djedovu nosu, čuperke bijelih dlaka na rubovima ušiju, vječno prisutan smijeh u njegovim očima. "Djede?"

"A tko bi drugi bio?"

"Pa, s obzirom na to da si pokopan dva metra ispod australske zemlje, nisam te baš očekivao." Pridigao se. Miris je još bio jak i prijetio je da ga ponovno obuzme. "Zašto si ovdje?"

"Došao sam te upozoriti."

"Znamo za crne beštije. Malo si zakasnio."

"One gnjavatore? Nemoj se zamarati s tim dosadnjakovićima."

"Dosadnjaković? Ti su nas 'dosadnjaković' zamalo sve pojeli."

Djed je prekrizio noge i sjeo uz njega. "Benny, morate nastaviti dolje. Nemojte ići gore."

"Ali -"

"Dolje, Benny. Dolje."

Miris gaje ponovo počeo obuzimati i prekrpio je djedov lik širokim premazima ljubičaste i narančaste boje.

"Ne razumijem..." Osjećao je da ponovno propada.

Dok je nestajao, pratile su ga djedove riječi: "... dolje... dolje..."

*

"Probudi se, Bene." Ashley ga je lupkala po ramenu, čudeći se što tako duboko spava. Ostali su već ustali i motali su se uokolo. Bio je posljednji koji je još ležao. Čak je i Villanueva sjedio, djelujući mnogo bolje s rukom u improviziranom zavoju.

Protresla je Bena. "Hajde, doručak je skoro gotov." Pogledala je Michaelsona, koji je bio nagnut nad logorskom peći. Njegova sposobnost da jaja u prahu pretvori u nešto vrlo slično domaćem omletu bio je nedokučiv misterij. Želudac joj je zavijao mučen mirisom pečenog luka i šunke.

Ben se okrenuo na leđa i škiljeći zagundao: "Jebem ti, kakav je ovo smrad?"

"To je doručak i ako ne požuriš, jest ćeš hladne musle."

Pridigao se na laktove. Kosa mu je stršala u svim smjerovima. Češkao se ispod deke. "Glava me boli kao da će eksplodirati. Nije u redu da sam mamuran a nisam se fino zabavio u pubu."

Ashley mu je zabrinuto stavila ruku na čelo. Na svu sreću, nije imao temperaturu. "Samo glavobolja. Donijet ću ti par aspirina."

Umorno joj se nasmiješio. "Možeš i punu šaku."

Otišla je do male torbe s prvom pomoći i istresla tri aspirina iz plastične bočice.

Villanueva je sjedio kraj torbe. "Ne izgleda baš najbolje", rekao joj je.

Ashley se nije mogla ne nasmiješiti na tu primjedbu. Te je riječi izgovorio čovjek čija je majica još bila obojana njegovom vlastitom krvlju, i čija je ruka bila zamalo otrgnuta. "Sigurna sam da će Ben biti dobro. Ti se, s druge strane, trebaš odmarati. Ne bi smio ni sjediti."

Upitno ju je pogledao kao da govori nerazumljivim jezikom.

Michaelson je došao do njih i dao Villanuevi zdjelu iz koje se parilo. "Pileća juha", odgovorio je na njegov upitan pogled. "Izgubio si mnogo krvi i treba ti tekućine. Samo navali."

Ashley se vratila Benu sa smiješkom na licu. Bojnik Michaelson se pretvarao u pravu dadilju.

"Hvala," rekao je Ben kad mu je dala aspirine, "ali sad mi je bolje. Kad ustanem i pokrenem se, bit ću živiji od klokana s punim tobolcem."

"Svejedno ih uzmi." Stavila mu je tablete u ruku i dodala čašu vode. "Pred nama je dug dan."

Namrštio se, ali ipak je uzeo tablete. "Hm, nisi li spominjala nekakav doručak? Uvijek sam želio doručkovati u krevetu."

"Ako si gladan, onda si i dovoljno jak da odeš po njega. Osim toga, za doručkom ćemo raspravljati o tome što ćemo dalje i želim čuti tvoje mišljenje."

"Ah, nek' ti bude. Ali to je dobar način da svima pokvarim probavu."

Pomogla mu je da ustane. "Prestani gundati."

S ljutitom grimasom, krenuo je s njom do vatre, gdje je Michaelson već dijelio porcije omleta i pečenih krumpirića.

"Pravo remek-djelo, prijatelju", odao mu je priznanje uzimajući limeni tanjur iz bojnikovih ruku.

Michaelson mu je počeo puniti tanjur. "Budući da nismo jeli od jučerašnjeg doručka, mislio sam da će svima dobro doći obilan obrok."

Ashley je uzela manju porciju i sjela na ravni kamen. Khalid i Linda su već sjedili kraj vatre i grabili velike zalogaje, a Villanueva je srkao svoju pileću juhu, požudno gledajući njihov masni obrok.

Kad je i Michaelson sjeo, Ashley je započela razgovor: "Moramo se dogovoriti što ćemo dalje. Imamo zalihe za još samo osam dana."

Jedine reakcije bile su kimanje i žvakanje; svi su čekali da nastavi.

"Imamo sljedeće mogućnosti: vratiti se i pokušati se probiti kroz prolaz s onim čudovištima; ostati ovdje i nadati se da će nakon nekog vremena nepostojanje radioveze uroditi potragom za nama; ili krenuti dalje i pokušati naći drugi put do gore, znajući da bi nas mogle čekati nove opasnosti."

Linda je odložila vilicu. "Mislim da bismo trebali ostati ovdje. Na kraju će netko doći po nas."

"Možda," rekao je Michaelson, "ali pogledaj što je bilo s prethodnom ekipom. Poslali su nas tri mjeseca nakon njih. Mogli bismo dugo čekati."

"To je točno", rekao je Ben, "a one bi zvijeri i njih dočekale. Nije u redu zahtijevati od nekoga da uđe u taj lavlji brlog a da to ni ne zna. A povratak tim putem nije opcija. Mislim da bismo trebali nastaviti."

Ashley je kimnula. Dijelila je njegovo mišljenje, ali trebalo je voditi računa i o drugim stvarima. Pokazala je na Villanuevu. "Jedan od nas je ozlijeđen, a daljnji put nosi opasnost od novih ozljeda."

Villanueva je odmaknuo zdjelicu od usta. "Ne brinite se za mene. Znam koliko daleko mogu ići."

Ashley gaje pogledala. "Ne sumnjam u to. Ali što ako ponovno ule-timo u neku opasnost? Tvoje ozljede jako otežavaju pokretnost grupe."

"Ako dođe do toga, ostavite me. Nemojte riskirati ekipu zbog mene."

"Plemenite riječi, ali mi smo ti koji te trebaju ostaviti. Ja prva to ne bih učinila."

"Ni ja, prijatelju. Ako zapnemo, idemo svi ili ostajemo svi tamo gdje jesmo", rekao je Ben.

Villanueva je zavrtio glavom i podigao zdjelicu do usta. "Civilni...", promrmrljao je u vruću juhu.

Javio se Khalid: "Onda, što ćemo? Krenuti dalje ili ne? Čini se da nam nijedna opcija ne ide na ruku."

"Imam prijedlog", rekla je Ashley. "Podijelimo se. Linda i Khalid bi s Villanuevom mogli ostati ovdje na sigurnom, a nas troje možemo nastaviti dalje, pronaći put do gore i vratiti se s pomoći."

Svi su utihnuli razmišljajući o rečenom. Michaelson se složio. "Plan nije loš. Sposobna ekipa ima dobre šanse da se vrati gore. Ali, Ashley, nema potrebe da i ti ideš s nama. Ben i ja —"

Ben se umiješao: "Bojnik je u pravu. Dvoje je brže od troje."

"Gluposti. Krećem se jednako brzo kao i vi, a pucam bolje. Osim toga, stoje više očiju na stazi, to bolje. Ja idem."

Oštro su je gledali želeći je pokolebati, ali nije ustuknula. Naposljetku je Ben rekao Michaelsonu: "Izgubljena bitka, prijatelju. Dobili smo žensko društvo i morat ćemo paziti što pričamo i gdje pljujemo."

"U redu", rekao je Michaelson. "Idemo podijeliti stvari i krenuti. Najbolje je da imamo što manje prtljage. Samo ono neophodno: oružje, radiostanica, čaturice, užad."

Ashley je pogledala svoj pištolj. "I hrpu municije."

Khalid je stajao sa strane dok su se ostali pripremali za put. Tamne oči promatrale su Bena i Michaelsona dok su se pakirali. Villanueva se trudio biti od koristi rastavivši radiostanicu i zamotavši ključne komponente. Khalid je proučavao vojnika, pokušavajući procijeniti koliko još snage ima u njemu.

Linda je došetala do njega. "Pogledaj ovo!"

Okrenuo se.

"Ova fosforescentna vrsta plijesni zapravo raste unutar dijamanta." Držala je prozirni komad u rukama i prišla mu blizu, zaklanjajući okolnu svjetlost. Njena gaje kosa pomilovala po obrazu. "Pogledaj!"

Na dlanovima joj je žućkasto sjajio kristal veličine loptice za golf. "Zašto ovo ne bi dodao svojim uzorcima?"

Uzorcima? Na trenutak se zbunio, a onda je shvatio da misli na kolekciju dijamanta veličine šake koje je stavio u ruksak. Rekao joj je da su to geološki uzorci za istraživanje.

"Hoću", rekao je prihvativši njen dar. Otvorio je torbu i oprezno smjestio dijamant među ostale. Njih dvanaest.

Bez obzira na želje njegovih poslodavaca, nije namjeravao otići odavde praznih ruku.

Linda je s podijeljenim osjećajima gledala skupinu koja je odlazila crvotočinom. S jedne ju je strane plašilo razdvajanje, a s druge je osjećala olakšanje što ostaje u sigurnoj pećini.

Primijetila je da se Khalid vratio proučavanju dijamanta; činilo se daje u potpunosti usredotočen na okolno bogatstvo i stalno je skupljao odlomljene komadiće. Villanueva je drijemao na svom madracu.

Bila je jedina koja se zagledala u svjetlo koje je nestajalo za Benom u crvotočini. Pitala se na kakva će nova iznenađenja naići, kakva će čudesa ona propustiti ostajući ovdje. Iskrice zavisti prijetila je da se razbukta, ali prisjetila se užasa koji bi također mogao biti pred njima i nije toliko žalila.

Pogledala je malu pećinu koja se presijavala u svim duginim bojama i nasmiješila se na pomisao daje ona, Linda Furstenburg koja boluje od klaustrofobije, sretna što je zatvorena u prostoriji kilometrima ispod Zemljine površine. Neka samo otkrivaju nova čudesa. Ovdje bar neće biti ni na čijem jelovniku.

Prišla je svom malom laboratoriju. Osim toga, i ovdje je imala dovoljno materijala za istraživanje. Sjela je i dvaput provjerila bilješke, a zatim pod mikroskopom provjerila rast novih gljivičnih stanica. Izvadila je predmetno stakalce sa starijim gljivicama i zagledala se u njega. "Dragi Bože, pa to je kloroplast", promrmljala je.

Villanueva, koji je drijemao pokraj nje, otvorio je oči. "Meni govoriš?"

Linda je pocrvenjela. "Ne, oprost. Zadržala me ova plijesan."

Villanueva se uspravio i sjeo. Očito je još bio mamuran, ali bilo mu je i dosadno. "Što si pronašla?"

"Isprva sam mislila da se radi o dimorfnoj vrsti, odnosno dva oblika istih gljivica. Ali sada sam shvatila da nije tako. Mislim da su to dvije različite vrste koje žive u simbiozi i pomažu jedna drugoj."

"Izgubio sam nit, doktorice."

"Jedna vrsta plijesni - ona sa svjetlećim gljivičnim stanicama - dobiva energiju iz vodikova sulfida, kojeg ima u vulkanskim plinovima, ali raste prebrzo da bi se to moglo pripisati količini prisutnih plinova. Osim toga, troši mnogo energije da bi sjajila."

"Kako onda uspijeva?"

"U tome i je stvar! Tu su druge gljivične stanice isprepletene s njom! Ove druge gljivice su zapravo kloroplasti!" Pokazala je na predmetno stakalce na mikroskopu, dokaz njezinih tvrdnji.

Villanueva je slegnuo ramenima. "I?"

"Druga vrsta gljivica koristi energiju iz sjaja prve kao što biljka koristi energiju Sunca. Hrane se tom energijom i ne samo što rastu, nego i proizvode vodikov sulfid kojim hrane gljivice koje sjaje."

"Znači, jedna plijesan hrani drugu."

"Upravo tako! Ali to očito nije kraj priče. Potrebno je još energije da bi postojao takav odnos. Možda iz termalnih isparavanja ili nečega u ovim stijenama, iz raspadanja ili nečeg drugog. Ne znam. Ima toliko nepoznanica. Mogla bih provesti godine proučavajući samo ovaj odnos."

Činilo se da Villanueva gubi zanimanje za njeno otkriće. "Hm, ja bih ipak radije otišao odavde."

"I ja. Ali te gljivice objašnjavaju mnogo toga."

"Na primjer?" zijeovno je Villanueva.

"Na primjer zašto ovdašnji grabežljivci još imaju oči. Zašto im je boja kože tako dobro prilagođena boji stijena. Neobično je da stvorenja Izolirana tisućljećima u stalnoj tami imaju oči i moraju se stapati s okolinom. Većina je izoliranih špiljskih vrsta pod utjecajem tame slijepa i albino."

"Hm, dakle, želiš reći da se ta stvorenja uglavnom motaju po osvijetljenim područjima."
"Ili barem na njihovim rubovima."

"To je dobro znati. Znači, tamo gdje je plijesan, mogle bi biti i one zvijeri."
"Upravo tako!"

Čim je izašla iz tunela, Ashley je primijetila dvije stvari. Što su se više udaljavali, bilo je sve toplije, a plijesan je postajala sve gušća i sjajnija.

Hodali su već pola dana, zaustavljajući se samo da bi povremeno provjerili radiovezu. Nitko im nije odgovarao na pozive.

"Bolje da štedimo baterije dok možemo", rekao je Ben. "Dovoljno je svijetlo da vidimo i bez njih."

Bio je u pravu. Kad su ugasili svjetla, i dalje se sasvim dobro vidjelo. Obrisala je čelo. Pećina pred njima bila je istočkana bazenima kipuće vode. Bilo je vruće kao u sauni i smrdjelo je po trulim jajima.

Ben joj je ponudio svoju čaturicu. "Sigurno se približavamo vrućem odušku vulkana."
Kimnula je. "Trebamo naći put do gore, i to brzo."

Nekoliko metara dalje javio se Michaelson: "Želja ti je ispunjena, Ashley. Našao sam pukotinu. Prohodna je i čini se da se penje barem stotinjak metara. To bi moglo biti ono što nam treba."

Požurila je do njega. Penjala bi se i po najstrmijoj litici samo da se makne od ove sumporne vrućine. Uključila je svjetiljku i zagledala se u prostor iznad sebe. Pukotina je bila neravna, s mnogo uporišnih točaka, a vrh je bio izvan dosega svjetla. Izvrsno.

Ben joj je prišao. "Ima još jedna crvotočina na južnom zidu. Ide dolje."
"Koga je briga za to? Idemo ovim putem."

Zagledao se gore. "Nisam siguran u vezi s ovim", promrmljao je.

"Kako to misliš?" Uznemireno gaje pogledala. "Ovo je savršeno."

"Nismo sigurni gdje završava. Tko kaže da vodi do špilje? Možda je slijepa ulica."

"Bene, osjećaš povjetarac. Praktički te vuče unutra. Nisi li rekao da to znači da prolaz ima nastavak?"
"Pretpostavljam daje tako." Glas mu se stišao do šapta.

Gledala gaje pitajući se što ga odbija. Sigurno ne uspon. Izgledao joj je prilično lagan.
"Bene?"

Stresao je glavom kao da tjera nepoželjne misli. "Naravno, u pravu si. Pričvrstite penjačice i pripremite užad. Idemo gore."

Ashley se zagledala u njega. Poznavali su se kratko vrijeme, ali već gaje dobro čitala. Nešto gaje mučilo.
"Bene, ti si stručnjak u ovome..."

Pričvrstio je svoje uže i prišao litici. "Ovo izgleda dobro. Samo sam osjećao potrebu da..." Ponovno je zavrtio glavom. "Kvragu, nema veze. Idemo."

Primijetila je da mu je lijeva ruka zadrhtala kad se primio za prvo uporište.

Linda se trgnula iz sna. Mislila je da će joj srce iskočiti iz grudi. Khalid je ležao na obližnjem madracu, glasno hrčući. Njegovo ju je grubo hrkanje i preplašilo. Pogledala je na sat. Prošla su četiri sata otkad su prilegli nakon ručka. Okrenula se Villanuevi. I on je čvrsto spavao.

Čudno. Nikada nije običavala drijemati, dopustiti satima da samo tako prolete. Sjela je i protegnula se. Naravno, okolnosti u kojima su se nalazili nisu bile uobičajene. Nakon što su cijeli jučerašnji dan bježali od čudovišta, tijelu je trebao odmor.

Kad je ustala, prostorija se zavrtjela oko nje; pred očima joj je za-iskrilo. Zamalo je pala na koljena, na rubu nesvijesti. Nakon nekoliko sekundi neizvjesnosti, vrtoglavica je prestala. Sigurno sam prebrzo ustala, pomislila je zavrtjevši glavom. Osjećala je lupanje srca u ušima i kuckanje u sljepoočnicama. Uzela je čaturicu i potegnula veliki gutljaj.

Tada je, teško dišući, ugledala zidove i zamalo ispustila čaturicu. Plijesan, koja je prije bila glatka, sada je bila istočkana mjehurićima koji su se nadimali. Dok ih je promatrala, stotinjak se mjehurića rasprsnulo i iz njih je suknuo magličasti prah. Spore! U odsjaju svjetiljke vidjela je kako se prostorijom valjaju veliki oblaci praha i Khalida koji je udahnuo dio te izmaglice.

To nije moglo biti zdravo. Kleknula je pokraj Khalida i prodrimala ga, Nije se probudio. Protresla ga je jače. Ništa. Podigla mu je kapke; pod jakom svjetlošću zjenice su mu bile raširene i nisu reagirale. Proklete

spore su djelovale kao droga. Umrtvile su ih! Shvatila je da im prijete predoziranje nastave li to udisati. Gljivice su ih pokušavale ubiti!

Uznemirila se i disanje joj je postalo nepravilno; pred očima su joj počele bljeskati boje. Spore! Mora ostati mirna i disati polako. Udisati što manje droge. Zadržala je dah, ali prostorija se ponovno počela vrtjeti. Kvragu, misli malo!

Sinula joj je ideja. Uzela je maramicu, namočila je vodom i zavezala mokru tkaninu preko usta i nosa. To bi trebalo filtrirati spore. Barem se nadala.

Žurno je omotala i Khalidovo lice, nastojeći spriječiti daljnje trovanje. Nemoj ni pomišljati da umreš, razmišljala je.

Požurila je do Villanueve. Na trenutak je mislila daje prestao disati, ali kad je pogledala izbliza, vidjela je da mu se grudi dižu i spuštaju. Ipak, koža mu je već bila plavkasta. Cijanoza. Pripremila je i treću maramicu i omotala mu je oko lica.

Stisnula je šake i nastavila ga gledati. Disanje mu je bilo plitko i nepravilno. Oslabljen jučerašnjim napadom, bio je osjetljiviji na drogu.

Pogledala je uokolo. Tijekom sporulacije, sjajne gljivice su malo potamnile, vjerojatno da bi prikupile energiju za stvaranje praha. Ali što ih je pokrenulo? Njihova tjelesna toplina? Promjena koncentracije ugljičnog dioksida zbog njihova disanja?

Nije imala vremena tražiti odgovore. Sad ih je morala izvući odavde. Ali kuda krenuti? Nije mogla znati vrebaju li čudovišta i dalje u onoj pećini, a tko zna što ih čeka ako krenu za drugima. Ali u jedno je bila sigurna. Ostanu li ovdje, umrijet će.

Prišla je crvotočini u kojoj su Ashley i ostali nestali prije nekoliko sati. Odozdo je puhao lagani povjetarac koji joj je zaljuljao plave šiške.

Zrak je bio svjež, bez spora.

Odlučila je odvući Khalida i Villanuevu niz ovaj tunel. Naiđu li poslije na bilo kakvu prijetnju, barem će moći ostati u prolazu. I, što je najvažnije od svega, smjer povjetarca trebao bi zaštititi crvotočinu od spora.

Na pomisao da bi mogla provesti dane u tijesnom tunelu, osjetila je naviranje tjeskobe. Potisnula je takve misli i okrenula se muškarcima. Bit će ih teško vući po neravnu tlu. Zbog hrpe dijamanata na zemlji daske joj ovdje nisu bile od koristi, ali kad dođe do tunela, na njima će ih lako pomicati dalje.

Prišla je omamljenom dvojcu, uhvatila Villanuevine noge i, sop-ćući od napora, odvukla ga do tunela. Nakon petnaest teških minuta, obojicu je smjestila na daske u crvotočini. Srce joj je tuklo, znoj joj se slijevao u oči i već se pijano ljuljala, ne znajući je li to od napora ili udahnutih spora.

Pripremajući se za pokret, još jednom je pošpricala lice vodom, a zatim je udahnula i zaronila u crvotočinu, nastojeći ignorirati zidove koji su je stiskali i usmjeravajući svu pozornost na pomicanje muškaraca ispred sebe. Gurnula je Khalidovo mlitavo tijelo i udarila njegovim ramenom u Villanuevinu dasku, tako da se ovaj otkotrljao nekoliko metara prije nego što je stao.

Gurkala ih je i polako pomicala. Što su bili dalje od pećine, glava joj je postajala bistrija. Na trenutak se zaustavila i odmorila naslonivši obraz na ruku. Uspjela je! Ovdje je zrak bio čist.

Khalid je uzdahnuo. Budio se. Dopustila si je slabašni osmijeh i neko neodređeno olakšanje jer su joj okolne stijene gušile zadovoljstvo. Ali to je bila samo mrvica straha, za razliku od uobičajene lavine. Spasila ih je.

Ashley je pratila Bena, stavljajući ruke i noge tamo gdje je on stavio svoje. Prsti su je boljeli, a prepone vrištale. Plijesan koja je rasla na zidovima bila je skliska, ali kako su odmicali, napokon je počela nesta-jati i nakon nekog vremena morali su upaliti svjetiljke na kacigama jer ih je s nestankom gljivica obavila vječna tama.

Michaelson je išao iza nje i pomagao joj prijeći teže dijelove.

Gledala je kako Ben učvršćuje klin u pukotini iznad nje i radi omču na užetu. Dok je radio, mrmljao je neku melodiju u bradu i nakon dva sata penjanja, bilo joj je dosta te pjesme.

"Bene, koliko još?" upitao je Michaelson.

"Još jedan sat."

Ashley je uzdahnula i naslonila čelo na stijenu.

"Ali čini se daje nekih desetak metara više široka izbočina", nastavio je Ben. "Mogli bismo napraviti pauzu za ručak prije nego što krenemo na završni dio uspona."

Uхватиła se za tu malu nadu i zahvalila bogovima penjanja. "Idemo onda tamo. Dovoljno smo visjeli ovdje."

Gledala gaje kako kreće dalje. "Nemoj mi gundati. Htjela si ići ovim putem", rekao je raspoloženo. "Ja sam bio za lakšu varijantu."

Barem je njegova početna tjeskoba nestajala kako je penjanje postajalo naporno. U početku je uspon bio lagan, ali to je bilo samo zagrijavanje za gotovo okomitu stijenu s kojom su se mučili posljednjih sat vremena.

Pružila je ruku prema njegovu prethodnom uporištu, ali nije ga mogla dosegnuti. Tražila je neko drugo, ali pred njom je bio samo ravan zid. Sranje. "Bene, zapela sam!" povikala je, nastojeći potisnuti rastuću paniku.

Ben ju je pogledao odozgo. "Nema problema, Ash. Samo se pusti. Povuci ću te do sljedećeg klina pa ćeš tamo naći nove izbočine. Ovdje sam u dobrom položaju."

Teško je progutala slinu. Nagon joj nije dopuštao da se pusti.

Očito čitajući njezine misli, namignuo joj je. "Neću te pustiti."

Posramljena svojim sumnjama, natjerala je ruke da puste stijenu. Karabineri su je držali na mjestu dok je visjela na užetu, ljuljajući se naprijed-natrag iznad provalije duboke stotinjak metara, a tada je Ben povukao uže kroz penjačicu i iznenada je krenula gore.

Povukao ju je u dva trzaja i došla je do njega i dalje viseći desetak centimetara od zida. Pružio joj je ruku i ona ju je prihvatila. Prsti su mu kliznuli po njezinu dlanu prije nego što ju je čvrsto uhvatio. Gledali su se u oči dok ju je vukao k sebi. Čvrsto ju je primio oko struka i dok je tražila oslonac i hvatala se za zid, osjećala je toplinu njegova dlana na svojoj mokroj majici.

"Hvala, Bene."

"I drugi put, ljubavi", prošaptao joj je okrznuvši joj obraz usnicama.

Pocrvenjela je i pogledala u stranu. "Najbolje da... hm... krenemo. Michaelson nas čeka."

Ponovno se okrenuo prema zidu i nastavio. Gledala je kako se penje s lakoćom divokoze, široko raširenih nogu. Još zažarena obraza, morala je skinuti pogled s njega da se usredotoči na uspon.

Deset minuta poslije svi troje su sjedili na izbočini, pili toplu vodu i žvakali tvrdi suhi sir.

Ben je sjedio do Ashley, dodirujući je nogom. Bili su iscrpljeni i jeli su u tišini. Činilo se daje Michaelson izgubljen u svojim mislima.

Ashley je otrešla mrvice sa sebe i digla se na klimave noge. Stavila je ruke na kukove i zagledala se u rupičastu liticu. Srećom, bila je kratka i laka za uspon. Da se morala uspeti uz još jedan okomiti zid, trebala bi najmanje dan odmora.

Ben je ustao. "Sprema?"

Kimnulaje.

"Dobro. Onda se vežite pa krećemo dalje", rekao je i počeo prive-zivati uže za sebe. Stajao joj je blizu dok je radio čvor, a zatim se još više približio. "Moramo ovo jednom probati na ravnom", rekao je s lopovskim osmijehom.

Okrenula je očima i pokazala gore. "Samo ti kreni."

Ponovno zviždeći svoju dosadnu pjesmicu, počeo se penjati. Ashley ga je slijedila. Dobar dio uspona mogla je hodati i samo je tu i tamo morala puzati preko kratkih dijelova. Ali pri samom vrhu uspon je opet postao zahtjevan i trebalo je oprezno tražiti oslonce; svaki je metar zahtijevao planiranje i snagu.

Ashley je s uzdahom pogledala gore, pitajući se hoće li se ikad izvući iz te proklete pukotine, kad je primijetila da se Ben odjednom podigao i otkotrljao izvan vidnog polja. Došao je do ruba litice! Nastavila je s novom snagom, hitajući od uporišta do uporišta.

Odjednom se Benovo lice pojavilo iznad ruba, samo desetak centimetara od nje. Široko se smiješio. "Ajde, što čekaš?"

"Makni mi se s puta", odgovorila mu je s istim osmijehom.

Spustio je ruku i primio je za pojas.

"Mogu sama. Samo -"

Povukao ju je gore i poljubio u usta, a zatim se prevrnuo na leđa i povukao je preko ruba na sebe.

Kad se našla na njegovim prsima, preplavilo ju je olakšanje što je litica napokon ostala iza njih i počela se nekontrolirano smijati. Benov je nos bio samo centimetar od njezina, ali on se nije smijao - samo ju je gledao u oči - i njegova ju je ozbiljnost otrijeznila.

Primijetila je glad u njegovu pogledu, žudnju koju nikad dosad nije tako otvoreno pokazao. I pitanje u očima. Dok gaje gledala, smijeh joj je zamro u grlu. Oklijevala je samo trenutak, a onda mu je odgovorila na pitanje i uzvratila mu poljubac, isprva nježno, a zatim s predugo potiskivanom strašću.

Čvrsto ju je zagrlio, privlačeći je i stapajući se s njom. Tijela su im se stiskala s jednakim žarom kao i usnice.

Prekinule su ih riječi: "Golupčići, ako ste završili, dobro bi mi došlo da mi netko pruži ruku."

Žarko pocrvenjevši, Ashley se otkotrljala s Bena i sjela. Michael-son, koji je nosio najveći ruksak, pokušavao se prebaciti preko ruba. Ben je požurio do njega i povukao ga gore primivši ga za ruksak.

Michaelson se osovio na noge. "Pa, evo nas ovdje na vrhu. Pitanje je jedino gdje je to ovdjeV

Ashley je pročistila grlo i s krivnjom pogledala Bena. Trebali su ispitati teren. Svi troje su izvukli i upalili ručne svjetiljke. "Idemo saznati", rekla je.

Ben je izvadio geopozicijski kompas iz ruksaka i zagledao se u njega. "I dalje ne radi." Zatvorio gaje i počeo kopati po prtljazi. "Zaboravite na to moderno kompjutorsko smeće. Nekad se moraš osloniti na starinske metode." Izvadio je izgrebenu srebrnu kutijicu veličine dlana i poljubio je. "Ah! Evo moje ljubavi.

Jednostavan magnetski kompas s ugrađenim barometrom za mjerenje pritiska. Izvrsno za određivanje dubine." Zagledao se u tanku spravu. "Rekao bih da smo se upravo popeli dvjesto metara. I toliko smo bliže kući." S kompasom u ruci, pokazao je naprijed. "Morali bismo krenuti ovuda."

Ashley je krenula na čelu, a Michaelson šepajući za njom.

Stijene pred njima otvarale su se u prostranu pećinu s kratkim usponom koji je skrivao pogled na glavnu prostoriju. Ashley je prva došla do vrha i kad je prešla svjetiljkom preko pećine ispred njih, skamenila se.

Ben se dovukao do nje. "Sranje!" rekao je kad je pogledao dolje.

"Jebem ti", prošaptao je Michaelson.

Ashley je proširila snop svjetlosti. Tlo ispred njih bilo je ispunjeno tisućama bijelih jaja veličine zrelih lubenica. Veći je dio bio okupljen u odvojenim skupinama - gnijezdima - ali nekoliko je jaja bilo raspuknu-to i prazno. Oko središta pećine bila su tri mala tobočara, veliki otprilike kao manji poniji. Međusobno su se gurali ispreplićući vratove, a kad ih je obasjala svjetlošću, počeli su kreštavo cviliti.

Lindaje bila upravu, pomislila je Ashley. Polažu jaja kao kljunaši. "Nije dobro", rekla je. "Ovo nikako nije dobro."

Iz pećine je izlazio samo jedan prolaz - tunel dovoljno velik da prođe vlak. Vrisci mladunčadi su se nastavili, škripavi kao da netko noktom grebe po ploči, ali odjednom je iz prolaza odjeknuo urlik i trio se smirio i šćućurio u gnijezdu.

Iz tunela se valjalo nešto veliko i bijesno.

OSAMNAEST

Nagnuvši se preko ruba zelenog čamca, Jason je promatrao trokutastu brazdu koju su njegovi prsti ostavljali u vodi. Poželio je daje mama s njim. Nije se radilo o tome da je bio prestrašen - početni užas njihova jučerašnjeg bijega zapravo je spao na običnu zabrinutost; jednostavno mu je nedostajala.

Blakely je spavao iza njega zavaljen u svom sjedalu. Gotovo cijeli dan bili su usidreni ovdje, stotinu metara od obale. Ništa se nije vidjelo, ništa se nije moglo raditi. Obala je bila zavijena u dimnu zavjesu. Jučer su kratkotrajne eksplozije vatre obasjale rub vode, ali danas nije bilo ničega osim gustog dima i tame. Bilo je teško čak i pretpostaviti gdje je baza. Okruživala ih je samo praznina, kao da plutaju u svemiru.

Legao je na leđa. Žuljala gaje kopča narančastog prsluka za spašavanje pa se namjestio u udobniji položaj i zadubio u svijet iznad sebe. Jedna je svjetiljka osvijetljavala strop i kroz crnu maglu mogao je nazrijeti stalaktite uperene prema čamcu; kako se čamac pomicao, činilo mu se da se pomiču i kameni vrhovi i stalno okreću prema njemu prije nego što bi napokon nestali u dimu.

Iznenada se uspravio i zaljuljao čamac. Čekaj malo! Bili su usidreni. Čamac ne bi trebao kliziti ispod stalaktita. Kretali su se! Klizili su!

Otpuzao je mekanim čamcem do doktora. "Dr. Blakely! Nešto nije u redu."

Blakely je zagundao i uspravio se. "Što je sad, Jasone? Vidio si neku novu ribu?" Popravio je naočale, koje su jučer ostale bez jednog stakla pa je stalno škiljio nezaštićenim okom, gotovo kao da namiguje.

"Pogledajte gore! Krećemo se."

Blakely je uzdahnuo i pogledao uvis s prijekornim izrazom lica, koji se u trenutku promijenio u iznenađenje. "Kvragu, stvarno se krećemo", rekao je širom otvorenih očiju.

Počeo je izvlačiti sidro, bacajući mokro uže na Jasonove noge.

Dječak je mršteći se odgurnuo smrdljive omče sluzavog užeta.

"Prokletstvo!" Blakely je izvadio izlizani kraj užeta - bez sidra. "Čini se da je nešto pregrizlo uže." Bacio je uže i sjeo pokraj kormila. "Struja je ovdje jaka. Brzo se krećemo."

"Što ćemo sad?"

Blakely je prešao do motora. "Najprije moramo otkriti u kojem se smjeru krećemo. Idi naprijed i uključi brodsku lampu."

Jason je potrčao na pramac i zgrabio lampu. Upalio ju je i široka zraka svjetlosti probila je tamu ispred njih. Ali dim ju je zaustavio i svjetlost je nestajala u beskrajnom pokrivaču neprozirne magle samo nekoliko metara od pramca.

"Jasone, ne bi bilo loše da namjestiš vesla. Možda ćemo morati veslati."

"Zašto? Pa imamo motor."

Blakely je zavrtio glavom. "Nemamo puno goriva, a uz ovako gust dim bilo bi samoubojstvo brzo ploviti. Mogli bismo se zaletjeti u nešto ili nasukati. Osim toga, ako smo blizu obale - a tko to može reći u ovoj kaši oko nas? - ne želim privlačiti ničiju pozornost. Zato ćemo veslati."

Dječak je kimnuo, pričvrstio lampu i počeo vaditi plastična vesla. Upravo je izvlačio jedno iz njegova ležišta kad je Blakely odjednom opsovao i Jason je podigao pogled.

Pokazujući se u punoj širini, strelovito im se približavao zid pun nazubljenih stijena. Crne oštrice stršale su iz zidova i vode. Struja ih je nosila prema dijelu gdje su hridi bile najgušće i odjednom se plutanje na velikim gumenim balonima nije činilo najboljim načinom prijevoza.

Nagnuvši se svom težinom na kormilo, Blakely je povikao: "Idi na desnu stranu i veslaj svom snagom!"

Jason je shvatio u kakvoj su opasnosti i poletio je desno, naginjući se da namjesti veslo. Zaveslao je onako kako mu je mama pokazala kad su se jednom spuštali niz Colorado. Duboko je uronio veslo i radio duge i brze zaveslaje.

"Nećemo stići ispraviti čamac!" vikao je Blakely sve glasnije.

Panika u njegovu glasu bila je zarazna i Jasonovi su odmjereni zaveslaji postali mahniti. Koncentrirao se na vodu koja se komešala ispod vesla. Osjećajući kako mu srce lupa u ušima, napeto je osluškivao i svakog je trenutka očekivao da će čuti paranje čamca.

Ramena su mu gorjela od napora, ali nije odustajao.

"Okrećemo se!" rekao je Blakely s malo nade u glasu.

Jason je bacio pogled iza ramena. Umjesto ravno na njega, čamac je sada išao ukoso prema zidu. Nastavio je veslati. "Upalite motor!" povikao je.

"Nema vremena. Ne smijem pustiti kormilo."

Jason je dovoljno puta bio na rijeci kako bi znao da neće uspjeti, ali ipak se nastavio boriti s veslom. A tada se u dimu ispred njih pojavio otvor na zidu - crna usta. Ako bi uspjeli doći do njih, možda bi izbjegli šiljati zid. I Blakely je vidio otvor. "To nam je jedina šansa."

Jason je divlje veslao. Srećom, i struja je išla prema rupi i dok se borio s veslom, pramac je zašao dublje u struju.

"Pazi glavu!" povikao je Blakely.

Dječak se sagnuo kad je čamac prošao ispod stjenovite izbočine. Zabit će se u zid! Očekujući udar, šćućurio se u čamcu, ali snaga struje odjednom je zgrabila čamac i povukla ga u mračan tunel iza zavoja.

"Uspjeli smo", rekao je Jason.

Glatko su uklizali u tunel. Jason je otpuzao do lampe na pramcu i počeo kružiti s njom, ispitujući zidove. Za razliku od vanjskih, unutarnji su zidovi bili staklasto glatki i nije bilo šiljaka na koje bi se mogli nabiti.

"Izgleda sigurno", rekao je Blakely. "Ovdje utječe voda iz jezera. Srećom po nas, godine protjecanja vode uglačale su zidove." Riječi su mu odzvanjale i dobivale tjeskoban prizvuk.

Rijeka je nosila čamac dublje u tunel i svjetlost je otkrila zavoj ispred njih. "Kamo ide ova rijeka?" upitao je Jason.

"Ne znam i mislim da nije najbolje vrijeme za istraživanje. Pokušajmo okrenuti čamac pa ću upaliti motor."

Dječak mu je dodao veslo i svatko je sjeo na jednu stranu, Jason veslajući naprijed, a Blakely u suprotnom smjeru. Čamac se počeo okretati oko osi upravo kad su došli do zavoja iza kojeg je rijeka odjednom strmo pojurila dolje i jaka je struja ponovno okrenula pramac naprijed.

"Drži se, Jasone!" viknuo je Blakely kad je čamac uletio u brzu vodu.

Dječak je stisnuo zube i omotao ruku u omču od užeta. Čamac je skakao po valovima, naglo ubrzavajući. Svjetlost s pramca plesala je po zapjenjenoj vodi i Jason je ubrzo pričvrstio i drugu ruku.

Tunel je ušao u oštar zavoj. Rijeka se u luku penjala po zidu ulazeći u zavoj pod nemogućim kutom.

"Sranje!" viknuo je Blakely. Brzo je obrisao naočale u rukav košulje, a zatim se mahnito primio za svoju omču.

Čamac je uletio u zavoj i u visokom se luku popeo na zid, prateći rijeku. Kao u lunaparku, pomislio je Jason. Vidio je kako se Blakelyjeva strana Čamca diže iznad njegove glave. Doktor se borio da ostane na mjestu, odgurujući se nogama po skliskom gumenom podu. Jason se stisnuo, moleći se da se čamac ne prevrne.

Tada se rijeka izravnila i čamac je tresnuo bacajući Jasona na pod.

"Još jedan zavoj!" povikao je Blakely.

Jason se pripremio. Ovaj put je njegova strana bačena u zrak i vidio je ćelu na vrhu doktorove glave, a onda se čamac ponovno izravnao. "Kako ćemo stati?"

Blakely je zaškiljio prema tunelu ispred njih dok je čamac jurio pored zidova. "Ne znam. Nadam se da će se na kraju izravnati tako da možemo usporiti... Drži se! Evo još jednog!"

Nakon još pet zavoja, Jasonu je već bilo mučno. Suha hrana koju je pojeo za doručak ležala mu je u trbuhu poput kamenja. "Pozlit će mi", promrmljao je.

"Pssst!" rekao je Blakely. "Slušaj." Čamac je malo usporio; rijeka se umirila, ali struja je još bila jaka.

Suzdržao se od prigovaranja i načulio uši. Sto je sad? A onda je i on čuo. Zvučalo je kao da netko grglja i odjekivalo je sve jače i jače, dok se nije pretvorilo u grmljavinu.

Blakely je sljedeću riječ izgovorio kao da ga boli svako slovo: "Vodopad." Zgrabio je kormilo. "Moramo se okrenuti i upaliti motor!"

Jason je pogledao kamenu tunel oko njih. Nije bilo mjesta za okretanje čak i kad ne bi bilo struje koja ih je nosila. Tada se sjetio nečega što ga je mama naučila. "Okrenite kormilo u sljedećem zavoju!" povikao je, nastojeći nadglasati grmljavinu.

"Što?" Blakely gaje gledao kao daje lud.

"Ako skrenemo u zavoj, struja nam može pomoći da se okrenemo."

"To je previše opasno."

Jason je pokazao naprijed. "Što možemo izgubiti?"

"Imaš pravo. Kako ćemo se okrenuti?"

Dječak je panično mahao rukama pokušavajući mu objasniti. "U sljedećem zavoju okrenite kormilo u suprotnom smjeru i krenite pramcem na zid. Struja će baciti krmu naprijed i okrenuti nas u drugom smjeru. Mama i ja smo to jednom pokušali."

"Je li uspjelo?"

"Nije. Prevrnuli smo čamac."

"Super."

"Trebalo je uspjeti. Samo što smo mi pogriješili."

"Pa, imat ćemo samo jednu prigodu da pogriješimo. Evo novog zavoja!" Morao se derati da bi ga Jason mogao čuti.

Dječak je požurio do Blakelyja, želeći dodati svoju težinu kormilu. "Gurnite kad vam kažem!" povikao je. Doktor je kimnuo.

Jason je čekao dok vrh čamca nije ušao u zavoj. "Sada!"

Blakely je gurnuo kormilo naslonivši se na njega svom snagom, a Jason ga je vukao s druge strane. Čamac se podigao gotovo okomito i pramac je jurnuo prema zidu.

"Ne popuštajte!" povikao je Jason osjetivši daje doktor počeo puštati kormilo. "Držite kormilo dok se ne okrenemo!"

Čamac je na trenutak zadržao, a zatim se krma okrenula i svjetlost je obasjala smjer iz kojeg su došli. "Dragi Bože!" rekao je Blakely razrogačenih očiju. "Uspjeli smo."

Jason se okrenuo da vidi kamo ih struja nosi. Stotinjak metara dalje rijeka je ulazila u veliku pećinu. Zaškiljio je prema rupi koja se približavala. Čudno, pomislio je. Protrljao je oči gledajući zidove tunela oko sebe. Nije nestalo. "Pogledajte, iz ovih zidova izvire nekakva svjetlost."

I Blakely se zagledao. "Nekakva plijesan koja sjaji." Povukao je uže motora, koji se zakasljaio i odmah ugasio.

"O, Bože!" viknuo je Jason. "Pogledajte!"

Blakely je već vidio ono što mu je dječak pokazivao i mahnito je povlačio uže. Nizvodno su sjajni zidovi otkrivali zapjenjenu vodu. Buka im je probijala bubnjiće i odjekivala u glavi. Rijeka se gubila u pjenu i rušila niz liticu!

Jason se okrenuo doktoru dok je čamac jurio prema ponoru. "Požurite!"

Blakely je povukao svom snagom, motor je zakasljaio - i upalio se!

Stisnuo je puni gas. Motor se borio sa strujom, isprva bez rezultata jer ih je struja i dalje nosila prema vodopadu. Ali samo nekoliko metara od ruba, motor je napokon nadjačao rijeku i čamac je sada stajao na mjestu i borio se sa strujom.

"Ajde, ajde, ajde...", molio je Jason.

Kao da ga je čuo, čamac je krenuo naprijed, isprva polako, a zatim sve brže.

Jason je klicao. Blakely se široko smiješio.

Sve dok se motor nije ugasio.

DEVETNAEST

Još jedan kreštavi urlik vrlo blizu pećine. Ashley je tražila bilo kakav izlaz. Čak bi i mala pukotina u kojoj bi se mogli sakriti bila dobra. Na brzinu osvijetlivši zidove, vidjela je samo stijene.

"Vraćamo se dolje!" rekao je Ben okrećući svjetiljku iza sebe.

Michaelson je već držao skraćenu pušku u rukama. "Ne, ostat ćemo i ubiti je."

Ashley je zavrtjela glavom. "Možda ih ima još, a paljba bi mogla privući cijelo krdo tih prokletih zvijeri. Pucati ćemo samo ako nas stjera u kut."

Ben je pogledao niz liticu. "Rekao bih da smo upravo tamo."

"Moramo se sakriti", rekla je. "Ako Velika Mama nađe praznu pećinu, uz malo sreće izgubit će zanimanje i otići."

"Ali gdje da se skrijemo?" upitao je Michaelson. Provjerio je da li je puška spremna.

Ben je pokazao na uže koje mu je visjelo preko ramena. "Mogli bismo visjeti preko ruba litice i pričekati da ode. Ako nas primijeti, možemo se spustiti još niže."

Ashley je još imala osjećaj da su joj ruke kao špageti, ali kakvog su izbora imali? "Dobra ideja. Idemo."

Spustila se padinom prateći Bena do ruba litice. Michaelson im je ostao čuvati leđa na vrhu brežuljka, zagledan u tunel kojim je stizala Velika Mama.

"Prebaci uže preko onog stalagmita", pokazivao joj je Ben. "Ovako."

Ponavljala je njegove pokrete i zategnula čvor čak i jače od njega. Još gaje jednom povukla da ga iskuša. "Dovoljno je čvrsto, Ash."

"Hoću biti sigurna." Gledala je kako Ben postavlja uže za bojnika na trećoj izbočini. Prebacio gaje preko litice i pustio da se odmota u padu.

Pećinom se prolomio divlji urlik i Ashley je bacila pogled na gnijezdo.

Michaelson se spustio do nje s puškom u ruci. "Dolazi!"

"Ash, kreni dolje! Ja ću se pobrinuti da se Michaelson zakvači", rekao je Ben.

Kimnula je i provukla uže kroz karabiner. "Nemoj ništa riskirati."

"Tko, ja?" Namignuo joj je i odveo je do ruba. Još jedan urlik. "Brzo!"

Primila se za uže, nagnula preko ruba i odskakutala nekoliko metara niže, a zatim je stala. Dok se spuštala, rub litice zaklonio joj je pogled na Bena. Kvrugu! Nije mogla vidjeti što se gore događa, ali mogla je čuti.

"Nemoj me čekati, Bene! Spuštaj se!" Michaelsonov glas bio je gotovo histeričan. "Za leđima mije!"

"Samo dovući guzicu ovamo, prijatelju."

Kiša kamenčića poletjela je dolje kad je bojnik doklizao do ruba. "Vidjela nas je! Dolazi!"

Na zvuk pandži koje grebu po stijeni Ashley je zadrhtala cijelim tijelom. Odozgo se začuo zaglušujući vrisak i činilo se kao da dolazi sa samog ruba.

Odjednom je Michaelson skočio u ponor, praćen zujanjem užeta u karabineru; doskočio je na stijenu s njene lijeve strane. Kad ga je obasjala svjetiljkom na kacigi, lice mu je bilo crveno kao paprika.

"A Ben?" upitala je gledajući gore.

Hvatajući zrak, Michaelson je zavrtio glavom. "On... ugasio je svjetlo... i skrio se iza stijene. Mislim da ga nije vidjela. Bila je usredotočena na moju svjetiljku."

Gledajući prazan konopac koji joj je visio s lijeva, molila se da je dobro. Tada je čula njuškanje iznad glave i nova kiša kamenčića zasula je Michaelsona.

Glava gmaza pojavila se iznad ruba litice, tražeći prvo jednim, a zatim drugim crnim okom. Bila je točno iznad bojnika. Prestala se micati. Zagledala se u Michaelsona, razjapila čeljusti i zauralala na njega.

Michaelson se spustio metar niže, sada već prilično izvan dosega dugačkog vrata prekrivenog luskama. Zvijer je zasiktala na plijen koji joj je izmicao, još jednom nakrivila glavu i nestala iza ruba. Ashley je napokon odahnula kad joj je Michaelson signalizirao da su sigurni. Opasnost je prošla, ali stoje s Benom? Zagledala se gore, ali pozornost joj je privukao jauk s desne strane. Nešto je povlačilo Michaelsonovo uže pa je izgubio oslonac i počeo udarati u zid. U nevjerici je gledala kako se mlatarajuću diže metar-dva više i ramenom snažno udara u stijenu.

"Isuse Kriste! Vuče me!" Klizio je uvis i već je bio samo pola metra od ruba.

Držeći uže u zubima, zvijer je ponovno nagnula glavu preko ruba i zagledala se u Michaelsona, a zatim se uspravila i povukla ga u zrak. Ostao se ljuljati viseći iz njenih čeljusti.

Ashley se jednom rukom držala za uže dok je drugom pokušavala izvaditi pištolj. Napipala gaje. O Bože! Boreći se s koricama, ukočila se kad je čula Bena.

"Bok, Velika Mama. Zar se tako postupa s gostima?" Popratio je riječi glasnim zviždukom.

Ashley je vidjela kako se zvijer trza u smjeru glasa, snažno tresući Michaelsona. Otvorila je čeljust da zasikće na novoga uljeza i ispustila uže.

Michaelson je proletio pokraj nje mlatarajuću rukama i nogama. Uže se zategnulo i zabio se u zid. Začulo se pucanje kostiju.

Ashley se zagledala u njega. Zastenjao je s bolnim izrazom lica i zauzeo položaj za spuštanje, sada se odgurujući samo jednom nogom. Zadovoljna stoje bojnik preživio pad, ponovno se okrenula prema rubu litice.

Zvijer je nestala s vidika. Čula ju je kako njuška i dahće, oprezno grebući po stijenama u potrazi za Benom. Hajde, Bene, spusti se. Slušala je, tražeći nekakav nagovještaj onoga što se gore događalo, ali vladala je tišina. Tada je pogledala lijevo i primijetila daje Benovo uže nestalo! Kad se to dogodilo?

Pozornost joj je privuklo glasno zadovoljno dahtanje. Lovac je našao lovinu. Začula se eksplozija mahnitog grebanja i penjanja po stijenama.

"Pogledaj, Mama!" viknuo je Ben grubim glasom. "Ispleo sam ti novi šal."

Odjeknuo je divlji urlik.

Iznenada je Ben skočio preko ruba, bacajući se u prazan prostor. Za njim se vuklo uže i kad se zategnulo, okrenuo se u smjeru litice i poletio prema zidu. Dočekavši se nogama, ublažio je sudar i samo je glasno "Oooh!" ukazivalo na težinu udarca.

"Bene...?" rekla je zbunjeno s olakšanjem u glasu. "Stoje s -"

Pokazao je gore.

Pogledala je rub litice preko kojeg se ljuljala tobolčareva glava. Ljubičasti jezik visio je iz mlohavih čeljusti. Oko vrata, duboko urezano u meso, bilo je omotano Benovo uže.

Mahnulo je glavom prema zvijeri. "To ti je zahvalnost. Mislim da joj se ne sviđa moj dar."

Villanueva je zastenjao i otvorio oči. Linda mu je provjeravala puls. "Dolazi k sebi", rekla je. Brinula se da bi spore gljivica mogle biti prejake za njegov oslabljeni organizam.

"To je dobro", rekao je Khalid. Činilo se da još pati od posljedica trovanja. Zatvorio je oči i protrljao sljepoočnice.

"Pokušaj s ovim." Dodala mu je mokr ručnik. "Lezi i stavi ga preko očiju."

Slabašno se nasmiješio i prihvatio njenu pomoć.

Kad je legao, Linda se vratila Villanuevi i obrisala mu čelo. Uz Khalidovu pomoć, uspjela ga je prebaciti u prostoriju gdje nije bilo toliko plijesni. Presijecao ju je potočić s hladnom vodom koja je imala oštar okus po

rastopljenim mineralima. Iako je jedini ulaz u prostoriju bio uski tunel, premalen za velike grabežljivce, ostavila je pištolj na obližnjoj stijeni, nadohvat ruke.

Ljepljivih usana, Villanueva se borio s riječima. "V-vode..."

Pomogla mu je da sjedne i podigla šalicu do njegovih usta. Primio ju je drhtavim rukama i otpio gutljaj.

"Što se dogodilo?" upitao je pogledavši Khalida, koji je sada tiho hrkao pod vlažnim pokrovom.

Dok je pio, ispričala mu je o otrovnim gljivičnim sporama.

Vratio joj je šalicu. "Ima li ovdje bilo čega što nas ne želi pojesti?"

Nasmiješila se. "Ovo je negostoljubiv okoliš i vjerujem da sve što ovdje želi preživjeti mora u potpunosti iskoristiti rijetke izvore hrane. Šio podrazumijeva natjecanje i različite načine napada."

"Super. Stoje sljedeće? Leptiri mesožderi?"

Slegnula je ramenima.

Zavrtio je glavom. "Kvragu, rado bih zapalio."

"Mislim da to ne bi bilo dobro za tebe."

Podigao je obrve. "Zamalo sam ostao bez ruke, prožvakalo me čudovište, a maloprije me neka plijesan pokušala otrovati. Mislim da bih preživio jednu cigaretu."

Morala se složiti. "Mogu pogledati u Khalidov ruksak. Ima nekoliko kutija. Sigurna sam da ne bi imao ništa protiv." Privukla je ruksak i otvorila ga, iznenađena njegovom težinom. Kopala je po robu i opremi za penjanje. "Mora biti ovdje negdje."

"Nema veze. Mogu -"

"Evo, mislim da sam napipala kutiju. Još je u celofanu."

Uvukavši ruku do lakta, osjetila je šuškanje pod prstima. "Evo je!" Izvadila je ruku držeći kutiju u ruci, a onda je shvatila da to nisu cigarete i znatiželjno ju je podigla na svjetlo daje bolje pogleda.

Kad je vidio što drži u ruci, Villanueva je razrogačio oči. "Oprezno s tim."

"Stoje to?"

"Plastični eksploziv. Daj da vidim."

"Eksploziv?" Dodala mu je glinenu kocku omotanu u celofan.

Pogledao ju je sa stražnje strane. "Ovaj grb... to je njemačka proizvodnja."

"Zašto bi...?" Pogledala je uspavanog muškarca. "Možda je, kao geolog, mislio da će morati dići u zrak neke stijene kako bi došao do uzoraka."

Vojnik je zavrtio glavom. "Imao sam informacije o svemu i rekli bi mi daje netko ponio plastični eksploziv. Ovo je očito prokrijumčareno. Dodaj mi njegov ruksak."

Ostala je bez daha. Dok mu je pružala ruksak, po glavi joj se vrtje-lo tisuću misli. Sjetila se kako je bio napet kad bi netko dodirnuo ruksak. Čudnog izraza lica kad bi ga pitali o njegovoj prošlosti. No, sjećala se i čvrstog oslonca na strminama, toplih ohrabrujućih riječi.

Villanueva je zatvorio ruksak. "Ovdje ima dvanaest paketa. Dovoljno da sruši cijeli vulkan na nas."

Posegnuo je za njenim pištoljem, ali ozljede su ga zaustavile. "Dodaj mi pištolj."

Instinktivno mu ga je krenula dodati, ali kad ga je uzela u ruke, ukočila se, odjednom ne znajući što da čini.

Khalidovo je hrkanje postalo grublje. Zakašljao se i probudio. Skinuo je ručnik s lica i sjeo. "Što se...?"

Pogledao je Villanuevu s njegovim ruksakom, a zatim Lindu s pištoljem. Obrve su mu se skupile nisko nad očima, a glas mu je postao grublji. "Što to radite s mojim stvarima?"

Riječi su bile upućene Villanuevi, ali njegov bijes nije zaobišao ni Lindu koja je posramljeno rekla: "Samo smo tražili cigarete i -"

Villanueva ju je prekinuo: "Kakvu igru igraš, Khalide? Tko te je poslao?"

"Ne znam o čemu pričaš. Vрати mi moje stvari."

Villanueva je odmahnuo glavom. "Crkni."

Labavo držeći pištolj, Linda se udaljavala od sukobljenih muškaraca i dalje buljeći u Khalida. To je bio isti čovjek koji je dijelio svoju čaturicu s njom. Isti čovjek koji ju je izvukao iz stiska uske pukotine.

Khalid je primijetio njen pokret. Obratio joj se pokazujući prema Villanuevi: "Ima groznicu? Gljivice su ga otrovale? Zašto se tako ponaša?" Mahnuo joj je neka se udalji od njega. "Budi oprezna. Možda je opasan."

Tupo je primijetila kako joj noge same kreću prema Khalidu. "S njim je sve u redu. Samo mu nije jasno zašto imaš eksploziv."

"Makni se od njega!" Villanueva je pokušao ustati, ali bio je preslab i srušio se na tlo. "Nemoj mu vjerovati. Daj mi pištolj."

"Nemoj. Ubit će me", rekao joj je Khalid.

Pogledala je Villanuevu.

On se okrutno osmjehnuo. "A što si ti planirao za nas sa svim tim eksplozivom?"

Khalid je pognuo glavu. "Linda, pusti me da objasnim. On sve izvrće. Nisam nikakav arapski terorist. Te njegove predrasude..."

"Khalide...?" Približila mu se na nekoliko koraka.

"Pazi!"

Villanueva je zakasnio s upozorenjem. Khalid je iznenada brzo skočio i čvrsto je zgrabio prije nego što je stigla udahnuti. Jednom rukom uzeo joj je pištolj iz priklještene ruke.

"Žao mi je", prošaptao joj je. "Nije trebalo ovako ispasti." Pustio ju je držeći pištolj u ruci.

Očiju punih suza, posrnula je nekoliko koraka.

Uperio je pištolj u Villanuevu.

"I što ćeš sad, Khalide?" upitao je Villanueva cereći se. "Kako ćeš se izvući iz ovoga?"

"Rješavanjem nepotrebnog tereta", rekao je i dvaput povukao okidač. Villanuevina je glava poletjela natrag, a na čelu su mu se pojavile dvije male rupe. Tijelo se srušilo na tlo.

Linda je zavrištala. Pokrila je lice i jecajući pala na koljena, svakog trenutka očekujući metke koji će je pogoditi.

Bez ijedne riječi, ruka joj je dodirnula rame.

Trgnula se od njegova dodira i nastavila plakati. Više je nije dodirivao. Na kraju su njeni jecaji presahnuli u obične suze i podigla je pogled.

Khalid je čučao zagledan u pod. Pištolj mu je i dalje visio u ruci. Držao gaje s lakoćom, kao da drži olovku. Očito je osjetio njen pogled.

Šmrcala je. "Zašto?"

Riječi su mu bile suhe, bez emocija. "Povjerena mi je ova misija." Zagledao se u nju. "Blakely je bio naivan. Vijest o otkriću velikog dijamantnog kipa došla je do mnogih ušiju i južnoafrički dijamantni kartel kontaktirao je mog poslodavca. Kad bi bio otkriven, izvor tako velikih dijamantata uništio bi cijelo tržište. Došlo bi do pada cijena. Moja je zadaća bila pronaći izvor dijamantata, a zatim ga uništiti. Sve dići u zrak."

Spustila je glavu. "Svi ti životi samo zbog novca."

Ispružio je ruku i podigao joj lice prstima još vrućima od pištolja. "Ne. Prihvatio sam tu zadaću zbog još jednog razloga. Razloga koji mi je bliže srcu. Slično kao s tržištem dijamantata, ako bi se ovaj kontinent počeo iskorištavati kao veliki izvor nafte, gospodarstvo Srednjeg istoka moglo bi biti uništeno. Nafta je žila kucavica moje zemlje. Prije nje, moja zemlja je bila siromašna. Nije bilo školstva, zdravstvene brige, nije bilo izlaza iz pijeska, a ja neću dopustiti da se to ponovi. Ne nakon tolikog napretka." U pogledu mu je bljesnula bol.

"Volim svoju zemlju koliko i ti svoju. Bi li ubila da spasiš svoju domovinu?"

I sama nesigurna, nije odgovorila. Samo je skrenula pogled.

Pustio joj je bradu i ustao. "Moram krenuti natrag i završiti svoju misiju." Prišao je Villanuevinu tijelu.

"Morao sam ga ubiti. Predstavljao je opasnost za moju zadaću. Ali... tebe trebam. Još jedan par očiju i ruku. Do gore je dugačak put."

Dopustila si je tračak nade.

"Imam svoju misiju i obaviti ću je", rekao je. "Možeš ostati ovdje... ili poći sa mnom. Ali moraš razumjeti. Ako pođeš sa mnom i izdaš moju tajnu, bit ću prisiljen opet ubiti." Pružio joj je ruku. "Mogu li ti vjerovati?"

Zagledala se u njegovu čvrstu ruku. Ako krene s njim, mogao bi je se riješiti jednako lako kao što je to učinio s Villanuevom. Ali ostati ovdje nenaoružan značilo je sigurnu smrt.

Ignorirajući ponuđenu ruku, obavila se rukama oko struka. "Poći ću s tobom."

Hvala Bogu, pomislio je Michaelson kad je Ben koji je hodao ispred njega napokon stao. Pridržavao se za njegovo rame, a improvizirana udloga urezivala mu se u list. Kad su se popeli natrag do gnijezda, na brzinu su mu stavili napola otvorenu protezu. Mogao je hodati, ali polako i šepavo, i trgnuo se kad je vidio koliko još moraju prijeći do kraja brloga.

"Jeste li čuli?" upitao je Ben glave nagnute na stranu.

Ashley je zavrtjela glavom. Michaelson je osluškivao.

Nekoliko metara iza, mladunčad tobolčara siktala je na njih podižući i spuštajući male kreste.

Negotovanje je izgubilo na žestini kad su shvatili da se skupina udaljava od njihova gnijezda, ali tunel - crna rupa u stijeni - još se činio prilično udaljen.

"Ne čujem ništa", rekao je Michaelson. "Mislim daje sve u redu."

Prstom čisteći uho, Ben je kimnuo. "Mogao bih se zakleti..." Nastavio je naprijed.

Michaelson gaje šepajući slijedio.

Ashley je došla do njega. "Kako ti ide?"

"Dobro, ali i dalje mislim da biste morali nastaviti bez mene. Zadržavam vas."

Namrštila se. "Ionako je najbolje da idemo polako. Tko zna što je pred nama."

Rezignirano je nastavio hramati za Benom, pogleda uperenog prema cilju - ulazu u tunel. Počeo je brojati korake; zaboljelo gaje svaki put kad bi prenio težinu na ozlijeđeni zglob.

Nakon trideset tri koraka, napokon je došao do otvora i naslonio se na zid tunela. Čelo mu je bilo orošeno znojem, a desnu stranu tijela počela mu je probadati oštra bol. Dovraga, sigurno sam slomio i rebro, mislio je pipajući bolno mjesto.

Ben mu je prišao. Čekajući da se Michaelson dovuče, izvidio je tunel ispred njih. Bacio je pogled na mjesto gdje se Michaelson trljao i podigao obrvu, ali srećom nije ništa pitao. Michaelsona je već dovoljno posramilo što mu je izvukao glavu iz klopke kad ga je uhvatilo ono čudovište. Da nije bilo Benova glupiranja, sad bi bio mrtav.

Maknuo je ruku s rebra. "Što si pronašao?"

"Ispred nas je jebeni labirint. Tuneli se križaju u svim smjerovima, neki sa svjetlećom plijesni, neki bez nje. Moramo biti oprezni."

"Barem imamo dobar izbor putova za bijeg."

"Da, ali koji je pravi?"

"Samo je jedan način da otkrijemo." Nastojeći prikriti grč na licu, pokazao je prema tunelu. "Nakon tebe."

Ben je osvijetlio prostor pred sobom i krenuo u tunel. Nakon neko-, liko metara opreznog napredovanja, Michaelson je shvatio da je Benov opis prolaza ispred njih bio više no skroman. Na prvom se raskrižju u različitim smjerovima pružalo pet stjenovitih prolaza.

"Kojim putem dalje?" upitao je Ben Ashley.

Uvrijeđen što su ga isključili iz donošenja odluka, Michaelson je doskakutao naprijed. Iako je trenutačno invalid, još je vojna osoba s činom čija je primarna zadaća njihova sigurnost.

Ashley je obasjala svaki od tunela i zaustavila svjetiljku najednom. "Čini se da ovaj ide gore. A ima i one sjajeće plijesni na zidovima."

Michaelson se zagledao u odabrani tunel i progundao nešto neodređeno.

Ashley gaje pogledala. "Plijesan će nam omogućiti čuvanje baterija. Još ne znamo koliko ćemo dugo putovati dok ne izađemo iz ovog pakla i bolje nam je da budemo štedljivi. Najbolje je da se držimo osvijetljenih prolaza koliko god možemo. Osim toga, što je više svjetlosti oko nas, to se sigurnije osjećam."

Michaelson se složio. Koliko god se osjećao uvrijeđenim, njena je procjena situacije bila ispravna. Ni on ne bi smislio ništa pametnije. "Hajdemo onda", rekao je.

Ben je ponovno otišao na čelo. Sve gušća plijesan bila je dovoljno sjajna da bi se vidjelo i smanjio je svoja svjetla na minimum, tek toliko da može osvijetliti neke tamnije kutove i pukotine. Mahnuo im je da ugase svjetiljke, uključujući i one na kacigama.

S pištoljem u rukama, Ashley je bila na začelju, a Michaelson je išao u sredini. Škrgutao je zubima zbog boli i frustracije izazvane stanjem u kojem se nalazio. Trebao bi im čuvati leđa ili istraživati moguće opasnosti ispred njih, umjesto da je u sendviču kao neki mamin sinčić.

Ipak, nije se mogao suprotstaviti poretku koji su zauzeli. Ben je već otišao nekoliko metara naprijed dok je on skakutao nastojeći održati tempo. Kad se našao na zdravoj nozi, pogledao je Ashley koja je provjeravala prolaz kojim su prošli. Kad se okrenula, pogledi su im se susreli i slabašno mu se nasmiješila, gotovo kao da ga želi ohrabriti.

Namrštio se i počeo življe skakutati. Bočni prolazi i raskrižja letjeli su pokraj njih, ali nije se trudio da ih zapamti. Samo je fiksirao pogled na Benova leđa i nastojao održati korak. Koliko god ga je uzavrela krv tjerala naprijed, njegov se grozničavi ritam zbog bolova i smanjene sposobnosti na kraju ipak usporio do jadnog puzanja i Ben je nestao iza zavoja. Dahtao je; pred očima su mu plesale iskrice, a iz zgloba su mu se širili valovi zasljepljujuće boli.

Stao je i naslonio se na zid. Boljela gaje cijela strana tijela.

Ashley mu je prišla. "Prestani se forsirati. Nismo na utrci. Odavde nas izvlači samo oprezno napredovanje." Glas joj je bio zabrinut i ljutit.

"Usporavam vas", odgovorio joj je stisnutih zuba.

Odjednom se pred njim pojavilo zabrinuto Benovo lice. Bože, taj Australac stvarno može biti nečujan kad hoće.

Zagledao se u njega. "Dobro sam." Neka mu samo nešto kaže.

"Baš mi je drago", rekao je Ben brzim šaptom, "jer mislim da nas prate."

"Kako to misliš?" upitala je Ashley.

"Stalno čujem neko grebanje i šuškanje u susjednim prolazima. Prate nas cijelo vrijeme."

"Možda je to samo odjek naših koraka." Ipak se osvrnula. "Nisam ništa čula." Pogledala je Michaelsona. "A ti?"

Zavrtio je glavom, ali nije mogao pouzdano prosuditi. Sve što je čuo dok se kretao bilo je njegovo šuštavo dahtanje i otkucaji srca u ušima. Isuse, nije čak čuo ni Bena sve dok nije izronio ispred njega.

"Moraš znati što treba slušati", šaptao je Ben. "Znam koji su prirodni zvukovi pećine. Ovi nisu."

"I što sad?" upitala je Ashley.

"Moramo se otresti pratitelja, ali kako oni sigurno poznaju prolaze bolje od nas, jedina nam je nada brzina. Moramo im pobjeći."

Michaelson je bio i te kako svjestan da Ben ne gleda prema njemu. Kao ni Ashley. Pritiskala ih je neugodna tišina. Znao je o čemu razmišljaju: morali su se kretati brzo, a nisu ga htjeli ostaviti.

Zaustio je da im nešto kaže, a tada je i on čuo. Svi su čuli. Tri para očiju istodobno su se zagledala iza sebe. Nešto je, izvan njihova vidokruga, zagreblo po stijeni i čuli su kotrljanje kamenčića. Nešto je bilo tamo.

"Ostavite me", rekao je i izvadio pištolj. Nije ga uperio u hodnik, nego u Ashley i Bena. "Odmah."

"Daj prestani s tim sranjem", rekao je Ben. "Nismo u nekom glupom filmu o Rambuu. Znamo da nećeš pucati u nas."

"Neću dopustiti da svi nastradamo zbog mojih ozljeda." Podigao je cijev do sljepoočnice i prislonio hladnu cijev na vruću kožu. "Idite ili ću pucati."

"Michaelson...". Ashley je glas bio napet od straha. "Mi smo tim."

"Idite. Pokrivat ću stazu koliko god mogu."

"Ne! Ideš s nama."

"Idite." Otkočio je pištolj. "Odmah. Ili za tri sekunde nećete imati nikoga tko bi vam pokrивao leda."

Vidio je kako se Ashley stisnulo grlo dok je pogledom tražila Be-novu pomoć. Ako krenu na njega, povući će okidač. Znao je da ih mora natjerati da ga ostave. Negdje u blizini otkotrljao se još jedan kamenčić.

Ben se okrenuo Ashley. Nepopustljiva napetost njegovih ramena je splasnula. "U pravu je. Moramo misliti na druge. Ako se ne izvučemo, svi će umrijeti."

Zglobovi su joj bili bijeli od stiskanja šaka. "Mrzim ovo."

Ben joj je stavio ruku na rame i okrenuo se Michaelsonu. "Znam da si zapeo za svoju samoubilačku misiju. Kamikaze i slično. Ali pet metara dalje je udubina s malim bazenom vode. Dovoljno je velika da u nju stanu tri marinca. Čini se kao sigurno mjesto za skrivanje i dobar zaklon ako moraš pucati. Predlažem da se tamo ukopaš."

Michaelson je sumnjičavo kimnuo. "Idite. Provjerit ću poslije."

Ben je povukao Ashley za sobom. "Idemo. Možda možemo odvući progonitelje od njega."

Dopustila je da je povuče, ali ne prije no što se posljednji put zagledala u bojnikove oči. Bila je na rubu suza. "Dennise, budi oprezan. Nemoj učiniti nešto glupo."

Pištoljem joj je mahnuo da produlji. Gledao ju je kako se okreće i odlazi u Benovu zagrljaju. Ne osvrćući se, nestali su iza zavoja i slušao je kako njihovi koraci nestaju dok u tunelu nije zavladao tišina. Napeto je osluškivao: želio je biti siguran da su zaista otišli, ali je nastojao čuti i bilo kakav izdajnički zvuk progonitelja.

Nije čuo ništa osim otkucaja svog srca. I dalje je čekao. Bio je nepomičan gotovo cijeli sat, no ništa se nije pojavilo ni čulo. Možda je Bena samo uhvatila panika, ali nije vjerovao u to. Australac je imao previše iskustva u pećinama da bi ga prevario odjek ili prirodan zvuk.

•Ovlažio je suhe usnice zapečene prašinom i osušenim znojem. Pro-tresao je čaturicu za pojasom. Gotovo prazna. Bolje da posluša Benov savjet i provjeri tu udubinu. Napunit će čaturicu i ukopati se.

Trzajući se, žurno je tražio malu pećinu najtiše što je mogao, ali struganje njegovih čizama po stjenovitu tlu odjekivalo je u praznom tunelu poput eksplozije. Uključio je svjetiljku i posvijetlio otvor prostorije. Bila je tamna i prazna, bez svjetleće plijesni. Strop je bio nizak; previše nizak da bi uspravno stajao, ali dovoljno visok da pognut može ući i kretati se okolo. U kutu je, niz stražnji zid, polako kapala voda.

Umočio je prst u lokvu u koju se nakupljala i kušao je. Osjetio je jak okus minerala, ali vjerovao je da bi trebala biti dobra za piće. Popio je ostatak iz čaturice i ostavio je da se puni kapljicama sa zida.

Zadovoljan, smjestio se kraj otvora skriven u sjeni; sjaj prolaza obasjanog plijesni omogućavao mu je da neprimjetan promatra oba smjera. Ovo je bilo sigurno mjesto. Čekao je s podignutim pištoljem.

Kukavice, mislila je. Zapravo smo kukavice. Koliko god logična bila njihova odluka da ostave Michaelsona, Ashley se ipak osjećala kao da bježi podvijena repa.

Pratila je Bena zavojitim labirintom. Nakon pet sati bijega, zastajući samo da bi popila gutljaj vode, još je čula zvukove iza njih. Jednom bi bili udaljeni, drugi put odmah iza ugla.

Ben je stao; čelo mu je bilo okupano znojem. Otvorio je čaturicu i otpio mali gutljaj. "Ovo stvarno nema smisla", rekao je obrisavši usta rukavom. Protresao je čaturicu i namrštio se.

I njena je bila gotovo prazna. "Kako to misliš?"

"Dosad smo trebali ili pobjeći ili biti uhvaćeni. Naši dragi progonitelji su vraški čudni."

"Možda smo jednostavno imali sreće."

Trgnulo ih je prevrtanje stijena u tunelu s desne strane.

Ben je namrštio nos, kao da je osjetio nekakav smrad. "Vjerujem sreći jednako kao i ovim pećinama."

Ashley je popila tek toliko da ispere prašinu iz usta i zatvorila čaturicu. "Idemo."

Ben je ubrzao korak. Hodao je napetih ramena, čvrsto držeći pištolj u ruci.

Ovo je čekanje i nju izluđivalo. Koji ih to vrag uhodi? I zašto ne napada? Osjećala je napetost u truhu i gotovo je željela da se okomi na njih. Bar bi se mogli boriti... nešto učiniti... umjesto što prestrašeno bježe.

U sljedećih sat vremena prošli su brojnim tunelima. Neki su išli gore, neki dolje, neki su bili glatkih podova, neki prepuni kamenja, sa svjetlećom plijesni ili potpuno crni.

Ben je otvorio svoj srebrni kompas. "Idemo u pogrešnom smjeru. Udaljavamo se od baze."

"Kakvog izbora imamo?" Vrtjelo joj se od gladi i zavojitih hodnika. U pokretu je pojela nešto suhe hrane, ali trebala je pravi obrok. Zatekla se kako mašta o hamburgeru s velikom porcijom krumpirića. I Coca-Colom, naravno. Ova ugrijana pljuvačka u njenoj čaturici nije joj mogla čak ni ovlažiti usta.

Spotaknula se o stijenu i zbog otupljenih refleksa pala na koljena. Pokušala je ustati, ali mišići su joj bili umorni i napeti i noge su joj otkazale poslušnost. S uzdahom se vratila na tlo.

Ben se vratio i čučnuo do nje. "Ne možemo sada stati."

"Znam", rekla je umornim glasom. "Trebam samo minutu, to je sve."

Sjeo se pokraj nje i ohrabrujući joj stisnuo koljeno. "Izvući ćemo se odavde."

"Hoćemo li?" prošaptala je. A ako ne uspiju? Pomislila je na sina u zaklonu Alfa baze i spustila pogled. Barem je Jason bio na sigurnom. Ako se njoj nešto dogodi...

Stisnula je zube. Nek' idu dovraga ovakve misli! Vidjet će ponovno svoga sina! Sjetila se njegova glupavog cerekanja kad bi ga nešto iznenadilo, kose koja je uvijek tvrdoglavo stršala iza jednog uha. Maknula je Benovu ruku s koljena i ustala. Vidjet će ponovno svog sina makar se morala suočiti sa svakim prokletim grabežljivcem u ovom paklu. "Idemo", rekla je pružajući Benu ruku. "Moramo naći put kući."

"Bogme, nemam ništa protiv." Ben ju je počastio jednim od svojih širokih osmijeha, pokazujući sve zube, i krenuo naprijed.

Klipsala je za njim, sada odlučna i spremna trčati još danima ako treba, ali nakon stotinjak metara Ben je zastao. Podigao je ruku i načulio uši.

Šuteći je osluškivala, ali nije čula ništa neuobičajeno. "Bene...? Stoje?"

"Vjetar." Pokazao je prema tunelu sa strane.

Stala je kraj njega. Sada kad je to spomenuo, osjetila je povjetarac koji je puhao iz prolaza i pomaknuo nekoliko njenih crnih vlasi. "Što to znači?"

"Mislim... daje to kraj labirinta."

"Idemo onda." Krenula je naprijed i preuzela vodstvo.

Kako su napredovali, prolaz se sužavao i ulazio u oštre zavoje, a vjetar je postajao sve jači. Plijesan je sa svakim zavojem postajala sve rjeđa i na kraju su bili prisiljeni upaliti svjetiljke.

Nakon što su prešli gotovo kilometar i pol, Ben je pljunuo i rekao: "Jebeno sranje."

"Stoje?"

"Još nismo prošli nijedan bočni prolaz. Ovdje bi nas mogli lako stjerati u kut. Nemamo kuda pobjeći."

Namrštila se i nastavila. Super. Još jedan problem. Ali bili su odlučni i pred njima je bio samo jedan put: naprijed.

Kad je zašla iza idućeg zavoja uskog hodnika, strop se počeo spuštati. Pognula se i nastavila. Povjetarac je postao vjetar koji joj je nosio kosu, bacajući je natrag kao da ih želi odvratiti od tog smjera. Od siline vjetra šumilo joj je u ušima.

Ben joj je dodirnuo leđa. "Jesi li čula?"

Okrenula se. "Što?"

"Iza nas su - i brzo se približavaju."

Okrenula se čvrsto stisnutih usana. Sagnula se, potrčala uz vjetar i nekoliko metara iza sljedećeg zavoja došla je do kraja prolaza, gdje je primijetila crvotočinu iz koje je dolazio vjetar. Prvu na koju su naišli otkad su ušli u labirint.

Potrčala je naprijed, moleći se da vodi gore, kući. Kleknula je kraj otvora i osvjetlila ga, ali kad je pogledala unutra, samo je zastenjela. Tunel ne samo daje vodio dolje, nego je bio i grozno strm; išao je ravno u srce kontinenta.

Ben se nagnuo pored nje. Već je izvadio i namještao svoju dasku. "Bolje požuri, Ash. Imamo možda sto metara prednosti."

Namргоđeno je pokazala crvotočinu. "Ide dolje. I to prilično duboko, čini mi se."

"Natrag ne možemo." Pomogao joj je da izvadi dasku. "Imam osjećaj da su nas namjerno doveli ovdje." "Što?" Namještala je dasku.

Iza njih se začulo kotrljanje stijena.

"Nemamo vremena", rekao je Ben i rukom pokazao na rupu. "Prvo dame." Okrenuo je pištolj prema stazi iza njih.

Pogledala je crni tunel iza njih, a zatim Bena. Duboko je udahnula i odgurnula se u crvotočinu. Bila je veoma strma i Ashleyno se spuštanje strahovito ubrzavalo. Kočila je dlanovima u rukavicama i vrhovima čizama, ali uspjela je samo neznatno usporiti.

Čula je Bena kako ulazi i kotrljanje kotača njegove daske.

"Jebem ti!" viknuo je. "Ovo je kao bob. Neka nas sad stignu!"

Išla je takvom brzinom da više nije mogla kočiti rukama. Što su se niže spuštali, na zidovima je bilo sve više plijesni.

"U ogromnoj smo spirali!" povikao je Ben. "Osjećaš centrifugalnu silu?"

Osjećala ju je. Daska joj se sve više penjala zidovima i ubrzavala, a zavoji su postajali sve oštiji i bilo je nemoguće kočiti. Dok su se brzo spuštali, plijesan je postajala sve gušća i svjetlost je postala gotovo zaslijepljujuća, a obrasli zidovi bili su toliko skliski da ni zabijanje čizama nije više previše pomagalo u kočenju.

Nadala se da će se tunel izravnati prije nego što završi i dati im prigodu da uspore, jer joj se nije sviđala pomisao da pri ovoj brzini izleti iz tunela ravno u neki stalagmit. Zagledana u tunel ispred sebe, molila se da se strmina ublaži.

Nisu bili takve sreće. Kraj tunela pojavio se iza sljedećeg zavoja. Nije imala vremena kočiti ni usporiti i mogla se tek prekriti rukama preko glave i stisnuti se.

Izletjela je iz tunela i uletjela u novu pećinu. Na trenutak zaslijepljena jakim svjetlom, i dalje se kotrljala, poskakujući na dasci po neravnu tlu. Kad su joj se oči priviknule na svjetlost, vidjela je da leti prema gustom zidu od žutih biljaka. Zatvorila je oči i zabila se u debele stabljike. Pri udaru je pala s daske, ali biljke su ublažile pad koji se nastavio još nekoliko metara.

Kad se zaustavila, podigla se na koljena. Već je bila skoro na nogama kad se Ben divlje vičući zaletio u nju i otkotrljali su se u klupku ruku i nogu.

"Pa, ovo je bilo nešto novo", rekao je Ben, obraćajući se njezinu lijevom koljenu.

Stenjući se iskoprčala i ustala. Sva u masnicama, gledala je oko sebe dok je Ben ustajao. Polje žutih biljaka nalik na žito dosegalo im je do grudi i širilo se kilometrima uokolo tlom pećine. Kilometrima! Osvrnula se oko sebe. Pećina je bila monstruozno velika, mnogo veća čak i od Alfa pećine; zamalo kao Grand Canyon - ali s poklopcem. Zidovi su se dizali u visinu stotine katova. Visoko iznad njih strop je bio obasjan debelim slojem plijesni i neki su dijelovi bili sjajni kao sunce. Pred njom su se pružala valovita žuta polja široke ravnice, prekinuta malim šumarcima tankog drveća, otocima u žutom moru.

"Bojim se da više nismo u Kansasu", rekla je Ashley obješene vilice.

Šuškanje u polju odvuklo joj je pozornost s okolne panorame. Nekoliko metara dalje, zaobilazeći šumarke, nešto se probijalo kroz polja prema njima. Kretalo se prenisko da bi se moglo vidjeti bilo što osim brazde svijenih stabljika, nalik na onu koja ostaje iza morskog psa.

Pogledala je Bena i počela uzmicati. Pokazao je na njezinu lijevu stranu: još su dvije brazde jurile prema njima. Pažljivije se zagledala u polje i primijetila još tri traga koji su se približavali - sveukupno šest. Povukavši Bena za rukav, krenula je natrag. Nije se protivio.

Gotovo posrćući, povukla se iz polja na stijenu i potrčala natrag do otvora crvotočine. Daske su im bile izgubljene negdje u polju. Posegnula je za pištoljem, ali našla je samo prazne korice. Kvragu, sigurno je ispao kad je pala.

Okrenula se Benu. Srećom, on je već držao pištolj u ruci.

"Izgubila sam svoj", rekla je stisnutih usana.

"Nema veze. Ja sam izgubio dodatne šaržere, a unutra imam samo tri metka."

Zagledala se u tragove koji su polako približavali. Nije slutilo na dobro. Najbliži se, sada udaljen samo desetak metara, zaustavio i ostao čekati na mjestu. Uskoro su se s njim poravnali i ostali.

"Crvotočina?" upitala je.

"Ja sam za. Kreni."

Činilo se da su riječi pokrenule progonitelje koji su vrebali i jurnuli su brzinom munje, tako naglo da se Ashley ukočila kao srna pred farovima. Šest je stvorenja izletjelo iz polja i stalo nisko na sve četiri noge - izbačenih pandži, mašući repovima, spremni na skok.

Žute dlake, s gustom grivom oko vrata, velikim mačjim očima i izduženim čeljustima s jakim zubima, sličila su križancima između vuka i lava. Cijeli je čopor režao.

"Ne miči se", prošaptao je Ben. "Bez naglih pokreta."

Nije se ni namjeravala pomaknuti. I dalje je bila prikovana na mjestu, pogleda uperenog u šest pari očiju koje su ih netremice gledale. Bila je spremna ostati u tom položaju koliko god treba, sve dok nešto nije izletjelo iz crvotočine i zgrabilo je za nogu. Iz grla joj se oteo vrisak.

DVADESET

"Pokušaj veslati!" vikao je Blakely kroz huk sve bližeg vodopada. Još je jednom povukao uže motora, ali on je samo zakašljao i ugasio se. Pogledao je ponor prema kojem ih je struja vukla. Odavde mu je bilo nemoguće odrediti visinu. Ali ta buka! Sve jači zvuk razbijanja vode o stijene činio se smrtonosnim. Zgrabio je veslo i bacio se na svoju stranu čamca. Primijetio je da Jason već vesla.

"Jače, Jasone, jače!" viknuo je dječaku dok se svom snagom borio sa strujom. U ramenima mu je gorjelo od napora.

"Pokušavam, ali nema koristi! Ne usporavamo!"

Blakely je naglo pogledao otraga. Pramac je došao do ruba vodopada i vidio je da struja gura čamac preko njega. "Drži se! Čvrsto!" uzviknuo je i primio držak na rubu, isto kao i Jason na svojoj strani.

Čamac se nakratko zanjihao, kao da oklijeva, a onda su se prevrnuli preko ruba i Blakely je ostao bez daha. Na trenutak su padali okomito, okruženi zidom vode. Vidio je kako se čamac naginje nad njim i otvorio je usta da zaviče, ali u tom su trenutku pljusnuli u rijeku. Obojica su pala na dno čamca. Oko njih su se dizali mlazovi vode, no, srećom, nisu se prevrnuli.

Blakely je podigao pogled. Vodopad je bio visok samo pet metara. "Ne mogu vjerovati. Uspje -"

Tada se čamac prevrnuo preko drugog vodopada. Iznenađen, Blakely je zamalo ispustio držak kad su prešli preko ruba i jurnuli dolje. Čak se i u grmljavini oko njih jasno čuo zastrašujući zvuk trganja čamca. Dovraga! Čamac je tresnuo u rijeku i odmah se napunio vodom. Preostali zrak jedva ih je održavao na površini.

Povukao je Jasona sa strane koja je tonula do drška na suprotnom dijelu.

Dječak je pogledao preko ramena. "Evo još jednog!"

Prije nego što je stigao pogledati iza i uvjeriti se u dječakove panične riječi, čamac se prevrnuo preko ruba novog vodopada. Strana koja je tonula povukla je i zavrtjela čamac. Nesimetrični pokret odvukao ih je preko ruba i sada su se prevrtali u zapjenjenoj vodi.

Trenutak prije no što se našao ispod površine, Blakely je krajičkom oka vidio Jasona kako leti kroz zrak, pružajući ruke prema svom dršku, a zatim se našao u slanoj vodi. Nos mu se napunio vodom i to je potaknulo napad kašlja koji je potrošio posljednje djeliće zraka o kojem mu je ovisio život. Stisnuo je usta dok su mu pluća vrištala od boli. Borio se sa strujom, nastojeći se osloboditi tonućeg čamca. Odgurnuo se od dijela u kojem je još bilo zraka i krenuo u mirniju vodu. Uz pomoć prsluka za spašavanje isplivao je među uzburkane valove.

Hvatajući dah, osvrtao se oko sebe. Pred njim su se rušila tri slapa niz koje su pali. Dok gaje struja vukla od njih, okrenuo se da vidi prijete li im neki novi. Na sreću, više ih nije bilo. Došli su do dna duboke pećine i sada ga je struja odnijela u vrtlog veličine jezera, gdje se voda polako okretala.

Zagazio je u plićak i zagledao se oko sebe. Pećina je bila obasjana širokim nakupinama fosforescentnih gljivica. Pod blijedim svjetlom primijetio je nešto narančasto na udaljenoj obali. Jason. Čizama teških od vode, Blakely je zaplivaio svom snagom. Činilo se da dječak samo pluta u plićaku i struja je prijetila da ga povuče natrag u glavnu maticu.

Predugo je trajalo dok nije stigao do njega. Kad je doplivaio bliže, vidio je krv koja mu je curila iz rane na glavi. Barem mu je prsluk održao glavu iznad vode.

"Drži se, sinko!" Zaplivaio je još snažnije i za minutu dotaknuo rub Jasonova prsluka za spašavanje. Dopustio si je trenutak olakšanja kad je čuo njegov hrapav, ali neprekinut dah, i počeo ga je vući prema obali pazeći da mu nos i usta ostanu iznad površine.

Ramenom je udario u kamen. Došao je do obale. Na trenutak pustivši Jasona, izvukao se na sklisku obalu i posegnuo za dječakom koji je plutao kraj obale nagnut na bok. Vrhovima prstiju dohvatio mu je prsluk i povukao ga dovoljno blizu da ga može čvrsto primiti.

Kad ga je počeo vući, Jasonovi su kapci zatreperili i dječak je, oša: mučen i zbunjen, počeo panično mlatarati rukama i nesuvislo mumljati.

Bjesomučno je udario Blakelyja u sljepoočnicu i on ga je zamalo ispustio. Doktor je podigao glas, pokušavajući istodobno biti ozbiljan i nježan: "Jasone, smiri se! To sam ja. Sve je u redu."

Riječi su izgleda prodrle kroz dječakovo bunilo i mlataranje se umirilo do omamljenog migoljenja. "Tako treba", umirivao ga je Blakely. Povukao ga je na obalu i odmaknuo od ruba, a zatim se srušio pokraj njega. Jason se pokušao dići, ali Blakely ga je, teško dišući, zaustavio. "Nemoj se micati. Odmori se", dahtao je.

Blakelyjev adrenalin potaknut slapovima iscurio je niz skliske stijene i udovi su mu odjednom postali natopljeni vodom i teški. Na trenutak je opustio glavu, duboko dišući. Sto sad?

Jasonov mokri kašalj ponovno mu je privukao pozornost. Otkopčao mu je prsluk za spašavanje, a zatim pogledao ima li još kakvih ozljeda. Nije ništa slomio. Nisu se vidjele druge rane. Nježno je opipao ranu na dječakovu tjemenu; sigurno je udario glavom u kamen. Uz grimasu je zaključio da izgleda lošije no što uistinu jest, ali svejedno je trebao antibiotike i suhu odjeću iz torbe koju su ponijeli.

Pogledao je oštećeni čamac koji je plutao nekoliko metara od obale. Bit će bolje da izvuče iz njega što može prije nego što otplovi dalje -hranu, svjetiljke, prvu pomoć. Tko zna koliko će ostati ovdje.

Okrenuo se Jasonu. Dječak je sada bistrim očima gledao u njega. "Boli me glava", rekao je hrapavim šaptom i ovlažio usne.

"Znam, dečko moj. Prilično si je jako udario." Jason se primio za glavu, a zatim se raširenih očiju zagledao u krvave prste.

Blakely gaje potapšao po ramenu: "Bit ćeš dobro. To je samo mala posjekotina. Otplivat ću do čamca i donijeti zavoje."

"Ali -"

"Ne brini se. Odmah se vraćam." Blakely je zastenjao i pridigao se. U grudima je osjećao prodornu bol. Nije mu se ponovno ulazilo u vodu, ali nije imao izbora.

Jason se oslonio na lakat i šutke ga gledao.

Blakely je uronio u rijeku i krenuo prema čamcu. Na sreću, dok je tješio dječaka doplutaio je bliže obali pa je nakon nekoliko zamaha bio kod napola potopljenog čamca. Iako je sve bilo privezano uzicama i remenjem, neke su stvari ispale. Ali barem su hrana i prva pomoć još bile tamo.

Pretražio je ostatak čamca. Sranje. Plastična kutija u kojoj su bile svjetiljke i baterije je ispala. Kratko se odmorio naslonjen na dio u kojem je još bilo zraka. U ovoj pećini neće imati problema - plijesan ju je dovoljno osvijetljavao. Ali ako će morati otići...?

Zavrtio je glavom i nastavio s pretraživanjem. Uočio je Jasonovu torbu vezanu remenom i pružio ruku prema njoj. Hm, vodonepropusni materijal. Ovo bi moglo donekle utješiti dječaka. Odvezao je napuhnuti čvor i dodao torbu svojim zalihama. Još je jednom sve na brzinu pregledao pa se odgurnuo od čamca i krenuo prema obali. Iako su stijene bile blizu, kad je došao do njih, u plućima mu je gorjelo, a pojavila se i bol u lijevoj ruci.

Izbacio je stvari na obalu, a zatim se i sam izvukao nekoliko se puta okliznuvši dok je pokušavao ustati. Nakon što je jako ogrebao koljeno, napokon se uspio popeti na obalu i ustati.

Smrznuo se ugledavši prazan prsluk za spašavanje. "Jasone?"

Dječak je nestao.

Potisnuvši gađenje, Linda je prihvatila Khalidovu ponuđenu ruku. Kad ju je dodirnuo, gotovo je povukla ruku, ali njegov suh i topao stisak čvrsto ju je držao. Nevoljko je dopustila da je povuče na vrh strmine. Odvažila se pogledati niz stijene kojima su se upravo popeli. Obasjano sveprisutnom plijesni, tlo pećine bilo je stotinama metara ispod njih.

"Bio sam u pravu", rekao je Khalid pokazavši pukotinu u zidu na vrhu strmine. "Ova je pukotina prohodna. I vodi gore." Okrenuo joj se široko se osmjehujući. "Osjećaš li? Vjetar."

Osjetila je nježno strujanje zraka po obrazu. Pukotina je usisavala povjetarac u sebe, gotovo kao da ih želi uvući. Struja zraka se šumeći udaljavala od njih. "Izgleda obećavajuće." Natjerala se da podigne kutove usana.

Njegov je odgovor bio još širi osmijeh. Pogledala ga je u oči, koje su pod ovim svjetlom izgledale kao dvije crne rupe. Kad se okrenuo, došla je u iskušenje da se otrgne i zatrči niz liticu. Ali noge su joj pošle za Khalidom u pukotinu oblika slova V.

Na nakošenim zidovima nije bilo plijesni pa je Khalid nakon nekoliko metara uključio svjetiljku na kacigi i svjetlost je probila gustu tminu pred njima. Ona je izvadila ručnu svjetiljku i namjestila je da baca široku zraku svjetlosti na stijene.

Zidovi su se s obje strane širili poput kamenih krila. Strop nad njihovim glavama bio je nalik na kamenu ploču nesigurno naslonjenu na rubove. Izgledao je toliko krhak da bi ga čak i jači zvuk mogao pokrenuti i srušiti kilometre stijena na njih.

"Vjerujem da je ovo relativno nova formacija", rekao je Khalid. "Mislim, s geološkog gledišta. Možda samo nekih tisuću godina. Stijene", potapšao je zid do sebe, "nisu tako izglađene vodom kao one u prethodnoj pećini. Pogledaj kako su oštre, kao da su odrezane nožem. Ovu je pukotinu sigurno stvorila ne tako davna seizmička aktivnost."

"A nema ni plijesni", promrmljala je.

"Čega?"

Obasjala je zid. "Nema gljivica. Mislim da bi se i ovdje proširile da je pukotina stara milijune godina." Kimnuo je. "Točno."

"Gdje god večeras logorovali, moramo paziti da u blizini ne bude gljivica. Ili, ako ih bude, da ih najprije ispitam", rekla je. Otkrila je da joj razgovor pomaže potisnuti užas koji ju je pritiskao. "Tijekom odmora sam analizirala nekoliko uzoraka gljivica i ustanovila sam da nisu sve iste. Prilično sam sigurna da je većina ovih svjetlećih bezopasna. One koje su štetne imaju različitu strukturu. Morat ćemo pripaziti na njih."

"Naravno. Moramo biti oprezniji." Okrenuo se i nastavio.

Željela je nastaviti razgovor kako bi potisnula misao da slijedi hladnokrvnog ubojicu. "Kako su te izabrali za ovu misiju? Je li to bilo zbog tvojeg poznavanja geologije ili si uvijek bio..." Zamalo je rekla "terorist", ali riječ joj je zastala u grlu.

"Nisam geolog", odgovorio joj je. "Dodijelili su mi ovu misiju prije dvije godine i naučio sam o geologiji koliko se moglo u tom razdoblju. Ne samo zato da bih mogao odglumiti Khalida, nego i da bih bolje razumio ono na što bih ovdje mogao naići. Imao sam dovoljno vremena za učenje dok sam se oporavljao od plastične operacije."

Šokiralo ju je njegovo priznanje. "Ti nisi pravi Khalid Najmon?"

Pomogao joj je da prijeđe preko odrona. "Bio sam vrlo sličan pravom Khalidu. Zato sam i izabran. Ali moji su nadređeni temeljiti. Željeli su još veću sličnost."

Gledajući mu u leđa dok se penjao ispred nje, počela je shvaćati dubinu njegova angažmana, njegov fanatizam. "Sto se dogodilo s pravim Khalidom?"

Uperio je svoje tamne oči u nju i prijekorno je pogledao, kao da je pitanje bilo glupo.

"Kako se doista zoveš?"

Prešutio je odgovor i okrenuo se. "Ispred nas je svjetlost."

Stala je pokraj njega i pogledala naprijed s probuđenom nadom. Možda je to izlaz? Ovdje se tunel širio na veličinu male pećine. Karakteristična zelena svjetlost što je izvirala iza zavoja nije ostavljala nikakvu sumnju u to stoje pred njima. "Gljivice", rekla je umorno.

Kimnuo je. "Ali slušaj."

Kad joj je obratio pozornost na to, i ona je čula. Potmula grmljavina. Prepoznala je zvuk sjetivši se djedove kuće u blizini Quebeca. "Zvuči kao slap."

"I meni se tako čini. Ali već je kasno, a s gljivicama ispred nas, mislim da bismo trebali logorovati ovdje. Ujutro možemo krenuti dalje."

Složila se. Nije joj bilo do novog napada opasne plijesni, ali užasavalo ju je i ono što slijedi. Logor. Prva noć s čovjekom kojega je sada znala kao ubojicu.

Odjednom se iz tunela ispred njih začuo povik. Preplašena, nesvjesno se našla uz Khalida. Nečiji glas. Bio je udaljen, ali ljudski!

Jasone! Gdje si nestao?

Kvragu, zar čovjek ne može imati malo privatnosti? pomislio je dječak i zakapčajući hlače pojavio se iza stalagmita. "Samo sam morao na zahod!" viknuo je. "Cijeli sam se dan suzdržavao."

Doktor, s kojeg je još curila voda, požurio je do njega. Obrve su mu bile ljutito spuštene. "Nemoj to nikad više učiniti!"

"Što?"

"Ovako nestati."

"Samo sam otišao tamo..." Pokazao je u smjeru iz kojeg je došao.

"Nije me briga. Ovdje ima svakakvih opasnosti." Blakelyjevo se lice opustilo, ali disanje mu je i dalje bilo hrapavo. "Slušaj, Jasone, moramo biti oprezni. Držati se zajedno."

"U redu. Nisam mislio..."

"Nema veze. Daj da ti sad pogledamo kvrgu na glavi."

Jason se dovukao do malog kamena i sjeo. Mrštio se dok mu je Blakely čistio ranu, ali kad ju je isprao, nije bilo tako strašno. Zapravo mu je gotovo godilo pa je zatvorio oči i opustio se. Odjednom mu se zažarilo čelo. "Jooj!"

"Nemoj se koprcati. To je samo malo joda."

"Peče me."

"To je dobro. Znači da djeluje." Stavio je ljepljivi zavoj preko posjekotine i sjeo, naizgled se diveći svom radu. "Morat ćemo ovo mijenjati dvaput na dan."

Jason je prevrnuo očima. Sjajno.

Blakely je kopao po ostacima iz čamca. "Jesi gladan?"

"Nisam. Osim ako ima one čokolade."

Doktor je privukao i otvorio kutiju s hranom. Prokopao je po njoj i izvukao čokoladu zamotanu u foliju. Dječakove su oči bljesnule i ispružio je ruku.

Doktor je izlomio čokoladu na komadiće i dao mu samo jednu kockicu. "Morat ćemo jako paziti na zalihe hrane."

Jason je namršteno uzeo svoj dio. Ovo je bilo totalno bez veze.

"Kako ćemo natrag?"

"Nikako. Nemamo svjetiljke."

"I što ćemo onda?"

"Čekati. Dan ili dva. Netko će nas naći."

Jason je mogao prepoznati laž, ali nije ništa rekao. Doktor je ionako imao dovoljno briga i nije mu htio otežavati situaciju.

Ustao je i primijetio poznati crveni predmet. "Pa to je moja torba! Izvukli ste je. Hvala!" Potrčao je do torbe, otvorio je i prokopao po njoj. Još je tu!

Izvukao je igricu i sjeo s olakšanjem. Uključio ju je i za nekoliko sekundi začula se poznata melodija.

"Super!"

Jason se naslonio na stalagmit i počeo igrati. Barem će imati što raditi dok čekaju. Uvučen u imaginarni svijet, osjećao se gotovo kao kod kuće. Dosad bi se njegova mama obično već žalila na buku. S uzdahom je prešao na dvanaestu razinu.

"Jasone, molim te, isključi tu glazbu", rekao je Blakely ustajući.

Nasmiješio se. Kao da sluša mamu. Stoje tim odraslima?

"Molim te, Jasone, požuri." U doktorovu glasu osjećala se napetost.

Dječak je isključio igru i ustao. Prišao je Blakelyju. "Sto -"

"Pssst! Mislim da sam čuo nešto."

Jason je ostao bez daha. Zamišljao je jedno od onih stvorenja kako im se prikrada i stao je iza doktora. Čekali su nekoliko napetih sekundi, ali bilo je teško nešto čuti uz buku obližnjih slapova i već mu je zvonilo u ušima od tolikog osluškivanja pokraj zapjenjene vode. Suhih usta, teško je progutao slinu. Možda se doktoru samo učinilo. Poput fatamorgane u pustinji, samo sa zvukom. Barem se nadao.

Blakely je zavrtio glavom. "Ne znam..."

Heeej! Obojica su poskočila od povika koji je odjeknuo pećinom.

Blakely je pogledao dječaka. "Netko je tamo! Ne mogu vjerovati!"

Jason ga je gledao kako se penje na vrh stijene. Starcu je trebalo nekoliko pokušaja da se uspne. Dječak se spretno popeo do njega. "Sto mislite, tko je to?"

"Ne znam, ali uskoro ćemo saznati." Blakely je stavio ruke oko usta i povikao: "Ovdje smo! U podnožju vodopada!"

Jason je čekao. Nekoliko sekundi nije se čulo ništa, a zatim je uslijedio odgovor: Dolazimo! Ostanite tamo!

"Rekao sam ti da će nas netko naći, nisam li?" Jureći niz stijenu, Blakely je odjednom zazvučao iscrpljeno i zadihano.

Jason je vidio kako pada na koljena. Nešto nije bilo u redu.

Skočio je dolje i prišao mu. Blakely je počeo nepravilno kašljati, a zatim se nagnuo prema njemu i srušio. "Dr. Blakely!" Povukao gaje za ruku. Nije reagirao.

Jasonu se stisnulo grlo. Drhtavih ruku, počeo se očajnički osvrutati oko sebe. Potrčao je na vrh stijene i vrisnuo u tamu: "Upomoć!"

Linda je žurila da dostigne Khalida. Ruksak joj je skakutao najednom ramenu. Zagledala se ispred sebe. "Zvuči kao Ashley'n sin."

Khalid je zagundao i nastavio prema slapovima. U ruci je držao pištolj. "Ako je to Jason," rekao je naposljetku, "onda smo sigurno blizu baze. Blakely ne bi dopustio da se dječak udalji od sigurnosti kampa." Pogledala je pištolj. "Što ćeš učiniti?"

"Završiti svoju misiju."

"Što to znači?"

"Ovisi o tebi."

Lindi se stisnulo grlo. "Slušaj, Khalide, ne želim da bilo tko na-strada."

Oči su mu potonule u sjenu širokih obrva. "Onda drži jezik za zubima. Poštedjet ću ih ako ne saznaju za moju misiju."

Sjetila se Villanueve, ubijenog tako iznenada i bez razloga. "Neću reći ni riječi."

Kimnuo je i još ubrzao. Nakon nekoliko metara pokazao je naprijed. "Tamo, na vrhu one stijene. Mogu ga vidjeti; to je dječak."

Zaškiljila je. Posvuda su bile stijene. Tada je ugledala maleni lik dječaka koji im je mahao. Viknula mu je: "Drži se, Jasone! Dolazimo!"

Jason ih je uočio. Dvoje ljudi s kacigama; njihove su svjetiljke iskriale pećinom obasjanom gljivicama. Vidjeli su ga. Nešto su mu viknuli, ali voda je prigušila riječi. Nema veze. Bilo je važno da dolaze.

Spustio se sa stijene provjeriti Blakelyjevo stanje. Lice mu je bilo blijedo, usnice ljubičaste. Još je disao, ali hrapavo, kao da ima kamenčiće u grudima.

Dječak je prekrizio ruke na grudima, prebacujući se s noge na nogu. "Nemojte mi umrijeti. Dolazi pomoć." Okrenuo se u smjeru iz kojeg su dolazili spasioci. Požurite, molio se.

Sjeo je do Blakelyja i uhvatio ga za ruku. Tako je hladna, pomislio je. Protrljao mu je ruku kao Aladin svjetiljku i poželio da mu bude bolje; kao da mu je uslišana želja, začuo se starčev uzdah. Jason je protrljao jače, a zatim je požurio na drugu stranu i istrljao mu lijevi zglob i dlan. "Ne dajte se, doktore."

Blakely je otvorio drhtave kapke. Zjenice su mu lutale, a zatim su se fokusirale. Još je jednom glasno zastenjao i teško udahnuo. Napokon je progovorio: "J-Jason?"

"Jeste li dobro?"

Usnice su mu bile napete od boli. "M-moj 1-lijek. Nitro... nitrogllice-rin", prošaptao je.

Jason se osvrnuo oko sebe. "Gdje je?"

Doktor je podigao ruku koja je mlitavo pala. "U... džepu. U mojoj... jakni."

Dječak je prepipao doktorovu odjeću i otkrio zadebljanje u nutarnjem džepu. Izvukao je crvenu plastičnu bočicu. "Ovo?"

"D-da."

"Što da napravim?"

"Jednu... ne, dvije tablete."

Trebala mu je cijela minuta da skine sigurnosni poklopac napravljen tako da ga mala djeca ne mogu otvoriti. Istresao je dvije tablete na dlan.

Doktor je ponovno otvorio oči. "Dobar dečko." Glas mu je bio sa-blastan, kao daje lutka trbuhozborca koji se nalazi kilometrima daleko. "I-ispod jezika."

Stavio mu je tablete u usta. Blakely ih je prevrtao jezikom, a zatim je zatvorio oči i nekoliko puta duboko udahnuo.

Jason je s olakšanjem spustio glavu i zahvalio njihovoj sretnoj zvijezdi.

Prestrašeno je poskočio kad je začuo glas odmah iza sebe. "Jasone? Moj Bože, što se dogodilo?"

Munjevito se okrenuo i zagledao u poznato lice. Kosa joj je bila blatnjava, oko očiju su joj bili tamni krugovi, ali još je bila prekrasna. "Linda!" Skočio je i potrčao joj u zagrljaj.

Čvrsto ga je zagrlila i on se rasplakao. Ridao je zaronjen u njenu košulju. Isplakao je svu bol i užase protekla dva dana.

"Oh, Jasone." Ljuljala gaje u naručju. "Sve je u redu."

I dalje je plakao. Znao je da bi trebao prestati, ali nije mogao. Gr-čeci se u jecajima, pustio je da ga drži i ljulja. Poželio je da ga nikad ne pusti.

Prekinuo ih je glas s jakim naglaskom.

Jason je zaškiljio i u Egipćaninovoj ruci ugledao plavičasti čelik pištolja. Ukočio se u Lindinu zagrljaju.

"Koji se vrug ovdje dogodio?" upitao je Khalid.

ČETVRTA KNJIGA - Bubnjevi smrti

DVADESET JEDAN

Kad je Ashley panično vrisnula, dlakavi stisak na njezinu gležnju pojačao se i činilo joj se daje uhvaćena u škripac. Koji vrug...? Skočila je na stranu i istrgnula se iz stiska napadača. Slučajno se sudarila s Benom i udarila pištolj u njegovoj ruci. Opalio je prema dalekom stropu. Jedan dragocjeni metak manje.

"Bože, ženo!" viknuo je Ben gurajući je iza sebe, pogleda i dalje prikovanog na čopor stvorenja nalik na vukove. Primicali su se grebući pandžama po stijeni.

"Nešto je u crvotočini. Z-z-zgrabilo me za nogu."

Pogledao je prema tunelu, ali ništa se nije vidjelo. "Ne vidim -jebem ti!" Sada je bio red na Benu da odskoči od crvotočine kad je nešto ispuzalo iz nje. "Sranje!"

Ashley je isprva mislila da je to malo prljavo dijete, golo i prekriveno blatom. Ali kad se uspravilo i okrenulo prema njoj, bilo joj je jasno da je jako pogriješila. Zakoračila je unatrag.

Zdepasto stvorenje je bilo visoko metar dvadeset i, sudeći prema nepokrivenu spolovilu, očito mužjak. Crna blatnjava kosa bila mu je privezana kožnom vrpcom, a grudi i noge pokrivene grubim zamršenim dlakama.

Ashley je najprije pomislila da vidi hominida ili nekog drugog ljudskog pretka. Možda neku vrstu patuljastog neandertalca. Nekoliko njegovih obilježja podržavalo je tu pretpostavku: debelo koščato zadebljanje iznad velikih očiju, velik i širok nos koji je njuškao u njezinu smjeru, istaknuta vilica i kosti gornje čeljusti, što je licu davalo izgled životinjske njuške.

Ali Ashley je proučila fosile svih hominida i ljudskih predaka, a vrsta koja je stajala - i smrdjela - pred njom nije se uklapala ni u jednu od njih. Možda je bila najbližnja australopiteku, ali ovo je stvorenje bilo poprilično drukčije. Njegovo tijelo, iako prošarano mišićima, nije bilo široko kao kod ranih hominida, a vrat mu je bio previše dug i tanak. Uši su također upadale u oči: zašiljene i pomalo čupave, oprezno su se okretale naprijed-natrag. Takva se obilježja nisu poklapala ni s jednim poznatim fosilom ljudskih predaka! Odjednom je stvorenje krenulo prema njima.

Ben je podigao pištolj.

Vidjevši pištolj, stvorenje je otvorilo usta i, otkrivajući kratke očnjake, mišićavom rukom mahnulo čoporu i povikalo: Unkh! Unkh! Poput istrenirane ekipe, zvijeri su se okrenule i nestale u polju. Prekriživši ruke, biće je pogledalo Bena.

Ben je spustio pištolj. "Sto kažeš na ovo, Ash?" promrmljao je.

"Nisam sigurna", rekla je zaprepašteno. "Ali mislim da smo upravo upoznali jednog od stanovnika pećina."

Jedno uho stvorenja okrenulo se u drugom smjeru. Zatvorilo je oči, vjerojatno osluškajući. Nakon nekoliko trenutaka, oči su se naglo otvorile, stvorenje se okrenulo i, neobično hodajući, počelo odlaziti.

Ashley ga je promatrala. Sve bi dala da može pregledati strukturu njegove zdjelice - ni ona se nije doimala poznatom; nije se slagala ni s jednom vrstom hominida. Tko je to bio? Ili što?

Stvor je prešao nekoliko metara, a zatim zastao i okrenuo se prema njima. Ponovno je prekrižio ruke. Čekao je.

"Mislim da želi da ga slijedimo", rekla je i krenula naprijed.

Ben ju je uhvatio za lakat i zaustavio. "Dovraga, ne znamo kamo nas vodi", prošaptao je. "Mogli bismo završiti i u loncu." Podigao je glas i obratio se stvoru koji ih je čekao: "Samo malo, dlakavi prijatelju. Kamo idemo?"

Stvorenje je pogledalo Bena, a zatim se okrenulo i nastavilo.

Ashley je gledala biće koje se udaljavalo. Mora saznati više o njemu. Shvativši da nema što izgubiti, odlučila gaje pratiti. Okrenula se i pozvala Bena: "Mislim da smo sigurni. Da nam je želio bilo kakvo«zlo, mogao je pustiti one vukove da nas napadnu."

Ben je zavrtio glavom i oprezno pošao za njom.

Hodali su uskom stazom kroz žutu vegetaciju nekoliko metara iza vodiča. Prije nego što je krenulo stazom, stvorenje je izvuklo dugačak bodež iz pojasa, jedinog komada odjeće. Oštrica je bila od dugačkog kristala. Dijamanta!

Ben je zaustavio Ashley, očito se bojeći da bi ih njihov vodič mogao napasti.

"Dogaomarubi", rekao je vodič i podigao nož kao da im nešto želi objasniti.

Ben je kimnuo. "Aha. Kako god ti kažeš, malecki. Samo vrati tu stvarčicu u hlače."

"Dragi Bože," rekla je Ashley, "pokušava razgovarati s nama. Verbalna komunikacija! Nevjerojatno."

Stvorenje se okrenulo i povelu ih u žuta polja. Sjemenje nalik na zrna žita na vršcima stabljika, koje se njihalo nad glavom njihova vodiča, Ashley je dosegalo tek do grudi. Dok se stvorenje provlačilo ne pomičući ni jednu stabljiku, ona se morala probijati uskom stazom ramenima razgrčući biljke s obje strane. Osjećala se kao nezgrapni slon. Nakon sat vremena više je posrtala nego se probijala kroz polje.

Ben ju je pratio, gundajući dok se s mukom provlačio kroz gustiš. "Da bar imam mačetu", rekao je uspuhano.

"Ili nešto na četiri kotača", dodala je. "Treba mi odmor."

Kao odgovor na njihove želje, izbili su na čistinu. Put je presijecao mali potok preko kojeg je vodio kameni most. Vodič ih je čekao na početku mosta, sjedeći na kamenu. "Dogaomarubi", ponovio je držeći bodež u ruci i pokazao im na dva glatka kamena.

Ashley je zbunjeno pogledala Bena, koji je gledao vodiča.

Pokazivao im je da sjednu. "Dogaomarubi" rekao je glasnije.

"Želi da sjednemo", rekla je skidajući ruksak i prišla kamenu. "Dogaomarubi sigurno znači 'odmor'."

Ben je sjeo na susjedni kamen i odahnuvši skinuo ruksak. "Bilo je i vrijeme."

Stvorenje mu je prišlo i pružilo svoj nož. Prihvatio gaje. "Hvala... valjda." Ben se okrenuo Ashley. "Je li ovo dar? Da mu dam nešto zauzvrat?"

"Ne znam. Kulture se razlikuju. U nekima je uvreda uzvratiti darom na dar."

"Što da onda radim? Hoće da nešto učinim s ovim? Razrežem si dlan? Da postanemo krvna braća?" Slegnula je ramenima.

Vodič ih je promatrao. Dok su govorili, uši su mu se vrtjele napri-jed-natrag. Naposljedku je glasno zagundao, prišao im i uzeo nož iz Benovih ruku. Kleknuo je pokraj njega i digao mu nogavicu.

Ben je počeo povlačiti nogu - a zatim se ukočio.

I Ashley je vidjela. "Što je to?" uzdahnula je i prišla bliže da pomnije pogleda. Sagnula se pokraj Bena. Na goljenici mu je visio crni puž veličine dlana. Dok ga je promatrala, tijelo mu je valovito zadrhtalo; narastao je nekoliko milimetara.

Vodič je ispružio ruku i spretno zavukao nož ispod puža koji se sisaljka tvrdoglavu držao za meso. Kad se zatim zvučno odvojio, na mjestu gdje je bio ostale su dvije rupice i pojavilo se nekoliko kapi krvi.

"Proklete krvopije!" povikao je Ben drhteći. Lica iskrivljenog od gađenja, ustao je i skinuo hlače. Na nozi je imao još pet parazita nalik na pijavice.

Ashley je s gađenjem primijetila da se jedan popeo skroz do stražnjice. Pogledala je svoje hlače. Odjednom je imala osjećaj da joj tisuće ljigavih stvorenja gmižu po nogama i iako je znala da je to samo njena mašta, brzo je otkopčala hlače i izvukla se iz njih.

Držeći dah, zagledala se dolje. Dva stvorenja na lijevom bedru i jedno na desnom. O, Bože! Tko zna kakve bi im bolesti te pijavice mogle prenijeti.

Stojeći gol do struka naniže, Ben je zelen u licu gledao kako mu posljednji parazit nestaje s noge. Završivši s njim, vodič je s nožem u rukama krenuo prema Ashley.

"Mogu i sama", rekla je pružajući ruku.

Vodič je pogledao ruku, a zatim njezino lice. Inzistirajući, još je dalje ispružila ruku. Zastao je. Činilo se da razumije - čak je kimnuo! - i pružio joj je držak noža.

Proklete pijavice! Vrhom noža odvojila je prednju sisaljku i podigla tijelo parazita dok nije došla do stražnje. Malo se pomučila dok je nije odvojila. Držeći pijavicu na dijamantnom nožu, bacila ju je u potok kao stoji učinio i njihov vodič i primila se druge dvije.

Skinula je i posljednju i dok je još držala drhtavo tijelo na nožu, vodič je oprezno uzeo pijavicu u ruku. Uperio je prst u nju. "Dogaoma-rubil" rekao je, a zatim bacio parazita u potok.

Ben je navlačio hlače. "Mislim da dogaomarubi ne znači 'odmor'. Mislim da znači 'jebene ljigave koprnene pijavice'."

Kimnula je i stavila ruksak na leđa. "Obrati pozornost na to da nije uništio parazite. Pažljivo ih je skidao. Gledala sam jednu od pijavica u vodi. Nabubrila je, a zatim otpuzala u polje."

"Da, i?"

"Mislim da ih koriste za održavanje polja. Kao što na selu koriste pčele. Pijavice bi mogle predstavljati neki oblik navodnjavanja. Biološko oruđe."

Ben se stresao. "Dobro, ali pčele ti ne sišu krv", promrmljao je.

Ashley je prevrnula očima i krenula za vodičem preko mosta, dalje u polja. Nakon sata hoda, u daljini su ugledali krdo tromih stvorenja, očito na ispaši. Podigla su velike glave na kratkim vratovima i zagledala se u njih dok su prolazili.

"Slične klokanima na steroidima", rekao je Ben.

"Turituri", rekao je vodič pokazujući na životinje.

Ashley je kimnula, zapanjena ekosustavom koji se ovdje razvio. Osnovni izvori energije bili su fitoplanktoni i vulkanski plinovi, koji su pokretali hranidbeni lanac temeljen na gljivicama i mikroorganizmima. Sustav je zasigurno bio vrlo osjetljiv i zahtijevao je stalno održavanje. Poput pijavica, svaki je organizam imao ključnu ulogu u zaštiti i jačanju okoliša.

Zagledala se u leđa njihova vodiča. Koja je razina inteligencije bila potrebna da bi ovaj ekosustav mogao opstati? Ovako bogat i raznolik okoliš ne bi se mogao razviti slučajno.

Dok su hodali dalje, u blizini je izletjelo jato ptica. Brz kao munja, njihov je vodič izvadio pračku i kamenom oborio jednu. Potrčao je u polje pokupiti plijen i začas se vratio s pticom za pojasom. Ashley se zagledala u lovinu. Nije imala perje. Ono stoji smatrala pticom, bio je krilati gušter.

I Ben se zagledao u "pticu". "Nadam se da nam to nije večera."

"Vjerojatno ima okus piletine", rekla je i povukla ga.

Nekoliko metara dalje, vodič je zastao i čučnuo. Ashley je pratila njegov primjer i spustila se, bojeći se da se približava nekakav grabež-ljivac. Oprezno se ogledavala po savani.

"Stoje bilo?" upitao je Ben došuljavši se do nje u čučnju.

Ashley je pogledala vodiča, koji je malo dalje obavljao nuždu. Ostala je bez riječi.

Ben nije. "Nije baš stidljiv, zar ne?"

Kad je završio i obrisao se listom iz polja, vodič se okrenuo i s istim listom podigao svoj izmet. Stavio gaje u malu torbicu za pojasom.

"Uredan momak", rekao je Ben.

Ashley je zavrtjela glavom. "Održavanje."

"Što?"

"Energija je ovdje ograničena i sve se mora iskoristiti. Da bi ovaj krhki ekosustav preživio, ništa se ne baca."

"Svejedno... podsjeti me da se ne rukujem s njim."

Jedva ih pogledavši, vodič je produljio i krenuli su za njim.

Nakon još dva sata hoda i dvije stanke, za vrijeme kojih su skidali pijavice, Ashley se jedva vukla okupana u znoju. Bio joj je natučen i izgreden svaki dio tijela.

Vodič se okrenuo prema njoj. "Daga mond carofi", rekao je zabrinuto je gledajući skupljenih zjenica.

Nije ga shvatila i samo je zavrtjela glavom. Otvorila je čaturicu i otpila gutljaj.

Pokazao je u smjeru zida prema kojem je vodila staza. "Carofil"

Obrisala je čelo i zaškiljila. Na udaljenom je zidu, jedva se razlikujući od sjena, bio niz crnih točaka poslaganih u redove i razine. Prepoznala im je oblik, sličan nizu nastambi u Alfa pećini. Čak i iz ove daljine mogla je vidjeti komešanje; male likove koji su penjali među nastambama.

"Dragi Bože! Bene, pogledaj! Selo!" rekla je okrenuvši se.

Načulio je uši s čudnim izrazom lica, mješavinom iznenađenja i straha. "Čuješ li...? Zujanje..." Prevrnuo je očima i vidjela je kako su mu bljesnule bjeloočnice.

"Bene?"

Malo se zaljuljao, a zatim je posrnuo i pao u polje.

Ben se borio s tamom. Čuo je kako ga Ashley zove, ali činilo se kao da ih dijeli dubok ponor i gubila se u daljini, a tada ga je progutala tama.

Osjetio je kako ga netko vuče za rame, isprva nježno, a zatim sve jače. Kapci su mu zadrhtali i otvorio je oči. Djed gaje još jednom prodrmao. "Benny, nije vrijeme za spavanje. Trebamo te budnog i spremnog."

Ne opet, pomislio je dok se ogledavao po poznatoj pećini. Oko njega su bila kamena stabla sa zaobljenim crvenim plodovima. Sanjao je. Otkud sve ovo? Djed na sebi nije imao ništa osim krpe oko struka, a grudi su mu bile oslikane osnovnim bojama.

"Što želiš?" upitao je.

"Dođi. Prati me." Djed je ustao i pokazao prema otvoru pećine iznad kojeg je bila našarana zvijezda.

"Ovuda." Njegov pokojni djed prišao je otvoru i uspeo se unutra.

Ben ga je pokušao pratiti, ali nije mogao ustati. Bio je paraliziran. "Ne mogu se pomaknuti!" viknuo je.

"Dođi kad ćeš moći. Ti si jedan od nas!" odgovorio mu je glas iz pećine.

Ponovno ga je progutala tama. Pokušao ju je potisnuti i ovaj put je uspio. Oko njega je bljesnula svjetlost i našao se zagledan u Ashleyno zabrinuto lice.

"Bene? Što se dogodilo?"

"Ne znam." Ustao je. "Ne znam."

Dok su se približavali naselju, Ashley je buljila otvorenih usta. Pokušala je izbrojiti nastambe izdubljene u zidu, ali izgubila se nakon što je prešla brojku sto. Nastambe su bile koncentrirane na otprilike kilometar i pol širokoj zaobljenoj strmini koja je činila prirodni amfiteatar. Razine domova dizale su se dvadesetak redova. Od terase do terase vodile su isklesane stube, a na nekoliko mjesta na litici vidjela je debelu užad i primitivne koloturice.

Iako su bile slične onima u Alfa pećini, nastambe nisu bile potpuno spartanske. Prije bi se reklo da su to bili domovi udobna izgleda. Zidove su pokrivala šarene tkanine, ulazi su bili zaklonjeni raznobojnim prekrivačima, a na raznim razinama visjele su pletene zastave s prikazima čudnih životinja i velikih lovačkih pohoda. Mnoge terase krasile su žuto, crveno i plavo obojane kamene zdjelice.

Kad su izašli iz žutih polja i došli pred amfiteatar domova, Ben ju je primio za ruku. Uzvativši mu stisak, primijetila je da je kameni pod izglačan do gotovo glatke površine - godinama mukotrpnog rada ili jednostavno stoljećima hodanja, nije bila sigurna.

Pratila je vodiča kroz sve veću gužvu promatrača. Jedni su se širom otvorenih očiju držali sa strane, drugi su joj prilazili i nježno je dodirivali po ruci ili odjeći, a neki se skrivali iza drugih, vireći im iza ramena.

Zagledala se u litice oko njih. Male su ruke pomicala prekrivače kako bi ih vidjeli. Isklesane stube između različitih razina bile su pretrpane tisućama radoznalih lica koja su ih gledala odozgo. Nekoliko je mališana provirivalo između nogu svojih roditelja.

Poput njihova vodiča, gotovo svi su bili goli. Samo su pojedini imali različite grube ogrlice ili su nosili kape od ispletene trske. Jedna je skupina muškaraca, kose crne poput ugljena, imala nekakve zašiljene kosti provučene kroz nos.

Vodič je zastao i kleknuo, čekajući pognute glave.

Ashley i Ben su stali iza njega i preko njegova ramena Ashley je ugledala ženu koja joj je privukla pozornost. Bila je samo malo manje dlakavija od njihova vodiča; obješene grudi sa širokim tamnim bradavicama bile su joj gole i visjele su sve do velikog trbuha. Pokazivala je sve znakove trudnoće. Ashley je upravo htjela skrenuti pogled kad joj je iznenadan pokret privukao pogled. Iz ženina trbuha izvirila je mala ruka; ispružila se i zgrabila krzno ispod grudi. Držeći se za krzno, mala ružičasta beba bez dlaka izvukla se iz trbuha i počela sisati. I dalje zagledana u Ashley, majka kao da to nije ni primjećivala. Ashley se zapanjeno zabuljila. Nervozna zbog okolnog meteža, beba se spustila u svoje skrovište. U tobolac!

"Pogledaj, Bene!" rekla je Ashley. Kad je progovorila, promatrači su ustuknuli jedan korak. "Ona majka nosi dijete u tobolcu."

"Da, i? Jesi li vidjela stražare na ulazu, s kopljima i vukovima na lancu? Ako poželimo otići odavde, neće nam biti lako."

"Nije me briga. Ne odlazim dok me ne izbace. Ovdje se može toliko toga naučiti. Shvaćaš li ti što ovo znači?" upitala je pokazujući glavom prema ženi.

"Što?"

"Samo tobolčari nose svoje mlade na ovaj način. Ova su stvorenja podrijetlom tobolčari!"

"Super, zarobila nas je hrpa klokana."

Ignorirala je njegovu primjedbu i nastavila razmišljati naglas. "I oni veliki grabežljivci koji su nas napali bili su neka vrsta prvobitnih tobolčara. Kao da su sve karike ovog ekosustava ispunjene raznim vrstama tobolčara. Kako je to moguće? Kako su dospjeli ovdje? Kako su preživjeli?"

Ben je slegnuo ramenima.

"Razmisli o tome, Bene. Ovdje se razvio ekosustav koji se temelji na tobolčarima, zaštićen od suparništva sa sisavcima i njihova utjecaja. Evolucija je u ovim pećinama krenula potpuno drukčijim smjerom."

U tom se trenutku nad mnoštvo koje je šaptalo spustila tišina. Ben ju je trknuo i pokazao naprijed.

Iz najveće nastambe izašao je visok stvor. Imao je crnu kosu, ali brada mu je bila prošarana sjedinama, a oči tako žute da su gotovo sjajile. Bio je za glavu viši od njihova vodiča, širokih i mišićavih ramena. U desnoj je ruci držao štap za hodanje koji gaje nadvisivao, na vrhu okrunjen rubinom veličine grejpa.

Njihov je vodič tek sad podigao glavu i počeo brzo govoriti. Onaj drugi, očito vođa zajednice, rekao bi neku riječ tu i tamo. Ashley je promatrala razgovor; zanimalo ju je o čemu su pričali. Vodič je posljednji put zarežao i spustio čelo na kamen ispred sebe.

Vođa se napokon okrenuo i pogledao Ashley, a zatim Bena. Činilo se da ih proučava, nesvjesno češkajući trbuh. Otvorio je usta i začulo se nešto nalik na lavež. Iako Ashley nije ništa razumjela, na njegove riječi promatrači su uzdahnuli i odmaknuli se od njih. Neki su čak pobjegli u zaklon nastambi.

Ashley je pogledala Bena.

Slegnuo je ramenima i prošaptao: "Mislim da ovo nije dobro."

Vođa je udario štapom u zemlju i okrenuo se.

U tom se trenutku iz susjedne pećine pojavio teturajući lik bujne srebrne kose. Kretao se tako polako i oprezno da se Ashley činilo da može čuti škripu njegovih kosti. I on je, kao i vođa, nosio štap za hodanje, ali gaje, za razliku od vođe, doista trebao; naslanjao se na njega pri svakom koraku. Na vrhu je, umjesto rubina, bio kruškoliki dijamant.

Dok se približavao, Ashley je primijetila da su mu grudi oslikane crvenom i žutom bojom.

Ben se uznemirio. "Mislim da gubim razum."

"Pssst!" rekla je. "Mislim da nije pristojno govoriti."

Starac ju je pogledao. Iako mu je tijelo očito bilo staro i onemoćalo, u očima mu je sjajila oštra inteligencija koja je otkrivala živahan um. Okrenuo se Benu i kimnuo mu, a zatim počeo razgovarati s vođom.

Ben je počeo uzmicati. "Ash, već sam vidio taj crtež. Ovo što starac ima na prsima."

"Što? Gdje?" prošaptala je.

Grlo mu se stisnulo i u glasu mu se osjećao strah. "U... snu. Bio je nacrtan... na mom pokojnom djedu."

Primila gaje za ruku. "Slušaj, razgovarat ćemo o tome poslije. Sad moramo otkriti što namjeravaju s nama."

Dok su oni šaptali, rasprava između starca i vođe postajala je sve žešća. Podizali su glasove i udarali štapovima. Naposljetku je vođa pokazao zube, prelomio svoj štap preko koljena i bijesno se udaljio.

"Što sad?" upitao je Ben.

Starac se okrenuo prema njima i pokazao štapom u njihovu smjeru. Tzgovorio je samo jednu riječ: "Smrt."

DVADESET DVA

Iscrpljenost je otupjela Michaelsonovo nadgledavanje tunela iz njegova malog skloništa. Prošli su sati otkad su Ben i Ashley otišli. Napinjao se da čuje bilo kakav zvuk progonitelja. Ništa. Tišina mu je pritiskala bubnjiće.

Uzdahnua je. Barem se bol u zglobu pretvorila u blagu neugodu. Morat će popraviti udlagu, ali sada je bio preumoran za to. Zatvorio je oči da se bolje usredotoči na slušanje, ali čuo je samo tišinu.

Zijevnuo je i glava mu je klonula na prsa. Znajući da mora ostati budan, zavrtio je glavom.

Provjerio je hodnik. I dalje čisto. Nakon nekoliko minuta, poput zalaska sunca, kapci su mu se ponovno počeli spuštati. Počeo je dublje disati i ostao je u toj nejasnoj izmaglici između sna i jave.

Tada mu je nešto dotaknulo ruku.

Naglo je otvorio oči. Glava mu se trznula i zamalo je razbio lubanju na zidu iza sebe. Panično je potražio pištolj i uperio ga u čovjeka u izderanoj uniformi marince, rukava odrezanih na ramenima. Nije moguće. Zatreptao je nekoliko puta. Pomislio je da sigurno sanja. Ali čovjek je i dalje bio tamo i smiješio mu se. Gledao je u oči svog davno izgubljenog brata. "Harry? Bože! Živ si!"

Brat je prstom odgurnuo cijev na stranu. "Neću još dugo ako povučesh okidač", rekao je s umornim osmijehom.

Michaelson je bacio oružje na stranu i ne obraćajući pozornost na bol u zglobu skočio i čvrsto zagrlio brata. Jedva je zadržao suze, moleći se da ne halucinira. Ali veseli bratov smijeh nije bio plod njegove mašte. Bio je stvaran. "Hvala Bogu, hvala Bogu, hvala Bogu", mrmljao je zaronjen u njegovo rame.

"Brate, priuštio si nam dobru potjeru", rekao je Harry izvukavši se iz zagrljaja. Prošao je rukom kroz svoju crnu kosu. Bila je to poznata gesta. Smiješeći se, Michaelson je shvatio da je godinama nije vidio. Više od deset godina Harry je bio kratko ošišan - vojnička frizura - ali nakon mjeseci provedenih ovdje dolje, gesta se vratila kao stari prijatelj.

Zapeo mu je glas u grlu. Krenuo je ponovno zagrliti brata, no tada je primijetio ožiljak koji mu se protezao cijelom dužinom desne ruke. Još je bio crvenkast i natečen, očito svjež. Pružio je ruku i dodirnuo ga. "Što se dogodilo?"

Harry se uozbiljio. Michaelson se zagledao u njega i primijetio podočnjake ispod plavih očiju. Izgledao je iscrpljeno; izgubio je na težini i ostaci uniforme visjeli su mu na tijelu.

"Duga priča", rekao je Harry.

"Pa, mislim da imamo vremena."

"Zapravo i nemamo. Moramo požuriti. Crak'ani su blizu."

"Tko?"

"Ona čudovišta." Harry mu je mahnuo neka ga prati. "Pokupi stvari, vojnice. Nestajemo odavde."

Michaelson mu je dodao svoju pušku i uvukao se u udubinu da pokupi ruksak i čaturicu. Dok je izlazio, primijetio je kako Harry s osmijehom važe oružje u ruci.

Neodlučno mu ga je vratio. "Lijepa stvarčica. Dobro bi mi došla kad sam pratio one znanstvenike. Možda s ovim..." Stisnuo je usnice i zašutio.

Michaelson mu je prišao i stavio ruku na rame, i dalje očekujući da će nestati u oblaku dima kao neki varljivi duh koji ga muči likom njegova brata. Primijetio da su mu ruke prazne. Kako je preživio motajući se ovuda bez oružja? "Imam još jedan pištolj u ruksaku..."

"Nema potrebe. Imam prijatelje."

Prijatelje? Namještajući ruksak na leđa, Michaelson se zagledao u prazan tunel. O kome govori?

Tada je njegov brat ispustio zvuk od kojeg su mu leđima prošli trnci. Neljudski zvuk - napola urlik, napola zavijanje. Muklo, ali prodorno.

Michaelson je gledao u bratova leđa dok je ovaj zavijao. Zar je skrenuo za vrijeme izolacije?

Harry se okrenuo mrtav ozbiljan: "Nemoj pucati na njih."

"O čemu, do vraga, govoriš...?" Niže u tunelu primijetio je pokret pokraj zida i, stapajući se sa stijenama, u prolaz su iskoračila mala stvorenja. Pod zelenkastim svjetlom plijesni svjetlucali su noževi i koplja.

Michaelson je začuo kotrljanje kamenčića iza sebe. Okrenuo se i ugledao još stvorenja koja su se približavala sa stražnje strane.

"Harry?"

"To su prijatelji. Spasili su mi život."

Jedan se stvor odvojio od ostalih i prišao im. Dok se nagingao prema Harryju, oči su mu bile uperene u Michaelsona koji je još čvrsto držao pušku. Golo stvorenje bilo je visoko samo metar dvadeset, ali jasno izraženih mišića. Čupava kosa boje pijeska bila mu je povezana crvenom vrpcom. Velike oči proučavale su Michaelsona od glave do pete, a istaknute uši okretale su se u svim smjerovima poput radara.

Kad se mali stvor približio, Michaelson se zagledao u oružje koje je nosio. Za remenom oko pojasa nosio je grubi kristalni nož, a u ruci s četiri prsta držao je dugo koplje.

Dok ga je Michaelson proučavao, stvor je prišao Harryju. Dodao mu je koplje i odmaknuo se.

"Tko su... Ne, sto su oni?"

"Oni sebe zovu Mirni'swee."

Jedan od njih dotrčao je odostraga i preplašivši Michaelsona, provukao se pokraj njega do Harryja. Pokazao je iza njih. "Doda fer'ago" rekao je. "Doda crak'an.r

Harry je pogledao Michaelsona. "Čini se da imamo društvo. Namirisali su nas i sad nam se približavaju. Vrijeme je da se izgurimo."

Kao odgovor na to iza njih je odjeknuo urlik. Pridružili su mu se drugi, dolazeći iz svih smjerova. Opoljavali su ih.

Michaelson se sjetio Ashley i Bena, izgubljenih u labirintu tunela. Prišao je Harryju. "Slušaj, imam prijatelje koji -"

"Znam. Mala skupina mojih prijatelja krenula je za njima." Pokazao je naprijed. "Odveli su ih na sigurno." "Kamo?"

Tunelima je odjeknuo novi niz urlika. "Pokazat ću ti. Idemo prije nego što postanem nečija večera."

Michaelson se držao uz Harryja. Mali su stvorovi jurili oko njega; neki su prolazili pokraj njih i trčali naprijed, drugi su se žurno vraćali i pazili na stazu. Trudio se održati korak. Stiskao je zube, ali u ozlijeđenom gležnju ponovno je počelo bolno probadanje. Sve više je zaostajao za bratom.

Harry je usporio, primio mu ruku i prebacio je preko ramena, pružajući mu oslonac. Do tada su iza njih ostala samo dva-tri mala lovca koji su im čuvali leđa. "Ne mislim te ostaviti ovdje, Dennise."

"Usporavam te. Nisam došao ovdje dolje da pogineš zbog mene."

"Šuti, braco. Danas nitko neće umrijeti." Stisnuo ga je još jače. "Osim toga, ovo je isto kao kad smo osvojili medalju u onoj utrci na tri noge na sajmu u Kearnevju."

"Zato što si varao", rekao je Michaelson lica iskrivljena od boli.

"Nisam primijetio da si vratio svoju medalju."

Odjednom je iza njih došlo do komešanja. Jedan od lovaca požurio je naprijed i nešto promumljao Harryju. Ovaj mu je ozbiljna lica odgovorio nešto nerazumljivo na stoje stvorenje kimnulo i potrčalo naprijed. Sada je iza njih ostao samo jedan lovac.

"Što je rekao?"

"Jedan crak'an se približava. Nećemo mu uspjeti pobjeći."

Michaelson se ukočio. Doveo je brata u opasnost. "Rekao sam ti -"

"Da, da, ti si uvijek u pravu." Harry je prekinuo zajedničko trčanje. Posljednji lovac, stvorenje crnog krzna s ožiljkom na desnom obrazu, zaustavio se pokraj Harryja. "Dennise, kreni naprijed i trči najbrže što možeš. Nob'cobi i ja ćemo ga pokušati usporiti i kupiti drugima vrijeme za bijeg."

"Hoćeš vraga! Ja imam oružje."

"Da, a ja iskustvo. Sad kreni!"

Tvrdoglavi pogled njegova brata nije dopuštao prigovor. "Barem uzmi moju pušku."

Harry je zavrtio glavom. "Mogla bi ti zatrebati." Podigao je dugo koplje koje je cijelo vrijeme držao u ruci. "Osim toga, netradicionalno oružje smanjuje nam šanse da steknemo il'jann u borbi."

"Što?"

Harry je odmahnuo. "Nešto kao bodovi. Pitanje časti." Zvuk gre-banja pandži se približavao. "Kreni!"

Michaelson je kimnuo i uputio se tunelom. Nije mu padalo na pamet ostaviti brata da se bori samo s kopljem. Čim je došao do bočnog tunela, spustio se na tlo i ogledao oko sebe. Harry i mali lovac nagnuli su se jedan prema drugome. Lovac je gestikulirao rukama i kimao.

Skinuo je ruksak i legao okrenut prema njima. Čekao je, slušajući sve glasniju buku grabežljivca koji se približavao.

Odjednom se njegov brat ukočio i uperio koplje naprijed, očito ugledavši nešto što je još bilo skriveno od Michaelsonova pogleda. Mali se lovac priljubio uza zid. Harry je zabio držak koplja u udubinu na tlu. Pritisnuo gaje nogom kako se ne bi izmaknuo i okrenuo oštricu u smjeru nadolazećeg zvuka. Čučnuo je čvrsto držeći koplje.

Tunelom je odzvanjao bijesan urlik; kad se pojavilo, čudovište je ispunilo cijeli tunel. Bilo je ogromno, veće od bilo kojeg koje je Michaelson dotad vidio. Crno kao ugljen, mahalo je glavom naprijed-natrag bučno njušeći, a tada je ugledalo Harrvja. Pružajući vrat naprijed, zvijer se ukočila na snažnim stražnjim nogama i povukla jedan korak, a zatim otvorila usta i kriknula.

Harry je ostao na mjestu i odgovorio čudovištu svojim povikom: "Jebi se!"

Michaelson si je dopustio smiješak. Glupan se uopće ne boji! Ležeći na trbuhu, suzio je pogled, namjestio kundak i naciljao. Sranje! Brat mu je blokirao metu.

Bijesno urličući, zvijer se zaletjela prema Harrvju. Sve se dogodilo previše brzo da bi Michaelson stigao reagirati. Kad je glava jurnula prema njemu, Harry se sagnuo i napeo, a zvijer se zabila u čvrsto usađeno koplje koje joj je probilo prsa. Zatim se otkotrljao, a koplje se slomilo na pola.

U tom je trenutku mali lovac skočio i zajahao vrat zvijeri. Zabio joj je dugačak nož u oko.

Ričući u agoniji, zvijer je trznula glavu natrag i zbacila lovca, ali nož je ostao viriti iz lijevog oka.

Lovac je tresnuo na tlo i bježeći od zvijeri koja se ritala brzo puzao do Harrvja.

Čudovište je zdravim okom spazilo lovca i uhvatilo ga u čeljust. I l; n i y ga je pokušao prvi dohvatiti i povući izvan dosega zvijeri, ali je zakasnio i mali se stvor našao u raljama. Harry je potrčao naprijed s polovicom koplja, očito namjeravajući upotrijebiti oštri dio odlomljenog koplja kao oružje kojim bi spasio prijatelja.

Michaelson je škrgutao zubima. Brat mu je još djelomično zaklanjao metu. Očito nije namjeravao ostaviti malog lovca u raljama. Prokleta budala! Zadržao je dah, naciljao i povukao okidač. Pucanj je zaglušujuće odjeknuo u uskom prostoru.

Svi su se ukočili od iznenadne buke. Harry je zastao u naletu na zvijer s ostatkom koplja u ruci. Zvijer je stala u pola koraka.

"Harry!" povikao je Michaelson i njegov je glas opet sve pokrenuo. Zvijer se srušila prostrijeljenog mozga. U padu je isпустиła plijen i lovac se iskobeljao iz njenih čeljusti. Harry je potrčao prema prijatelju.

Michaelson se pridigao i prišao bratu, zagledan u lešinu koja je blokirala prolaz. "Kako je?"

Harry je pomogao malom lovcu da ustane. "Preživjet će. Čvrsti su ti dečki. Ima nekoliko rupa na ramenu, ali nije ništa ozbiljno."

"U redu." Michaelson je kleknuo pokraj mirni'swee lovca i stavio mu ruku na zdravo rame.

Harry je čučnuo. "Dennise, mislim da sam ti rekao da odeš odavde."

Michaelson se namrštio. "Osim što sam ti stariji brat, imam i viši čin."

"Odjednom mi je drago da si te činove stekao prije mene. Inače bi me možda i poslušao." Ozbiljno gaje pogledao. "Hvala ti, Dennise."

Lovac je nešto promrmljao s bolnim izrazom lica. Harry je odobra-vajuće kimnuo. Mali je stvor umočio prst u krv koja mu je curila iz rane na ramenu, a zatim se okrenuo Michaelsonu.

"Nob'cobi želi podijeliti svoj il'jann s tobom", objasnio mu je Harry. "To je velika čast. Kao da postajete krvna braća."

Dlakavi lovac je ispružio ruku i stavio krvavi prst na Michaelsonovo čelo. "Br... brat", rekao je napola režeći.

DVADESET TRI

Khalid je gledao kako Linda grli prestrašenog dječaka. Naslonila je svoj obraz na njegovu glavu i šaptala mu riječi utjehe. Otišao je do Blakelyja. Doktor je ležao na stijeni. Oči su mu bile otvorene; buljio je u njega i dalje nepravilno i piskutavo dišući. Doktor je imao informacije koje su mu bile potrebne, znao je pojedinosti neophodne za završetak njegove misije. Kleknuo je pokraj njega i ponudio mu čaturicu. Nalio mu je malo vode u usta.

Blakely je zatvorio oči i pohlepno progutao, a zatim odgurnuo čaturicu prolijevajući vodu po grudima. "Hvala", promrmljao je.

"Sto se dogodilo?" upitao je Khalid. "Kako ste završili ovdje?"

Blakely je govorio zatvorenih očiju, kao da se pokušava sjetiti. "Baza je... napadnuta... i uništena." Teško je disao, na trenutke ostajući bez daha.

Prva je Khalidova pomisao bila da ga je netko prestigao. Drugi agent? Ali sljedeće doktorove riječi raspršile su njegove sumnje.

"Ogromna stvorenja... stotine... preplavila su kamp. Pobjegli smo čamcem. I nasukali se ovdje."

Khalid se namrštio zbog loših vijesti. Kvrugu; znači da ih ima još. Nadao se da su one zvijeri na koje su naišli bile jedine. Pogledao je prema slapovima. Ako i uspiju pronaći put do gore, čekat će ih hrpa grabežljivaca. Čučnuo je i vratio pištolj u korice.

"Što sad?" upitao je samoga sebe.

Doktor ga je čuo i odgovorio još hrapavim, ali mirnijim glasom: "Čekat ćemo. Neka se vojska pobrine za to. Kad shvate što se dogodilo, nahrupit će u špilje i naći nas."

Khalid je protrljao gustu bradu na obrazu. Doktor je bio u pravu. Vojska će se uistinu uskoro mobilizirati i ponovno uspostaviti kontrolu nad bazom. A kad se cijela američka mornarica spusti ovdje dolje i počne pretraživati teren, njegova će misija postati mnogo teža, ako ne i nemoguća.

Protrljao je umorne oči. Imao je osjećaj da mu je pod kapcima pijesak. Mora nekako doći do Alfa baze prije vojske. Na vrijeme da postavi eksploziv i izgubi se odatle. Težak zadatak, čak i za njega.

Možda je to Alahov test. Suprotstavio mu je sile prirode kako bi ga iskušao. Kako bi drukčije mogao objasniti grozna čudovišta koja su mu bila na putu, bezbrojne prepreke, nove užase na svakom koraku? To je morao biti test Svemogućeg.

Zatvorio je oči, stavio dlanove na lice i pomolio se za snagu da nastavi i znak da je na ispravnom putu. Molio se pet minuta, osjećajući otkucaje srca u ušima. Još nije dobio nikakav znak. Naposljetku je s uzdahom sjeo i stavio ruke na koljena. Nije bilo odgovora.

Tada je podigao pogled i ugledao ga: iz otvora na polovici zida pećine dizao se stup gustog dima. Uspravio se. "Doktore, kamp je bio u požaru? Je li bilo puno dima?"

Blakely je pročistio suho grlo. "Da, sve je bilo u dimu. Zašto?"

Oduševljeno se smješkajući, pokazao je na udaljeni zid. "Pogledajte tamo! Dim! To je sigurno put koji vodi gore!" Buljio je u dim koji je sukljao kao tamni božanski prst.

Pridržavajući Jasona, Linda se zagledala u zadimljeni otvor tunela. U njoj su se borili različiti osjećaji: olakšanje što su našli put koji vodi gore i užasnutost događajima koji bi mogli uslijediti. Sto će Khalid učiniti? Ako Blakely i Jason saznaju za njegove planove, neće ih ostaviti na životu.

Okrenula se i pogledala ga. Širom otvorenih staklastih očiju zurio je u liticu s izrazom čudnog ushićenja.

Zadrhtala je kad su je te oči pogledale. "Još malo i gotovo je", rekao je i nasmiješio joj se.

Kimnula je. Sve se odigrava previše brzo. Očekivala je da će proći dani prije nego što otkriju put do gore, što bi joj dalo dovoljno vremena da smisli plan, vremena u kojem bi odlučila hoće li ga pokušati zaustaviti ili samo spasiti kožu i pustiti ga neka čini što god želi.

Dodir po ruci odvratio joj je misli. Pogledala je dječaka. "Linda, stoje s mojom mamom? Misliš daje dobro?"

Primila ga je za ramena. Trebala bi lagati, reći mu da će sve biti u redu, ali Jason je bistar dječak. Oči uperene u nju bile su suhe i ozbiljne. Želio je iskren odgovor. "Zaista ne znam, Jasone. Ali s njom su Ben i vojnik Michaelson. U dobrim je rukama."

Jason je kimnuo.

Trgnula se kad joj je Khalid dotaknuo rame. Pokazao joj je neka dođe malo dalje da razgovaraju nasamo. Stisnulo joj se grlo dok ga je pratila. ?*

Osvrnuo se oko sebe da provjeri jesu li sami. "Slušaj, želim da krenemo večeras."

Usta su joj se osušila. Sve se događalo prebrzo, kao kad vlak juri prema srušenom mostu. "Ali Blakely bi još morao mirovati."

Nije ni trepnuo. "Nisam namjeravao povesti ni njega ni dječaka."

"Obećao si da nećeš više nikoga ubiti ako ću ja šutjeti", prošaptalaje.

"Neću ih ubiti. Samo ću ih ostaviti."

"Kakva je razlika?"

Slegnuo je ramenima. "Rekao sam ti, ako otkriju što namjeravam učiniti, morat ću ih ubiti. Ako ih ostavimo, barem će imati šansu da se pokušaju spasiti."

Zagledana u Khalida, vidjela je Jasona kako umire od gladi i Blakelyja kojeg proždire zvijeri. Kako ih je lako osudio na polaganu smrt. Ima li uopće ovo čudovište srce? Stisnulo joj se grlo. "Gadi mi se sve to."

"Krenut ćemo kad zaspe", šapnuo joj je na uho kao ljubavnik koji dijeli tajnu. "Nećeš se morati suočiti s njima"

Njegove su je riječi tjerale u ludilo. Kako mole tako mirno planirati njihovu smrt? Samo odšetati od njih kad padne noć? Kako može...

Tada joj je nešto palo na pamet.

Počela je razrađivati plan, ali vremena je bilo malo, a rizik je bio velik. Nesigurno se ugrizla za usnicu. Jason se smijuljio nečemu što mu je Blakely rekao i gledala je kako mu oči sjaje pod svjetlom plijesni. Sjajile su mladošću, životom kojeg je još toliko bilo pred njim.

Zatvorila je oči, sve sigurnija u svoj plan. Mogla bi to učiniti. Ne, mora to učiniti. "Dobro, krenut ćemo večeras", rekla je neodlučno.

Dok se Linda pravila da spava, Blakely i Jason su zaista spavali zamotani u rezervne deke. Čak i uz slapove koji su se rušili moglo se čuti Blakelyjevo hrkanje praćeno prodornim grgljanjem. Lindine poluzatvorene oči gledale su Khalida koji je sjedio naslonjen na stijenu, napola uvučen u vreću za spavanje. Čekala je. Vidjela je kako mu glava pada, a zatim se diže s trzajem kad ga je san zamalo svladao. Zamalo.

Uvjerivši ga da je iscrpljena, nagovorila ga je da se malo odmire. Samo da odspava dva sata, molila ga je, tek toliko da napuni baterije za posljednji dio puta. Složio se. Zatim je potajno rastopila nekoliko svojih antidepresiva u Khalidovoj vodi i pobrinula se da je popije. Jaki mineralni okus vode sakrio je okus tableta. Neće ga onesposobiti - imale su blagi sedativni učinak - ali ta bi ga količina morala omamiti dovoljno da padne u san dok stražari. Nije joj trebalo ništa više.

Vidjela je da mu brada ponovno pada na prsa. Ovaj put se nije podigla.

Srce joj je tuklo u ušima dok je napeto osluškivala. Umotana u vreću, bila je dovoljno blizu Khalida da bi primijetila da mu se disanje produbilo i postalo ujednačeno. Znala je da nema puno vremena.

Bolno sporo, izvukla se iz vreće. Na svu sreću, buka slapova prigušila je zvuk njenih pokreta.

Spustila se do njega i uzela mu svjetiljku i kacigu s obližnje stijene. Isprva je planirala uzeti pištolj, ali on je bio ispod vreće za spavanje i previše bi riskirala da ga pokuša izvući.

Stoga je izabrala drugi plan. Izvadila je baterije iz svjetiljke i kacige. Nek' ima pištolj, mislila je, ali da vidimo kako će se kretati u mraku.

Kad je završila, krenula je do doktora. Stavila mu je ruku na usta i jako je pritisnula kad se s trzajem probudio. Nagnula se nad njega i stavila prst na usta pokazujući mu neka šuti. Umirio se pa je maknula ruku i pokazala mu da je slijedi... tiho. Maknuli su se nekoliko metara sa strane.

Bili su dovoljno daleko. "Moramo se iskrasti odavde. Odmah. Možete li hodati?" prošaptala mu je na uho, nadajući se da će bučni slapovi skriti njene riječi od spavača.

Sumnjičavo ju je pogledao. "Da, ali zašto? Stoje bilo?"

Na brzinu mu je ispričala sve što se dogodilo. Kad je završila, glas joj je podrhtavao.

Slušajući je, Blakely je sve više dizao obrve. "Gad! Nisam mislio... Kvragu, to je moja pogreška. Trebao sam bolje provjeriti. Bio sam glup i naivan. U svakom pogledu!"

U proteklih je tjedan dana doktor ostario desetak godina. Oči su mu bile upale, ramena opuštena, čak mu se i kosa činila više sijedom nego prije. Stavila mu je ruku na rame. "Moramo probuditi Jasona i udaljiti se što prije."

Zavrtio je glavom. "Zašto jednostavno ne bismo skočili na njega i oteli mu pištolj? Ili uzeli veliki kamen i zatukli ga?"

"On je obučeni ubojica. Stroj." U glasu joj se osjećao strah. "Nismo mu dorasli. Ako ga napadnemo i samo ozlijedimo, mrtvi smo. Najsigurnije je da jednostavno pobjegnemo. Ako odemo u tamne tunele, neće nas moći slijediti bez svjetla."

"A stoje s drugim opasnostima?" Pokazao je prema udaljenom zidu. "Nećemo dugo preživjeti bez oružja."

Nesigurno je ovila ruke oko tijela. "Znam. Ali radije bih riskirala s nečim nepoznatim nego s njim."

"Dobro. Ali nećemo ništa nositi. Samo čaturice i hranu."

Složila se. "Idemo po Jasona."

Jason se probudio u panici. Nije mogao disati! Nekoliko se trenutaka divlje trzao, dok nije shvatio da teško diše zbog Lindine ruke koja mu je prekrivala usta.

"Budi tiho, Jasone", smirivala gaje šapćući mu na uho.

Prestao se opirati, ali srce mu je još tuklo i boljela gaje glava. Sto se događa? Opet čudovišta? Pridigao se i vidio kako Blakely oprezno koračajući skuplja pakete s hranom, šuljajući se kao lopov u noći.

Khalid je potonuo u svoju vreću za spavanje. Blakely i Linda su ga stalno pogledavali. Jason je pogledao Lindu s pitanjem na usnama, ali pokazala mu je da šuti. Nije mu bilo jasno zašto mora biti tako prokletu tih. Buka vodopada bila je dovoljno glasna. Ipak je poslušao i šutio.

Za manje od minute Linda i Blakely su skupili tri čaturice, svjetiljke i torbu s hranom na hrpu pokraj njega. Blakely je Lindi pokazao oružje široke cijevi koje je pronašao među stvarima u čamcu i Jason je prepoznao signalni pištolj.

Blakely je čučnuo do njega i prošaptao: "Slušaj me, moramo neprimjetno otići. Ostavit ćemo Khalida. Moramo krenuti što prije. Spreman za pokret?"

Zbunjeno je kimnuo. Prema Lindinu blijedom licu i nervoznim očima shvatio je da im prijete nekakva opasnost. Pogledao je Khalida, pogrbljenog kao neman.

Linda i Blakely su brzo podijelili malu hrpicu koju su pripremili i mahnuli mu neka ih prati. Kad je ustao i podigao svoju torbu, Blakely gaje pogledao i zavrtio glavom. Pokretom mu je pokazao daje ostavi.

Ni slučajno! Može je nositi. Nije beba. Zavrtio je glavom i stisnuo je još jače.

Doktor je otvorio usta, ali Linda ga je primila za ruku i utišala. Mahnula im je daje slijede. Jason je krenuo za njom, a Blakely na kraju.

Dok su hodali, nisu ništa govorili, čak ni kad je logor nestao iza stalagmita i stijena. Jasona je mučila tišina. Plašila ga je više od urlikanja čudovišta i pucnjave. Trzao se na svaki čudan zvuk; činilo mu se da svaki njihov korak odzvanja pećinom. Na svu sreću, kad su nakon pola sata napokon došli do hrpe stijena i kamenja koje su vodile do zadimljenog tunela, Linda je progovorila. "Pogledajte." Pokazala je na otvor iznad njih. "Dim se razrijedio i lakše ćemo disati."

"Da," rekao je Blakely, "ali bit će nam teže pratiti put do gore." Zabrinuto je gledao uspon pred njima.

"Hoćete li moći?" upitala gaje.

"Imam li izbora?"

Stavila mu je ruku na rame, a zatim se okrenula Jasonu. "Što je s tobom? Možeš se popeti ovuda?"

"Ništa lakše", odgovorio je piskutavim glasićem.

"Onda je bolje da požurimo. Ne znam koliko će dugo lijekovi djelovati na Khalida."

*

Khalid je sanjao da drži majčine skute dok se na njezin pustinjski logor spuštala crna oluja. Pokušao ju je upozoriti na opasnost koja se približavala, ali ona je nastavila razgovor s drugim omotanim siluetama, ne obraćajući pozornost na sve bliže urlanje pijeska i vjetra. Vukao ju je za haljinu pokušavajući joj skrenuti pozornost, no ona ga je samo odgurnula. Potrčao je do ulaza u šator, okrenutog prema uskovitlanom vrtlogu što je prekrilo obzor. Pogledao je siluete zamotane u haljine, među kojima je bila i njegova majka. Nešto im je vrištao, ali pod naletima vjetra glas mu je zvučao kao cvrkut. Ovaj su ga put čuli i okrenuli se. Zaustio je da ih ponovno upozori, a tada je ugledao lica koja su virila iza velova. Ne lica. Lubanje! Žute, pijeskom izglačane kosti koje su virile ispod crnih velova. Iz nabora haljina pojavile su se ruke kostura i ispružile se prema njemu. Zatamljujući vrisak, pobjegao je u zaglušujuću oluju.

Našavši se na udaru oluje, Khalid se trgnuo iz sna, zbunjen što i dalje čuje grmljavinu. Prestrašeno se skupio, a onda shvatio da je to samo vodopad koji se ruši u blizini. Teško je progutao slinu; imao je osjećaj da mu je grlo puno pijeska. Izvukao se iz vreće za spavanje i posegnuo za čaturicom, ali nje nije bilo. Naglo je skočio.

Jedan pogled na prazne vreće, odbačene poput zmijskih koža, rekao mu je da je nasamaren. Prokleta Linda! Izvukao je pištolj kao da očekuje napad. Osvrnuo se oko sebe, ali nije bilo nikoga. Pogledao je tunel koji se dimio u daljini. Iz njega je sada izlazio samo tanki oblačak crnog dima. Barem je znao kamo je otišla.

Pretražio je razbacane ostatke. Uzeli su sve svjetiljke i baterije. Nije imao svjetla.

Zavukao je ruku u džep i izvukao upaljač. Upalio gaje i pojavio se plamen - plamen koji će mu obasjati put.

Stisnuo je usne u odlučan osmijeh. Pokazat će on njoj. Uskoro će upoznati njegov gnjev i moliti za oprost. Bit će poput crne oluje iz sna. Nemilosrdan i nezaustavljiv.

DVADESET ČETIRI

Ashley je ustuknula jedan korak, slušajući u nevjerici. Kako je moguće da ovo biće govori engleski? To je sigurno bila slučajnost, niz zvukova koji su sličili engleskoj riječi.

"Smrt", ponovio je stari sijedi stvor mašuci štاپom prema njoj kao daje želi natjerati da ga shvati. Zatim je spustio štاپ i umorno se naslonio na njega, tužno sliježući ramenima. "Dobori dobi!" rekao je na koncu umornim glasom.

Na njegove riječi, oko njih se začulo uzdisanje i počelo je komeša-nje. Nekoliko znatiželjnih promatrača koji su se motali u blizini pobjegli su nestajući u otvorima pećina. Preko ulaza su hitro navukli prekrivače i uskoro se nije moglo vidjeti nijedno lice.

Ostala je samo šačica malih stvorenja - oni naoružani dijamantnim kopljima. A čak su se i ti ratnici nervozno premještali s noge na nogu.

"Ash, imamo problema", rekao je Ben.

Pogledala ga je; oči su mu bile raširene. "Bene," prošaptala je, osjećajući da ih stvorenja pomno promatraju, "što ćemo učiniti?"

"Nemam pojma. Ti si antropolog."

"Možda bismo trebali..." Prekinuo ju je čvrst starčev udarac štاپom po stijeni. Zahtijevao je njihovu pozornost.

"Dobori dobi!" zavikao je, pokazujući dugim kvrgavim prstom u Bena. Zatim se okrenuo i šepajući se počeo udaljavati.

"Čekaj!" viknuo je Ben.

Stvor se okrenuo i pogledao ga, ali uz velik napor. Očito je bio iscrpljen; nepravilno je kašljao i umorno se oslanjao na štاپ.

Zagledao se u Bena velikim vlažnim očima. Podigao je prst i stavio ga na vrh uha, a zatim ga spustio na obojane grudi, malo iznad srca. Okrenuo se i teškim korakom prešao голу stijenu da bi nestao u otvoru pećine.

"Ash, što kažeš na ovo?"

"Nisam sigurna. Htio nam je nešto reći. Ali tko zna što?" S mukom je progutala slinu, pokušavajući opustiti stisnuto grlo. Okrenula se i pogledala uokolo. Nije bilo nikoga. Ben i ona stajali su sami na rubu žutih polja dok su se oko njih dizali zidovi litice u kojoj je bilo smješteno selo.

Na drugoj je strani izbrojila deset stražara koji su ostali na otvorenom, okupljeni na putu koji je vodio do druge razine nastambi. Nitko ih nije sprečavao da odu u polje.

Upravo je htjela predložiti da bi možda trebali otići i pokušati naći put kroz polja kad se s litice začulo duboko, ritmično i polako bubnjanje. Niski rezonantni zvuk zasijecao joj se u dijafragmu i vibrirao joj tijelom kao daje napeta struna luka. Čak i daje stavila prste u uši, još bi osjećala nalete zvuka.

"Bubnjevi", zaključio je Ben nepotrebno.

Kimnula je. "Bubnjevi se koriste u ritualima." Ponovno je pogledala žuta polja. Osobito u ritualima smrti, rekla je u sebi.

Ben je i sam znao što znače bubnjevi. Gledao je dovoljno filmova o Tarzanu da bi shvatio da su domoroci uznemireni. Ipak, osjećao se čudno smireno. Znao je da bi mu srce trebalo udarati kao ludo i da bi mu dlanovi morali biti skliski od straha, ali umjesto toga, osjećao se kao da nije tamo, kao da sve to gleda nečijim tuđim očima. Kad je starac pokazao prstom na grudi, prekrpio gaje neobičan osjećaj mira.

Sa svakim novim udarcem pojavljivale su mu se čudne misli, gotovo kao da su mu bubnjevi govorili. Buum... Smrt se približava. Buum... Preživi i živjet ćeš. Buum... Samo je jedan izlaz. Buum... Dokaži svoju krv.

"Bene?" Ashleyno lice se pojavilo pred njim. Glas joj je bio jedva čujan u usporedbi s bubnjevima. Mahnula mu je rukom ispred lica. "Dobro si?"

"Sve je u redu." Zatresao je glavom. "Samo pokušavam razmišljati."

"Mrmrljao si nešto o krvi."

"Ne obraćaj pozornost na to."

"Sigurno si dobro?"

"S obzirom na naš položaj, sjajno." Slabašno joj se smiješeći i nadajući se da će progutati njegovu laž, pitao se koji mu se to vrug događa. "Dobro sam", ponovio je.

Ashley je i dalje izgledala zabrinuto. "Imaš li kakvu ideju što nam se sprema?" upitala je proučavajući litice, tražeći znak bilo kakvog pokreta.

Slegnuo je ramenima. Bilo je više načina na koje su ih stvorenja mogla ubiti: navaliti kopljima, zasuti ih kamenjem, prepustiti ih onim vukovima ili dati prokletim pijavicama da ih posišu do posljednje kapi krvi. Tko zna? Protrljao je oči. Stojte bilo najčudnije, znao je. Napast će ih iz zraka. Smrt dolazi. Ali odakle mu to, dovraga?

Okrenuo se i zagledao u nebo nad poljima, pokušavajući nešto vidjeti. Nije vidio ništa osim sjajne plijesni, ali bio je siguran. Znao je čak i iz kojeg će smjera doći. Zaškiljio je i pogledao lijevo. Tada ih je ugledao: crne točke na zelenkastom svjetlu. Brzo su se približavale, strahovito brzo rastući. Pokazao je prema njima.

"Pogledaj tamo, Ash. Vidiš?"

"Što? Gdje?"

Okrenuo joj je glavu u smjeru odakle su točke dolazile. "Siguran sam da ih bubnjevi dozivaju", rekao je.

"Mislim da im služe kao zvonice za večeru."

"Stoje to?" upitala je.

"Nešto gladno, sudeći prema brzini kojom se približava!"

Ashley je upitno pogledala pištolj za njegovim pojasom. "Koliko si rekao da imaš metaka?"

"Samo dva." Zagledao se u nebo, brojeći leteće likove. Sada veći od točkica, mahali su širokim krilima.

"Rekao bih da nam dolazi jato od njih najmanje petnaest."

"Znači, ništa od pucanja." Ashley se zagledala u polja. "Možda bismo mogli pokušati pobjeći. U poljima više nema stražara."

"Ne, tamo bismo bili lake mete. Moramo naći zaklon." Okrenuo se prema selu. Bubnjevi su odzvanjali sve jače i od divljeg lupanja bilo je teško jasno razmišljati. Zagledao se u selo. Svi su ulazi u nastambe sada bili zatvoreni debelim prekrivačima. Nervozni stražari na putu do nastamba sumnjičavo su ih gledali čvrsto držeći koplja. Između njih i nekoliko otvora na najnižoj razini nije bilo nikakvih stražara. Trknuo je Ashley i pokazao joj šest crnih otvora. "Da se sakrijemo u jednom?"

"Hoće li nam stražari dopustiti? Koplja mi se čine prilično oštra."

"Vidiš da čuvaju samo put koji vodi gore. Ove su nastambe", pokazao je rukom na otvore, "nepokrivene i bez čuvara."

"Onda je bolje da pokušamo. Gledaj!"

Ben se okrenuo. "Koji je to vrug?" Jato se približilo dovoljno da bi se raspoznali detalji. Kožna krila bila su široka nekoliko metara. Stvorenja su imala zavinute crne kljunove i pandže duže od njegove podlaktice. A oči! Crni nepomični krugovi, kao kod morskog psa.

"Leteći grabežljivci! Možda su nekakvi potomci pterodaktila", rekla je Ashley i povukla ga za ruku. "Idemo, još malo i tu su. Moramo se skloniti."

Skrenuo je pogled s jata koje se približavalo; sad je bilo udaljeno samo pedeset metara. "Trči!" viknuo je i gurnuo je naprijed. Stražari ih nisu pokušavali zaustaviti.

Bubnjevi su se odjednom utišali. Mahniti ritam nestao je u trenutku i ostala je samo teška tišina. Ubrzao je korak, nastojeći ostati pokraj Ashley.

Iza sebe je začuo glasno lupanje praćeno sličnim udarcima, poput stijena koje padaju na zemlju. Jato se spustilo. Iz nekoliko grla začulo se kriještanje.

Ispred njega, Ashley je gotovo došla do najbližeg otvora, prvog od šest koji su se nizali zidom. Odjednom se sjetio poruke bubnjeva, riječi koje su mu odzvanjale u glavi: Samo je jedan izlaz! Ponovno se zagledao u šest otvora. Šest! A samo je jedan izlazi Tada je primijetio malu rezbariju iznad ulaza prema kojem je Ashley trčala: krug s ucrtanim trokutom. To nije bio ispravan simbol. To je pogrešan izlaz!

Ubrzao je i zgrabio Ashley koja je upravo pokušavala uskočiti u otvor. Kotrljajući se tlom, shvatio je da je istegnuo rame kad ju je primio u naručje.

Otrgnula se. "Što radiš?"

"Nemamo vremena!" Ustao je i povukao je za sobom. "Prati me."

"Bene! Iza tebe!"

Znao je što ga čeka i u okretu je izvadio pištolj. Stvor je bio veći od noja, ali za razliku od ptice tankog vrata, sav u mišićima i ogromnom kljunu. Navalio je njega, pokušavajući ga dohvatiti zavijenim kljunom.

Prokletstvo! Stvarno mu je bilo dosta stvorenja koja su ga pokušavala pojesti. Ispucao mu je dva metka u glavu, drugi skoro iz neposredne blizine. "Odjebi!" vrisnuo je, skaćući i povlačeći Ashley na stranu.

Zajedno su sprintali niz obronak litice, tražeći pravi simbol. Iza njih, strvina zvijeri postala je plijenom drugih. Dok je trčao, stražnji dio nogu zalila mu je vruća krv i molio se da im to osigura dovoljno vremena da pobjegnu.

I dalje je gledao simbole. Sljedeći otvor imao je zavijenu crtu s krugom iznad sebe, idući nazubljenu strijelju, zatim krug unutar kruga, nalik na krafnu. Pogrešno, pogrešno, pogrešno! Projurili je pokraj tih otvora.

Tada ju je ugledao! Iznad sljedećeg tunela bila je grubo izrezbarena zvijezda. Kao eksplozija, u umu mu se pojavila slika djeda koji ga poziva u špilju s istom zvijezdom. To je bio jedini izlazi

Vukući Ashley za sobom, uletio je u otvor i zamalo se sudario s nekim tko je stajao samo dva metra od ulaza. Svjetlost je bila dovoljno jaka da bi raspoznao simbol koji mu se ocrtavao na grudima dok se naslanjao na štap. Starac je zateturao i stavio mršavu ruku na Benovo rame. "Ti si jedan od nas", promrmljao je promuklim, ali ipak razumljivim glasom.

Ashley je izvukla ruku iz Benova stiska. Što se ovdje događa? Starac je štapom pokazao da mu naprave mjesta pa se maknula na stranu. Oslanjajući se na štap, prošao je između njih i prišao ulazu u špilju. Mahnuo im je da priđu i provire.

"Bene?" Uпитno ga je pogledala. Slegnuo je ramenima i pridružio se starcu. Mršteći se, i ona je prišla. Morala se sagnuti kako bi bolje vidjela.

Vani je jato grabežljivaca završilo sa svojim mrtvim članom, ostavljajući krv i kosti razbacane po stjenovitu tlu. Nekoliko je zvijeri pokušavalo doći do nastambi, ali oštra koplja držala su ih na udaljenosti.

Negdje slijeva začuo se zvižduk i, tjerana kopljima domorodaca, iz ostalih pet otvora istrčala je mala povorka meketavih stvorenja s papcima.

Velika poput teladi, izgledom su bila nalik na konje, osim što su imala oštre male kljove. Očiju ispunjenih užasom, životinje su se propinjale i grebale po stijeni. Kad su se našle na otvorenom, raštrkale su se bježeći u svim smjerovima. Kretanje je privuklo pozornost jata i zvijeri s velikim kljunovima bacile su se papkare.

"Da smo izabrali bilo koji drugi tunel," rekao je Ben, "izbacili bi nas u smrt zajedno s ovima. To je bio test."

Ashley je okrenula leđa pokolju, ali ne prije no što joj se pogled sreo s malom životinjom koja je pobjegla od ostalih i ukočila se pred samim ulazom u njihovu pećinu. Zadrhtala je kad je vidjela kako joj se s leđa približava grabežljivac izbačenog kljuna, namjeravajući ga zabit u malo stvorenje. Očiju razrogačenih od straha, životinja je tužno cviljela. Ashley je bez razmišljanja izjurila iz pećine, zgrabila prestravljenju životinju za vrat i uvukla je u pećinu. "Onda i ovo siroče zaslužuje sklonište", rekla je dok je zadihano vukla malo stvorenje u tunel.

Starac se okrenuo i zaprepašteno je pogledao. Leđima okrenut ulazu, nije vidio otvoren kljun koji je jurio prema njemu. Prevareni lovac nije namjeravao tako lako odustati od plijena.

Ashley je podigla ruku i otvorila usta da ga upozori.

Ali prije no stoje stigla ispustiti zvuk, starac je, i ne pogledavši preko ramena, zamahnuo štapom iza leđa. Udarac po kljunu glasno je odjeknuo tunelom; u tim mršavim rukama bila je iznenađujuća snaga. Još zagledan u nju, promrmljao je nešto za sebe, prišao joj i stavio ruku na rame. Zatim joj je kimnuo i nastavio tunelom, zastajući tek da im mahne da ga prate.

Izvana se začulo zvonko lupanje kao da netko udara loncima i tavama. Ben se odmaknuo od ulaza i prišao joj. "Sad kad su ih nahranili, tjeraju ih bukom."

"Kao pripitomljene papigice", rekla je. Ustala je i krenula za starcem, a mala ju je životinja pratila tiho cvileći.

Ben se zagledao u stvorenje. "Mogla si poginuti."

"Reagirala sam nagonski. Pomislila sam da smo i mi mogli biti tamo i moliti za pomoć da ti nisi dobro odabrao. Nisam je mogla tek tako prepustiti sudbini." Životinja joj se mazno motala oko nogu.

Ben ju je zagrljao i privukao. "Mislim da si stekla prijatelja."

Prepustila se njegovu zagrljaju. "Jason je uvijek želio kućnog ljubimca."

Zajedno su koračali mračnim tunelom obasjanim samo mjestimičnim bljeskovima plijesni. "Sad mi reci kako si znao koji je pravi ulaz", upitala gaje nakon nekoliko minuta.

Osjetila je kako se ukočio. "Ash, mislit ćeš da sam poludio."

"Nakon svega ovoga, spremna sam povjerovati u bilo što." Zagledala se u leđa starca, bića koje je govorilo engleski i čije je pleme bilo nekoliko milijuna godina starije od čovjeka. Da, stvarno je bila spremna na bilo što.

"Dobro." Duboko je udahnuo. "Sjećaš se kad sam ti prije govorio o simbolu na starčevim grudima?"

"Da. Nešto o snu s tvojim djetom."

"Tako je. Pa, u tom me je snu djed poveo do pećine koja je nad ulazom imala isklesan ovakav simbol. Rekao mi je daj tamo sigurno."

Stala je i zagledala se u njega. "Ti to ozbiljno?"

Slabašno se nasmiješio, gurdajući je naprijed. "Živi smo, zar ne?"

"I prije si imao vidovnjačka iskustva?"

"Vraga jesam. Da sam ih imao, ne bih sad bio u ovakvim problemima. Sunčao bih se u Las Vegasu, čekajući nove spoznaje g. Vidovnjaka."

"Otkud onda to?"

Nervozno se nasmijao i krenuo ispred nje. "Imam ideju. Ali stvarno je jezovita."

"Što?"

"Moji snovi o ovom mjestu... Imao sam ih često otkad smo krenuli ovamo, a kad smo se spustili pod zemlju, postali su jasniji i češći."

"Znači, misliš da to ima neke veze s pećinama?"

"Ne, s njim." Uperio je prst u starčeva leđa. "Mislim da je on komunicirao sa mnom. Kad su se začuli bubnjevi, u glavi su mi se pojavile čudne misli koje su se oblikovale u riječi."

"Telepatija?" Razmišljala je. "Ali zašto samo ti?"

Slegnuo je ramenima. "Ne znam. Možda zbog aboridžinske krvi?"

Pogledala je njegove plave oči i svijetlu kosu. "S obzirom na tvoj izgled, taje krv jako razrijeđena."

"Pa, valjda je ima dovoljno."

"Zašto misliš daj tamo povezano s tvojim precima?"

"Zbog likova iz mojih snova", rekao je i počeo brojati prstima. "Prvo moj djed, koji se pojavljuje obučen kao Aboridžin. Zatim noćna

mora iz mog djetinjstva, koja se nedavno ponovno pojavila. Čak i riječi koje sam čuo u bubnjanju - dokaži svoju krv. Čini se da sve upućuje na neku nasljednu sposobnost koja se provlačila kroz krv mojih predaka."

Duboko je udahnula. Logika i zdrav razum navodili su je da se nasmije njegovu razmišljanju. To su morale biti obične besmislice. Ali ipak je odabrao pravu pećinu. Sjetila se kolege koji je doktorirao na aboridžinskim plemenima. "U tradiciji Aboridžina ima mnogo mistike. Duhovnih putovanja. Staraca koji su preko snova u stanju komunicirati na ogromnim udaljenostima. Takvih stvari."

"Točno", odgovorio je. "Sam sam mislio da je to glupost. Moj prijatelj Aboridžin, s kojim sam znao ići u pećine, kleo mi se da je vidio neke prilično čudne stvari, ali nikad mu nisam vjerovao."

Ashley je odgurnula na stranu malo stvorenje koje joj se plelo oko nogu. Zacviljelo je i nestalo u bočnom prolazu. "Kakva veza može postojati između nepoznatog plemena razvijenih tobočara na Antarktici i Aboridžina u Australiji?"

"Pojma nemam. Ali onaj crtež koji si otkrila u nastambi u Alfa pećini - krug kroz koji prolazi munja - pitam se..."

"Što?"

"Sjećaš se da sam ti rekao da sam već vidio takve crteže? Aboridžinske crteže iz pećina?"

Kimnula je. "Neka vrsta duhovnih vodiča."

"Točno, oni koji su navodno rane Aboridžine naučili lovu. Mirni."

Starac se osvrnuo. "Gota trif'luca mirni'swee", promrmljao je.

Ben i Ashley su se pogledali. "Ti si telepat ovdje", rekla je. "Stoje rekao?" Slegnuo je ramenima i zavrtio glavom.

Starac je, činilo se, shvatio njihovu zbuđenost i umorno uzdahnuo. Pokazao je na grudi. "Mirni'swee." Mahnuo je rukom pokazujući cijelu mrežu seoskih tunela. "Mirni'swee" "Još ne razumijem", rekao je Ben.

Ashley je podigla ruku. "Mi... mi... swee", promucala je koncentrirajući se na pravilan izgovor i uperila prst u starca.

Stara je glava potvrdno kimnula; zatim se okrenuo i nastavio hodati,

Ashley ga je zaprepášteno pratila. Ovo je bilo nezamislivo. "Rekao nam je ime svog plemena. Mimi'swee." Zatim je prošaptala: "Mimi, aboridžinski duhovi stijena. To su oni."

Odjednom shvativši, Ben ju je gledao u nevjerici. Ali prije no stoje uspio nešto reći, tunel je završio u velikoj pećini obasjanoj plijesni sa zidova i stropa. Ashley je zapanjeno gledala stupove koji su podupirali udaljeni strop, ali pozornost joj je privuklo nešto drugo. Stupove je obavijalo gusto raslinje, šireći bijele grane s mesnatim crvenim plodovima koji su visjeli nalik na lampione.

"O Bože", rekao je Ben iza nje. "Ne opet."

Oklijevao je prije nego je ušao za Ashley i starcem. Proučavao je pećinu, očekujući da će čuti glasove duhova ili vidjeti djeda kako izranja iz sjena. Ali nije se dogodilo ništa od toga. Kad je bolje pogledao, jedina sličnost između ove pećine i one iz njegovih snova bili su plodovi. Svi drugi oblici bili su drukčiji, a raslinje nije bilo ni približno veliko ili obraslo lišćem kao u snovima. Duboko je udahnuo i krenuo za Ashleynim vitkim leđima.

Ona je zastala i dodirnula jedan crveni plod. "Mislim daje to neka vrsta gljive", rekla je bez daha, zagledana u biljku. "Obrati pozornost na to da nema lišća. Pogledaj mrežu korijenja. Podsjeća na gljive. Linda bi poludjela da ovo vidi."

"Kad smo već kod Linde," rekao je Ben, "sve je ovo jako zanimljivo, ali gore su nam prijatelji koji ovise o nama."

"Znam, Bene, znam. Nisam zaboravila. Možda nam Mimi sa svojim osnovnim poznavanjem engleskog mogu objasniti kako da se vratimo gore."

"Pa, najbolje da pitamo!"

Ashley je kimnula i nastavila pratiti starca. "Najprije moramo zaslužiti njihovo povjerenje. Pomogao nam je način na koji smo pobjegli onim grabežljivcima, ali mislim da su još sumnjičavi. Oprezni su. Moramo paziti na svaki korak jer bi nam glave svejedno mogle završiti na panju."

Stigli su do središta prostorije. Ovdje nije bilo kamenih stupova i plodnih biljaka. U središtu je bila izdubljena plitka rupa dubine dlana koju su okruživali crteži boje krvi. Kamen oko ulegnuća bio je sjajno uglačan.

Starac se naslonio na štap na drugoj strani čistine.

"Moj Bože! Pogledaj ove detalje!" rekla je Ashley maknuvši se od Bena da izbliže prouči crteže. Kleknula je i zagledala se u crtež napada malih lovaca na životinju. "Gledaj, ovo je iste boje kao i oni neobični plodovi. Gljive su im vjerojatno poslužile za bojanje."

"Super", rekao je sarkastično. "U brlogu smo nekog ludog umjetnika."

"Ne, mislim da je ovo mjesto religijski važno. Primitivne kulture jako drže do rezbarija. Idola, figurica, crteža i takvih stvari. Daj mi nekoliko minuta da proučim ovo. Možda mogu nešto naučiti." Pomaknula se do idućeg crteža ni ne pogledavši ga više.

Ben je osjetio drugi pogled na zatiljku, jednako kao i u snu, i okrenuo se.

Starac je stajao na udaljenoj strani čistine. Na brzinu je pogledao Ashley i ponovno uperio svoje sive oči u Bena. Kimnuo je, sjeo prekrštenih nogu i prebacio štap preko koljena. Pokazao je Benu da učini isto.

Kad se spustio na tlo, Ben je primijetio koliko su mu noge umorne. Sigurno je već večer. Kasna večer. Sa zvučnim uzdahom spustio se na tvrdo tlo. Istegnuo je leđa i opustio tijelo. Sanjao je o velikoj boci toplog piva.

Podigao je pogled i primijetio da starac bulji u njega ne ispuštajući nikakav zvuk. Činilo se da nešto želi. Ali što?

Uputio mu je jedan od svojih najboljih osmijeha, koji je krokodile pretvarao u mazne mačkice, ali starac se samo namrštitio i nastavio ga gledati s očekivanjem. Ma tko te šiša, pomislio je Ben i pustio da mu se oči

sklope dok se sve više opuštao. Bilo mu je dosta tajni za jedan dan. Sada je samo želio naći udobno mjesto za spavanje. Brada mu je polako kliznula na grudi. Samo da malo odrijema.

Zaronio je u izmaglicu, napola svjestan tihih zvukova koje je Ashley proizvodila dok se micala od crteža do crteža. Bilo je tako ugodno riješiti se svih stresova toga dana, pustiti ih da skliznu u stijene. Disanje mu se produbilo i počeo je lagano hrkati. Kad bi samo mogao...

"Ben! Benny! Probudi se, sinko!"

Trgnuo se i otvorio oči. Koji vrag...? Još je sjedio u istoj pećini, unutar kruga stupova i mesnatih voćki. Ali umjesto starca, s druge strane rupe sjedio je njegov djed i mahao mu rukom punom staračkih pjega. Ben se osvrnuo. Pećina je bila prazna; nije bilo ni Ashley. Nastavio se ogledavati istežući vrat. Nešto je bilo čudno; i dalje je čuo Ashley -kretala se lijevo od njega i nešto mrmljala - ali je bila nevidljiva.

"Benny, što tražiš?"

"Gdje sam?"

Djed je podigao prst iskrivljen artritismom i pokazao na svoju glavu. "Unutra, dječče."

Duboko je udahnuo, a srce mu je počelo lupati. Ovo je bilo ludo. Djed i prostorija počeli su se zamračivati.

"Čekaj malo, dečko. Moraš se smiriti. Ako budeš nervozan, neće upaliti."

Stisnutog grla, Ben je počeo shvaćati što se događa. Usredotočio se na opuštanje tijela, počevši od nožnih prstiju prema gore. Slike oko njega su se pojasnile.

"Evo, dečko. Tako je bolje."

"Ti nisi moj djed", trudio se disati duboko i ujednačeno dok govori.

"Ne, nisam." Blago se nasmiješio, a zatim se lik lagano stanjio i zaljuljao. Čelo mu se izbočilo, a oči proširile; pojavio se štap prebačen preko njegovih nogu. Ljuljanje je prestalo i opet je vidio lik starca. "Ovo je, naravno, moj pravi lik. Zovem se Mo'amba."

Glas mu je i dalje zvučao kao djedov. Bilo je čudno čuti ga iz tako nepoznatih usta. Glavom su mu se vrtjela pitanja: Kako? Zašto?

"Benny, ni ti ni ja ne govorimo jezik onog drugog. Zato ti se obraćam jezikom uma. Tvoj um prevodi moje misli u slike i riječi koje razumiješ."

"Hoćeš reći da si se poslužio sjećanjem na mog djeda kako bi mi se prikazao?"

"Nisam ja, nego ti. Tvoj je um upotrijebio sliku tvog djeda kako bi ti pokazao heri'hutija"

Ben se sjetio ozbiljna djedova lica. "Koji je vrag heri'hutiV

"To sam ja. I ti. Netko tko je u stanju komunicirati kroz snove. Vidjeti naprijed kroz crne tunele nepoznatog."

"Ali zastoja?"

"Vidim ti naslijeđe u krvi. Iz daleke prošlosti vučeš snažno naslijeđe heri'hutija. Vrlo moćno. Još si nevješt, ali s vremenom bi tvoja vještina mogla nadići čak i moju. A moje selo treba tu sposobnost kako bi preživjelo."

"Kako to misliš preživjelo?"

"Ja sam posljednji s takvim sposobnostima", rekao je Mo'amba, odjednom s bolnim izrazom lica. "Vrijeme je prolazilo, a ja sam gledao kako drugi heri'hutiji odlaze s ovog svijeta, sve dok nisam ostao samo ja. A sad više ne mogu voditi naše lovce da hrane narod i brane nas od crak'ana. Lovci idu sami. Slijepi. Vrlo je opasno ići bez vodstva heri'hutija i ne vidjeti što leži iza zavoja. To nas je stajalo brojnih života. Udovice plaču svake noći. Nećemo još dugo preživjeti bez novog heri'hutija koji će nas voditi." Uperio je prst u Bena. "To si ti."

"Ja?"

"Mnoge sam godine zvao druge slične meni da dođu u naše selo. Samo si se ti odazvao."

"Jebemu, mora biti i drugih. Drugih poput... poput tebe. Možda bi drugo selo podijelilo svog heri'hutija s vama."

Mo'amba je zavrtio glavom. "Nakon Rasipanja, izgubili smo kontakt s drugim selima. U dubokim snovima ponekad osjećam nagovještaje izgubljenih, ali to bi mogli biti samo snovi za kojima čeznem, a ne oni koji govore istinu."

"Ipak, ne možeš očekivati da ću ja -"

Mo'ambin se lik ponovno pretvorio u lik njegova djeda. Pogled mu je bio ljutit. "Krv ne laže! Ti si jedan od nas!"

Ben je otvorio usta da odgovori kad ga je odjednom prekinuo Ashley'n glas: "Bene, ovo moraš vidjeti!"

S njenim riječima, likovi oko njega su izbljedjeli, a djedovo lice progutala je tama. Otvorio je oči i zavrteo glavom, trgajući posljednje tanke niti sna.

Ashley ga je namršteno promatrala. "Isuse, kako možeš spavati u ovakvoj situaciji?"

"Molim?" Ošamućeno je trljao sljepoočnice u kojima je još osjećao nejasan pritisak.

"Dođi, pogledaj", rekla je Ashley, nesvjesna onoga što se upravo dogodilo. Napravila je nekoliko koraka i kleknula pokraj crteža. Mahnu- ' I a mu je neka dođe.

Pogledao je starca na drugoj strani čistine. I dalje je buljio u njega.

Zadrhtavši, ustao je i krenuo do Ashley, nesiguran što da joj kaže. "Što si pronašla, Ash?"

"Pogledaj ovaj crtež. To je triptih."

"Trip...što?"

"Tri crteža. Pogledaj posljednji." Ashley je čučnula pokraj tri obojena crvena kruga i pokazala mu treći.

Ben se približio. Nije mogao vjerovati svojim očima: treći je krug predstavljao grubu kartu kopna na južnoj hemisferi. "Moj Bože, pa to je Australija."

"Tako je. Crtež je grub, ali prilično točan. Pogledaj sada druge."

Zagledao se u preostala dva kruga. Prvi je prikazivao australski kontinent spojen s Antarktikom debelim kopnenim mostom. Drugi je prikazivao istu veliku masu kako se razdvaja. "Što želiš reći?"

"To je veza! Objašnjenje kako su australski Mirni - bar neki od njih - završili ovdje."

"Još mi nije jasno."

Uzdahnula je kao da mu je već sve detaljno objasnila. "Prije mnogo tisućljeća, neki su kontinenti bili spojeni kopnenim mostovima. Pomicanjem ploča na kojima su ležali i uz dramatične promjene razine mora, ti su mostovi mogli nestati u razdoblju od nekoliko mjeseci. Fosilni ostaci također podržavaju postojanje takvog mosta. Na Antarktici su pronađeni brojni fosilni ostaci izumrlih vrsta tobolčara." Slegnuo je ramenima. "Znači, misliš...?"

"Da! Pogledaj prvu kartu." Pokazala je vezu među kontinentima. "To je kopneni most. Druga slika pokazuje pucanje mosta. Treća pokazuje kako su kontinenti na kraju postali izolirani."

"Ali kako bi ova bića to mogla znati? I zabilježiti na karti?"

Ashley je čučnula. "Očito su to proživjeli. I zabilježili, jednako kao i američki Indijanci svoje obale. I kroz usmenu ili slikovnu predaju, održali su sjećanje." Pokazala je Australiju i Antarktiku na drugoj karti. "Nekad su bile spojene. Tada je nešto otjeralo-ova bića iz Australije, barem neke od njih, i ostali su zarobljeni ovdje kad je kopneni most potonuo."

Ben je proučavao slike, pokušavajući zamisliti prelazak na ledeni kontinent preko kamenog mosta. Stavio je prst na Antarktiku. Razdvajanje plemena. "Bože... Rasipanje", promrmeljao je. "Možda je Mo'amba o tome govorio."

"Tko?" upitala je Ashley okrenuvši se od crteža.

"Ash, radije sjedni." Vidio je da mu se u potpunosti posvetila, gledajući ga čvrsto stisnutih obrva. Dok je objašnjavao što se upravo odigralo između njega i starca, obrve su joj se sve više širile i podizale u čudu.

"Želiš reći da može komunicirati s tobom!?" uzvignula je kad je završio. "Zaista se koriste nekom vrstom telepatije." Pogledala je stvorenje koje je prekrizanih nogu sjedilo nasuprot njima. "Da li nas i sad sluša? Čita nam misli?"

"Ne bih rekao. Obojica moramo biti u stanju transa. Slično kao Aboridžini u svojim zajedničkim snovima."

"A on je posljednji iz svog plemena s tom sposobnošću?"

Ben je kimnuo. "Osim mene."

Ashley se zamislila. "S genetičkog gledišta, gubitak tog obilježja čini se razumljivim. Zajednica je izolirana tisućama godina. Miješanje među pripadnicima zatvorene skupine, bez uvođenja novih genetskih zaliha, oslabilo bi zamršeni genetski niz potreban da se stvori takva sposobnost i ona bi na kraju morala nestati." Okrenula mu se širom otvorenih sjajnih očiju. "Mogla bih provesti cijeli život proučavajući samo ovo obilježje. Ovo će iz korijena promijeniti antropologiju. Mislim -"

Ben je podigao ruku: "Sve je to lijepo i uzbudljivo, ali svejedno se moramo izvući odavde. Ili barem pokupiti Michaelsona i ostale."

Njegove su je riječi otrijeznile. "U pravu si. Imat ćemo dovoljno vremena za istraživanje kad se vratimo u Alfa bazu." Pokazala je na starca. "Jesi li ga pitao za put odavde?"

"Ne. I ne vjerujem da bi mu se to svidjelo. Želi da ostanem i zauzmem njegovo mjesto u plemenu."

"To bi mogao biti problem." Ashley se lupkala prstom po bradi. "Nešto mi nije jasno. Ako si im tako strašno važan, zašto su te pokušali ubiti?"

"Ne znam."

"Čini se da ne dijele svi Mo'ambino mišljenje. Onaj mladač sa štapom na kojem je bio rubin, vjerojatno vođa plemena, sasvim nas sigurno nije želio zadržati. Možda bismo mogli -"

Odjednom su iza sebe začuli komešanje. Ben se okrenuo i ugledao poznati lik koji je šepao prema njima između zaraslih stupova. Pratila ga je mala skupina naoružanih stvorenja, kopljima njišući crvene gljive. Ashley je ustala. "Michaelson!"

Benov pogled je odlutao na niz koplja koja su se njihala iza bojnika. Proučavao je držanje naoružanih ratnika. Većina je nehajno držala koplje preko ramena, a neki su oprezno držali ruke n'a noževima za pojasom.

Ben je prišao Michaelsonu i potapšao ga po ramenu. Primijetio je tragove krvi na njegovu licu. "Što se dogodilo?" upitao ga je. "Čini se da si svašta doživio."

Ashley im se pridružila. Zabrinuto je provjeravala je li ozlijeđen.

Stidljiva izraza lica, Michaelson je izbjegavao njihove poglede. "Nije to ništa. Većina toga nije moja krv. Osim toga, nije ni važno. Slušajte, nemamo mnogo vremena."

Skupina iza njih se uskomešala. Michaelson ih je pogledao i vidio kako se kroz mnoštvo ratnika probija visok čovjek u poderanoj uniformi. Kad je došao do Michaelsona, Ben je primijetio obiteljsku sličnost. Ista crna kosa i plave oči. Isti orlovski nos.

"Moj brat Harry", rekao je Michaelson.

"Ne mogu vjerovati", rekla je Ashley. "Našao si ga."

"Zapravo je on našao mene. Živio je s ovim... stvorenjima protekla tri mjeseca."

Ben je primijetio kako su Harrvjeve oči upile svaku pojedinost Ashley na tijela. "Jesi li im rekao?" upitao je Harry.

"Ne, upravo sam namjeravao."

Kimnuvši, Harry se okrenuo Benu i Ashley. "Žao mi je. Mislio sam da ste izbjeglice."

"Kako to misliš?" upitao je Ben.

Harrvju se stisnulo grlo. "Mislio sam da već znate. Inače bih se više potrudio da vas pronađem."

"Da znamo što?" upitala je Ashley oštro, pokušavajući izvući iz Harrvja što god daje tajio.

Michaelson je pročistio grlo. "Alfa baza je uništena. Pregazili su je oni dinosauri."

Ashley se ukočila s neizgovorenim pitanjem na usnama. Očiju sjajnih od straha, polako se okrenula Benu. "Nije moguće", prošaptala je. "A Jason?"

Ben joj je prišao i čvrsto je zagrlio. "Ne brini", šaptao je. "Siguran sam da gaje Blakely na prvi znak opasnosti maknuo na sigurno."

Činilo se da su je njegove riječi umirile i osigurale joj uporište za njene nade. Drhtaji su se smirili, a zatim prestali. Izvukla se iz njegova zagrljaja s odlučnim izrazom lica. "Moramo se vratiti gore. Moram saznati što se dogodilo."

Ben je mogao osjetiti suze skrivene iza tih riječi. "Znam. Odmah ćemo krenuti."

Harry im je prišao. "Slušajte, ne možemo samo..." Poskočio je kad je nešto glasno udarilo iza njih.

I Ben se trgnuo kad je ugledao seoskog poglavicu kako im prilazi. Ponovno je udario svojim novim štapom po tlu i udarac je snažno odjeknuo pećinom. "Hm", rekao je Ben u bradu. "Netko je jako ljut."

Na iznenadni dolazak seoskog vođe, Mo'amba je s mukom ustao pomažući se štapom. Teško hodajući, krenuo mu je u susret. Njihova je svađa sa svakom riječi postajala sve žučnija, da bi naposljetku vođa režeći zamahnuo štapom i izbio Mo'ambi štap iz ruku. Izgubivši oslonac, starac se srušio na tlo.

Ratnicima koji su ih okruživali oteo se uzdah; neki su okrenuli leđa. Ubrzano dišući, poglavica ih je sve oprezno promotrio pa je, nakon što se malo smirio, pomogao starcu da ustane. Izmijenili su nekoliko tihih riječi nakon kojih je uslijedila neugodna stanka tijekom koje su zurili jedan u drugog. Poglavica je ponovno zarežao, udario štapom u zemlju da naglasi svoje riječi i odjurio.

Michaelson je pogledao Harrvja. "Jesi li shvatio nešto od ovoga?"

Probijedjevši, Harry je kimnuo. "Problemi."

DVADESET PET

Jason je znao da nešto nije u redu kad su odrasli počeli tiho razgovarati. Prolaz ispred njih bio je zakrčen starim odronom i u zidu od srušenih stijena bila je samo mala rupa veličine bundeve kroz koju je prema njihovim licima puhao zadimljeni zrak. Pogledao je Lindu i Blakelyja koji su čučali pokraj odrona. "Natrag ne možemo", rekla je Linda. "Khalid će nas čekati."

"Možda možemo pronaći drugi put od Alfa baze kroz neki od bočnih tunela", rekao je Blakely teško dišući, očiju suznih od dima.

Jason je pogledao put kojim su došli. Stisnuo je nos da ne udiše smrad i gledao kako dim zavojito prolazi uz njega. Smrdio je na izgorjele gume; čak je i na jeziku osjećao odvratani okus. Vlažna krpa omotana oko lica nije mogla zaustaviti smrad.

Ipak, nitko se nije žalio jer im je dim omogućavao orijentaciju. Tijekom cijeloga dana, kad god bi naišli na raskrižje u tunelima i zastali da odluče kuda će dalje, crta dima odvela bi ih na pravi put.

"Da se vratimo? Nisam sigurna", rekla je Linda. "Ni u jednom od ostalih prolaza nisam osjetila povjetarac. Zrak se činio ustajao."

"Imamo li izbora? Naprijed ne možemo." Doktor je žestoko zakašljao. "A barem ćemo se maknuti od ovog prokletog dima."

Jason je prišao Lindi. "Možda se ja mogu provući kroz rupu."

Linda se slabašno nasmiješila. "Ne možeš, zlato. Premala je."

"Pusti da vidim." Progurao se između nje i Blakelyja i zakašljao se kad je uronio u gusti dim koji je izlazio iz otvora.

Blakely mu je stavio ruku na rame. "Stani malo, Jasone. Ne znamo koliko je to stabilno. Osim toga, Linda je u pravu. Otvor je premalen."

Jason nije popuštao. "Dajte me pustite!" Izmaknuo se ispod Blakelyjeve ruke i čučnuo. Dim koji je sukljao izgledao je kao stup koji se valja iz otvora. Gurnuo je ruku unutra. Iznenadila ga je snaga vjetra; kao kad ispružiš ruku iz jurećeg automobila. Ali kad je rukom promijenio smjer vjetra i skrenuo dim ravno u lice, zadivljenost je ubrzo prešla u mučninu. Ostavši bez daha, izvukao je ruku. Iskriilo mu je pred očima dok je pokušavao doći do zraka.

Blakely mu je stavio ruku na rame. "Pazi, dječčače, to je dovoljno snažno da te ubije." Činilo se da ga to zabavlja.

Pocrvenjevši, Jason je maknuo ruku s ramena, sada još odlučniji da istraži rupu. Prije nego što su ga stigli spriječiti, duboko je udahnuo, zatvorio oči i usta i zaronio u zadimljeni zrak.

Struja zraka ga je gotovo odmah odbacila, ali našao je oslonac i odupro se nogama. Provukao je ruku i rame kroz rupu i počeo se migoljiti, tražeći način da se uvuče.

Kad bi samo mogao provući glavu i okrenuti se... ali stijene su blokirale svaki pokušaj. Nakon nekoliko sekundi shvatio je daje rupa zaista premala. Razočarano se izvukao i otkotrljao na stranu, ispuštajući dah i duboko udišući svjež zrak.

U oblaku dima vidio je Blakelyja koji mu je mahao rukom ispred nosa. "Baš si nam puno pomogao. Skoro si nas ugušio svojim glupostima."

"Ali samo sam -"

"Dosta s glupostima. Moramo se pomiriti s našim položajem i pronaći drugi put. Ovo je slijepa ulica."

Jason se zakašljao i pokušao spasiti obraz. "Ipak sam otkrio da je rupa ovako uska samo pola metra. Nakon toga se ponovno širi i mislim da je tunel nakon tog kratkog dijela sasvim dobar. Kad bismo se uspjeli provući..."

"Pa, osim ako nemaš pijuk ispod košulje, sumnjam da će nam ta informacija koristiti." Definitivno poražen, Jason je spustio glavu.

Linda gaje utješno potapšala po koljenu. "Hej, barem si pokušao. Osim toga, nisi napravio nikakvu štetu. A da sam ja bila malo pametnija, ukrala bih kockicu Khalidova plastičnog eksploziva i sad bismo mogli dići ove stijene u zrak." Prstom mu je podigla bradu. "Jako sam ponosna na tebe."

Jason je pokušao potisnuti osmijeh, ali nije uspio. "Hvala."

Raskuštrala mu je kosu, a zatim se okrenula Blakelyju. "Pretpostavljam da nam ne preostaje drugo nego da potražimo drugi put."

Blakely je nešto promrmljao, ali Jason vise nije slušao. Glavom su mu se vrtjele Lindine riječi. Kockica? Eksploziv? Ustao je. Je li moguće?

Prišao je Lindi i povukao je za rukav. Pogledala gaje, a Blakely se namrštio. U očima mu se vidjelo da ga smeta njegovo miješanje.

"Stoje, Jasone?" upitala je zabacivši pramen plave kose.

Premještao se s noge na nogu. "Znaš, Linda, onaj eksploziv o kojem si govorila... Mislim da imam malo toga."

Blakely mu je prišao. "Što? Kako?"

Linda je zadržala Blakelyja stavivši mu ruku na rame. "Jasone, kako to misliš da bi mogao imati eksploziv?"

Zagledan u vrh svojih tenisica i ne podižući pogled, ispričao im je o događaju u zahodu, kad su se stvari iz Khalidove torbe prosipale u njegovu kabinu. "U torbi mi je", završio je pokazujući na crvenu Nike torbu do svojih nogu. "Pokazat ću vam."

Otvorio je torbu i počeo kopati po njoj. Trebao je nekome reći. Sad će se naći u problemima. Dugo je prevrtao po stvarima jer je između odjeće za vježbanje, narančastog ručnika, rasutog špila karata i sitniša za videoigre bilo teško naći bilo što. Gdje je?

Nakon cijele minute, Blakely je izgubio strpljenje. "Ma daj je istre-si na pod", rekao je, pokušavajući mu uzeti torbu iz ruku.

"Čekajte!" Izvukao je GameBov iz torbe. "Da se ne razbije", rekao je i stavio ga u džep jakne.

Doktor je preokrenuo i protresao torbu. Sve su stvari pale na tlo i počeli su pretraživati hrpu.

Jason je pažljivo uzeo svoje gaćice, prestravljen mišlju da bi ih Linda mogla vidjeti, i dok ih je stavljao pod ručnik, ugledao je poznati sivi predmet.

Podigao je glinastu smjesu i pružio je Lindi. "Evo ga."

Sa smiješkom je uzela oblikovanu smjesu, proučavajući njegovo djelo. "Baš zgodan zrakoplov."

Slegnuo je ramenima. "Mislio sam daje to nekakav plastelin."

Blakely je gledao s nevjericom. "Sigurna si da je to eksploziv?"

Linda je pronašla komad gužvanog celofana među stvarima. "Da, ovo je isti celofan kojim su bile omotane i druge kockice."

Uzeo je zrakoplov iz njenih ruku kao da drži neprocjenjivo umjetničko djelo. "Dobro, imamo eksploziv, ali nemamo ga čime aktivirati. Treba nam detonator."

"Stoje to?" upitao je Jason.

Blakely se samo namrštio, ali Linda mu je objasnila.

"To je ono što potiče paljenje plastičnog eksploziva."

"Kao petarde?"

"To bi poslužilo", odgovorio je Blakely. "Ali ovdje dolje nema štandova s petardama."

Pošto je prekopao džep na rubu torbe, Jason je izvadio malu petardu koju je skrio od znatiželjnih očiju.

"Hoće li ovo biti dovoljno?"

Linda je raširila oči. "Misliš li...? Bi li upalilo?"

"Mislim da bi", kimnuo je Blakely cereći se.

.Uzvratila mu je osmijeh, a zatim se okrenula i zagrlila Jasona. "Pun si iznenađenja, mali moj."

Dječak je pocrvenio. "Samo nemojte reći mami za petardu. Ubila bi me."

Tunel se račvao. Khalidje čučnuo, naginjući se prvo ujedan, a zatim u drugi odvojak. Njuškao je kao pas tragač. U lijevom je tunelu u zraku osjetio tračak mirisa od kojeg ga je malo zapekao nos. Dim. Nastavio je tim putem držeći upaljač ispred sebe. Pazio je da ga namjesti na slabašan plamičak. Štedio je plin. Ako ostane bez njega, bit će slijep i neće moći završiti misiju. Morat će se zadovoljiti ovim malim plamenom.

U ovoj stigijskoj tmini, čak je i taj plamičak dostajao da osvijetli nekoliko metara ispred njega. Odlučno je napredovao ne trošeći vrijeme na odmor. Nije mogao procijeniti koliko su daleko Linda i ostali odmakli, ali bilo je znakova koji su ukazivali daje na pravom putu: otisci stopala u blatu, omot čokolade, mjesto gdje se netko pomokrio. Miris amonijaka još je bio jak. Približavao im se.

Misli su mu lutale dok je žurio jednoličnim tunelima, prepuštajući potjeru istreniranom tijelu. Zaobilazio je rupe, preskakao pukotine, penjao se preko stjenovitih prepreka sa samo jednom željom: smanjiti udaljenost između njih.

Linda je povukla Jasona još dalje iza zavoja, moleći se da Blakely zna što radi. Postojala je realna mogućnost da se cijeli tunel sruši na njih, no bez obzira na to, znala je da moraju pokušati. Povratak je slutio na propast.

"Hoću gledati", rekao je dječak.

"Ne možeš, zlato. Previše je opasno. Evo, stavi ovo u uši." Dodala mu je dva komadića vate iz prve pomoći. "Kad ti kažem, pokrij uši i otvori usta."

"Zašto?"

"Eksplozija će biti jako glasna. Mogla bi ti oštetiti bubnjiće."

Jason se meškoltio. "Ipak bih htio gledati."

Odjednom se pred njima pojavio Blakely, pomalo lelujući. "Sve je na mjestu. Postavio sam eksploziv tako da ne eksplodira u našem smjeru. Spremni?"

Linda je kimnula. "Dobro gađate?"

"Da, ali u ovakvim okolnostima..." Slegnuo je ramenima.

"Imate samo jednu prigodu."

Podigao je signalni pištolj. "Znam." Plan je bio da sa sigurne udaljenosti signalnom raketom upali petardu koju je stavio u plastični eksploziv. Mahnuo im je da se udalje.

Gurnula je dječaka iza sebe. "Sretno."

Blakely je obrisao znojno čelo rukavom i krenuo nekoliko koraka naprijed da bolje nacilja. Primijetila je da su mu usne plavkaste. Stres i loš zrak pogoršavali su mu stanje. Gledajući ga kako stavlja vatu u uši, divila se njegovoj neslomljivosti. Pokazao joj je daje sve u redu i naciljao.

Rekla je Jasonu da začepi uši i otvori usta. Napravio je sve što mu je rečeno, ali još se navirivao pokušavajući vidjeti doktora.

Prekrivenih ušiju, čula je pucanj signalnog pištolja, koji je zvučao kao igračka, a zatim vidjela Blakelyja kako spušta pištolj. Ništa se nije dogodilo.

Okrenuo se prema njoj, slegnuo ramenima i zaustio da nešto kaže kad je došlo do eksplozije. Činilo se da je zračni udar prethodio buci i, iznenada bačen natrag, Blakely je udario u zid.

Prije no što se uspjela pomaknuti da mu pomogne, i ona je bila odbačena tunelom. Pala je na Jasona. Urlik eksplozije prešao je preko nje poput nevidljivog teretnog vlaka. Buka je bila tako snažna da ju je njezin um pokušao isključiti. Isprva je odjeknulo buum!, a onda je samo čula prigušenu zvonjavu. Dim i prašina ispunili su tunel, gušeći je i ostavljajući Jasona i nju izolirane u otoku svjetlosti s njene kacige. Progutali su ih oblaci podignute prašine.

Pomogla je dječaku da ustane. Držao se za lakat i bio je prestrašen, ali činio se neozlijeđen. Ošamućena, nije čak bila sigurna ni na kojoj je strani Blakely. Možda je bio ozlijeđen. Nadajući se da će uz pomoć dodatnog svjetla lakše prodrijeti kroz tamu, upalila je i ručnu svjetiljku i okrenula je prema prašnjavom zraku. Ništa.

"Tamo. Mislim da vidim svjetlo", pokazao je Jason rukom, vadeći vatu iz ušiju.

Sad gaje i ona vidjela: odsjaj svjetlosti poskakivao je prema njima. S olakšanjem je odahnula. Nadajući se da je put koji vodi naprijed sada slobodan, požurila je vidjeti kako je Blakely.

"Čekaj!" povikao je Jason odjednom, vukući je za ruku. Pogledala ga je. "Sto je?" Zatim je ponovno pogledala lik koji je izlazio iz dima i ulazio u krug svjetlosti. To nije bio Blakely. Povukla se natrag. Ne!

U jednoj je ruci visoko držao upaljač, a u drugoj pištolj. Niz desni obraz, iz posjekotine pokraj oka, curila mu je krv. "Kakva prigodna grmljavina kao najava moje oluje", rekao je Khalid i uperio pištolj u Lindine grudi.

Blakely je zastenjao. U grudima je osjećao žarku bol. Isprva je vjerovao da je to ponovno srce, ali primijetio je da se bol pogoršava kad udahne i povlači kad izdahne. Slomljeno rebro, pomislio je. Rukom je opipao desnu stranu tijela. Odmah ispod pazuha osjetio je bolnu točku koja je potvrdila njegove sumnje. Nesumnjivo slomljeno, ali samo jedno. Kvrugu, kao da već nije imao dovoljno problema. Naslonio je glavu na zid, zatvorio oči i ponovno navukao mokru maramicu na nos. Iako je smrdjela po znoju i slini, bila je bolja od zraka koji je uzvitlala eksplozija.

Pričekat će da se slegne prašina, a zatim će mu Linda zamotati prsa prije nego što nastave. Uzdahnuo je i pokušao se opustiti, ali iznena-dan strah ponovno mu je otvorio oči. Što ako eksplozija nije napravila dovoljno veliku rupu? Ili još gore, što ako je samo urušila tunel? Morao je saznati da li je uzalud slomio rebro.

Iskrivljena lica od boli, stisnuo je zube i posegnuo za svjetiljkom. Izvukao ju je iz pojasa jednim trzajem. Svaki je pokret izazivao osjećaj kao da ga netko probada tupim kopljem - i nemilosrdno ga zavrće! Boreći se s bolovima, podigao je i upalio svjetiljku. Zraka je poletjela naprijed, ali dim i prašina su je zaustavili. Vidio je samo tri metra ispred sebe.

Kad bi se mogao pomaknuti samo nekoliko metara naprijed, mogao bi pregledati mjesto eksplozije. Što ako je pogrešno oblikovao naboj? Ne, to se sigurno nije dogodilo. Postavio gaje upravo onako kako mu je pokazao Hans, njemački stručnjak za eksplozive u Alfa bazi.

Samo je jedan način da sazna. Oprezno je stao na noge; bol se pojačala, ali tek toliko da su mu zasuzile oči. Moći će je izdržati neko vrijeme. Pripremajući se za naporan put, duboko je udahnuo i upravo kad je htio učiniti prvi korak, začuo je odjek glasa iza sebe. Linda. U redu, barem je ona dobro. Okrenuo je svjetlost prema glasovima, ali svjetiljka mu je otkrivala samo crni dim, a potmula zvonjava u ušima blokirala je sve osim najglasnijih zvukova. Zavrteo je glavom i okrenuo svjetlo prema mjestu eksplozije. Uskoro će mu se pridružiti.

Želio je provjeriti učinak eksplozije prije no što dođu i zakoračio je naprijed; pokret je pogoršao bol s desne strane. Pazio je da plitko diše, znajući da bi mu krhotina slomljenog rebra mogla probiti pluća.

Nakon još dva koraka, zastao je da se odmori. Čelo mu je bilo okupano znojem. Ovo nije bilo dobro ni za njegovo srce, ali očaj ga je tjerao dalje. Osim toga, ako je promašio s postavljanjem naboja, želio je biti prvi koji će to saznati.

Prateći svjetlom trag krhotina, ugledao je zid od stijena koji je bio blokirao put i nasmiješio se. Ispred njega je zjapila rupa, dovoljno velika za manjeg slona.

Odjednom je iza njega odjeknuo pucanj iz pištolja i ne razmišljajući, instinktivno je poskočio i okrenuo se. Pri okretu je osjetio bol kao mu grudi reže udarac biča. Svjetlosna zraka pretvarala se u treperenje dok mu je bol zamračivala um, prijeteci da ga proguta.

Pokušavajući potisnuti bol, čvrsto se obgrlio rukama oko grudi i zakoračio-naprijed. Zakašljao se u maramicu omotanu oko lica i to je izazvalo takvu bol daje pao na koljena. Osjećajući vlastitu krv u ispljuvku, s gađenjem je strgnuo maramicu s lica. Iskrice svjetlosti prelijetale su mu pred očima dok se borio sa zaboravom. Začuo se još jedan pucanj.

Linda se trznula kad se metak odbio od stijene iznad njene glave i prozujao joj kraj uha. Khalid je mirno stajao pred njom i naglašavao svoje riječi pucnjevim, bušeći rupe u zidovima. Stavila je ruku na Ja-sonovu glavu, pokušavajući utješiti dječaka koji se skrio iza nje.

Khalid je polako govorio: "Nadao sam se da razumiješ važnost moje misije."

"Khalide", počela je. Riječi su joj zapinjale u grlu, ali morala je pokušati razgovarati s njim. "Nisi mi ostavio izbora. Nisam mogla dopustiti da ih napustiš i ostaviš da umru."

Prije nego što je stigla reagirati, skočio je i gurnuo je na stranu. Zgrabio je Jasona za ruku i izvukao ga iz njezina zagrljaja. Izgubivši ravnotežu, Linda je pala i snažno udarila koljenom u tlo.

"Nemoj, Khalide!" preklinjala je očiju punih suza. "Molim te. Učinit ću bilo što."

Na trenutak se činilo da oklijeva, mašući pištoljem. Zatim je pritisnuo dječaka na grudi i prislonio mu cijev na glavu. Dječakove su oči bile širom otvorene, ali bez suza; usnice su mu pobijeljele. Migoljio se, ali Khalid je znao kako držati taoca; čak i uz dječakovo mahnitno trzanje, cijev pištolja nije se odmaknula od njegove sljepoočnice. Linda je shvatila da nema nade.

Iznenada... "Ostavi dječaka na miru!" Blakely se pojavio posrćući i prestrašio Lindu. Čak se i Khalid trznuo i koraknuo natrag.

Doktor se jednom rukom naslanjao za zid tunela; u drugoj je držao signalni pištolj uperen u Khalida. Linda je znala daje to prazna prijetnja - pištolj nije bio napunjen - ali Khalid nije pa si je dopustila malu nadu. Vidjela je krv koja je kapala s doktorovih usana, čula je njegovo teško disanje. Udar eksplozije sigurno ga je ozbiljno ozlijedio. "Rekao sam", ponovio je šištavim glasom, "da ostaviš dječaka na miru... pusti ga." Signalni pištolj se ljuljao u njegovu sve slabijem stisku.

Blakely je stao između Linde i Khalida. "Odmah!"

Činilo se da je Khalid ustuknuo pred pištoljem, ali tada je brzinom kobre jurnuo naprijed i izbio Blakelyju oružje iz ruke udarcem svog pištolja. "Prazne prijetnje su opasna stvar, doktore. Gledao sam vas kako pucate iz toga." Mahnuo je glavom prema raznesenom tunelu. "Hvala na obavljenu poslu."

Blakely se zakašljao i skliznuo niza zid. Usta su mu bila plava i stisnuta od boli i iscrpljenosti. Okrenuo se Lindi. "Žao mi je", prošaptao je dok mu je iz usta curila svježa krv.

Linda mu je prišla, a Khalid se povukao i dalje prislanjajući pištolj na Jasonovu glavu. Provjerila je doktorov puls. Bio je slab, jedva ga je osjećala. Trebala mu je hitna liječnička pomoć. Okrenula se Khalidu koji se odmaknuo nekoliko koraka.

"Molim te, prekini s ovim. Možemo poći svi zajedno. Nema razloga da bilo tko umre. Pusti dječaka."

Zagledan u nju, Khalid je napravio najnevjerojatniju stvar: sagnuo se i stavio pištolj na zemlju. Na trenutak joj je pao kamen sa srca. Međutim, kad je ustao, izvadio je drugi mali pištolj koji je imao u skrivenim koricama iznad čizme. Pritisnuo ga je na Jasonovo čelo, i dalje čvrsto držeći dječaka na grudima priklještivši mu ruke zagrljajem.

"Želiš da dječak živi?" upitao je divlje je gledajući. Gurnuo joj je pištolj. "Ubij doktora."

Zagledala se u pištolj kao da je nešto otrovno, ne usuđujući ga se dodirnuti. "Sto to govoriš?" upitala je okrenuvši se Khalidu.

"Imamo previše tereta. S nama mogu ići ili dječak ili doktor. Izaberi. Imaš jedan metak. Ubij Blakelyja ili ću ja ubiti dječaka."

"Ne!" zaplakala je i odmaknula se od pištolja.

"Onda dječak. To je tvoj izbor. Ja sam samo sredstvo."

"Khalide... molim te," rekla je sva u suzama, "nemoj me tjerati na ovo."

"Uzmi pištolj", rekao je Blakely. Riječi su mu bile toliko jasne i mirne daje samu sebe zatekla kako podiže pištolj. Ukočila se, neodlučno držeći držak.

"Učini to!"

Primila je pištolj. Još je bio vruć od upravo ispaljenih metaka. Primila gaje s obje ruke, bojeći se držati ga samo u jednoj, i pogledala Khalida.

Kao da joj čita misli, upozorio ju je: "Imaš samo jedan metak, draga moja. Čak i ako me pogodiš, dječak će biti mrtav prije nego što povučeš okidač."

Ramena su joj se objesila. "Zašto?" upitala je tiho. "Zašto me tjeraš na to?"

"Trebam ti pomoć. I poslušnost. Naučit ću te poslušnosti."

"Ne mogu. Ne mogu samo tako ubiti nekoga."

"Slušaj me", rekao je Blakely hrapavim glasom, gotovo grgljajući. "Moraš to učiniti." Zatim je prošaptao: "Moraš dobiti na vremenu. Ionako će nas sve ubiti."

"Ali..."

Zakašljao se. U očima su mu se pojavile suze; na licu mu se vidjela bol. "Učini to. Ionako se ne bih izvukao."

"Ne... svejedno ne mogu", prošaptalaje spustivši glavu na grudi.

Blakely joj je stavio ruku na glavu i tiho rekao na uho: "Žena mi je umrla prije četiri godine. Djeca su mi odrasla. Ljuljao sam sedmero unučadi na koljenima. Živio sam ispunjen život. A Jason tek počinje živjeti." Podigao joj je glavu, a zatim primio ruke koje su držale pištolj. Stavio joj je pištolj u jednu ruku i podigao je namještajući cijev na svoje čelo. "Budi jaka, Linda."

"Ne, molim vas, ne", plakala je, lica oblivena suzama.

I dalje joj držeći ruku, zatvorio je oči. Skriveno od pogleda, osjetila je kako njegov prst gura njezin s okidača. "Ne brini", šapnuo je. "Neću dopustiti da gad pobijedi." Njegov je prst zamijenio njezin i osjetila je kako ga pomiče. Prasak i trzaj izbili su joj pištolj iz ruke. Zadimljene cijevi, otkotrljao se na zemlju.

Užasnuta, ostala je zamrznuta na mjestu. Ruke su joj još bile podignute kao da drži pištolj. Blakely se srušio na stranu buljeći mrtvim očima u daleki zid. Na čelu mu je bila rupa veličine novčića. Rana je izgledala tako mala kao da bi je običan zavoj mogao popraviti.

"Ne!" zajecala je ljuljajući se naprijed-natrag. "Ne, ne, ne..."

Khalid je pustio dječaka i on je dotrčao do nje i zagrlio je s leđa. Šutke ju je držao, širom otvorenih očiju zagledan u Blakelyjevo nepomično tijelo.

Okrenula se Khalidu; sada je pištolj uperio u nju. "Obećao si da nećeš ozlijediti dječaka."

"I neću", odgovorio je. Riječi su mu bile hladne, bez trunke osjećaja za mrtvog čovjeka ispred njega. "Za razliku od tvoje, moja riječ nešto vrijedi. A sad je vrijeme za sljedeću lekciju."

*

"Ne možeš me držati zavezano cijelim putem", bunila se Linda. Pokušaji da olabavi čvor samo su joj više urezivali uže u kožu.

"Pametna si, Linda", rekao je Khalid, smiješeći se njenim pokušajima da se oslobodi. "A Alfa baza je još daleko. Ne namjeravam te ponovno izgubiti." Zgrabio je Jasona za rame i povukao ga u tunel. "Možeš biti sigurna u to."

Plašeći se da namjerava nešto učiniti Jasonu, povikala je za njim: "Sto to radiš?... Obećao si da ga nećeš ozlijediti!"

"Ne brini se. Održat ću svoje obećanje." Nestao je iza zavoja.

Gledala je u tunel ispred sebe, a srce joj je lupalo tako jako da je jedva disala. Sto sad namjerava? Još je jednom povukla uže kojim je bila vezana.

Ogledavala se oko sebe. Svjetiljka na kacigi bacala je slabašnu svjetlost. Dim se razrijedio pa su mogli disati bez maski, ali još ih je grizao za oči i nos.

Okrenula je kacigu u drugom smjeru, pokušavajući uočiti neku naznaku Khalidova plana. Povremeno bi čula riječ ili odjek iz smjera u kojem je nestao s Jasonom. Sto namjerava učiniti?

Prošla su gotovo dva sata prije nego što je napokon začula korake koji su najavljivali Khalidov i Jasonov povratak. Skoro je zaspala od iscrpljenosti. Sigurno je već prošlo barem četrdeset sati otkad je posljednji put spavala.

"Jasone, jesi li dobro?" upitala gaje.

Kimnuo je, ali imao je čudan izraz lica.

Khalid joj je prišao i oslobodio joj ruke. "Postavit ću logor", rekao je. "Ovdje ostajemo šest sati, a zatim krećemo dalje."

Dok je trljala crvene zglobove, primijetila je da Khalid nema pištolj. Čudno. Od Blakelyjeve smrti nije ga vidjela bez pištolja u rukama. Okrenuo se i otišao, ostavljajući je samu s Jasonom. Iznenadio ju je njegov nemar. Mogla je jednostavno zgrabiti dječaka za ruku i pobjeći, ali odmah je odustala od te ideje. Jednostavno bi ih ponovno uhvatio. Ipak, zbunila ju je ta neočekivana neopreznost.

Kleknula je pokraj Jasona. "Je li te ozlijedio?"

"Nije, ali... nisam ga mogao spriječiti." Odjednom je zaplakao.

Čvrsto gaje zagrlila. "Stoje, Jasone? Reci mi."

Jecaji su se prigušili u drhtaje. "On... on je... Ne želim umrijeti!"

Samo ga je držala u naručju, puštajući ga da se sam umiri. Nakon nekoliko minuta šmrcanje i suze su prestali. "Izvući ću te odavde, obećavam ti", rekla mu je. Nadala se da će moći ispuniti to obećanje. "Sada duboko udahni i reci što je bilo."

Spustio je glavu, a zatim podigao majicu. Zadrhtala je, očekujući da će vidjeti tragove fizičkog zlostavljanja. Ali ono što je ugledala bilo je još strasnije.

"Moj Bože!" uzdahnula je. "Što ti je učinio?"

Jason je oprezno dotaknuo crni plastični remen koji mu se, zavezan oko struka, urezivao u bijeli trbuh. Bio je pun kockica sivog plastičnog eksploziva povezanih šarenim žicama. Izbliza se zagledala u veliku kopču na remenu. Na samoj je kopči bio osvijetljen displej s malom tipkovnicom veličine kreditne kartice. U njega je ulazio zavijen snop šarenih žica. Na displeju su odbrojavali mali crveni brojevi.

"Zašto?" promrmljala je Linda.

"Rekao je daje to lekcija iz poslušnosti. Svaka dva sata Khalid mora ukucati tajnu šifru ili će bomba eksplodirati. A eksplodirat će i ako pokušam skinuti remen."

Linda je objesila ramena. "Svinja. Ovisimo o njemu. Ako pobjegnemo ili mu se nešto dogodi..."

"... ja ću eksplodirati", završio je Jason. "Rekao mi je da neće boljeti."

"Sve ti je objasnio! Kakvo je to čudovište?"

"Pametno", odgovorio je Jason tihim glasom.

ČETVRTA KNJIGA - Bubnjevi i smrt

DVADESET ŠEST

Ashley je dodirnula Harryja po ruci. Primjećivala je koliko je sličan bojniku Michaelsonu, pogotovo kad je imao ovako ozbiljan izraz lica, stisnutih usta i s dubokom brazdom među obrvama. "Zbog čega su se svađali?" upitala je.

Mo'amba je već izašao iz prostorije, prateći poglavicu, a dobar dio ratnika nestao je u različitim smjerovima. Pogledala je oko sebe. Nekoliko domorodaca s kopljima koji su ih još okruživali oprezno su ih gledali.

"U kakvim smo sad problemima?" ponovila je okrenuvši se Harrvju.

Pogledao je stražare, a zatim rekao: "Problemi su preblaga riječ. Odlučili su da vas dvoje ipak trebate umrijeti."

Ashley ga je pogledala u nevjerici. "Ali zašto? A što je s tobom i Michaelsonom?"

"Nas su prihvatili kao ratnike. Imaju strogi kodeks časti - zovu ga il'jann. U to se ne mogu miješati čak ni starci. A vas dvoje ste, s druge strane, stranci. Žrtvena janjad."

Ashley je pogledala Bena. Trebala se bojati za vlastiti život, ali briga za Jasona pritiskala joj je grudi i gušila je. Nije smjela umrijeti... Ne dok ne bude sigurna da joj je sin na sigurnom.

Ben je gledao razgoličene ratnike oko njih, ali uspjela mu je uhvatiti pogled. Primio ju je za ruku. "Znam... ne brini", rekao je kao da joj čita misli. "Izvući ćemo se iz ovoga i pronaći Jasona."

Ashley je duboko udahнула i okrenula se Harrvju. "A što je s Mo'ambom?"

Zavrtio je glavom. "Vođa, Bo'rada, okrenuo je ostatak plemena protiv vas. Ipak, morate starcu odati priznanje. Uspio je dogovoriti sastanak seoskog vijeća prije provođenja kazne - ali jedva. Zakazan je za sutra ujutro."

Ben mu je prišao. "A da večeras pobjegnemo?"

Odmahujući glavom, Harry je uzdahnuo. "Ne biste uspjeli. Previše je opasnosti, zamki i zvijeri tamo vani. Čak i kad biste se uspjeli provući neozlijeđeni, ova bića znaju svoj teritorij i prerezali bi vam grla prije nego što biste ih čuli da dolaze."

Ben je protrljao oči. "Pa, nek' sam proklet ako će dobiti moju glavu samo tako. Ja -"

Ashley gaje prekinula. "Harry, hoćemo li imati prigodu govoriti na sastanku vijeća?"

"Pretpostavljam da hoćete."

"Možeš li nam prevoditi?"

"Da, naravno. Prilično grubo, ali dat ću sve od sebe."

"Dobro. Zauzeli su neprijateljski stav prema nama, ali sudeći prema crtežima, čini se da inače žive u miroljubivu uređenju s osjećajem za zajedništvo. Svi sudjeluju, pomažu slabima i nemoćnima, gotovo kao u velikoj obitelji."

"Mene su zaista prihvatili kao da sam jedan od njih", složio se Harry.

Kimnula je. "Nešto ih je uzdrimalo i dovelo do ruba. Ako otkrijemo što je to, možda bismo mogli spasiti kožu."

"A što ako ne otkrijemo?" promrmljao je Ben.

Ashley'n glas je postao hladan. "Onda ćemo se boriti."

Odjednom je negdje u selu odjeknuo gong, vibrirajući gotovo u svakom kamenu. Kao daje to bio znak koji su čekali, naoružani stražari povelili su ih mrežom tunela do druge velike odaje. Uveli su Bena i Ashley, a nekoliko je stražara ostalo na ulazu pazeći da ne odlutaju van.

Harry je ostao na ulazu. "Dennis i ja moramo prenoćiti u ratničkim odajama, ali vratit ću se rano ujutro. Možda ćemo ih moći urazumiti!" doviknuo je.

"Svakako dođi", rekao je Ben. "Nikad nisam bio dobar u glumatanju."

Ashley je gledala kako braća odlaze, a zatim se osvrnula oko sebe i proučila prostoriju. Uokolo su bili raštrkani veliki jastuci sa složenim dekama. Svaki je bio drukčijeg tkanja i boja. U kutu su na podu stajali kameni vrčevi za vodu.

"Pretpostavljam daje ovo naša ćelija", rekao je Ben šutnuvši jedan od jastuka.

Ashley je prekrizila ruke na grudima i zakimala. Nakon svih uzbuđenja tog dana osjećala se obamrlo.

Ben ju je zagrljio. "Sve će biti u redu." Rekao je to tako tiho i nježno da gaje pogledala kao da očekuje nekoga drugog na njegovu mjestu. Gdje je nestalo njegovo uobičajeno glasno razmetanje? Privio ju je bliže i ostao tako stajati u tišini.

"Tako sam zabrinuta za Jasona", rekla je prepustivši se zagrljaju. "Ova neizvjesnost je strašna. Sto ako je -"

Stavio joj je prst na usta. "Pssst. Sin ti je dobro." Riječi su mu ponovno bile tako čvrste i uvjerljive daje zatekla samu sebe kako vjeruje u njih. Pogledala je njegove ozbiljne plave oči; u njima više nije sjao pogled

lakrdijaša. Bilo bi tako lako izgubiti se u njima, pustiti tim jakim ramenima da na trenutak ponesu njene brige.

Pojavile su se stare emocionalne rane i željela se pobuniti, ali prije no stoje stigla bilo što izgovoriti, Ben se nagnuo i zamijenio prst svojim usnama. Strasno ju je poljubio, ne dopuštajući joj da izrazi svoje sumnje. Samo je zastenjala.

Okrznuvši je grubim obrazom po licu, usnice su mu sklznule do njezina vrata. Polako joj je ljubio zatiljak i gubeći se u njegovu nježnom zagrljaju, izvila je glavu natrag nudeći mu cijeli vrat.

Zastao je samo na trenutak. Kad su im se pogledi sreli, rumeni obrazi užarili su mu se od strasti. Znala je da im je to posljednja prigoda. Benov joj je pogled govorio da ga sad još može zaustaviti. Nakratko se ukočila; bojala se u potpunosti se prepustiti, još jednom se izložiti mogućoj boli i napuštanju.

Kao da je osjetio njezin strah, blago se odmaknuo, a vatra u očima ublažila se na toplu zabrinutost. Nikad dosad nije naišla na nekoga toliko strastvenog... a istodobno obzirnog. Vidjela je kako joj se ruka diže i zapliće u njegovu gustu kosu. Povukla ga je k sebi kao utopljenica u borbi za dah.

Prepuštena njegovim rukama, dopustila je daje podignu i spuste na jastuke ispod njih.

Ben je buljio u stjenoviti strop. San mu nikako nije dolazio na oči. Ashley je skupljena ležala pokraj njega; prebacila mu je ruku preko prsa i nogu preko trbuha. Kad se promeškolljila, morao se oduprijeti želji da se prevrne na nju i još jednom zaroni u dubinu njihove strasti. Znao je da joj treba sna. Novi će dan donijeti mnoštvo izazova. Ipak... nije odolio da joj prstom ne prijeđe po oblini desne dojke. Nježno je zastenjala u snu.

Upravo kad ju je htio poljubiti, odjednom ga je, poput teškog pokrivača, prekrila tama. Tonuo je u nju, sve dalje od svjetla i Ashley.

Trgnuo se kad je začuo glas: "Bilo je i vrijeme, Benny!"

Tama se razišla i pojavio se djedov lik. Sjedio je prekrštenih nogu na jastuku, ni metar od njega. Gundajući, Ben je sjeo. Dok se pokušavao usredotočiti na djedovu pojavu, obris se pretvorio u Mo'ambu.

Starac mu je kimnuo. "Bogme sam se načekao dok me nisi čuo."

Pročistivši grlo, Ben je pogledao svoju golotinju koja je još pokazivala sve znakove strasti. Pokrio se rukama. "Imao sam posla."

I Mo'ambaje pročistio grlo. "Mislim daje tri puta više nego dovoljno. Vrijeme je da popričamo."

Ben je navukao deku preko krila. "Imaš pravo. Imam poprilično pitanja za tebe. Na primjer, zašto, dovraga, taj tvoj poglavica želi naše glave?"

"On i cijelo selo su uplašeni. Mnogi su nastradali. Crak'ani su počeli sve više pustošiti naš teritorij, uništavajući cijela krda naše stoke. Iznenađuju naše straže pojavljujući se iznenada duboko u našem području. Već su mnoge pobili."

"I kakve to veze ima s nama?"

"Borba crak'ana i naših ljudi traje nebrojeno mnogo generacija. Nakon Rasipanja našeg naroda, nasukali su se ovdje zajedno s nama. Kad smo sišli u podzemlje i potražili zaklon od njih i hladnoće, oni su nas pratili. Na koncu je velika katastrofa zatvorila svijet iznad nas i sve nas je zarobila ovdje dolje."

"Kako ste preživjeli?"

"Prilagodili smo se. Vi ste stvorili strojeve i čelična oruđa da vam pomognu u životu, a mi smo stvorili živa oruđa - biljke i životinje. Proučavali smo ih i naučili koja nam njihova svojstva najbolje služe, a zatim smo ih poticali. Naučili smo uzgajati hranu." Pokazao je na zidove.

"Čak i uzgojiti svjetlo koje će nas voditi. Prilagodili smo se. Ali crak'ani nisu. Lovili su na rubovima našeg teritorija i živjeli od ostataka našeg rada. Ali nemoj me pogrešno shvatiti, oni su lukavi. Stalno iskušavaju našu zaštitu i pokušavaju pronaći slobodan prolaz do nas."

"Kad ste tako sposobni, zašto ih se jednostavno niste potrudili istrijebiti? Ukloniti ih jednom zauvijek?"

Mo'amba je zavrtio glavom. "Ne možemo. Koliko oni trebaju nas kako bi preživjeli, toliko mi trebamo njih. Njihov izmet sadrži tvar koja nam treba za uzgoj biljaka. Bez nje bi nam propali usjevi, a onda i mi s njima. Čak odvodimo staru stoku, koja više ne daje mlijeko, na teritorij crak'ana kako bismo ih nahranili."

"Hranite ta čudovišta? Nije ni čudo što ih ima tako puno."

"Moramo održavati njihov broj kako bismo mogli skupiti dovoljno izmeta. To je glavna zadaća naših lovaca: skupiti izmet i donijeti ga ovdje."

"Skupljači govana", rekao je Ben. "Toliko o liku plemenitog lovca."

"I jesu plemeniti. Mnogo riskiraju ulazeći na područje crak'ana. Pogotovo sada kad nemaju pomoć vizije heri'hutija." Starac gaje značajno pogledao.

"Nemojmo opet o tome", rekao je Ben, bojeći se da će Mo'amba ponovno zahtijevati da ostane i pomogne selu - selu koje ga je htjelo ubiti. "Još mi nisi rekao zašto nam nad glavama visi ta prokleta smrtna presuda."

"Upravo sam namjeravao. Vidiš, generacijama smo razvijali oruđa koja će držati crak'ane u šahu, dalje od središta našeg života. Jedna od naših glavnih obrana je tin'ai'fori. To -"

Ben je mahnuo rukom. "Samo malo. Stojte to?"

Mo'amba je stisnuo usnice i naborao lice. Razmišljao je. "Nemate riječ za to." Okrenuo se i ogulio malo sjajne plijesni sa zida. "To je posebna vrsta ovoga. Ali ona ubija. Okružili smo ovu pećinu gustim slojevima tin'ai'forija. To štiti naše selo."

"I kako onda ta čudovišta - hm, crak'ani - sad odjednom mogu proći i napadati vas?"

"Odgovor je tajna koju znaju samo ratnici i vođe." Mo'amba je pročistio grlo i spustio glas kao da bi ga netko mogao čuti. "Tin'ai'fori umire. Rubovi naše obrane polako tamne i otpadaju. Granica između crak'ana i nas postaje sve tanja i jednog će dana popustiti."

Ben je zamislio čopore zvijeri kako jure skrivenom dolinom. Premda su ga osudili na smrt, zadrhtao je pri pomisli na pokolj koji im je prijetio. "I kakve to veze ima s nama?"

"Tin'ai'forije počeo odumirati nakon dolaska vašeg naroda."

"Što?! Kako?"

"Ne znam. Neki ratnici i ja vjerujemo daje to znak. Poruka daje vrijeme da se vratimo u gornji svijet. Ali mnogi drugi vjeruju da ste demoni koji su nas došli uništiti."

"Pretpostavljam daje vaš poglavica jedan od njih?"

Mo'amba je kimnuo. "Kao i većina drugih."

"I kako ćemo ih uvjeriti u suprotno? Sumnjam da će im riječ demona puno značiti."

"Neće. Zato me sutra morate pažljivo pratiti. Vaš prijatelj Harry će vam pomoći. Učio sam ga osnovama našeg jezika tijekom njegova sna a da nije ni znao. Pomagao sam mu da nas razumije. Slušajte ono što će vam reći."

"Ali što namjeravaš učiniti?"

Kontakt se prekinuo i Mo'ambin lik je počeo nestajati. Mahnuo mu je u pozdrav. "Sutra."

DVADESET SEDAM

Sljedeće se jutro Ashley ushodala po prostoriji zaokupljena informacijom koju je Ben dobio od Mo'ambe, njihova jedinog saveznika među ovim stvorenjima. Kako da se bore protiv praznovjerja? Kao i mnogi drugi misionari koje su ubili praznovjerni domoroci u zabačenim kutovima svijeta, pitala se kako je došlo do svega ovoga.

Ben joj je prišao s leđa i zagrlio je. Prislonio je obraz na njezin. "Napraviti ćeš stazu na podu ako nastaviš ovako hodati", rekao je.

Uzdahnula je. Bio je u pravu; nije imala drugog izbora nego čekati. Misli su joj prešle na druge brige.

"Slušaj, u vezi s onim sinoć..."

"Aha?" Zagrlio ju je još jače.

"Ja sam... hoću reći... samo zato što smo... ne očekujem od tebe... znaš... to je bio samo trenutak..."

"Slušaj, curo, nemoj mi se sad izvlačiti. Ja ti nisam za jednu noć. Misliš da me možeš samo iskoristiti i ostaviti?"

Slabašno se nasmiješila i iskobeljala se iz njegova zagrljaja, odjednom se osjećajući nelagodno. Je li zaista bio tako iskren kao što je zvučao? Koliko joj se muškaraca zaklelo na vječnu vezu da bi jednostavno isparili iz njezina kreveta i nestali u noći? A njezin bivši muž? Scott se jednako iskreno kleo na ljubav i odanost, a stoje od toga ispalo? Stavila je ruku na trbuh, prisjećajući se gubitka i boli.

Odmaknula se od Bena, pokušavajući ignorirati njegov povrijeđeni pogled. "Moramo napraviti plan za slučaj da se ne uspijemo izvući riječima. Michaelson još ima svoju zalihu oružja. Morali bismo -"

Prekinulo ju je komešanje na ulazu u prostoriju. Okrenuvši se, ugledala je Harrvja kako prolazi pokraj stražara. Michaelson je šepao za njim koristeći se kopljem kao priručnim štakama. Ashley je potajno odahnula. Bila je sretna što su se pojavili i drugi ljudi, stoje smanjivalo intimnost trenutka. Pročistila je grlo. "Harry, jesi li što čuo?"

Kimnuo je. "Bio sam budan cijelu noć, vrebajući informacije u lokalnim tračevima. Imaju neku vrstu groznog pića dobivenog od plijesni - okus je kao topla pasta za zube. Ali cuga je cuga."

"Daj nastavi", prekinuo ga je Ben grubo. "Nemamo cijeli jebeni dan."

Ashley ga je pogledala. Nije bilo nalik na njega da se ponaša tako osorno.

Harry je zatreptao nekoliko puta. Očito je bio umoran ili možda čak i malo mamuran. "Uglavnom, ta je pijanka razvezala neke jezike. Čini se da svi misle kako vi ubijate njihovu dragocjenu plijesan."

Ashley je kimnula. "To već znamo."

Podigao je obrve. "Kako, dovraga -"

"Nije važno. Što si čuo o sastanku vijeća? Hoćemo li se imati prigodu braniti?"

Harry ju je zamišljeno pogledao. "Priča se da će se Mo'amba zauzeti za vas. Iako je star, mnogi se ne žele sukobiti s njim pa bismo mogli imati neke male šanse da ih razuvjerimo."

"Ali svejedno nam treba rezervni plan." Pogledala je Michaelsona, primijetivši da još nosi pištolj za pojasom. "Kako stojimo s oružjem?"

Potapšao se po futroli. "Ovo, skraćeni AK-47 i moja puška na sklapanje u Harrvjevoj sobi."

"Kakve su šanse da se probijemo oružjem?"

"Ne bih se kladio na to. Vidio sam prostoriju za vijećanje. Uvučena je duboko u selu. Pitanje je bismo li se probili van. A čak i kad bismo uspjeli, još bismo trebali pronaći put do gore."

Ashley se namrštila. "Onda je bolje da budemo jako uvjerljivi."

Negdje u daljini započelo je polagano bubnjanje. Stražari na vratima su se uzvrpoljili. Jedan od njih zarežao je naredbu.

Harry je pogledao Ashley. "Vrijeme je."

Prvo što je Ashley primijetila u prostoriji za vijećanje bio je pod. Stijena je bila uglačana do staklastog sjaja, zbog čega se činila poput skliskog crnog leda. Pod se spuštao prema maloj zdjelastoj rupi u središtu. U prostoriji su, nalik na stražare, bili kameni stupovi postavljeni u krug, jednako sjajni kao i pod. Oko njih su se, neke crvenog, a neke zelenog sjaja, omatale crte plijesni u prstenima i spiralama, stvarajući fine ukrase. Slični ukrasi sjajnih crta bili su uklesani u zidove.

Oko središnje rupe bilo je osam debelih jastuka, svaki drukčije boje. Ashley se začudila toj udubini. To je bio jedini dio prostorije koji nije bio uglačan; izgledao je kao daje grubo istrgnut iz kamena. Iako obuzeta strahom za Jasona i strepnjom za svoju i Benovu sudbinu, pod kožom je još bila antropologinja. Intrigirale su je brojne tajne ovog naroda; kakvo je, recimo, kulturno značenje tih rupa? Gotovo je svaka prostorija, čak i one u Alfa bazi, imala jednu od njih. Isprva je mislila da su to obična ognjišta, ali otkad je vidjela kako ova stvorenja žive, nije više vjerovala u to. Još nije vidjela niti jednu vatru. S toliko vrućih izvora, toplinom vulkana i manjkom drva nije vidjela potrebu za tolikim brojem ognjišta. Stoje to onda predstavljalo? Jedan od stražara gurnuo ju je unutra. Posrćući je ušla u prostoriju.

Ben ju je gurnuo laktom. "Čini se da smo prvi stigli."

Maknula se sa strane kako bi oslobodila prostor za Harrvja. Micha-elson se, ozlijeđena gležnja, vratio u prostorije za lovce kako bi uzeo i pripremio oružje. Zataknut za remen i skriven izvučenom košuljom, na donjem dijelu leđa žuljao ju je bojničkov pištolj. Skrila ga je tamo za slučaj da stvari krenu po zlu. Tada bi se s njim probili do prostorija za lovce gdje bi ih čekao Michaelson... i njegov arsenal.

Jedno je stvorenje ušlo na drugi ulaz noseći štap ukrašen ametis-tom. Po nabreklih grudima vidjelo se da je ženka; sudeći prema velikom trbuhu, najvjerojatnije trudna. Praćena jednim stražarom sa svake strane, prišla je i kleknula na jedan od jastuka. Spuštajući se, ignorirala je Ashley i ostale i izbjegavala kontakt očima.

Ipak, sljedeće biće koje je ušlo pozdravila je malim naklonom. Bilo ga je teško gledati: bez jedne ruke, a na licu je imalo dubok ožiljak. Lijeva noga malo mu se vukla dok je prilazilo ljubičastom jastuku. Glasno uzdahnuvši, stvorenje se spustilo na njega.

Harry se primaknuo Ashley. "Ovo je Tru'gula, vođa ratnika. Ne izgleda baš bogzna kako, ali je tvrd orah."

Iako ih je prošaptao na Ashleyno uho, njegove su riječi očito došle do Tru'gule. Mrko ih je pogledao skupljenih obrva. Harry se odmaknuo od Ashley i ostao tiho dok procesija likova sa štapovima naposljetku nije popunila preostale jastuke. Ubrzo nakon toga, mnoštvo naoružanih stražara stalo je uza zid oko njih.

Ashley se meškolljila nastojeći udobnije namjestiti pištolj. Iako ju je tiskao, bilo je određene sigurnosti u toj neugodi.

Mo'amba je prošao tik do nje, teško hodajući do svog crveno-žutog jastuka. I on ih je ignorirao.

Posljednji je stigao seoski poglavica, Bo'rada. Harry joj je rekao da je on sin posljednjeg poglavice i došao je na trenutačni položaj u čast svog slavnog oca. Većina ga je staraca tolerirala, ali nisu ga poštovali. Bio je previše hirovit, prebrz u odlučivanju. Vijeće je voljelo pomno razmatrati probleme, ponekad čekajući godinama s odlukom o ne tako bitnim stvarima. Sa svojim nemirima i izljevima bijesa mladi je poglavica bio trn u oku starijih članova.

Ipak, imao je svoje pristaše. Harry im je pokazao upadljivo mršava domoroca čije su se uši i oči okretale u svim smjerovima. Rukama je tapšao jastuk ispod sebe kao da pokušava naći udoban položaj za svoju koščatu stražnjicu. "Sin'jari", rekao im je. "Ljigavi Bo'radin ulizica. Čuvajte ga se. Podmukao je koliko i nervozan." "Izgleda kao da bi ga jači vjetar mogao prepолоviti", rekao je Ben.

"Ne podcjenjuj ga. On je taj koji je uvjerio vođu da bi vas trebalo ubiti. Tip se zna zavući pod kožu, iskoristiti tuđe strahove i dovesti druge do mahnitosti."

Poglavica je triput udario štapom u pod, a zatim sjeo.

Vijećanje je počelo. Harry je stao između Bena i Ashley i prevodio im.

Ashley je mislila da će njihova sudbina biti prva stvar na dnevnom redu, ali prevarila se. Prva točka bila je vezana uz žetvu. Vodila se dugačka rasprava o tome da li nastaviti sa žetvom ili ostaviti stoku još jedan mjesec na slobodnoj ispaši. Nakon mnogo raspravljanja, tijekom kojeg se činilo da Mo'amba drijema, odlučeno je da se krene sa žetvom.

Ashley se uspravila, očekujući da je na redu njihova sudbina. Ali nije bilo tako. Ustala je Jus'siri, jedini ženski član vijeća. Zbog težine velikog trbuha, pomogao joj je jedan od stražara.

Ashley se premještala s noge na nogu. Sto je bilo sljedeće? Ovo beskrajno odlaganje počelo ju je živcirati. Čak je i Ben počeo gundati.

Gledala je kako Jus'siri gega do male iskopane rupe u sredini prostorije. Ostali su je starci okružili, mnogi s blaženim smiješkom na usnama.

Sljedeći prizor ostavio je Ashley otvorenih usta.

Ben je napravio grimasu. "Ovo je odvratno."

Jus'siri je zavukla obje ruke u tobolac na trbuhu. Pomalo napeta lica, ali ponosna pogleda, izvukla je smeđe točkasto jaje, veliko otprilike kao nojevo. Visoko gaje držala, a sada prazan trbuh mlitavo je visio. Starci su počeli udarati štapovima i podvikivati. Tada je Jus'siri oprezno stavila jaje u malu rupu, koja nije bila rupa, naposljetku je shvatila Ashley - nego gnijezdo! Ponosna majka odmaknula se korak natrag.

"Dragi Bože!" rekla je Ashley zapanjeno. "Pa oni nisu tobolčari; spadaju u red monotremata!"

"Što?" upitao je Ben. Lica mu je još bilo iskrivljeno od gađenja.

"Raspravljala sam o tome s Lindom. Red monotremata. Isto kao i crak'ani. Tobolčari koji legu jaja.

Smatraju ih evolucijskom vezom između gmazova i sisavaca. Imali su obilježja i jednih i drugih: nesli su jaja kao gmazovi, a imali su krzno i hranili mlade mlijekom kao sisavci. Navodno evolucijska slijepa ulica."

"Čini se daje ova skupina pošla zaobilaznim putem", rekao je Ben.

Ashley se okrenula Harrvju. "Sto rade?"

"To je ceremonija davanja imena. Jus'siri nudi svoje dijete plemenu."

Ashley je vidjela kako Mo'amba s mukom ustaje i prilazi jajetu. Kleknuo je i nježno stavio obje ruke na njega.

"Što to radi?" upitala je Ashley.

Pitanje je bilo upućeno Harrvju, ali odgovorio je Ben.

"Ispituje jaje i dijete u njemu."

Ashley ga je upitno pogledala, ali on je samo zavrtio glavom kao da nije siguran odakle to zna.

I dalje držeći jaje, Mo'amba je smiješeći se pogledao majku i nešto joj promrmljao.

"Zdravo je", preveo je Harry.

Tada se Mo'amba odjednom trznuo, zamalo prevrnuvši jaje iz gnijezda.

Ben je poskočio. "Osjetio sam", rekao je. "Kao kad se beba rita."

"Što si osjetio?" upitala je Ashley.

Ben je samo odmahnulo glavom.

Ashley je gledala kako Mo'amba ponovno stavlja ruke na jaje, ovaj put još nježnije. Ruke su mu drhtale jače nego inače. Okrenuo se Jus'siri, čije je lice sada bilo zabrinuto, i obratio joj se sa suzama u očima.

Mnoštvo je odgovorilo usklikima, slavljenički lupajući štapovima.

Ashley je pogledala Harrvja nestrpljivo čekajući prijevod. "I?"

Ponovno je odgovorio Ben. "Dijete je heri'huti. Ima sposobnost gledanja i komuniciranja umom."

Pogledao ju je i ushićeno dodao: "Osjetio sam kako se dijete miče."

Mo'amba je ustao, toliko sretan da čak nije trebao pomoć štapa. Udario je štapom kako bi stišao mnoštvo. Kad se komešanje smirilo do tihog mrmljanja, ponovno je progovorio, naglašavajući riječi udarcima štapa.

"Neka se ovo dijete zove Tu'shama", preveo je Harry. "Onaj koji vidi našu budućnost."

Svi su burno reagirali. Brojna su usta uzvikivala: Tu'shama.

"Pa", rekao je Ben, "barem će biti dobro raspoloženi kad mi dođemo na red."

Ashley je kimnula. "Nadam se da neće odlagati odluku. Ne želim čekati još jedan dan."

Kao daje razumio njene riječi, starac bez ruke, Tru'gula, lupio je štapom zahtijevajući pozornost i predložio odlaganje odluke o sudbini Ashley i Bena. Glave su potvrdno zakimale, čak i Bo'radina.

Tada je riječ zatražio živi kostur, Sin'jari. Harrvjewe su riječi bile kao hladan tuš. "Zaista je vrijeme radosti, ali ne smijemo zaboraviti ni tugu koja vlada. Koliko je udovica u žalosti?"

Njegove su riječi sve uozbiljile.

"Ovdje su demoni koji nas tjeraju u propast." Pokazao je kvrgavim prstom na njih. "Otkad su stigli i oskrvnuli ovaj svijet, počeli smo umirati. Pokušali smo ih prihvatiti," nastavio je pokazujući na Harrvja, "ali i dalje nestajemo. Mislim da je više od slučajnosti da se, kad jednom zauvijek odlučimo uništiti demone, pojavljuje novi heri'huti. Kažem vam, to je znak bogova. Znak da moramo protjerati demone iz našeg svijeta. I to neodgodivo!"

Nekoliko glava već je kimajući odobravalo njegove riječi.

Ashley je stavila ruku iza leđa i gurnula pištolj dublje u hlače. Počela je pogledavati prepreke između nje i vrata.

Mo'amba je udario štapom zahtijevajući pozornost.

Kad je vidio da se Mo'amba sprema govoriti u njihovu obranu, Ben se prestao nervozno meškoljiti. Primio je Ashley za ruku. "Urazumit će ih, vidjet ćeš", rekao je.

Prije no stoje počeo govoriti, Mo'amba je pričekao da se komeša-nje smiri. Sin'jari je nervozno trepnuo, a ruke su mu lutale štapom. Očito je bio zabrinut. Ali kad je Mo'amba počeo govoriti, na suhonjavu licu pojavio se smiješak i sve se više širio, otkrivajući previše zuba.

Harry je prevodio: "Sin'jari dobro kaže daje palo previše naših zaštita. I da je previše naših ljudi umrlo. Mnogo sam o tome razmišljao, proveo mnoge sate u molitvi tražeći vodstvo naših predaka. Došao sam do jedinog odgovora." Uperio je štap u Bena i Ashley. "Sin'jari je u pravu. Stranci su zaista krivi za to!"

DVADESET OSAM

Michaelson je sagnut pregledavao svoj arsenal: jedna puška na sklapanje, skraćeni AK-47, dva pištolja i četiri kutije metaka. Zašto nije zahtijevao minobacač za ovu misiju? Zavrtio je glavom.

Mršteći se, shvatio je da nemaju nikakve šanse izvući živu glavu ako će se morati boriti. Sjeo je i trgnuo se kad ga je bol podsjetila na ozlijeđeni gležanj.

Par iza njega vodio je ljubav pred svim ostalim lovcima. Njihovi uzdasi i stenjanje razbijali su tišinu u prostoriji. Nakon što je proveo prošlu noć ovdje s Harrvjem, gotovo se navikao na njihovu otvorenost. Tijekom noći došlo je do iste provale neskrivene strasti. Ipak je ostao okrenut leđima i počeo proučavati ratnika zaposlenog u kutu.

Stvor je izgledao star, već sijed kod sljepoočnica, mršav, ali prodorna pogleda. U ruci je držao grubi dijamantni vrh koplja i mazao ga smeđom smjesom. Čak se i pod prigušenim svjetlom plijesni mogao vidjeti crvenkasti sjaj oštrice. Zadovoljno pucnuvši jezikom, raširio je gusti namaz smjese rubovima grube oštrice i oni su zasjali dubljim vatrenim crvenilom.

Michaelson je zapanjeno promatrao kako se koristi novim oruđem da bi izbrusio vrh koplja, obrađujući sada mekani dijamant. Čini se daje smjesa omekšala površinu kristala, premda je, sudeći prema napetim

mišićima stvorenja, još pružao otpor; sličio je omekšanom olovu. Gledao je kako ratnik pretvara dijamant u oštricu opaka izgleda.

Znači, tako to ove životinjice rade, pomislio je. Oblikuju komade dijamanta uz pomoć plijesni koja ga omekšava. Kao završni korak, staro je stvorenje uronilo svoje djelo u posudu s vodom. Kad je izvadio mokro koplje, kucnuo je po njemu alatom od kosti. Ponovno čvrsto, zazvonilo je kao kristalna čaša.

Zadivljen, Michaelson je ustao i protegnuo noge. Strastveni je par završio sa seksom i sada su zagrljeni drijemali. Vrtio je noge, ali zbog niskog krova nije mogao izravnati leđa.

Pozornost mu je privukla iznenadna uznemirenost pokraj ulaza u ratničke odaje. U uzbuđenim glasovima koji su govorili na nerazumljivom jeziku mogao se osjetiti nagovještaj panike. Pomislio je da bi uzrok mogao biti pokušaj probijanja Ashleyne grupe i zgrabio je pištolj. Progurao se kroz gužvu do središta zbivanja. Kad je prošao pokraj posljednjeg promatrača, ukočio se vidjevši uzrok uzbuđenja.

Četiri lovca nosili su nekoga u grubo ispletеноj nosiljci. Položili su mlitavo tijelo pred njegove noge. Vojnikova poderana uniforma bila je krvavija nego kad gaje vidio posljednji put. Po plavkastoj boji lica i ukočenim staklastim očima znao je da nema svrhe provjeravati puls. "Villa-nueva", rekao je. "Neka sam proklet." Vratio je pištolj u korice i kleknuo. Primio je prijateljevu beživotnu ruku. "Sranje", zarežao je, buljeći u dvije rupe na njegovu čelu. Dvije. Očito nije bilo samoubojstvo. Netko ga je ubio. Ali tko?

Ashley je jedva zauzdala vrisak nezadovoljstva. Bilo je dovoljno loše što su izgubili cijeli dan na sastanku vijeća, a sada ih je njihov jedini saveznik, Mo'amba, izdao. Stisnula je šake, a ramena su joj zadrhtala. Jason bi u ovom trenutku mogao biti u opasnosti. Zatvorila je oči. Mora biti dobro...

Ben je stajao do nje. "Sigurno si pogrešno razumio. Mo'amba je rekao da će nam pomoći", rekao je upirući prstom u Harrvja.

"Pssst!" odgovorio je Harry mičući Benovu ruku. "Pokušavam slušati."

Nakon svoje optužbe, Mo'amba je počeo govoriti. Vjerojatno nam stiće omču oko grla, pomislila je Ashley. Proučavala je prostoriju gledajući izlaze i brojeći stražare.

Harry je ponovno prevodio, isprva oklijevajući, a zatim sa sve većom sigurnošću.

Mo'amba je mirno nastavio: "Ovi došljaci u naš svijet uzrokovali su smrt tin'ai'forija. Tu sam poruku čuo u šaptu naših predaka."

Bo'rodine ulizice glasno su lupali štapovima i taj je zvuk bolno odjekivao prostorijom. Ashley je primijetila da se Sin'jari, desna ruka poglavice, suzdržao od odobravajućeg lupanja; samo je tanke usnice razvukao u pobjedonosni osmijeh.

Prije nego što je nastavio, Mo'amba je podigao ruku da ih utiša. "Ali došljaci nisu demoni. Oni su od krvi i mesa, kosti i tetiva. Jednako kao i mi. Ne štete nam svojim zlom, nego svojim neznanjem."

Sin'jarijev osmijeh izbljedio je u oprezan smiješak. "Nije važno. Naši ljudi umiru i zakon je jasan. Odgovorni moraju umrijeti. A čak se i ti slažeš da su odgovorni. Predlažem da glasujemo."

Harry je prestao prevoditi i navlažio suhe usne. Pogledao je Ashley. "Rekao sam ti daje taj tip gad."

Ashley se složila ne skidajući pogled s Mo'ambe. Heri'hutijevo lice je bilo napeto. Digao je ruku. "Naš poštovani Sin'jari kaže da su zakoni u ovoj stvari jasni. Opet se moram složiti s izjavom našeg prijatelja. U pravu je. Oni koji su odgovorni za tuđu smrt moraju umrijeti. Takav je naš zakon." Mo'amba je zastao. Kad je Sin'jari ponovno htio nešto reći, namršteno gaje pogledao i ušutkao.

Tada se Mo'amba umorno oslonio na štap, kao da gaje sastanak iscrpio. Polako je govorio, ostavljajući Harrvju dovoljno vremena za prijevod. "Ključna je riječ u našem zakon odgovoran. Ja nisam rekao da su došljaci odgovorni. Rekao sam da su krivi. Njihovo nepoznavanje nas i našeg načina života dovelo je do toga da su pogriješili i nenamjerno nas ugrozili. Ne možemo nekoga držati odgovornim za djela kojih nije svjestan."

Ovaj put se javio Bo'rada. "To su samo riječi. Rezultat je isti."

"Riječi?" odgovorio je Mo'amba gledajući poglavicu u oči. "Te su ti riječi sačuvale ruku na ramenu. Sjećam se malog dječaka koji je pustio krdo trefer'oshija da odluta iz tora. Uništili su gotovo desetinu žetve te godine. Zakon kaže da treba odsjeći ruku koja nanese štetu plemenu."

"Tada sam bio samo dječak", izletjelo je Bo'radi. "Nisam znao što činim. Ne možeš me držati odgovornim za -"

Sin'jari je pružio ruku i primio vođu za koljeno; želio gaje ušutkati i pokušati ga spriječiti da ne izazove još veću štetu.

Pogrbljen, Mo'amba se okrenuo drugim starcima, još jače se naslanjajući na štap. "Ja sam star čovjek, mnogo stariji od većine. Gledao sam svakoga od vas kako odrastajući čini pogreške. A ipak, svi još imate ruke i noge", pokazao je na Sin'jarija, "i nosove. Pogreške su dio procesa učenja. I ovi došljaci uče. Moramo ih podučiti, a ne uništiti."

Špiljom se začulo mrmljanje. Sin'jari se meškoltio na svom jastuku. Jedan od njegovih ljudi sagnuo se i nešto mu prošaptao na uho. Kimnuo je i pročistio grlo.

Harry je Ashley uputio pogled koji je govorio: Opet počinje. Prevodio je njegove riječi kao da su mu ostavljale gadan okus u ustima. "Mo'amba je, kao i uvijek, mudar i dao nam je o čemu misliti. Ali kako zna daje šteta koju su učinili našoj zaštiti, tin'ai'foriju, nastala slučajno? Kako su došljaci napravili tu štetu? Kako?"

Sjajno, pomislila je Ashley. Kako će starac odgovoriti na to?

Mo'amba je govorio glasno i otvoreno. "Mnogo sam se dana molio za odgovor na to i dobio sam ga. Svojim su neznanjem uzrokovali neravnotežu između ohne, ženskog duha, i umba, muškog duha. Ta neravnoteža razara naš svijet."

Prigušeno mrmljanje proširilo se prostorijom. Čak ni Sin'jari nije znao odgovoriti.

Jus'siri je ustala. "Kako to zaustaviti?" upitala je.

"Pokazat ću vam", rekao je Mo'amba. "Tada će se sve razjasniti. Znat ćete zašto sam štitio došljake. Ako ih ubijemo, uništiti ćemo jedini način na koji možemo popraviti štetu."

Sin'jari gaje podsmješljivo pogledao. "Ovo je smiješno. Samo pokušava odgoditi glasovanje. Kažem vam, glasujmo sada. Uništimo ih prije no što oni unište nas."

Bo'rada je čvrsto položio ruku na Sin'jarijevo rame, ušutkujući ga. "Već su mi predbacivali da sam previše nagao. Ovaj put ću se prikloniti vijeću. Kažem da trebamo saslušati Mo'ambu. Stvar je preozbiljna." Činilo se da se Sin'jari smanjio na vođine riječi.

"Pokaži nam, Mo'amba", nastavio je Bo'rada. "Pokaži nam kako je došlo do toga i kako da to spriječimo."

Mo'amba je kimnuo i krenuo prema izlazu; ostali su u koloni krenuli za njim. Ashley i dvojica muškaraca krenuli su za starcima pod pratnjom straže.

"Znao sam da nas stari neće iznevjeriti", rekao je Ben Ashley.

"Još se nismo izvukli", odgovorila je. Ali prvi put je osjetila nadu. Uz pomoć plemena, s njihovim poznavanjem pećina, mogli bi biti u Alfa bazi za nekoliko dana. Prilagodila je korak hodu staraca potisnuvši želju da ih pogura ne bi li požurili.

Nakon što su prošli kroz nekoliko tunela i popeli se zavojitim stubama uklesanim u kamen, vijeće je ušlo u pećinu u koju je jedva stalo. Kako bi vidjela što se događa, Ashley se morala stisnuti između zida i Tru'gule, čije je krzno smrdjelo kao daje mokar pas.

"Gdje smo?" prošaptala je Harryju.

Slegnuo je ramenima i slučajno gurnuo Tru'gulu. Vođa ratnika nešto mu je bijesno progundao. Harry se trznuo i nagnuo prema Ashley. "Ne zahtijevaj da i to prevedem."

"Nikad nisi bio ovdje?" upitala je.

"Ne, ovaj dio sela pripada religijskoj skupini, a oni su vrlo zatvoreni. Obično se držim lovaca."

Ashley se vrpaljila, pokušavajući bolje vidjeti Mo'ambu. Sve su oči bile uperene u njega.

Nešto je zasjalo pokraj starčevih nogu, ali nije vidjela izvor svjetlosti. Mahnula je Benu. "Podigni me malo."

Čvrsto je držeći, Ben joj je pomogao da stavi nogu na njegovo svi-jeno koljeno. Uzdigla se balansirajući na jednoj nozi. Jednom se rukom držeći za Benovo rame, a drugom za zid, pokušavala je održavati nesigurnu ravnotežu. Sada je glavom dovoljno nadvisivala mnoštvo da bi vidjela cijeli Mo'ambin lik.

Počeo je pričati, a Harry je prevodio. "Doveo sam vas ovdje jer vam je poznata važnost ove prostorije. Ovo je dom umba, muškog duha." Odmaknuo se i pokazao štapom.

Na kamenom postolju Ashley je ugledala poznati predmet koji je sjajio pod slabašnim svjetlom. Činilo se da privlači svjetlost i isijava je u sjajnim iskricama. Bio je to kristalni idol visok petnaestak centimetara. Dijamant. Sličnog je vidjela prije više mjeseci u Blakelyjevim rukama, ali ovaj je imao naglašenu izbočinu ispod golog struka. Muškarac. Figurica je bila muški blizanac Blakelyjeva kipića.

"Ovdje stoji umbo", rekao je Mo'amba. "Kako i treba biti. Štiti naš svijet. Ali on to ne može sam jer je samo polovica cjeline. Nedostaje mu druga polovica, ohna, ženski duh."

"Istina je", javio se Sin'jari. "Stranci su je ukrali."

"Nisu je ukrali. Naše je prvo selo bilo prazno. Nisu mogli znati da je ona veza s našim davnim korijenima i daje ostavljena kako bi pomogla da naši preci nađu put do našeg novog sela. Sada je nestala. Ravnoteža između umba i ohne uništena je nepoznavanjem naših običaja. Ta je neravnoteža poremetila temelje na kojima počiva naš svijet i to mora biti ispravljeno."

"I može biti", rekao je Sin'jari. "Tako da uništimo uljeze!" Pogledao je oko sebe, ali susreo se samo sa zabrinutim mrmljanjem.

"Ne," rekao je Mo'amba. "Ravnoteža se može uspostaviti samo tako da vratimo ohnu tamo gdje joj je mjesto."

Iako nije vjerovala u to što je pričao, i Ashley je starčeva logika izgledala ispravna. Svi su starci oko nje, čak i poglavica, kimali u znak odobravanja. Svi osim jednoga.

Nervozno trzajući koščatim udovima, Sin'jari je iskoračio u središte prostorije. "Mo'amba je dokazao svoju mudrost." Okrenuo se ostalima. "Jasno je da moramo ubiti one koji su preživjeli napad crak'ana i oteti im ohnu. Vratiti je na mjesto koje joj pripada!"

Začulo se jasno odobravanje, ali bez lupanja štapovima. Činilo se da ga je to zasmetalo pa je povukao štapom preko stjenovitog poda, gotovo moleći ostale da počnu lupati.

Ali Mo'amba nije dopustio da mrmljanje mase naraste. Harry je nastavio prevoditi. "Gnjeve našeg poštovanog Sin'jarija očito gaje zaslijepio pa je zaboravio važan plemenski zakon." Mo'amba se okrenuo vođi širokih grudi. "Bo'rada, reci nam što se dogodilo nakon što si dopustio da trefer'oshiji izađu iz tora i opustoše naše usjeve."

"Otac i ja smo popravili tor i ponovno zasadili izgažena polja. Radili smo tri dana bez spavanja."

"Upravo tako. Bila vam je dana prigoda da popravite štetu. Ovi stranci zaslužuju jednaku prigodu. Neka isprave štetu koju su učinili."

Ponovno se začulo odobravajuće mrmljanje. Čak je i Tru'gula lupio štapom u znak slaganja.

Ali Sin'jari nije odustajao od bitke. "Oni nisu pripadnici našeg plemena. Za njih ne vrijede naši zakoni. Što će ih spriječiti da ne pobjegnu s ohnom i prepuste naš narod smrti?"

"Zaista su drukčiji", složio se Mo'amba. "Dovoljan je samo pogled da se to vidi. Ali taje razlika nebitna." Uperio je štap u Ashley, Harrvja i Bena. "Dođite. Pridružite mi se."

Što sad? pomislila je Ashley. Ako stvari krenu po zlu -as obzirom na Sin'jarijevu pit bulovsku ćud, to je lako moguće - između njih i izlaza bit će vijeće i cjelokupna pratnja.

Ben joj je pomogao da se spusti. "Barem ne nosiš visoke pete", gundao je trljajući nogu nakon stoje sišla. "Bene, ako odemo tamo, bit ćemo stjerani u kut."

"Imaj povjerenja u njega. Izvući će nas iz ove gužve." Provukao se kroz uski prolaz koji su mu napravili, zastavši tek da bi primio Ashley za ruku i povukao je za sobom. Harry ih je pratio.

Kad su se našli pred zidom očiju, Mo'amba je stao između nje i Bena i nastavio. Harry je prevodio. "Ovi stranci izgledaju čudno, nekima čak i pomalo odbojno, ali netko iz sela bi mogao isto pomisliti za Tru'gulu s njegovim ožiljcima. Bez obzira na to, on je jedan od nas. Duh je ono što je bitno." Potapšao se štapom po grudima. "Ovdje i nismo toliko različiti."

Zastao je i pokazao štapom na Harrvja. "Ovaj je došljak dokazao da i oni mogu biti hrabri i postati vrijedi il'janna kao bilo tko od nas." Zatim je usmjerio štap prema Benu. "Ovaj došljak ima moći heri'hutija, dar bogova. Zašto bi mu naši duhovi to podarili ako ga nisu smatrali vrijednim toga?"

Naposljetku je pokazao na Ashley. "Bogovi su nam još jednom ukazali na njihovu vrijednost. Došljak heri'huti]e posijao sjeme u njoj tijekom posljednjeg ciklusa spavanja." Stavio je ruku na Ashley'n trbuh. "Sjeme je pustilo korijen i bogovi su joj podarili dijete. Dijete začeto u našem selu. Novo dijete plemena."

Ashley je nekoliko puta zatreptala zureći u ruku na svom trbuhu. Sigurno se šali? Pogledala je Bena koji je stajao otvorenih usta.

"Ako su ih bogovi blagoslovlili djetetom, znači da su ih duhovi prepoznali kao vrijedne. Tko smo mi da sumnjamo u to?"

Sin'jari je udario štapom u pod. "Imamo samo tvoju riječ da je ovaj... ovaj... uljez heri'hutil" viknuo je.

Ljutita pogleda, Mo'amba mu je htio odgovoriti, ali prekinulo ga je lupanje koplja. Svi su se okrenuli Bo'radi, koji je još jednom udario u pod.

Tada je Bo'rada progovorio. "Bilo bi dosta, Sin'jari. Optužiti za laž Mo'ambu, koji je generacijama služio našem plemenu, nepristojnost je koja se ne može tolerirati. Zabranjujem ti daljnju diskusiju o ovome", rekao je i prešao rubinom na vrhu svog žezla preko usana.

Gomila je uzdahnula. Ashley je upitno pogledala Harrvja koji je stao blizu nje. "Ovo se rijetko događa. U ovoj se zajednici sloboda govora iznimno cijeni i ovakva je zabrana velika kazna."

"Nadam se da će mu usta ostati zatvorena", promrmljala je premještajući se s noge na nogu. Pitala se čemu će vijeće sada biti sklono? Smrti ili oslobođanju? Je li ih Mo'amba uvjerio? S knedlom u grlu pogledala je svoj trbuh. Svakako je znao biti vraški uvjerljiv.

Bo'rada još nije završio. "Vjerujem Mo'ambi. Došljaci zaslužuju prigodu da isprave svoju pogrešku." Pokazao je štapom na Bena. Harry je preveo njegove riječi: "Znaš li gdje je ohndV Benjekimnuo.

"Hoćeš li je vratiti?"

"Dat ću sve od sebe", rekao je Ben. Harry je prevodio njegov odgovor. "To je sve što mogu obećati."

"U tom slučaju predlažem da njihovo pogubljenje ovisi o uspjehu misije. Ali, budući da imam slične sumnje kao i Sin'jari, želim nekakvo osiguranje... Žena će ostati ovdje dok misija ne završi. Ako se ne vratiš za jedan dan, pogubit ćemo je." Udario je štapom.

Na njegove riječi svi su starci udarili štapovima, osim dvojice: Sin'jarija, koji nije imao mogućnost izraziti svoje mišljenje, i Mo'ambe. Stari heri'huti se samo zagledao, prvo u Bena, a zatim u Ashley, i ona je vidjela tugu u njegovim očima kad je naposljetku podigao štap i triput udario o pod - pristajući.

DVADESET DEVET

"Ne mogu je samo tako ostaviti", rekao je Ben Mo'ambi. Ostali su starci već napustili odaje umba, ostavivši s njima samo skupinu naoružanih stražara. Ben je gledao Ashley nagnutu nad obli lik umba i zadubljenu u proučavanje figurice. Ne prestaje biti antropolog, pomislio je, nikad ne gubi kontrolu. Ipak je primijetio kako joj ruka drhti dok je prstom prelazila preko figurice.

Harry je preveo Mo'ambine riječi. "Žao mi je. Nisam mogao učiniti ništa bolje. Imaš jedan dan da se pripremiš, zajedno sa svojom skupinom lovaca. Zatim imaš jedan dan da vratiš ohnu ili će Bo'rada ubiti Ashley... i tvoje nerođeno dijete."

Ben je protrljao sljepoočnice vrhovima prstiju. "Hoćeš reći da... stvarno je trudna?" Starac je potvrdio.

"Tata", promrmljao je za sebe vrteći glavom. Stvari su se prebrzo događale. Vjetrovi su puhali iz previše smjerova.

Starac se nagnuo do njega, prošaptao mu nešto grleno na uho, pretiho da bi Harry to mogao prevesti, i potom mu dodirnuo čelo. Bena je s dodirom preplavio osjećaj mira i opuštenosti kao nakon hladnog tuša za vrućeg australskog dana. Uzdahnuo je. Kako je samo to učinio? Mo'amba se odmaknuo.

Umiren, Ben je mogao trezvenije razmišljati umjesto da automatski slijedi svoje porive. Trebao mu je plan. Ako ništa drugo, starci su mu barem dali jedan dan da smisli strategiju. Ipak... prisjetio se dugog puta do ovdje. Čak i kad bi imao kartu, trebalo bi mu više od jednog dana da dođe do Alfa pećine.

Očajan, okrenuo se Harrvju. "Jesi li siguran da si dobro razumio? Daju nam jedan dan? Dvadeset četiri sata?"

Harry je kimnuo. "Malo više. Njihov dan, cucuru, zapravo traje dvadeset šest sati."

"E, baš će mi to pomoći. Dva sata više. Pretpostavljam da ne znaš brži put do Alfa baze?"

"Znam put, ali svejedno bi nam trebao barem dan i pol. I to u slučaju da požurimo i ne naletimo na crak'ane. Zapravo sam i sam mislio krenuti tim putem čim mi zacijeli slomljena ruka, ali Dennis me je pretekao."

"Kvragu."

Napeta izraza lica, Mo'amba je odjednom udario štapom i pokazao prema zidu. Mučio se da izgovori nekoliko riječi na engleskom. "Pokažem. .. brzo. Gore." Izgleda daje shvatio o čemu su pričali.

Prišao je udaljenom zidu i naslonio štap na stijenu koja je stršala. Kad ju je pritisnuo, stijena se povukla u zid i ono što je izgledalo kao nepomičan zid otvorilo se i otkrilo prolaz.

"Tajna vrata!" Ben se nagnuo i zagledao u tunel pred sobom. "Vodi do još jedne od onih prokletih crvotočina." Rukom je pozvao Ashley.

Mo'amba se povukao sa strane živo razgovarajući s Harrvjem.

Ashley je kleknula do Bena. "Trebala sam pretpostaviti", šapnula je pomalo napetog glasa. "U mnogim kulturama svetišta imaju tajne odaje i prolaze." Čučnula je, na prvi pogled malodušna zato što joj je promakla ključna antropološka veza. Tada je skočila. "Bože, kako sam glupa!"

"Stoje?"

"Ovaj tunel. Sigurna sam da znam kamo vodi."

Ben je zbunjeno podigao obrvu.

"Ovo je odaja muškog idola. Sigurna sam da iz odaje ženskog idola u Alfa pećini vodi sličan skriveni tunel koji nitko nije primijetio. Dajem glavu da je povezan s ovom odajom. Simbolični vaginalni kanal koji povezuje muški i ženski duh."

"Misliš..."

"Da vodi ravno i sigurno do vrha."

Ben si je dopustio tračak nade. "Ali, jesi li sigurna? Ako si u pravu," prošaptao je, "možda bismo njime mogli pokušati pobjeći. Poslužiti se ovim tunelom da svi nestanemo."

Ashley je ponovno čučnula. "Ne. Sa svojim sitnim tijelima začas bi nas stigli. Osim toga, Mo'amba i njegovo pleme pokušavaju nas prihvatiti. To je glavni test za naš narod i ne mislim iznevjeriti njihovo povjerenje. Kao antropolog, ne mogu uništiti ovu krhku vezu koju su počeli stvarati s nama."

"Ali što ako -"

"Ne", prekinula ga je, ali ne bez boli u očima. Morala se svom snagom oduprijeti želji da jurne u tunel i pođe svome sinu.

Nekoliko koraka dalje, Mo'amba i Harry su završili svoju živu raspravu. "Ne mogu vjerovati", rekao je Harry glasno, privlačeći pozornost na sebe. Okrenuo se prema njima. "Nećete vjerovati. Ova crvotočina..."

"... vodi do Alfa baze", završila je Ashley ustajući.

Harrvjevo se čelo naboralo. "Kako si znala?"

"Napokon sam se sjetila da sam antropolog", odgovorila mu je kiselo. "Sto si još saznao od Mo'ambe?"

"Ako sam ga dobro shvatio, tunel je dug pedesetak kilometara."

Ben se zagledao unutra. / gotovo tri kilometra visok, pomislio je. "To će biti proketo dugo puzanje. I vjerojatno će nam uzeti većinu dana."

"Možda i neće", rekao je Harry zagonetno. "Hajdemo odavde. Idemo do Dennisa da napravimo plan."

Ben se okrenuo Mo'ambi. "Harry, zamoli ga da nam pomogne u planiranju. On poznaje teren."

Kimnuvši, Harry mu je uputio nekoliko riječi gestikulirajući rukama. Starac je odgovorio potvrdno kimajući.

Harry je preveo: "Kaže da mora mnogo toga pripremiti i da ćete pričati poslije, ali nisam siguran da sam dobro shvatio. To je grubi prijevod. Skoro kao daje rekao da će te sanjati poslije."

Ben je uzdahnuo. "Idemo. Imamo prilično posla do sutra." Prije nego što su krenuli, pogledao je Mo'ambine prodorne oči. Vjerojatno me čekaju zanimljivi snovi, pomislio je izlazeći iza Ashley.

U ratničkim odajama, Ashley je buljila u nepomično Villanuevino li jelo pred svojim nogama, previše šokirana da bi našla riječi. Gotovo je zaboravila na ostale koji su bili u dijamantnoj pećini, misleći da su tamo na sigurnom. Gledajući rane od metka na njegovu čelu, shvatila je da osim pećina i onoga što skrivaju postoje i druge opasnosti.

"To je morao biti Khalid", rekao je Michaelson.

"Stoje s Lindom?" upitala je. "Jesu lije lovci vidjeli?"

"Ne znam", odgovorio je bojničnik. "Nisam imao prevoditelja." Pokazao je glavom na brata koji je razgovarao s lovcom po imenu Tomar'su. "Nadam se da će Harry saznati što se dogodilo."

Ashley nije više mogla gledati mrtvačko bljedilo Villanuevina lica. Kad se okrenula, nešto joj je zapelo za oko: u hrpi donesenih stvari bio je i poznati fluorescentno zeleni predmet. Njezina daska. Misli je daju je izgubila kad je uletjela ovdje s Benom. Primijetila je i njegovu crvenu dasku.

Prilično marljivi smetlari, pomislila je, ali to je razumljivo ako se uzme u obzir oskudni okoliš u kojem žive.

Odjednom je razgovor Harrvja i Tomar'sua postao glasan i Ashley ih je pogledala. Harry je ispružio prste, očito nešto brojeći. Naposljetku je malodušno zatvorio šaku i okrenuo se završivši razgovor.

"O čemu ste pričali?" upitala gaje kad im je prišao.

"To što je rekao nema nikakva smisla. Opisao je nešto što je zvučalo kao paljba. Buka je privukla njegove lovce do dijamantne pećine. Kad su stigli tamo, našli su samo ovo... mrtvog vojnika."

"Villanuevu", ispravila gaje. "Bio nam je prijatelj."

Harry je kimnuo zabrinuto je gledajući. "Kad sam pitao za preostalo dvoje, rekao je da je njegov tim pratio njihov trag i da su ih vidjeli kako logoruju u pećini s vodopadima."

"Znači, Linda je živa?"

"Pa, to je ono stoje čudno. Kad sam ga upitao koliko ih je bilo, rekao je četvero."

"Četvero?" začudio se Ben.

"Znam." Harry je prošao prstima kroz kosu. "Pitao sam ga više puta. Bio je kategoričan. Četvero." Podigao je četiri prsta.

"Čini se da čim riješimo jednu tajnu, naletimo na drugu", rekao je Ben.

Novosti su mučile Ashley. Bez obzira na nove preokrete, morala je znati... "Kuda su otišli?"

"Tomar'su kaže da su pošli tunelom koji je imao miris smrti i lovci nisu htjeli ići za njima."

"Miris smrti?"

Harry je slegnuo ramenima. "Tako je rekao."

Dugo su svi šutjeli. Naposljedku je Ashley rekla: "Dovraga s tim. Ne možemo to sad rješavati. Uхватimo se onoga što je pred nama. Harry, spomenuo si da možda znaš brži način putovanja kroz crvotočinu."

Oči su mu zablistale na te riječi. "Da, možda. Ako je uspijem pokrenuti. Dođite vidjeti." Poveo ih je do sljedeće pećine, koja je izgledala poput kabine. "Nije bogzna što," rekao je uvodeći ih, "ali je dom."

U kutu su bili debeli zeleni jastuci pokriveni zgužvanom dekom. Ostatak sobe popunjavao je neobičan izbor grubog oruđa, vrhovi koplja i nekakav dugačak predmet zamotan u crno platno. Osjetivši jak miris benzina, Ashley je naborala nos. Benzin?

Harry se provukao pokraj nje. "Sve druge u Alfa bazi bile su električne - male zujalice - ali ja sam na svoju stavio benzinski motor. Htio sam brzinu." Sagnuo se i primio rub platna. "Nakon što sam napadnut, moji prijatelji lovci donijeli su je iz našeg posljednjeg logora. Bila je u prilično lošem stanju, ali radio sam na njoj."

Maknuo je pokrov i otkrio transportnu dasku. Jednu od onih velikih. "Napravio sam je od aluminijske da bude lagana. Blakely mi je dopustio da je ponesem jer nismo mislili da ćemo trebati teško naoružanje za istraživanje." Posprudno je šmrknuo. "Ponio sam sa sobom jedan jebeni pištolj. Kako glupo!"

"Radi li još?" upitala je Ashley pokušavajući se držati teme.

"Uglavnom. Mogla se smanjiti radi lakšeg nošenja, ali sada je zaglavljena. Ali do vrha je ionako ravan put pa to ne bi trebao biti problem." Potapšao je dasku. "Motor je dobar, ali kako sam imao samo jedan rezervoar benzina, nisam je želio koristiti. Vjerojatno ga treba još malo srediti."

"Ima li dovoljno benzina da dođemo do gore?" Ben je čučnuo i mjerkao dasku od jednog do drugog kraja. "Trebalo bi biti."

"Harry se cijeli život bavi motorima", rekao je Michaelson. "Poznaj ih u dušu. Ako kaže da će raditi, onda će raditi."

Ben je kimnuo. Činio se zadovoljnim. "Ovo će mi uštedjeti nekoliko sati."

"Ima samo jedan problem", rekao je Harry. "Prednja osovina je svinuta. Ako je uspijem popraviti, za to će mi trebati cijela noć. Stoga bismo trebali imati rezervni plan... za svaki slučaj."

"Dobro", rekla je Ashley. "Hajde da se dogovorimo nekoliko stvari. Budući da sam ja jedini talac ovdje, predlažem da se svi pridružite Benu na njegovoj misiji. Nema potrebe da bilo tko drugi riskira ostajući ovdje."

"A, ne!" usprotivio se Ben. "Idem sam. Ovo je moja misija."

"Treat će ti netko tko će te pokrivati", rekla je Ashley. "Tko zna koliko onih crack'ana još luta Alfa bazom."

"U pravu je", dodao je Harry. "Vijeće ti je dopustilo da povedeš malu skupinu lovaca. Budući da smo službeno proglašeni lovcima, braćom po krvi, moj brat i ja ti se možemo pridružiti. Vjeruj mi, treat će ti pomoć. Mogu povezati vaše lagane daščice za moju i napraviti vlak koji će nas sve brzo povući gore."

Ben se zacrvnio. "Ne namjeravam ostaviti Ashley samu. Ona je...", nije odustajao.

"Ja ću ostati s Ashley", prekinuo ga je Michaelson. "Zglob mi je u jednom stanju. Samo bih vas usporavao. Možda Ashley i ja smislimo nekakvo rezervno rješenje... ako dođe do toga."

Činilo se da će se Ben i dalje prepirati, ali ipak je posustao pred njihovim argumentima. "U redu! Harry ide sa mnom. Ali, Michaelson, učini što god budeš morao. Želim ponovno vidjeti majku svog djeteta."

"I hoćeš, Bene."

Ben je kimnuo, a Ashley se zavrtjelo u glavi. Majku? Uspjela je to potisnuti, ali s Benovim riječima sve je isplivalo na površinu. Stavila je ruku na trbuh. Majka? Nije još uopće znala kako bi se postavila prema tom

otkriću. Ali što se majčinstva ticalo, u jednu je stvar, bila i te kako sigurna... "Bene, moraš pronaći Jasona. Čak i ako moraš zanemariti misiju zbog toga. Obećaj mi."

"Pokušat ću. Znaš da hoću."

"Nemoj pokušati. Učini to."

Privukao ju je i zagrlio. Kad mu se našla u rukama, suze koje je potiskivala napokon su potekle. Preпустиła se zagrljaju.

TRIDESET

Ben je ležao budan u svojoj ćeliji. Znao je da bi se trebao odmarati, ali nakon cijelog dana planiranja, dogovaranja, dijeljenja oružja i biranja lovaca koji će ih pratiti, misli su mu i dalje bile zaokupljene pojedinostima misije. Što ako ne uspije? Nervozno se okrenuo na lijevu stranu i zaronio u hrpu jastuka, omotavajući si tanku deku oko nogu. Pred očima mu je stalno bilo Ashleyno lice.

Ranije te večeri odveli su je u odvojenu ćeliju. Pod stražom, kao taoca. Nisu im dopustili da zajedno provedu posljednju noć.

Prevrnuo se na leđa i glasno uzdahnuo. Ove brige nisu nikamo vodile. Možda bi mu pomoglo da malo prošeće. Osim toga, trebao bi provjeriti kako Harry napreduje. Skliznuo je s jastuka i otišao do izlaza.

Za nekoliko je minuta bio kod niza pećina koje su pripadale lovcima. Harry je bio nagnut nad rastavljenu dasku, čiji su sastavni dijelovi bili razbacani na kamenom podu, a Michaelson se navirivao preko njegova ramena. Začulo se glasno pucanje. "Sranje!" viknuo je Harry i odskočio od daske.

"Stoje bilo?" upitao je Ben pojavivši se iza njih.

Harry je držao dva komada aluminijske šipke. "Loše vijesti. Previše sam forsirao i slomio osovinu." Benu je zastalo srce. "Možeš lije popraviti?"

"Bojim se da ne mogu. Omekšao sam aluminij zagrijavanjem i pokušavao ispraviti svinuti dio kad je puknula. Trebao sam pričekati da bude mekša, ali bojao sam se da ću previše oslabiti metal." Bacio je komade na pod, "Žao mi je, Bene, sve je propalo."

Michaelson mu je stavio ruku na rame. "Napravio si najbolje što si mogao." "Jebeš to. Zasrao sam." Maknuo je bratovu ruku.

"Nemoj se mučiti", rekao je Ben. "Koristit ćemo plastične daske i odguravati se do gore. To će nas malo usporiti, ali snaći ćemo se." Barem se nadao. Sto ako je u tome granica između uspjeha i poraza?

"Slušaj", rekao je Michaelson Harrvju. "Možda imam ideju."

"Kakvu?" upitao je Ben.

Michaelson ga je pogledao umornim crvenim očima i pokazao na izlaz. "Bene, idi spavati. Pusti mene i brata da ovo riješimo. Šanse su ionako slabe, radije se malo odmori."

Ben je samo buljio staklastog pogleda. Znao je da je borjenik u pravu.

"Vidjet ćemo se ujutro", dodao je Michaelson otpuštajući ga i okrenuo se natrag Harrvju i dasci.

Vraćajući se u krevet, Ben je bio obuzet mogućim posljedicama Harrvjevih loših novosti. Čak i ako će im trebati osam sati da se uspužu pedeset kilometara, trebalo bi ostati dovoljno vremena da obave sve što moraju. Morat će biti tako, odlučno je razmišljao.

Odjednom je shvatio da su mu zavoji tunela pred njim nepoznati. Okrenuo se i pogledao putem kojim je došao. Je li trebao skrenuti na onom posljednjem raskrižju... ili možda proći pokraj onog velikog kamena?

Pozornost mu je privukao zvuk iza njega. Pod prigušenim svjetlom vidio je kako se tunelom približava bolesno mršav lik. Ukočio se, prestrašen nestvamošću lika obasjanog zelenkastim sjajem gljivica, poput čudovišta s drugog planeta. Ali kad se približio, prepoznao je kvrgave koščate crte lica. To je bio Sin'jari, stvor koji je tako tvrdo glavo inzisti- rao na njihovoj smrti.

Kad mu se starac iz plemenskog vijeća približio, Ben je primijetio dvojicu čuvara grubog izgleda koji su ga pratili. Izgledali su zastrašujuće. Dok je većina Mirni'sweeja bila niska rastom i žilava, ovi su izgledali kao buldozi puni ožiljaka, pogrbljeni i prijetećeg izgleda. Sin'jari je stao ispred njega i podigao štap kako bi mu prepriječio put, a zatim je nešto ljutito zarezao svojim čuvarima.

Dva krupna stvorenja krenula su prema njemu.

*

Iako je fizički bila izmučena, Ashley nikako nije mogla zaspati. Osjećala je pritisak u glavi i kuckanje u masnici na boku. Uхватила se kako mašta o Benovu zagrljaju, mirisu njegove kose, njegovim prstima na njezinu vratu. Previše si je dopustila prethodne noći, u trenutku slabosti, i zavarala ga u pogledu onoga što je zaista osjećala. Još se više uvukla pod deku, prestrašena čak i strasnije mogućnosti. Da li gaje zaista zavarala?

Pogledala je sjajne kazaljke na svom satu. Za dva sata početak će odbrojavanje do njene smrtne kazne. Previše briga komešalo se u njoj, zatvorene u grudima: Što se dogodilo s Jasonom i Lindom? Što će biti s Benom? Hoće li poginuti pokušavajući je spasiti? Može li on to uopće? I najgore od svega: Ako je ne uspije spasiti, hoće li umrijeti a da nikad ne sazna što se dogodilo s Jasonom?

Povukla je deku do lica. Izgubila je kontrolu i napokon se prepustila suzama. Vrijeme je istjecalo.

Ben se odmaknuo jedan korak. Stvorovi su mu prepriježili put i sad su mu se približavali na način koji uopće nije izgledao prijateljski. Nisu bili naoružani, ali nekako je znao da mu to neće nimalo pomoći. Napravio je još jedan korak natrag, razmišljajući što da učini. Mogao bi pokušati pobjeći, ali vjerojatno bi navalili na njega kao divlji psi. Zaključio je da ima najviše šanse ako ostane tamo gdje jest.

"Dobro, gadovi", progundao je, više da se koncentrira nego obraćajući se napadačima. "Da vidimo kako pucaju ti vaši dugi vratovi."

Zabio je petu u udubljenje na tlu kako bi imao bolje uporište za udarac i dok se spremao za napad, odjednom ga je odostraga nešto zgrabilo za rame. Poprilično napet, instinktivno je kružno zamahnuo prema napadaču s leđa. Zaustavio je udarac u posljednji trenutak.

To je bio Mo'amba.

Starac je maknuo ruku s Benova ramena, samo na trenutak pogledavši njegovu podignutu šaku. Zatim je skrenuo pogled na stvorove koji su ostali zaleđeni na mjestu i zalajao nešto zbog čega su Sin'jarijevi psi čuvari pognuli glave i povukli se.

Ali njihov je gazda ostao na mjestu. Držeći podignut štap nasred puta, Sin'jari je nešto prosiktao Mo'ambi. Starac je samo slegnuo ramenima, na stoje Sin'jari mahnuo štapom i zadržao od bijesa.

Mo'amba je potapšao Bena po ramenu i pokazao mu neka ga prati. Odveo gaje natrag, dalje od Sin'jarija čiji su povici odjekivali za njima.

Nakon puno zavoja i skretanja, Ben se našao u poznatoj prostoriji. S uzdahom je pogledao gljive u obliku tikvica koje su visjele sa stupova. Zašto uvijek završavam ovdje?

Dok je razmišljajući gljive pratio Mo'ambu dublje u prostoriju, primijetio je nešto čudno na kamenim stupovima. Kad je prvi put ovuda prolazio s Ashley, bio je toliko usredotočen na plodove da je pretpostavio kako su stupovi samo stijene. Bolje se zagledavši, sada je shvatio daje bio u krivu. Prošao je prstom po gruboj, izbrazdanoj površini jednog stupa. Kvrugu, pa to je okamenjeno stablo. Širom otvorenih usta pogledao je oko sebe. Okamenjena stabla ispunjavala su cijelu prostoriju.

Nestrpljivo gundanje natjeralo ga je da ponovno posveti pozornost Mo'ambi, koji mu je mahnuo da sjedne na rub kruga s izdubljenim likovima. Ben je pronašao ugodno mjesto na kamenom podu i starac se polako spustio na tlo nasuprot njemu. Kad su se smjestili, Ben je znao što se očekuje od njega. Zatvorio je oči i počeo opuštati tijelo od nožnih prstiju naviše, ali zbog mnoštva misli i problema što su ga mučili nije se mogao usredotočiti. Ponovno se pokušao opustiti, ali još je bio napet zbog briga kojih se nije mogao riješiti.

Upravo kad je namjeravao odustati, prekrio gaje opuštajući osjećaj mira. Znao je da to na neki način dolazi od Mo'ambe i dopustio je osjećaju mira da utiša zabrinuti um.

Tama iza njegovih kapaka procvala je u svim bojama. Ponovno je, samo na trenutak, ugledao djedovo umjesto Mo'ambina lica. Poznati mu je lik još više umirio srce, poput stare pjesme koja se čuje u pozadini.

Mo'ambin lik bio je jasniji. "Moraš biti oprezniji, Bene", opomenuo ga je. "Sam lutaš selom. Još ima osoba koje te žele vidjeti mrtva ili poražena. Sin'jari ne odustaje tako lako."

"Kako si uopće znao da sam u opasnosti?"

"To je posao heri'hutija. Vidjeti ono što nitko drugi ne vidi."

"Hvala. Dužnik sam ti. Sigurno bi me prebili."

"Ne. Ubili bi te. Ona dvojica pripadaju Sin'jarijevom klanu. Oni su silaris, oni koji su otrovni."

Kao kamenčić bačen u mirno jezero, Benom je prošao drhtaj i poremetio mu mentalnu komunikaciju. "A što će biti s Ashley? Hoće li biti sigurna kad sutra krenem?"

"Hoće. Čuvaju je Tru'gulini ljudi. On će je zaštititi. Nitko se ne želi sukobiti s njim, čak ni Sin'jari."

"Siguran si?"

"I ja ću paziti. Vjeruj nam. Čuvat ćemo ti ženu dok se ne vratiš."

"Ona mi nije... Ma, nema veze, uopće ne znam što je ona. Molim te... samo je čuvaj dok se ne vratim. A vratit ću se."

"Nećeš uspjeti, Bene."

Zapanjio se; bio je siguran da gaje pogrešno čuo. "Molim?"

"Mogu vidjeti male vremenske prolaze. Ako odeš ovakav kakav si sada, nećeš uspjeti."

"Što to znači?"

"Ti si heri'huti, ali to ne vjeruješ ovdje." Pokazao je na svoje grudi. "Moraš prihvatiti svoje naslijeđe ili ćeš propasti, zajedno s mnoštvom drugih."

"Ali ne vidim kako -"

Mo'ambin lik se pretvorio u pokojnog djeda. "Kad sam te prvi put zvao, tvoj um je izabrao ovo sjećanje umjesto moje slike. No ipak, odbacio si naslijeđe svoga djeda. Posramio si ga se. Da bi uspio, moraš naučiti prihvatiti svoju krv i cijeniti sjećanje na nju jednako koliko cijeniš i ovu sliku. Samo ćeš tako imati šansu."

"Kako da onda uspijem?"

Starac je stavio obje šake na grudi. "Slušaj svoju krv."

"Ali što misliš kad -" Slike su se raspršile i ostavile ga u tami. Čuo je samo odjek riječi: Slušaj svoju krv.

Zatreptao je i zagledao se u nijemog Mo'ambu. Imao je još toliko pitanja. Ali Mo'amba je ustao oslanjajući se na štap.

"Čekaj!" Prišao mu je. "Moram znati što si mislio."

"Ti... ti spavaj", grleno je promrmljao i okrenuo mu leđa, očito vjerujući daje rekao dovoljno.

Da spavam? mislio je Ben. Kao da nije do toga.

Trznuvši se, Ashley se probudila, iznenađena što je uopće uspjela zaspati. U njenu je odaju ušla ženska pripadnica plemena, lupkajući tanjurima s voćem i nekom vrstom mesa koje se dimilo. Prišla je ravnoj stijeni otprilike u visini koljena i rasprostrela hranu.

Oneraspoložila se kad je shvatila gdje se nalazi. Željela je natrag u svoje snove. Sanjala je daje u svojoj maloj prikolici u pustinji Novog Meksika. Jason i Ben su se igrali lovice u prašnjavom dvorištu, gazeći po onome što je izraslo nakon njezina neuspjela pokušaja da uzgoji sukulenti vrt. Trebala je znati da je to san jer su sve biljke u vrtu bile one čudne crvene gljive. No najviše ju je čudila lakoća kojom je prihvatila Bena u ulozu oca. Pogledala je trbuh. Ben kao otac?

Pozornost joj je privuklo tiho hrkanje na jastucima pokraj nje. Uspravila se kad je prepoznala čuperke plave kose koji su virili ispod deke. Ben! Što on tu radi?

Kad je krenula rukom prema njemu, hrkanje je naprasno prestalo. Naglo se probudio, preplašivši je. Protrljao je oči. "Koliko je sati?"

Ignorirala je njegovo pitanje. "Kako si prošao pokraj stražara?"

Krvavih očiju i zacrvenjenih obraza, pridigao se na lakat. "Čak i ovdje rade veze. Mo'amba je uvjerio stražare da me puste. Samo sam htio vidjeti kako si."

"Zašto me nisi probudio?"

"Pa da ti pokvarim lijepu snove? Ni u ludilu!" Omirisao je zrak. "Što se to osjeća?"

Vruće meso na tanjuru ispunjavalo je pećinu mirisima od kojih im je curila slina i trbuh joj je nestrpljivo zakuljio. "Doručak", gladno je odgovorila.

Uspravio se na jastucima i napokon primijetio голу domaćicu. "Nisu baš sramežljivi, zar ne?" Izvukao se ispod pokrivača i stidljivo okrenuo leđa da se uvuče u hlače.

I Ashley je iskoristila prigodu da se odjene.

Oboje su se bacili na jelo poput termita. "Uh, mislim da mi je dosta. Nije loše za posljednji obrok", rekla je Ashley kad je naposljetku odgurnula kameni tanjur.

Činilo se da su njene riječi jako pogodile Bena. "Ovo ti nije posljednje jelo, Ash. Obećavam ti. Sigurno ćemo otići odavde!"

Shvativši da ju je pogrešno razumio, nasmiješila mu se. "Mislila sam na tvoje posljednje jelo prije puta. Ne moje."

"Aha." Izgledao je mrzovoljno.

Nasmijala se njegovu ozbiljnom izrazu lica.

"Samo sam mislio..."

"Znam." Duboko je udahнула i uozbiljila se. Primila ga je za ruku. "Znam, Bene. Ljubavno od tebe."

"Ljubazno?" Činilo se da ga povrijedila tim izrazom. Pogledao je njihove isprepletene prste i nije podigao pogled kad je progovorio. "Ash, sigurno znaš što osjećam prema tebi. Htio bih biti više od ljubaznog u tvom životu."

Pokušala je izvući ruku, ali čvrsto ju je držao. "Bene..." Nije znala što bi mu rekla. Jedan dio nje želio je povikati da ga voli, ali drugi se bojao prepuštanja osjećajima. Nakon Scotta, nakon pobačaja, taj je dio odbijao ponovno vjerovati ili dopustiti da bude povrijeđen. Jedva je preživjela prvi put. Ustrajala je zbog Jasona, a sada nije znala što je s njim. U njoj se uzburkalo previše osjećaja da bi jasno razmišljala. Kako da sve to pretoči u riječi?

Nije se morala truditi. Pustio joj je ruku i povukao se. "Pretpostavljam daje najbolje da krenemo. Siguran sam da Harry i ostali već čekaju", prošaptao je s naporom.

Okrenuo se obješenih ramena. Zaustila je da mu nešto kaže, bilo što. Da ga utješi i kaže mu da ne odustane od nje. No, da li bi to bilo pošteno? Zatvorila je usta.

Kad je Ashley ušla u odaju umba, primijetila je Harrvja i još tri lovca koji će biti u Benovu timu. Harry je izgledao nevjerovatno vedro i poletno za nekoga tko je radio cijelu noć. Prostorija je bila puna ostalih članova plemena. Mo'amba je razgovarao s Tru'gulom. Nije bilo drugih staraca, pa ni Sin'j arija, zbog čega je Ashley bila sretna.

"Uspjeli smo!" rekao je Harry prilazeći im sav ozaren.

"Popravio si osovину?" upitao je Ben uzbuđenim glasom.

"Dođi vidjeti. Nećeš vjerovati." Pokazao im je rukom na Michael-sona, nagnutog nad jednu od plastičnih dasaka.

Ashley je primijetila da su za aluminijsku privezane četiri fluorescentne daske. Čistači su pokupili sve izgubljene daske, čak i Villanuevi-nu. Pogledala je žutu dasku mrtvog prijatelja i zadrhtala. Izgledala je kao loš predznak.

Zagledala se u Michaelsonov rad. S posljednjim čvorom spojio je sve daske. Pravi mali vlak.

"To je bila Dennisova ideja", rekao je Harry i podigao veliku dasku pazeći na motor. "Pogledajte. Ova mala promjena čini je najskupljim vozilom na planetu."

Ben je zadivljeno zazviždao. "Dobar posao."

Ashley se progurala i pogledala prednju osovinu koja je sjajila pod slabašnim svjetlom. "Je li to ono što mislim da jest?"

"Bogme je", rekao je Harry. "Osovina od čistog dijamanta."

"Hoće li izdržati?" upitao je Ben sumnjičavo je gledajući.

Harry je slegnuo ramenima. "Napravio sam nekoliko pokusa. Činila se dobrom. Osim toga, imamo li drugog izbora? Ili će raditi ili ćemo se gurati na plastičnim daskama."

Ben je prešao prstom po dijamantu. "OK, prijatelju. Putujemo sa stilom."

Ashley se odmaknula kad je Harry spustio dasku. "Dakle... dakle, spremi smo za polazak." Ovo ju je iz nekog razloga pogodilo. Očekivala je to, ali realnost Benova odlaska, i to možda u smrt, odjednom je bilo previše za nju. Bila je na rubu suza.

Osjetivši njenu tjeskobu, Ben joj je prišao i zagrlio je. "Pretpostavljam da ne bismo smjeli oklijevati. Mogla bi nam trebati svaka minuta."

Ashley je samo kimnula. Nije se usudila govoriti, strahujući da bi se slomila.

Harry je pozvao ostale domoroce i povikao završne zapovijedi mašući rukama i pokazujući daske. Činilo se da će on biti na čelu, budući da je najbolje poznao dasku s motorom. Ben je trebao biti na začelju, pomažući trojici nervoznih lovaca nenaviklima na ovakav oblik prijevoza.

Ashley se maknula na stranu nastojeći im ne smetati dok su pakirali prtljagu i dogovarali se. Mo'amba je stao pokraj nje i stavio joj ruku na rame. Pogledala gaje, a on je utješno pojačao stisak.

Kad je sve bilo spremno, Ben joj je prišao. Činilo se da je živnuo zaokupljen aktivnošću, ali u plavim očima i dalje se vidjela tuga. "Obećavam ti da ću pronaći Jasona. I vratiti se."

Umirujući dodir Mo'ambine ruke pomogao joj je da mu odgovori. "Znam da hoćeš, Bene. Vjerujem ti." I prvi je put shvatila da je zaista tako. Vjerovala mu je svim svojim životom. I životom svoga sina. Licem su joj krenule suze.

Nagnuo se i poljubio je u obraz, a zatim se okrenuo i pošao prema svojoj dasci.

Krenula je za njim. Nije ga mogla pustiti da ode a da mu ne kaže što uistinu osjeća. Pozvala ga je riječima koje su joj zapinjale u grlu: "Bene! Ja... ja..."

Riječi su joj se utopile u urlanju motora aluminijske daske. Harry je dao gas i daska je glatko skliznula u crvotočinu vukući vlakčić za sobom.

Gledala je kako Ben nestaje u tunelu na Villanuevinoj žutoj dasci. Ovila je ruke oko grudiju, osjećajući hladnoću u želucu. "Volim te, Bene", prošaptalaje.

PETA KNJIGA - Povratak u Alfa bazu

TRIDESET JEDAN

Linda se provlačila između kamene gromade i poda, previše umorna da bi se sjetila klaustrofobije i nelagode koju bi inače osjećala u tako tijesnom prostoru. Kilometri kamena iznad nje trenutačno su joj bili manja briga od očiju koje su je pekle, bolnih mišića i loše situacije u kojoj se nalazila.

Ovo je bio drugi dan otkad su ona i Jason bili Khalidovi zarobljenici, a tempo koji im je nametnuo bio je ubitačan: minimalni odmori, brzi doručak, bez stanke za ručak i hladna večera sastavljena od suhe hrane. Morali su držati korak s njim jer ju je upozorio da ih ne namjerava čekati. Ako žele da svaka dva sata ukuca šifru na Jasonovu remenu s eksplozivom, moraju biti u blizini. Stoga su cijeli dan žurili za njim.

Posljednji se put odgurnuvši, Linda se izvukla ispod stijene i ustala. Ovdje je tunel bio širi, a dim koji ih je dotad gušio postao je neznatna neugoda pa su lakše disali. No upravo je zbog sve većeg raspršivanja dima Khalid nametnuo tako divlji tempo. Ako se dim potpuno razide prije no što pronađu put do gore, bit će potpuno izgubljeni.

Postojao je još jedan razlog zbog kojeg su se utrkiivali s dimom. Dosad nisu naišli ni na jednog grabežljivca na putu prema gore. Linda je iznijela mišljenje da ih vjerojatno odbija oštar miris. Khalid je jedva kim-nuo na to i s čudno zabrinutim izrazom lica nametnuo još jači tempo.

Protezala je leđa i namještala maramicu na nosu. Svjetiljka na kacigi probijala je tamu ispred nje. Khalid se zaustavio nekoliko metara dalje u tunelu i, držeći Jasona za rame, nagnuo se nad nešto na tlu. Stojte sad? Jason ju je pozvao. "Dođi vidjeti."

Provukavši se pokraj dječaka, vidjela je što je privuklo Khalidovu pozornost. Usred tunela stajala je pola metra visoka kutija iz koje su debeli kablovi vodili naprijed u tamu. Na vrhu kutije bio je mrežasti tanjur nalik na malu satelitsku antenu.

"Stoje to?" upitala je.

"To je jedan od onih specijalnih radiouređaja doktora B-b-blakely-ja." Jason je promućao ime mrtvog doktora. "Kablovi bi nas trebali odvesti do baze."

"Znači da smo uspjeli", rekla je Linda. "Uspjeli smo."

Khalid je nastavio tunelom prateći kablove.

Dječak ju je primio za ruku. "Linda," rekao je dok su pratili Khali-da, "sumnjam da će me osloboditi."

Stisnula mu je ruku. "Jasone, hoće. Kad te više neće trebati kao taoca, pustit će te."

Dječak je nekoliko trenutaka šutio, a zatim je rekao: "Kad dođemo do baze..." Glas mu je utihnuo.

"Što si htio reći?"

"Ako ti se pruži prilika za bijeg, iskoristi je. Ostavi me."

Stala je i povukla ga. "Ne namjeravam te ostaviti s njim. Naći ćemo izlaz iz ove zbrke."

"Ionako će me ubiti. Siguran sam u to."

"Jasone... zlato, neću dopustiti -"

"Vidim mu u očima", prekinuo ju je. "Gleda me... kao da me zapravo nema. Kao da sam već mrtav."

Linda je kleknula i primila ga za lice. "Obećavam ti da ćemo se izvući iz ovoga. Zajedno."

Jason je zavrtio glavom i izmigoljio iz njezinih ruku. "Ostavit će me da umrem." Okrenuo se i otišao dalje tunelom.

Gledala je mala leđa koja su nestajala iza zavoja. Bogami, neće. Ustala je i krenula za njim, odlučna da spriječi tu životinju da ozlijedi Jasona. Stigla je dječaka i stavila mu ruku preko ramena. Jason više ništa nije rekao dok su hodali tunelom prateći Khalida i zmijoli-ke žice.

Nakon pola sata pješačenja činilo se da tunel oko njih postaje sjajniji. Jason je pogledao Lindu. Svjetlost im više nije bila potrebna pa je ugasila svjetiljku na kacigi. Kad su zašli iza zavoja, vidjeli su svjetiljke na zidovima.

Bile su upaljene! To znači da su generatori još aktivni. Prema onome što joj je dječak ispričao, mislila je da će baza biti razorena i u mraku. Možda je moguće da su preuzeli bazu. Možda su stigli spasioци.

Hodajući osvijetljenim prolazom, vidjela je Khalidov obris na kraju tunela. "Alfa baza", rekao joj je ne okrećući se.

Poskakujući i zadržavajući dah, požurila je pokraj njega. Pogledala je van i izgubila svaku nadu. Tunel je izlazio na zapadnom zidu pećine, povrh male uzvisine. Ispod njih se pružao pogled na Alfa pećinu s bazom koja je bila udaljena manje od tisuću petsto metara.

Ili s onim što je ostalo od nje. Sve je bilo u ruševinama. Tu i tamo su još treptala svjetla, ali većina rasvjetnih stupova bila je srušena. Svaka zgrada koja je još postojala bila je oštećena vatrom ili eksplozijama, a nekoliko zadimljenih crvenih odsjaja ukazivali su na još aktivne vatre. Baza je bila zavijena u izmaglicu prljavih oblaka koji kao da su pokušavali sakriti štetu. Čak su se i odavde vidjela tijela, razbacana praznim ulicama među porušenim zgradama poput krpenih lutki. I što je bilo najgore, ništa, apsolutno ništa nije se micalo. Baza je bila mrtva.

Linda je pokušala spriječiti Jasona da gleda, ali on se izmigoljio i tiho zagledao u pokolj pred njima. "Dizalo je još nedirnuto", rekao je Khalid. "Možemo nastaviti."

Jason je povukao Lindu za ruku. Prisilila se da odvrti pogled od užasa pred sobom i pogledala ga. Podigao je majicu i pokazao joj displej na remenu. Svijetlio je broj trideset. Još trideset minuta do eksplozije. Kimnula je. "Khalide, vrijeme je da namjestiš Jasonov timer." Hladno ju je pogledao. "Poslije."

Pogledala je Jasona. Uzvratio joj je rezigniranim pogledom.

Ben je bio na kraju kolone koja se vukla za bučnom transportnom daskom i sve što je mogao vidjeti ispred sebe bila je dlakava stražnjica lovca na dasci ispred njega.

Ime mu je bilo Nob'cobi. Harry je predstavio maloga lovca kao Dennisova krvnog brata. Lovac je inzistirao da im se pridruži, budući da Dennis nije mogao. Nob'cobi bi znatno izgubio na il'jannu ako ne bi išao s njima. To je bila obveza krvne braće.

Ipak, sudeći prema tome kako se Nob'cobi grčevito držao i trzao svaki put kad bi daska poskočila, vjerojatno je požalio što je krenuo, dobio time na il'jannu ili ne. Činilo se da se ni dvojica lovaca ispred njega ne osjećaju ništa bolje.

Ben je ispružio ruku i potapšao Nob'cobija po nozi želeći ga ohrabriti. Ali lovac je na njegov dodir panično zaskvicao i zamalo pao s daske. "Samo polako, prijatelju!" povikao je nadglasavajući buku motora, želeći zvučati umirujuće, što nije lako kad vičeš. "Dobro ti ide. Samo još malo."

Bacio je pogled na sat. Putovali su oko sat vremena. Ako je točno procijenio brzinu kojom su se kretali, to je značilo da im ostaju još tri sata. Trebali bi biti na vrhu do podneva. Nije loše.

Spustio je čelo na ruke i zatvorio oči. Pustio je da ga ljuljanje i stalno drndanje motora uspavaju. Kad bi se samo lovci mogli opustiti. Mislio je na Nob'cobija, koji se našao u ovoj opasnoj misiji.

I bez otvaranja očiju, Ben je mogao zamisliti kako se lovac ispred njega drži za dasku kao utopljenik za pruženu ruku. Nob'cobi se okrenuo i rekao: "Mogu ići jednako brzo i bez ovoga. Ovo... ovo je... ludost."

Pa, mi ne možemo, rekao je u sebi i odgovorio mu: "Nismo iste građe kao vi." "Mrzim ovo!"

Daj prestani prigovarati, pomislio je Ben.

Odjednom su se Nob'cobijeve oči tako raširile da su izgledale gotovo potpuno bijele. "Ti si stvarno heri'huti."

Odjednom se u razgovor umiješao novi glas: "Vrlo dobro, Benny. Počeo si učiti." Mo'ambin glas se izgubio. "Što... što je...?" Ben je otvorio oči i vidio da ga Nob'cobi gleda razrogačenih očiju.

"Heri'huti", rekao je i okrenuo se.

Ben se zamislio nad ovim što se dogodilo. Uspio je. Jednako kako je Mo'amba uspostavio kontakt s njim, njemu je to uspjelo s Nob'cobijem. Čak je osjećao i poznatu glavobolju, rezultat mentalne konverzacije. Kako je to postigao s takvom lakoćom? Nikada prije nije uspio tako nešto.

Opet je začuo bestjelesni Mo'ambin glas: "Lovci su se privikli na kontakt s heri'hutijem. Izvježbali su svoje umove da prihvaćaju kontakt. Tvoj narod nije uvježban u tome." Glas je ponovno nestao.

Dovraga s tim, pomislio je Ben. Dosta je tog sranja. Zajebancija s vježbanjem uma ispod vulkana neće izvući figuricu iz Blakelyjeva sefa.

U tom se trenutku promijenio zvuk motora. Harry je usporavao. "Što se događa?" povikao je. "Došli smo do pola puta", odgovorio mu je Harry.

Ben je pogledao na sat. Prošlo je još sat vremena. "Zašto smo onda stali?"

"Motor se mora ohladiti. Pregrijan je. Napravio sam ga da bude brz, a ne da vuče teret. To je kao da trkaćim autom vučeš prikolicu."

Kolona je odjednom izašla iz crvotočine i ušla u prostoriju veličine garaže za dva automobila. Na suprotnom zidu vidio se otvor druge crvotočine.

"Što je ovo?" upitao je Ben otkotrljavši se s daske. Zastenjao je dok je ustajao, izvlačeći se ispod ruksaka.

Harry je stajao uz njega, osvrćući se oko sebe. "Mo'amba mi je rekao da na pola puta postoji odmoriste napravljeno za hodočasnike. Mislilo sam da će to biti dobro mjesto da protegnemo noge, olakšamo se i pustimo motor da se ohladi."

Nob'cobi i druga dva lovca već su ustali s dasaka. Udaljili su se od plastičnog vlaka što su dalje mogli i sad su živo razgovarali. Nije bio potreban prijevod da bi se shvatilo s kakvim gađenjem govore o prijevozu.

"Kako stojimo s benzinom?" upitao je Ben.

"Jako dobro. Ne brini."

"Koliko treba motoru da se ohladi?"

Harry je slegnuo ramenima. "Ne znam. Pola sata, sat."

Ben je kimnuo, ali i dalje je stiskao i opuštao šake. Nije mu bilo tako teško dok su se kretali, ali ovaj prekid gaje mučio.

"Opusti se!" rekao mu je Harry. "Dobro napredujemo."

"Znam, znam." Ben je tražio nešto s čim bi se pozabavio, ali prostorija je bila potpuno nezanimljiva. Zagledao se u raspričani trio. "O čemu razgovaraju?"

"Uglavnom psuju." Harry je izvadio dijamantni nož iz skrivenih korica za pojasom i počeo čistiti nokte. "I prepričavaju stare priče o velikoj seobi, kad su iz prvobitnih nastambi gore došli do sadašnjeg sela."

"Da? I zašto su otišli?"

"Koliko razumijem, došlo je do potresa i pećina je bila poplavljena. Mnogi su umrli. Mislim daje gore neko sveto mjesto koje Nob'cobi želi posjetiti. Riječ je o drevnim ratnicima koji su nastradali u neočekivanoj poplavi. Glave su im pokopane u prozirnog kamenu. Ne razumijem baš taj dio."

"Mislim da ja razumijem." Ben se sjetio pećinskih bisera koje je otkrila njegova ekipa, s lubanjama u sredini.

Harry ga je pogledao kao da je poludio. "Da, kako god. Uglavnom, nakon što su otišli, u njihovu su pećinu ušli crak'ani. Gadovi je koriste kao neku vrstu mjesta za parenje. Čini se da postoji nekoliko krda tih stvorenja i svakih deset godina skupljaju se i pare u velikoj pećini."

"Nešto mi govori da je ovo bila deseta godina." Ben je pokušao zamisliti gomile krvoločnih čudovišta izluđenih borbama za teritorij i partnera. Alfa baza nije imala nikakve šanse.

Harry je kimnuo ozbiljna lica. "Bolje da provjerim dasku."

Nakon što je dvadeset nevjerojatno dugih minuta petljao po motoru, Harry je napokon pokazao palcem gore. Nakon mnogo namještanja, lovci su se popeli na daske i krenuli su dalje.

Ostatak puta prošao je bez ikakvih događaja. Ništa ih nije zadržavalo, nije bilo problema. Ipak, trajalo je beskrajno dugo. Ben je barem šest puta pogledao na sat.

Napokon je Harry ugasio motor. "Kraj puta, društvo."

Jedan od lovaca uspuzao je preko Harrvja kako bi došao do kamenih vrata pred njima. Pomaknuo je nešto s desne strane i kameni zid otvorio je prolaz u odaju ohne. Vukući vlak za sobom, Harry je krenuo za lovцем u malu pećinu.

Ben se otkotrljao s daske i pognut prišao ulazu u odaju. Brzo je pregledao okolinu, očekujući da će ugledati krda čudovišta koja se pare. Ali vani nije bilo ničega osim mirnog jezera koje je nježno udaralo u kamenu obalu ispod njih.

Pogledao je na drugu stranu pećine. Kilometrima dalje, mogao je vidjeti treperava svjetla udaljenog kampa. Alfa baza. Odavde se činilo da je u normalnom stanju, ali kad je bolje pogledao, shvatio je da nema dovoljno svjetla. Baza je djelomično bila u mraku.

Zrak koji je prije bio tako čist sada ga je grizao za nos. Smrdio je po ustajalom dimu i zapaljenu ulju, najavljujući probleme.

TRIDESET DVA

Prvo što je Jason primijetio kad su se približili bazi bio je smrad koji se dizao iz svuda prisutne masne čađe. Držao se za nos i pokušavao disati na usta, ali i dalje je bio na rubu povraćanja.

Linda gaje potapšala po leđima, ali i ona je imala izraz gađenja na licu. "Khalide, dovoljno smo blizu baze, a na Jasonovu timeru ostalo je još samo sedam minuta."

"Onda ubrzajte korak. Neću ga ni pogledati dok ne dođemo do kampa."

"Nije pametno da ovako brzamo. U blizini bi još moglo biti onih čudovišta. Trebali bismo ići polako."

"Dosad ih je zadimljeni zrak vjerojatno tjerao iz pećine, ali to neće vječno trajati. Moramo doći do baze prije nego što se dim raščisti."

Linda je produžila korak. "Jasone, bolje da požurimo."

Dječak je pogledao remen s eksplozivom. Gledao je kako petica mijenja šesticu. Stvarno bi mogli požuriti.

Kad su se približili rubu baze, izvor smrada postao je vidljiv i svi troje su usporili. "Ne gledaj, Jasone", rekla je Linda, pokušavajući mu zakloniti pogled.

Ignorirajući njeno upozorenje, Jason je gledao kako Khalid široko zaobilazi lešinu životinje. Linda ga je pratila vukući dječaka za sobom. Kad su je zaobišli, uzrok smrti postao je jasno vidljiv. Trbuh joj je bio raznesen eksplozivom. Komadići metala i zgrušanih ostataka utrobe bili SU razbacani nekoliko metara uokolo. Jason je teško gutao, boreći se da ne povrati. Nije znao stoje strasnije, prizor ili smrad.

Dok su žurno obilazili smrdljivu lešinu, Linda je odjednom uzdahnula i prislonila Jasonovu glavu na grudi. Ali ne prije nego što je uspio ugledati obezglavljeni torzo jednog od ljudi iz baze koji je još bio u mrtvim raljama. Ovaj put se nije želio istrgnuti iz njezina zagrljaja.

Kad su prošli ostatke, Linda ga je pustila tapšajući ga po leđima. Vidio je daje Khalid stao ispred njih, vidljivo potresen i blijed.

Linda mu je prišla. "Ne želim da dječak ovo više gleda."

Nevjerojatno, ali kimnuo je u znak slaganja. "Još malo pa smo stigli. Ovuda." Okrenuo se i pošao naprijed. "Budite tiho."

Poveo ih je između dvije srušene drvene kuće. Hodajući iza njega, Jason je primijetio kako ispod hrpe drvenih greda i stakla vire noge vojnika u čizmama. Skrenuo je pogled.

U bazi je vladala tišina. Jedini zvuk koji se čuo bili su njihovi koraci.

Khalid je na trenutak zastao, osvrćući se kao da se orijentira, a zatim je nastavio prema sjevernom dijelu baze. Za manje od minute došli su do jednog od metar debelih prirodnih stupova koji su se spajali s udaljenim stropom.

Khalid je skinuo i otvorio svoj ruksak. Izvadio je dugačko uže za penjanje i bacio ga Lindi. "Zaveži dečka za stup."

"Molim?" Ispustila je uže u znak odbijanja.

"Ostale su mu još tri minute. Ukucat ću šifru kad ga zavežeš."

"Ali zašto-"

"Istječe ti vrijeme. Primi se posla!"

Linda je pogledala Jasonov timer, a zatim se sagnula i podigla uže. "Žao mi je", rekla je dok gaje postavljala leđima uza stup.

"Najprije mu zaveži ruke na leđima."

Jason je vidio zabrinutost u njezinim očima dok mu je vezala čvor oko zglobova. Bila je na rubu suza i to ga je boljelo više od užeta kojim ga je vezala. "U redu je", šapnuo joj je.

Zavezala mu je uže oko struka i oko stupa.

"Čvrsto ga zaveži. Potrošit ćeš dragocjene sekunde ako ću morati popravljati za tobom."

Linda je povukla uže i brzo zavezala čvor. "Gotova sam." Sjela je pognute glave. "Evo", rekla je ljutito. "Sad ukucaj šifru!"

Khalid je provjerio čvorove i zategnutost užeta, a zatim se sagnuo i ukucao broj na tipkovnici ispod brojeva na displeju. Zasjao je broj sto dvadeset. Jason je dobio još dva sata.

"Zašto to radiš?" upitala je Linda.

"Iz dva razloga. Prvo, dječak nas usporava. A ja još moram postaviti petnaest naboja. Uz tvoju pomoć, mogu to učiniti za manje od dva sata. Drugi razlog je motivacija. Neću se vratiti i ponovno namjestiti timer dok ne postavimo sve naboje. Tako ćeš imati razloga surađivati najbrže što možeš."

"Pomoći ću ti. Rekla sam ti da hoću. Ovo nije potrebno."

Odgovor je bio otrovan: "Kao da tvoja riječ nešto vrijedi."

Nije mu ništa odgovorila.

Jason je vidio da mu Khalid prilazi vadeći dvije maramice. Pokušao je izmigoljiti, ali bio je čvrsto vezan. Khalid mu je stavio dlan na čelo i pritisnuo mu glavu na kamenu stup. Zatim je zgužvao jednu od maramica i ugurao mu je u usta. Prije nego što ju je stigao ispljunuti, zavezao mu je drugu maramicu oko usta.

Linda je vukla Khalida za ruku. "Ostavi ga na miru!"

Khalid ju je odgurnuo završavajući svoj čvor. "Ne želim da derište počne vrištati čim odemo. Mogao bi privući ona stvorenja." Pokazao je na Jasonov remen. Sad je pisalo sto šesnaest. "Gubimo vrijeme."

Linda je kleknula pokraj dječaka. Pokušao je ostati miran. Dodirnuta gaje po obrazu. "Vratit ću se. Obećavam ti."

Kimnuo je boreći se sa suzama.

Čvrsto gaje grlila sve dok je Khalid nije povukao za rame. "Kreći!"

Linda je ustala i posljednji put stisnuvši Jasona za rame, okrenula se i pošla za Khalidom. Prvo su mu nestali iz vidokruga, a zatim je slušao kako im se koraci gube u tami. Ostao je sam.

Sa svjetiljkom što je rezala tamu pred njima, Ben je krenuo praznom pećinom prema svjetlima Alfa baze. Hodao je oprezno, često zastajući i osluškujući. Iako ih nije mogao vidjeti, znao je da su se trojica mirni'swee lovaca, naoružani noževima i kopljima, raširili na obje strane pazeći na bilo kakav znak crak'ana. Kretali su se bez svjetla i bili su tihi poput duhova. Sve stoje Ben mogao čuti bilo je udaranje I laiTvjevih čizama po stijeni iza njega.

Premjestio je pištolj u drugu ruku i obrisao dlan u hlače. Vatra je zagrijala pećinu, a zbog oblaka dima bilo je teško disati. Polizao je suhe usnice. Palcem je otvorio čuturicu i pazeći da samo ovlaži usta, brzo je nagnuo, a zatim šapnuo Harryju: "Mislim da bi još poprilično onih zvijeri moglo biti u blizini."

"Možda ih vrućina i dim drže na udaljenosti."

"Ne sviđa mi se ovo. Previše je lako. Jedno sam naučio: Kad se sve čini dobro - događaju se sranja!"

Harry je slegnuo ramenima. "Pazi što želiš, prijatelju."

Pozornost im je privukao zvuk s desne strane. "To je Nob'cobi", rekao je Harry. "Dođi. Nešto je našao."

Ben je pratio skakutanje Harryjeve svjetiljke po neravnom tlu. Nob'cobi je čučao pokraj izmeta koji se dimio. Zagrabio ga je šakom i prinio nosu. Okrenuo se Harryju i nešto mu tiho rekao.

"Kaže daje svjež", preveo je Harry.

"E, baš super." Ben se namrštio na smrad. "Ubio bih se da se pokvario."

"Njegova je procjena da nije stariji od sat vremena. Našao je još jednu hrpu. Misli daje to skupina od najmanje pet životinja, od čega su dvije ženke."

"Sve to saznaje njuškajući govno?"

"To mu je posao."

"Sto da radimo? Da ih zaobiđemo?"

Harry je kleknuo i počeo se došaptavati s Nob'cobijem. Druga dva lovca stajala su nekoliko metra dalje, promatrajući okolinu i okrećući ušima u svim smjerovima. Napokon je Harry ustao i vratio se Benu. "Plan je da ih pratimo. Čini se da idu prema bazi. Crak'ani se kreću u zatvorenim krdima. Bilo koji od onih na koje naiđu morat će se pridružiti krdu ili će biti ubijeni. Stoga bi trag ovog krda morao biti relativno čist od zalutalih zvijeri."

"Aha", promrmljao je Ben udarivši hrpu vlažnog izmeta. "Ali ako se odluče vratiti istim putem, i mi ćemo postati crak'anska govna."

Khalid je pomno promatrao Lindu, pazeći da ispravno spoji žice. Bio je zadovoljan. Učila je. Ovo je bio deveti naboj. Postavila je zadnja tri nakon što joj je objasnio postupak na dva naboja. Ovaj put ruke joj nisu ni zadrhtale.

Kad je završio sa svojim nabojem, primijetio je kako kradomice gleda na sat. Znao je da imaju još jedan sat prije no što Jasonu istekne vrijeme. Imaju dovoljno vremena za preostalih šest naboja. "Sad pritisni žuti gumb na prijamniku", rekao joj je pokazujući preko ramena. "Dobro, sad je aktiviran i čeka moj signal."

Dok su se približavali bazi, Ben je mogao vidjeti krdo crak'ana u tami, njihove trokutaste glave i podignute krete koje su se ocrtavale pod svjetlošću sada samo desetak metara udaljenog kampa.

Bilo ih je sedam - tijekom proteklog sata krdu su se pridružile još dvije životinje. Vođeno krupnijim od dvojice mužjaka, krdo ženki kretalo se u nepravilnoj formaciji, ili "haremu", kako ga je Harry nazvao. Manji mužjak, kojeg su nazvali Mrvica, išao je za njima. Činilo se da im čuva zaleđe, često se okrećući i zaostajući za ostalima. Izgleda da je osjetio da nešto nije u redu jer se često okretao i njuškao zrak.

"Nervozan je, kurvin sin", prošaptao je Harry Benu na uho kad je čučnuo iza stijene pokraj njega.

Ben je samo kimnuo. Nije želio ništa govoriti, bojeći se da ne privuče pozornost zvijeri. Situacija je bila napeta. Tijekom puta, krdo je naišlo na mužjaka koji se agresivno postavio i, poput morskih pasa, svi su ga mahnitito napali i rastrgali na komade.

Prisjetivši se tog prizora, Ben je zadrhtao. Ovdje, usred otvorene pećine, bilo je malo mjesta za skrivanje. Ako privuku pozornost krda... Zavrtio je glavom, tjerajući takve misli od sebe.

Provirio je iza stijene. Mogao je vidjeti kako krdo ulazi u rubni dio baze i nestaje u sjenama ostataka zgrada.

"Čisto je", rekao je Harry tiho i mahnuo trojici lovaca. "Idemo."

Ben je ustao i krenuo za njim. Kad je zaobišao stijenu, ugazio je u rupu koju nije primijetio i pao. Pištolj mu je udario o stijenu i ugledao je bljesak iz cijevi. Pećinom se prolomio pucanj.

O, Bože, pomislio je, toliko o tihom približavanju.

Iz sjena baze ispred njih pojavila se njuška gmaza, okrećući se i pretražujući. Mrvica se vratio na osvjetljeno područje.

Zavezan za stup, Jason se meškoljio kad je pećinom odjeknuo pucanj. Pokušao je pregristi maramicu, ali više nije mogao ni pomaknuti jezik ni disati na usta. Duboko je udahnuo na nos, panično se bojeći da će ostati bez zraka. Pod treperavim svjetlom oko njega plesale su sjene.

Prva mu je pomisao bila da je Khalid ubio Lindu i srce mu je poskočilo u grudima. Zatim je pećinom odjeknuo rafal iz automata. To nije bio Khalid! Ponovno se počeo boriti s maramicom. Možda bi se mogao osloboditi i pozvati u pomoć, tko god daje tamo.

Iznova se začuo rafal.

Da li se približava? Osluškivao je, ali srce mu je tuklo u ušima i bilo mu je teško procijeniti.

Novi pucnjevi.

Da! Trzao se još snažnije, a zatim mu je na um palo nešto što ga je zaledilo.

Na što su pucali?

Ben je uletio kroz vrata jedne od nekoliko betonskih zgrada koje su još bile cijele. Nob'cobi je uskočio za njim, teško dišući. Letimičnim pogledom otkrio je da je to bila spavaonica - s obje strane pružali su se kreveti. Ali Ben je ignorirao prostoriju i brzo provirio kroz vrata. Vidio je kako rep jednog crak'ana nestaje iza ugla.

Dobro je. Srećom, progonila ih je jedna od sporijih ženki. Ali stoje s Harryjem? Je li se dokopao baze? S južne strane začuli su se novi rafali.

Ben je stisnuo šaku. OK, barem je još živ i bori se. Brišući znoj s čela, razmišljao je o mogućnostima koje ima. Mogao bi pokušati pronaći Harrvja, ali to bi bilo vraški teško. Ili bi mogao pokušati doći do Blakelyjeva ureda i dokopati se kipića. To bi bilo najmundrije, ali bilo mu je mrsko ostaviti Harrvja i ostale lovce na cjedilu.

Ipak, što može učiniti? Njegov pištolj ne bi bio od velike koristi. Ne, jednostavno će se morati nadati da će se Harry i ostali snaći. Osim toga, Harry se dobro snalazi u bazi i zna kamo Ben mora otići.

Otvorio je vrata, nagnuo se van i pokušao se orijentirati. Primijetio je okno dizala s lijeve strane i jezero pokraj hrpe srušenih šatora. U redu, otprilike zna gdje je. Blakelyjev ured je udaljen manje od osamsto metara. Naravno, u slučaju da je most preko pukotine koja je dijelila kamp još u jednom komadu. Ako će morati kružiti oko velike pukotine, tada bi to bilo oko tri tisuće metara. A s prokletim crak'anima koji su se šuljali uokolo, želio je poći najkraćim mogućim putem.

Duboko udahnuvši, mahnuo je Nob'cobiju da ga prati. Mali je lovac krenuo za njim, držeći koplje duže od svog tijela. Ben je vodio, držeći se sjena i skačući iz jednog zaklona u drugi.

Krećući se bazom, povremeno je čuo rafale. Zastao bi i osluškivao, grizući se za usnice. Pucnjevi su odzvanjali sve dalje i dalje. Uza sve ove zaklone, Hartije dosad već mogao pobjeći gadovima.

Bacio je pogled na Nob'cobija. Lovac se mirno naslonio na koplje i češkao po leđima napola zatvorenih očiju. Zastoje tako prokleta miran?

Odjeknuli su novi pucnjevi - sada još dalje.

Tada mu je sinulo. Harry je namjerno pucao, mameći zvijeri za sobom, da očisti Benu prolaz do ureda.

Pogledao je lovca i gurnuo ga laktom. "Znao si to, zar ne, stari? Hajde." Krenuo je još brže, računajući na to da će Harry odvući sve crak'ane za sobom.

Stigao je do pukotine za dvije minute, ali zastao je kad je ugledao most. Odnosno, ono stoje ostalo od njega.

"Jebem ti", promrmljao je. "Zar mi ništa ne može ići na ruku?" Sve što je ostalo od mosta bilo je nekoliko slomljenih potpornja koji su str-šali s obje strane i s crna praznina između njih. Odmjerio je udaljenost.

Najmanje devet metara. Mnogo više no što bi mogao preskočiti. Morat će hodati...

Poskočio je na glasnu lomljavu iza sebe. Trгнуvši se natrag, ugledao je crak'ana koji je izjurio između dvije zgrade na čistinu ispred pukotine. Mrvica je sada stajao na jedinom putu koji je vodio natrag do labirinta zgrada i šatora. Stvorenje se sikćući približavalo.

"Dobro, mrcino", rekao je Ben dok je uzmičući podizao pištolj. "Harry te nije prevario." Naciljao je i pucao.

Mrvica se zbog buke trznuo i metak ga je samo okrnio po vratu. Ben je mogao vidjeti trag krvi koja je izlazila iz rane. Pogodio gaje, ali činilo se da to uopće nije smetalo zvijer debele kože koja mu se počela približavati.

Nob'cobi je brzo stao iza Bena kad je zapucao. Pucanj je otišao u prazno, ali prasak gaje zaustavio. Crak'anje oprezno zastao, proučavajući plijen.

Bože, gotovo je mogao vidjeti kako smišlja plan. Ben je uzmaknuo još jedan korak i našao se na metar od ruba ponora. Okrenuo se kako bi rekao lovcu da pobjegne dok on odvlači pozornost zvijeri, ali više nije bio iza njega. Nob'cobi je nestao. Tada ga je ugledao: mali lovac je balansirao nekoliko metara dalje, na jednoj od greda mosta, vežući uže za ostatak stupa svjetiljke. Sto to izvodi?

Ponovno je pogledao protivnika. Zvijer ga je samo gledala, mičući se naprijed-natrag i zureći u pištolj kao da procjenjuje koliko je opasan.

Kad je napravio još jedan korak, noga mu se okliznula na vlažnoj stijeni. Riskirao je brz pogled preko ramena. Nob'cobi se odmaknuo od mosta i sada je stajao metar od Bena. "Sto to -"

Prije nego što je stigao završiti, Nob'cobi je potrčao prema oštećenom mostu. Dragi Bože, pomislio je Ben, pokušat će preskočiti. Pa to je čisto samoubojstvo. Nob'cobi je jurio po uskoj gredi kao da trči po zemlji. U posljednjem trenutku mali je lovac ispružio koplje, zabio oštricu u gredu i poletio preko ponora. Sletio je i otkotrljao se na drugu stranu provalije.

Ben je tek tada primijetio uže zavezano oko Nob'cobijeva struka, koje je sada vodilo preko ponora do svjetiljke za koju ga je mali lovac vezao.

Urlik ga je vratio na neposrednije probleme. Mrvica je gledao plijen koji mu je pobjegao na drugu stranu provalije, očito bijesan zbog gubitka, a tada su se crne oči vratile na Bena. Kad mu je pokazao cijeli arsenal svojih žutih zuba, izgledao je gotovo kao da se smiješi. Krenuo je prema njemu.

I dalje držeći pištolj uperen u zvijer, Ben je shvatio da su mu šanse za pogodak u glavu male, a za smrtonosni nikakve. Naciljao je lakšu metu, trbuh. Ako je dobro shvatio Nob'cobijeve namjere, trebalo mu je samo nekoliko sekundi predaha.

Povukao je okidač. Metak se zabio u Mrvičin trup i zvijer se povukla nekoliko koraka.

Ben nije čekao. Okrenuo se i potrčao prema mostu. Upravo onako kako je i očekivao, Nob'cobi je zategnuo uže i zavezao ga za stup na drugoj strani. Pred Benom je sada bio most od užeta.

Cuo je urlik iza sebe. Približava se! Zamalo se poskliznuo na prijelazu sa stijene na drvo. Stigavši do srušenog mosta, potrčao je gredom, raširenih ruku održavajući ravnotežu. Došao je do kraja i bacio se.

Skočio je prema užetu pružajući ruke koliko god je mogao.

Uz bolnu grimasu uhvatio je uže jednom rukom. Zbog težine koja ga je povukla dolje zamalo je iščaošio rame. Dok se njihao, stisak mu je lagano popuštao pa je uhvatio uže drugom rukom. Teško dišući i u šoku, ostao je visjeti.

Uže se zaljuljalo. Koji vrag? Okrenuo je glavu. Mrvica je udario u stup za koji je Nob'cobi zavezao uže. Ako nosač popusti, gotovo je s njegovim mostom.

Pogledao je crnu rupu ispod sebe. Počeo se penjati, ali zbog trzanja konopca nije bogzna kako napredovao.

Neće uspjeti.

Kad je uže u njegovim rukama omlitavilo, shvatio je daje ovaj put u pravu.

TRIDESET TRI

Čučeci u napola uništenom zahodu, Linda je shvatila dvije stvari. Prvo, nije bilo šanse da završe s postavljanjem eksploziva prije nego što Jasonovo vrijeme istekne. Ostalo im je dvadeset minuta, a morali su postaviti još tri naboja. Drugo, shvatila je da ga Khalid uopće ne namjerava osloboditi.

Zagledala se u ravnodušan Khalidov lik. Navirivao se kroz polomljena vrata zgrade. U prostoriji se osjećao intenzivan miris borovine koji je ispuštao osvježivač zraka. Otkad je počela pucnjava, nije pokušavao završiti s nabojima; umjesto toga, potražio je najbliži zaklon i odlučio se pritajiti.

Došuljala se do njega. "Jasonu istječe vrijeme."

Kimnuo je. "Znam, ali pucnjava je između nas i dječaka. Očito je manji dio ljudi uspio preživjeti prvi napad. A ne bih se želio suočiti s onim na što pucaju."

Dobro, svinjo, pomislila je. Fini izgovor. Gad se nikad nije ni namjeravao vratiti. Dosad je već shvatila po kojem obrascu postavljaju naboje. Khalid je kružio kampom ostavljajući naboje u podnožju najvećih stupova koji su se spajali sa stropom. Namjeravao ih je dići u zrak i srušiti strop. Srušiti vulkan na Špilje.

Primijetila je i da je krug koji je opisivao završavao kod dizala. Očito je mislio završiti s nabojima, a zatim skočiti u lift i pobjeći. I ostaviti Jasona kao živu bombu.

Naravno, pucnjava je predstavljala smetnju njegovu pomno razrađenom planu.

Odjednom je bazom odjeknulo bijesno rikanje. Jedno od onih stvorenja. Zvučalo je razjareno. Uočila je da se Khalid trza pri svakom novom urliku. Činilo se da ga strah od čudovišta izbacuje iz takta iz više razloga. Na arapskom je tiho mrmljao nešto stoje zvučalo kao molitva.

Iako je uživala što je nešto napokon uzdrimalo bezosjećajnog Khali-da, to gaje paraliziralo i bojao se izaći iz skrovišta. A vrijeme je istjecalo.

"Moramo krenuti", rekla je oštro.

Trgnuo se i hladno je pogledao.

Nastavila je prije nego što ju je stigao prokleti. "Pucnjava nam se približava, Khalide. Slušaj." Pokazala je na vrata. "Što god bilo to na što pucaju, dolazi prema nama."

Stisnuo je šake, ali ne ljutito, već prestrašeno i frustrirano. "Moramo nastaviti." Njegov inače miran glas bio je prepun straha.

"Idemo onda!"

Mrvica je oslobodio vez i nad provalijom je odjeknuo glasan fijuk užeta, a Ben je pojurio dolje. Čvrsto se primio za labavo uže. Molio se daje Nob'cobi dobro zavezao drugi kraj. Preplašeno je gledao udaljeni zid koji se strelovito približavao. Ovo će boljeti, ali ne smije pustiti uže. Ako mu zbog udara popusti stisak, od njega će ostati samo krvava mrlja na dnu provalije.

Okrenuo se da se dočeka na noge, ali to mu nije puno pomoglo. Kad je tresnuo u zid, osjećao se kao da je skočio s desetog kata. Udario je u zid lijevim kukom i bol ga je gotovo zasljepila, ali ju je ignorirao; usredotočio se samo na jedno: zadržati uže u rukama. Usmjerno je svu snagu u svojih deset prstiju. Odbio se od zida i ponovno udario. Ovaj put je uspio nogama ublažiti udarac i zaustaviti se. Visio je pet metara ispod ruba pukotine.

Stojeći na rubu provalije, Mrvica je divlje rikao na njega. Vrtio se oko oštećenog mosta, tražeći način da prijeđe na drugu stranu.

Ben je zažmirio na njegove prodorne krikove. "Zaveži, jebem ti!" zaurlao mu je kao odgovor.

Na taj izljev gnjeva Mrvica se ukočio i skupio uz tlo na samom rubu provalije. Ben je znao da ga može vidjeti. Na trenutak je pomislio da bi crdk'on mogao samoubilački skočiti na njega, ali umjesto toga je posljednji put zasiktao i odjurio natrag u labirint zgrada. Bože, hvala Ti.

Odahnuo je s olakšanjem i ostao visjeti da se odmori. Kad se počeo penjati, osjetio kako mu niz nogu curi krv. Mora se popeti do vrha prije no što izgubi snagu.

Omotao je nogu oko užeta i odvažio se osloboditi jednu ruku kako bi ubacio užu u penjačicu za pojasom. Kad je napokon bio osiguran, polako se počeo uspinjati prema rubu.

Kad se naposljetku uspeo, Nob'cobi mu je pomogao da se prebaci preko ruba. Teško dišući, prevrnuo se na leđa. Lovac je pokazao na nogavicu natopljenu krvlju i glasom koji je zvučao zabrinuto rekao nešto na svom grlenom jeziku.

"Samo ogrebotina. Preživjet ću." Pridigao se. "Usput, hvala ti što si nas spasio. Bio sam siguran da ćemo završiti kao žvakaće za čudovišta."

Nob'cobi je zbunjeno naborao čelo.

"Zaboravi." Pokušao je ustati, ali ozlijeđeni kuk mu je zadavao probleme. Nije bio slomljen, ali je vraški bolio. Skakućući je krenuo dalje od pukotine. "Idemo. Još moramo doći do sefa."

Nob'cobi je pošao za njim, ali nakon nekoliko metara primio gaje za ruku i pokazao mu kapljice krvi koje je ostavljao za sobom.

"Rekao sam ti da nije ništa. Blakely ima prvu pomoć u uredu." Okrenuo se, ali mali ga je lovac nastavio uporno povlačiti. Sagnuo se i počeo njuškati trag krvi, a zatim prilično dobro odglumio grleno rezanje crack'ana.

"Misliš da ostavljam trag?" Ben se zagledao u krvavu crtu. "Imaš pravo. Pretpostavljam daje bolje ne ostavljati tako očitu pozivnicu."

Izvukao se iz zakrvavljenih hlača. Ostavši u gaćama, pregledao je ranu. Krivudava posjekotina na gornjem dijelu bedra. Ostat će ružan ožiljak, ali ništa više. Mršteći se, oprao je ranu s posljednjim zalihama vode i zavezao maramicu preko bedra kako bi zaustavio krvarenje.

"Evo", rekao je ponovno se uvukavši u hlače. "Sretan?"

Lovac je ponovno izgledao kao da se dosađuje; očito je bio zadovoljan.

"Dobro. Sad idemo." Ben je išao prvi, šuljajući se iz sjenke u sjenku. Bilo mu je dosta smrdljivih crack'ana i nije želio nove susrete.

Put je bio čist i nakon pet minuta našli su se pred vratima Blakelyje-va ureda. Staklena vrata administrativne zgrade bila su razbijena, ali ostatak betonske zgrade bio je nedirnut. Oprezno hodajući po krhotinama stakla, Ben je ušao u predsoblje. Prostoriju je uništilo nešto veliko. Zidovi zamrljani gustom žutom tekućinom zaudarali su po amonijaku.

"Izgleda kao da je neka mačketina zapisala sobu", promrmljao je Ben dok je kopao po ostacima stola i fascikala. Probijajući se kroz krš, došao je do neoštećenih metalnih vrata koja su vodila do ureda. Primio je kvaku. Zatvoreno.

"Prokletstvo!" Udario je u vrata, pri čemu je ozlijedio šaku, i počeo tresti kvaku.

Iza vrata se začuo glas: "Hej! Ima li koga tamo?"

Bole, netko je živ! Udario je po vratima. "Otvori. Ja sam Ben Brust iz istraživačkog tima."

Usljedio je trenutak tišine, a zatim je plačni glas upitao: "Je li sigurno?"

"Trenutačno. Sad otvori."

Začuo je pomicanje zasuna. Vrata su se otvorila i pred njim se pojavila sitna plavuša raščupane kose. Na mršavom tijelu visjela je zgužvana skupa odjeća.

"Sandy?" Ben je prepoznao Blakelyjevu tajnicu. "Jesi li dobro?"

Bacila mu se u naručje. "Hvala Bogu da si došao!"

Nob'cobi je prišao Benu i nešto promrmljao pokazujući na vrata.

Sandy je zabila prste u Benovu ruku i raširenih očiju zaboljila se u malog golišavog lovca. Tiho je zajecala i ustuknula.

Ben je pokazao Nob'cobiju neka izađe daje više ne plaši. Poveo je Sandy hodnikom prema Blakelyjevu uredu.

Kad su ušli, prišao je sefu u kojem je Blakely držao ohnu, dijamantni ženski idol Mimi'sweeja. Nije znao kombinaciju, ali u bazi je bilo dovoljno eksploziva da ga otvori bez problema. Harry je znao gdje su zalihe i kako se rukuje eksplozivom. Ali, gdje je Harry?

Sandy se skupila na kauču. "Sto... što je bilo... ono?"

"Priatelj. Jedan od stanovnika one litice."

"Kako... mislim... kada... ?"

Sjeo je do nje. "To je duga priča, ali vjeruj mi, prijatelj je. Neće te ozlijediti." Ovila je ruke oko sebe i zadrhtala.

"Kako to da si ostala?" upitao ju je. "Zašto se nisi evakuirala s ostalima?"

Pogledala ga je kao da je lud. "Nije bilo evakuacije. Napali su iznenada. Nije bilo vremena. Svi su mrtvi." "Molim? A stoje bilo s pojačanjem odozgo?"

"Gotovo odmah smo izgubili radiovezu. Dan nakon napada čula sam motor dizala i odlučila riskirati. Istrčala sam i pogledala." Problije-djela je dok je pričala.

"Dizalo je bilo puno vojnika. Ali oni nisu znali." Pogledala ga je očiju punih suza. "Nisu znali. Buka je privukla ona stvorenja. Hrpu njih. Napali su ih kad su otvorili vrata dizala... rastrgali su ih." Stavila je lice u ruke. "Od tada nitko nije pokušavao sići."

Ben je kimnuo. "Nije ni čudo; McMurdo je bogu iza leđa i vjerojatno će im trebati bar tjedan dana da organiziraju napad svim sredstvima. Dotad smo prepušteni sami sebi."

Sandvno jecanje se pogoršalo.

Potapšao ju je po ruci. "Snaći ćemo se dok ne dođu."

Nastavila je slabašnim glasom: "Svi su istrčali. Ostala sam sama. Nisam mogla ništa učiniti."

"Stoje bilo s Blakelyjem?"

Zavrtjela je glavom. "Posljednji put kad sam ga vidjela, izletio je odavde s onim dječakom, Jasonom."

Ben je ostao bez daha. "Jesu li se izvukli?"

"Ne znam što se dogodilo. Zaključala sam se. Ali vrištanje... vrištanje je trajalo danima. A zatim ništa, potpuna tišina. To je bilo najgore. Tišina." Pogledala ga je drhteći. "Mislila sam da sam ostala samo ja."

"Nisi sama." Ustao je. Što će reći Ashley? Ushodao se i pogledao na sat. Prošlo je četrnaest sati. Još je morao provaliti u sef i vratiti se u selo Mirni'sweeja. Nema vremena pomno pretražiti bazu, posebno uz one zvijeri koje šeću okolo. Zastao je pred sefom i stisnuo šaku. Gdje je, dovraga, Harry? Okrenuo se Sandy. "Ima li ikakve šanse da znaš kombinaciju Blakelyjeva sefa?"

Kimnula je i otkrila mu kombinaciju.

Možda mu se sreća napokon počela smiješiti. Okrenuo je šifru prema Sandvnim uputama i otvorio teška vrata. Na trenutak je pomislio da figurice nema, ali tada je shvatio daje zamotana u smeđi papir. Strg-nuo je papir i podigao je na prigušeno svjetlo. Prešao je prstom preko debelog trbuha. Možda mu donese sreću. U tom je trenutku uletio Nob'cobi s paničnim izrazom lica. Benu je nešto govorilo da mu je sreća upravo iscurila kroz prste.

Jasonovo je lice bilo obliveno suzama očaja. Još nije mogao povjerovati. Isprva je mislio da mu se učinilo, ali naglasak je bio više nego prepoznatljiv. Ben! Čuo je lupanje, a zatim kako priča s nekim. I to vrlo blizu! Nije mogao jasno razumjeti riječi, ali je bio siguran daje to Ben. Pokušavao ga je pozvati, ali maramica u ustima pretvorila je povike u slabašne jecaje koje je i sam jedva čuo.

Na koncu je čuo kako se vrata zatvaraju, a nakon toga ništa. Načulio je uši tražeći bilo kakav znak Benove nazočnosti. Ništa nije čuo. Sigurno je ušao u zgradu.

Borio se s vezovima. Kad bi barem mogao osloboditi ruku i izvući maramicu. Morao je smisliti neki način da pozove Bena kad bude izlazio iz zgrade. Ako ne uspije... Pogledao je broj na remenu. Svjetleća jedanaestica ubrzo se pretvorila u desetice.

Trebao je pomoć... i to brzo. Naprezao se u pokušaju da se oslobodi, ali nije ništa uspio pa se opustio. Mora smisliti nešto drugo.

Višeći zavezan za stup, odjednom mu je nešto palo na pamet. Možda...

Pomaknuo je kukove. Ako lijevom rukom dođe do džepa jakne... Zatvorio je oči i počeo izvijati i istezati tijelo boreći se s uzetom. Pod prstima je osjetio poznatu plastičnu kutiju i pazeći da je ne ispusti, počeo ju je vaditi iz džepa. Zapela je za tkaninu. Zastao je i duboko udahnuo. Ne žuri se! Usredotočivši se, polako ju je izvukao iz jakne i odahnuo s olakšanjem. To je bilo jedino iz njegove torbe što mu je Khalid dopustio zadržati.

Moleći se da baterije još rade, uključio je GameBov. Iz igračke se začula poznata glazba. Namjestio je glasnoću na najjače. Glazba se nije bogzna kako čula, ali uz malo sreće, mogla bi privući Bena kad izađe iz zgrade.

Čekao je. Molim te, Bene, požuri. Sto ako se baterije isprazne? Sto ako je pogrešno procijenio, ako je Ben već otišao? Ako timer na njegovu remenu dođe do nule prije nego što ga Ben čuje? U glavi su mu se vrtjele brojne užasne mogućnosti.

Ali jedna mu nije pala na pamet sve dok nije ugledao kako se iza Uglu 8 njegove desne strane pojavljuje crna njuška. Sto ako buka privuče nešto drugo? Njuška je tiho siktala prema njemu, šireći i skupljajući nosnice. Isključio je igricu i ukočio se. Zvijer se pokazala u svoj svojoj veličini. Na trbuhu i vratu imala je krvave rane, ali činilo se daje ozljede ne smetaju. Polako mu se približavala.

TRIDESET ČETIRI

Ashley je bila u šoku. Cijeli je dan, gurna da joj je sin dobro. Morao je biti. Odložila je piti misli. Mjerila je radila u odaji umba> nastojeći si naći posla i zaokupiti se.

Pogledala je i katalogizirala i bilježila rezultate u bilježnicu, vraćati. Što ako ne ? sat- Bilo je kasno navečer. Ben bi se već trebao uopće ne vrati? Kol^ude nikakvih vijesti o Jasonu? Ili, još gore, ako se

S uzdahom je ,5° će Još izdržati prije no što je ova napetost izludi? renih očiju i drijenvJela { zaSledala se " Mo'ambu, koji je sjedio zatvo-Ostali su otišli, pos}?^ na druSom kraju prostorije. Samo ju je on čuvao.

Pogledala je CK?avši nJeg°ve naredbe bez riječi, njega. Ako Mo'amk*tunel kojim Je Ben nestao. Mogla bi se zaletjeti u vom. To bi bilo dug* zaista sPava' onda bi možda... Zavrtjela je gla-napustiti MichaelsoK PuzanJe 'l sigurno nije ulovili. Osim toga, ne može bi njega umjesto nje a> Cak * kad bi nekim čudom uspjela pobjeći, ubili

Mo'ambine su ^ ali činilo se da se ukQ! oči nagl° otvorile. Pogledao ju je. Pokušao je ustati, Gledao je otvorC,° od sati sledenja. Ashley je prišla i pomogla mu.

"Stoje?" upital.prema Pr°storiji koja je vodila do sela.

Stavio joj je rin^e" prati. Oslanjajući se u Preko usta da Je ušutka, a zatim mahnuo da ga sobom u zasjenjenu ?J štaP' odgegaoje kroz otvor i povukao Ashley za

Nije znala StO prostoriJu s drge strane tunela. Ali su se čuli tihi kOK doSađa, a, i nije morala dugo čekati odgovor. Mo-M koji su se približavali. Netko dolazi. Ali tko?

Navirila se u slabo osvijetljen tunel, ali Mo'amba ju je povukao natrag u sjenu. Čekala je držeći dah. Prema zvuku koraka koji su se približavali, radilo se o više osoba.

Povukla se dublje u tamnu prostoriju, a skupina je prošla pokraj njihova skrovišta i ušla u odaju umba. Zatomila je uzdah kad je prepoznala koščati lik jednoga od njih - Sin'jari.

Druga dvojica bili su čista suprotnost Sin'jariju. Koliko je on bio tanak i koščat, toliko su ovi bili nabijeni i mišićavi. Ali nije bilo sumnje tko je šef. Bilo je dovoljno da se Sin'jari samo namršti na nekoga i taj bi se trznuo. A toga je bilo mnogo. Prema oštrim naredbama i gestikulira-nju, bilo je jasno da se Sin'jarijeve zapovijedi ispunjavaju bez pogovora.

Kad im je šef na kraju zarezao naredbu, snagatori debelih vratova pognuli su glave i uvukli se u tunel koji je vodio do Alfa pećine.

Ashley nije znala što se događa. Nije razumjela ni riječi od onoga što je izgovoreno, ali Mo'amba očito jest. Mogla je osjetiti njegovu ' napetost. Zadrhtao je od potisnutih emocija. Njegova je nervoza bila zarazna i uhvatila je samu sebe kako stišće šake. Sin'jari je smišljao nešto podlo, nešto stoje trebalo naškoditi ljudima iz njene ekipe.

Odjednom je Mo'amba izjurio iz zaklona, preplašivši je. Pošla je za njim. Kad je šepajući ušao u odaju umba, Sin'jari se okrenuo otvorenih usta, zatečen i gledajući u nevjerici.

Mo'amba mu je prišao tako blizu da su se gotovo dodirivali nosovima. Snažno je udario štapom i uokolo su poletjele krhotine. Sin'jari je uzmaknuo jedan korak, očito zbunjen iznenadnom pojavom svog suparnika.

Ashley je stajala sa strane, slušajući oštre i gnjevne Mo'ambine riječi. Sad je bio red na Sin'jariju da se pogne. Činilo se da se uvukao u sebe kad se našao na udaru Mo'ambinih riječi. Ali za razliku od njegovih sluga, u čijim je očima bio strah u Sin'jarijevima je zablistala prijetnja. Ashley je sa svog mjesta mogla vidjeti kako mu ruka klizi prema nožu za pojasom.

Otvorila je usta da upozori Mo'ambu, ali riječi su joj zapele u grlu. Kako da ga upozori? Ne zna ni riječi njihova jezika. Vidjela je kako se Sin'jarijevi prsti sklapaju oko drška noža. Mo'amba je istaknuti vođa. Sin jari se sigurno ne bi usudio...

Bez upozorenja, Sin'jari je silovito udario Mo'ambu, zabijajući mu dugi dijamantni nož u grudi. Nož je prekinuo Mo'ambin izljev bijesa.

Stari Mirni'swee je pogledao držak koji mu je virio iz prsa kao da gleda neobičnu bubu. Zakašljao se, a iz usta mu je počeo teći mlaz krvi.

U prvi trenutak zaleđena od šoka, Ashley je napokon zavrištala kad je Sin'jari izvukao nož i ponovno ga zabio u Mo'ambine grudi. Starac je posrnuo natrag, sam se skidajući s oštrice.

Sin'jari je još jednom podigao nož, želeći mu prerezati grlo, ali sada se Ashley bacila na njega. Udarila gaje petom čizme u rebra i oborila ga na stranu. Dok je on hvatao ravnotežu, stala je ispred Mo'ambe. Starac je već bio na podu, a između prstiju kojima se držao za grudi curila je krv.

Sin'jari se okrenuo.

"Odjebi odavde, gade!" zavrištala je.

Jednom je rukom protrljao udareno rebro; u drugoj je držao nož. U osmijehu su mu se vidjeli svi zubi i nimalo topline. Imao je nož, a ona ne.

Ugledala je štap koji je Mo'amba ispustio.

Sin'jari joj nije dao prigodu da napravi plan. Skočio je na nju, ali godine treniranja karatea i četiri starija brata izoštrili su joj reflekse. Izvila se na stranu i zgrabila ga za zglob. Okrenuvši se oko osi, poslužila se svojim kukom i Sin'jarijevim zamahom da baci gada na pod. Zvuk lomljenja kosti izmamio joj je smiješak na usta. Nož se beskorisno otkotrljao stijenom.

Došla je do oružja u dva koraka. Da vidimo što će svinja sada učiniti, pomislila je. Sin'jari se odmaknuo držeći se za lijevu ruku. Povukao se do druge strane prostorije, očito odustajući od borbe.

Držeći ga na oku, prišla je Mo'ambi koji je sada ležao na leđima, više grgljajući no dišući. Cinilo se da slijepo bulji u strop. Bio je u šoku.

Hitno mu je trebala pomoć. Ali što da učini?

Skočila je kad je Sin'jari odjednom ustao. Uperila je nož u njega, ali nije se približavao. Umjesto toga, uvukao se u crvotočinu i posljednji joj se put naceri vši, nestao.

Istog trenutka kad je nestao, začula je zvuk brojnih koraka koji su se približavali tunelom. Hvala Bogu, dolazi pomoć.

Okrenula se u trenutku kad su prvi ratnici upali u prostoriju podignutih koplja. Kad su ugledali krvavog Mo'ambu na podu, odjeknule su tužaljke i naricanje. Gotovo istodobno, bijesni optužujući pogledi okrenuli su se prema njoj.

Pogledala je krvavi nož u svojoj ruci. O, Bože!

"Smiri se", rekao je Ben primivši Nob'cobija za ruke kojima je la-matao. Pokušavao je shvatiti njegove mahnite pokrete i grlene zvukove, ali nije mu polazilo za rukom. Njegovi napori uspjeli su ih samo obojicu frustrirati.

Pogledao je prestrašenu Sandy koja se povukla u udaljeni kut Blakelyjeva ureda. Od nje nije bilo pomoći.

Pustio je Nob'cobija. Kad bi bar Harry došao... on zna njihov jezik.

Iznenada je Nob'cobi podigao ruku i dodirnuo prstom Benovo čelo, a potom svoje. Ben gaje blijedo gledao. Nervozno buljeći u njega, mali lovac je ponovio pokret.

Ben je napokon shvatio. Nob'cobi želi da komunicira s njim kao heri'huti. Lovac nije mogao sam ostvariti kontakt jer mu to nije bilo u krvi, ali Ben je mogao. Kao prije u crvotočini.

Kimnuo mu je da je razumio i pokazao mu da sjedne na kauč. Nob'cobi je sumnjičavo pogledao kožni trosjed i umjesto toga jednostavno sjeo prekrštenih nogu na pod. Ben je slegnuo ramenima i učinio isto. Okrenuo se lovcu.

Zatvorivši oči, prisilio se da uspori disanje, nastojeći umiriti svoj podivljali um. Zamislio je kako se opušta na verandi očeve farme ovaca s toplim pivom i lijenim danom pred sobom.

Odjednom je Sandy upitala: "Što to radite?"

Namrštivši se, ali ne otvarajući oči, Ben je podigao ruku. "Sve je u redu, Sandy. Molim te, budi tiho minutu-dvije."

"Ali -"

"Pssst. Samo se opusti." Uputio je pospane riječi koliko njoj, toliko i samome sebi. Opusti se.

Mogao ju je čuti kako gundča u bradu, ali nije obraćao pozornost na nju. Umjesto toga, ljuljajući se na stolcu na rubu verande, natočio si je mlaki Foster's iz prašnjave boce. Mislio je na Nob'cobija, zamišljajući spljošteno lice i duguljasti vrat maloga lovca. Iznenada, lovac se pojavio na stolcu pokraj Bena.

Nob'cobi se otvorenih usta osvrnuo oko sebe. Ustao je i naslonio se na ogradu zagledan u široko nebo bez oblačka. Malo se šćućurio, a zatim se okrenuo i obratio Benu: "Tako je... veliko." Zadrhtaog je.

Ben se osjećao pomalo krivim što je jadnička bacio u tako nepoznat krajolik, ali Mo'amba je njemu učinio isto. Osim toga, nedostajao mu je ranč. "Ne brini, Nob'cobi. Veličina nije važna."

"Molim?"

"Zaboravi. Glupa šala." Otpio je malo piva. Kvragu, činilo se tako stvarno. "Sto si mi pokušavao reći?"

Nob'cobi je nervozno progutao slinu, jednim okom gledajući iza sebe. "Čuo sam čudnu buku u pećini. Nikad nisam čuo ništa slično."

"Kako je zvučalo?"

Nob'cobi se namrštio i ponovio zvuk koji je čuo. Zvučalo je poput neke poznate melodije.

"Ponovi." Ben je slušao koncentrirano, zatvorenih očiju. Gdje je to već čuo? Trgnuvši se, otvorio je oči i izravnao leđa. Boze, to je onaj prokleti zvuk Jasonove igrice! Čuo je tu groznu melodiju tisuću puta otkad je stigao ovdje.

"Gdje si to čuo?" provalilo je iz njega.

"Izašao sam pogledati odakle dolazi zvuk. Ali zamalo sam naletio na onog crak'ana koji nas je progonio. I on je pratio zvuk."

"Sranje!" Ben je prekinuo san raspršivši ga na komadiće boja i ponovno je vidio Nob'cobija u Blakelyjevu uredu. Skočio je na noge. Lovac gaje slijedio.

"Sandy, ostani ovdje", rekao je dok je stavljao novi šaržer u pištolj. "Zatvori vrata. Ako budemo lupali, brzo ih otvori."

Kimnula je i krenula za njim u hodnik. "Što se događa?"

"Nemam vremena za objašnjavanje." Izašao je u predsoblje. "Zatvori vrata i budi tiho."

Čuo je kako zatvara vrata i povlači zasun. Okrenuo se Nob'cobiju. "Pokaži mi odakle je dolazio zvuk."

Ne shvaćajući ga, lovac je zurio u njega. Kvragu, ovo nije trenutak za komunikacijske probleme. Ben je oponašao zvuk, počeo se osvrtni oko sebe, a zatim slegnuo ramenima.

Nob'cobi je kimnuo. Pokazavši na vrata, poveo ga sa sobom.

Ben je držao pištolj tako čvrsto da su mu prsti pobijeljeli. Što ako zakasni? Zavrtio je glavom. Ne smije.

Izašao je prateći Nob'cobija. Čim su zašli iza ugla, pred njima se iznenada pojavio Harry. Preplašen, Ben gaje zamalo počastio metkom.

"Uspjeli ste", rekao je Harry zadihano dok mu se znoj probijao kroz ostatke uniforme. "Idemo po taj kipić i nestajemo odavde. Ostali lovci zavlache ono krdo crak'ana, ali neće još dugo izdržati. Moramo -"

Ben je podigao ruku. "Figurica je tu."

"Sjajno!"

"Ali imamo novi problem. Moramo požuriti." Ben je pokazao Nob'cobiju da krene dalje i na brzinu Harrvju objasnio situaciju.

Harry gaje pratio. "Znači, misliš daje to Ashley'n dječak?"

Ben je potvrdio.

"Sranje. Baš je izabrao vrijeme za igranje."

Nob'cobi im je pokazao da budu tiho i mahnuo Harrvju da dođe do njega. Šapnuo mu je nešto na uho, a zatim se Harry vratio do Bena. Tiho mu je preveo: "Ovdje je Nob'cobi ugledao Mrvicu. Zvuk je dolazio iza sljedeće ruševine."

Ben je kimnuo. Ovaj je put pazio na svaki korak. Nije želio ponoviti pogrešku koja je privukla krdo crak'ana. Grupa se tiho šuljala pokraj razrušenog šatora u kojem je nekad bila menza. Na kamenom podu bila je hrpa tava i lonaca.

Nakon minute šuljanja začuli su poznati zvuk grebanja pandži po stijeni i njušenja velike zvijeri. Nob'cobi, koji je bio nekoliko metara ispred Bena i Harrvja, provirio je iza ruba ruševine na čistinu iza ugla. Iznenada je skočio natrag i priljubio se uz rub šatora. Pokazao im je da se ne miču.

Ben je vidio debeli rep zvijeri ispred njih. Mašući je pomeo nekoliko lonaca koji su mu se našli na putu. U tišini mrtvog kampa buka je bila bolno glasna. Zatim je rep nestao s vidika.

Nob'cobi im je mahnuo da polako nastave. Ben se prvi prikrao i provirio tek toliko da baci pogled na čistinu ispred njih.

Mašući repom lijevo-desno, zvijer je bila okrenuta leđima. Mogao je vidjeti kako pomiče glavu proučavajući i glasno njušeći nešto pred sobom. Tada se pomaknula na stranu kako bi pogledala plijen iz drugog kuta.

Jedva je obuzdao uzdah. Kad se stvorenje pomaknulo, uočio je na što se okomilo. Očiju razrogačenih od užasa, Jason je bio zavezan za jedan od stupova. Ali crak'an]& samo njušeći i dahćući kružio oko stupa, očito zbunjen što plijen ne pokušava umaknuti. Slično mački, pomislio je Ben. Nije navikao na plijen koji ne bježi. Ben se povukao i pustio Harryja da proviri. "Moraš odmamiti ovoga gada. Kao što si učinio s ostalima", šapnuo mu je. "Stvori mi mogućnost da oslobodim Jasona i odvedem ga na sigurno. Naći ćemo se u Blakelyjevu uredu."

Harry se složio.

"Ali budi oprezan", upozorio gaje Ben. "Ovaj je prilično lukav."

Harry se kratko posavjetovao s Nob'cobijem, a zatim su obojica otišli malo istočnije kako ne bi namamili zvijer na Bena.

Ben je bez daha čekao dok su se pripremali, moleći se da iznenada ne začuje Jasonovo vrištanje. Stvorenje neće vječno čekati. Napast će ga čim se uvjeri daje sigurno.

Napet, drhtavih mišića u iščekivanju, Ben je poskočio na iznenadno lupanje tava i lonaca istočno od njega. Harry i Nob'cobi. Bilo je i vrijeme. Riskirao je pogled iza ugla da vidi kako to djeluje na zvijer.

Crak'an je nepomično stajao. Okrenuo je uši otraga i načulio ih, a zatim je polako okrenuo glavu u smjeru buke. Napravio je nekoliko koraka prateći zvuk, a zatim zastao i opet pogledao Jasona privezanog za stup. Nije namjeravao progutati mamac, barem ne prije nego što zgrabi najbliži plijen. Počeo se vraćati do dječaka.

Prokleta čudovište! Ben je podigao pištolj, ali prije no stoje stigao opaliti, na čistini se pojavio Harry s dva ulubljena lonca u rukama.

Zaderao se: "Hej, mrcino, što kažeš na malo akcije?" Udarao je loncima kako bi naglasio svoju izjavu.

Glas i lupanje privukli su mu pozornost i crak'an se režeći okrenuo Harryju brzinom koju ovaj nije očekivao. Ustuknuo je i zamalo se spo-taknuo. Ben je stisnuo zube. Miči se, vojnice! Kao da je čuo njegovu tihu zapovijed, Harry je potrčao natrag u uličicu.

Čovjek u bijegu predstavljao je preveliku kušnju za čudovište. Pohitalo je za Harryjem i nestalo u uličici.

Ben nije čekao. Čim je vrh repa nestao, požurio je na čistinu prema dječaku.

Niz Jasonovo čađavo lice curile su suze. Dječak je još buljio u smjeru u kojem je čudovište nestalo. Na svu sreću, činilo se da nema nikakvih ozljeda.

Potrčao je prema njemu. Zvuk Benovih čizama privukao je Jasono-vu pozornost. Užasnuto je gledao dok ga nije prepoznao, a tada su potekle nove suze.

Ben je bio kraj njega za nekoliko sekundi. Čvrsto ga je zagrlio i skinuo mu povez s usta, pitajući se koja je to zvijer mogla zavezati dječaka i začepiti mu usta. Ali sad nije bilo vrijeme za pitanja. Jason se tresao od jecaja. "Sve je u redu, sinko. Sad si siguran."

Ali dječak je i dalje plakao, pokušavajući govoriti između jecaja koji su ga gušili. "Pokušao sam... htio sam... htio sam te pozvati... mojom igricom." Ispustio je igračku koju je cijelo vrijeme držao.

"Dobro si učinio." Ben je čučnuo, izvadio nož i počeo rezati uže.

"Moja... mama... je li dobro?"

"Dobro je. Na sigurnom je."

Kad je uže popustilo, Jason se odjednom počeo vrpeljiti. Bio je toliko nemiran da mu je Ben jedva uspio odvezati ruke.

"Budi malo miran. Daj da ti skinem to zadnje uže."

"Moram vidjeti!" Izgledao je mahnito.

"Što?"

Dječak je podigao majicu. Tek je tada Ben primijetio svjetleći dis-plej na njegovu remenu. Pokazivao je brojku šest.

"Stoje to?"

"Bomba", rekao je očajnički ga gledajući.

"O čemu pričaš, dovraga?"

Jason mu je pokazao sive kockice plastičnog eksploziva pričvršćene na remen. "Khalid ju je stavio na mene da bi kontrolirao Lindu. Eksplodirat će za šest minuta."

"Onda ćemo je skinuti." Krenuo je nožem prema dječaku.

Jason je ustuknuo. "Ako se skine, eksplodirat će. Samo je šifra može zaustaviti."

"Tko zna šifru?"

"Khalid... a on je ovdje negdje i postavlja druge bombe."

Prokleti gad. Ako mi se nađe na putu... Mora postojati način da je skine. Možda Harry može pomoći. On je stručnjak za eksplozive. Ben je stavio lice u dlanove. Jebem ti. Kako će na vrijeme doći do njega? Trebali su se naći u Blakelyjevu uredu tek za pola sata. Stisnuo je šake i pritisnuo ih na sljepoočnice. Misli, dovraga! Zabuljio se u šesticu. Zamijenila ju je petica.

Ashley se skupila na jastuku u maloj pećini. Ponovno je bila zatvorena. Na ulazu su stajala tri stražara s dijamantnim noževima koji su blistali pod sjajem plijesni. Pokušala je pantomimom i ponavljanjem Sin'jarijeva imena objasniti svoju nevinost, ali uzalud. Jedini svjedok u njenu korist, Mo'amba, bio je na samrti.

Komešanje na ulazu privuklo joj je pozornost i ugledala je Michael-sona. Gurnuli su ga pokraj stražara. Posrnuo je opteretivši ozlijeđeni zglob, ali uspio je održati ravnotežu.

"Uzeli su mi oružje, majku im njihovu", rekao je kad joj je prišao. "I to apsolutno sve. Što se događa?"

"Žao mi je. Moja pogreška", odgovorila mu je ustajući, još napeta zbog frustriranosti. "Bila sam na pogrešnom mjestu u pogrešno vrijeme." Ispričala mu je o Sin'jarijevu napadu na Mo'ambu i o tome kako je završilo njeno miješanje. "Uhvatili su me takoreći sa zadimljenim pištoljem. Našli su Mo'ambu s ranama na grudima i mene nad njim s oružjem u ruci. Tko bi ih krivio?"

"I što sad?"

Slegnula je ramenima. "Ne znam. Mislim da su trenutačno svi zaokupljeni Mo'ambinim stanjem."

"Misliš da starac ima šanse preživjeti?"

Ashley je zavrtjela glavom. "Sumnjam. Izgubio je puno krvi. Daje u stanju, svojim bi mentalnim sposobnostima rekao svima za Sin'jarija. Čim je tako tiho, znači da mu je mozak gotovo mrtav. A ako on umre, mislim da ni ti ni ja nemamo šanse da se izvučemo, bez obzira na to hoće li Ben stići na vrijeme ili ne."

Michaelson je pogledao na sat. "Benu je ostalo manje od osam sati."

Uzdahnula je. "Sad se nadam da se neće vratiti. Koliko su ljuti, mislim da bi ga jednostavno pogubili zajedno s nama, čak i da se vrati s figuricom. Najbolje bi bilo da jednostavno ne dođe."

"To se neće dogoditi."

"Znam." Sjela je na jastuk i pozvala Michaelsona da učini isto. "Kad bi samo bilo načina da ga upozorimo. Da javimo i Harrvu i Benu da se ne vraćaju."

"Nema načina. Što god bude, Ben će se vratiti po tebe."

Lupila je šakom o koljeno. "Onda moram smisliti način da raskrinkam Sin'jarija. Početi nekako komunicirati s njima. Ali oni ne žele slušati. Prosuđivanje im je previše zamagljeno bijesom."

"Možda se Harry i Ben vrate prije nego što Mo'amba umre. Harry bi mogao prevesti tvoju priču."

"Svejedno, misliš da bi mi vjerovali? Sin'jari je jedan od staraca. Bila bi moja riječ protiv njegove."

"Onda nam treba dokaz. Što misliš, stoje gad namjeravao učiniti?"

"Ništa dobro, to je sigurno. Mislim da se želi umiješati u Benovu misiju i nekako je omesti."

"Kad bismo to mogli dokazati, to bi i te kako poduprlo tvoje riječi."

"Ali kako?" upitala je ogorčeno.

"Tako da ga uhvatimo na povratku. Najlakši način da dođe do Alfa pećine je kroz onu crvotočinu. Ako je otišao tim putem, istim će se putem pokušati ušuljati natrag."

"A kako misliš da ga uhvatimo zatvoreni u ovoj sobici?"

Slegnuo je ramenima. "Nemam pojma."

Za vrtjela je glavom zbog beskorisnosti rasprave.

"Sve ovisi o tome hoće li Mo'amba preživjeti dok se Ben i Harry ne vrate. Ako slučajno -"

Stražari na ulazu su počeli naricati. Isti jecaji začuli su se u cijelom selu oko njih. Prolazili su kroz kamene zidove kao da su od papira. Ashley se naježila od prodornog zvuka.

Michaelson je rukama pokrio uši i zažmirio, štiteći se od buke.

Jednako iznenadno kako je počelo, naricanje je prestalo. Tišina koja je nastupila bila je mučna i teška, kao daje iz zraka nestao neki važan dio.

Ashley je uhvatila pogled jednog od stražara. U očima pod izboče-nim čelom ugledala je suze i još nešto - mržnju.

"Stoje to bilo?" upitao je Michaelson.

"Nemamo više vremena. Mo'amba je mrtav."

Ben je upravo ustajao kad gaje pogodilo. Kao da mu je eksplodiralo u ušima. Pao je na koljena. Isprva je pomislio daje eksplodirala bomba poput one na Jasonu, ali kad je otvorio oči, Jason gaje samo zbunjeno gledao.

"Jesi li dobro?" upitao ga je, očito ne shvaćajući što se upravo dogodilo.

Ben je kimnuo. "Mislim da jesam..." A onda je sve prekrila tama.

Koji vrag...? Opirao se, ali bez uspjeha. Lebdio je u svemiru bez zvijezda, bez ičega za što bi se mogao uhvatiti, okružen samo beskrajnom tminom. Tada je u tami pred sobom ugledao slabašnu svjetlost. Kad se koncentrirao na tu točku nalik na neki daleki signal, sjaj se pojačao do blještavog plamena i vibrirajući sa svakom riječju, progovorio glasom njegova djeda: "... Bene... Bene... moraš... požuriti..."

Shvatio je da ga zove Mo'amba. Ali u pogrešnom trenutku. "Što je? Što se dogodilo? Je li Ashley dobro?"

"... slab... umoran..." Plamen se smanjio na treperavi odsjaj. "... moraš požuriti..." Na trenutak je zasjao.

"Opasnost..." Tada je svjetlost izbljedjela, najprije do slabašnog odsjaja, da bi naposljetku nestala. Ben je osjetio prazninu u toj tami. Nekako je znao da Mo'amba nije samo prekinuo kontakt; otišao je. Zauvijek. Kad mu se svijet pojavio pred očima, shvatio je da mu niz obraze cure suze.

"Bene, što se dogodilo?" Jason gaje tresao za rame.

Digao se s kamenog poda na koji se srušio. Mo'amba je mrtav. Bio je jednako siguran u to kao i u svoje ime. "Dobro sam", odgovorio je dječaku.

"Onesvijestio si se."

"Ne brini, sad sam dobro." Potapšao je dječaka po koljenu razmišljajući o značenju posljednje poruke.

Želio je da se Ben odmah vrati. Bez odlaganja. Čemu žurba? Imao je još sedam sati prije isteka roka. Sigurno se nešto dogodilo. Pojavila se neka nova prijetnja.

Jason gaje zabrinuto pogledao, ali nije ništa rekao.

Pogledao je displej na dječakovu remenu. I dalje je svijetlila brojka pet. Mo'amba mu je rekao da požuri - kao da mu se nije žurilo. Trebao mu je plan. Morao je stupiti u kontakt s Harrvjem i dovesti ga natrag da onesposobi bombu.

Tada se sjetio... Kvrugu, kako mu to nije prije palo na pamet?

Imao je načina da komunicira s Harrvjem. Ili makar s Nob'co-bijem, koji bi mogao reći Harrvju da se nacрта ovdje. Mo'ambin poziv ga je podsjetio na to. Mogao bi učiniti isto. Nikad nije pokušao na takvoj udaljenosti... i upitno je da li je Nob'cobi dovoljno opušten i otvoren za njegov poziv, ali bilo je moguće. Mo'amba je to učinio njemu. Mora pokušati.

"Jasone, znam da će ovo zvučati totalno ludo, ali morat ću se koncentrirati. Moraš biti tiho."

"Uredu, ali što-"

"Pssst. Poslije." Ben je sjeo prekrivenih nogu, zatvorio oči i počeo duboko disati. Ponovno se vratio u djetinjstvo, u okolicu Perth. Narančasta prašina. Klokani u daljini. Dom.

Još je jednom bio zavaljen u škripavoj stolici na verandi, ovaj put ne gubeći vrijeme na pivo. Umjesto na piće, svim se silama koncentrirao na lik Nob'cobija, zamišljajući lovca kako sjedi pokraj njega. Zamišljao je sve pojedinosti na njemu: ožiljak na obrazu, sijedo krzno na vrhu glave. Na sekundu se pojavila slika. Iznenađeno Nob'cobijevo lice gaje pogledalo da bi odmah nestalo.

Prokletstvo! Ponovno se koncentrirao. Hajde, Nob 'cobi, vidio si me na trenutak. Znaš što želim. Naprezao se svim snagama. Poslušaj me. Ništa. Činilo mu se da je potrošio nekoliko minuta na pokušaje. Minuta koje nije imao.

Upravo je htio zavri stati od nemoći i odustati kad se pojavio Nob'cobi. Bio je zapuhan. "Što želiš?" zarežao je na Bena. "Skoro sam se spotaknuo i pao kad si prvi put zvao. Ti bi trebao -"

"Dosta! Trebam Harrvja. Odmah!"

"Baš se vraćamo. Izgleda da se sviđate onom crak'anu pa je odustao od nas i krenuo prema vama. Jeste li se već maknuli odatle?"

"Ne. Imamo problem. Zaboravite Mrvicu i idite do ureda. Trčite najbrže što možete."

"Vi također. Crak'an se jako brzo vraća."

"Požurite." Ali Nob'cobi je već nestao.

Ben je izašao iz transa i susreo se s Jasonovim pogledom.

"Što si to radio?"

"Duga priča", rekao je ustajući. "Stiže nam društvo." S uzdahom olakšanja primijetio je brojku četiri na Jasonovu remenu. Vrijeme je čudno protjecalo u snovima. Činilo mu se da je tamo bio puno dulje. "Možeš trčati?"

Jason se premještao s noge na nogu, očito pun adrenalina. "O, da."

"Idemo onda." Uhvatio ga je za ruku i potrčao upravo u trenutku kad je začuo struganje Mrvičinih pandži koje se približavalo iz drugog smjera. Ubrzali su koliko god su mogli. Ured je bio tek stotinjak metara dalje i dotrčali su za manje od minute. U trenutku kad su uletjeli u uništeno predsoblje, svijetlila je brojka tri.

Harry, požuri.

Prišao je vratima koja su vodila u urede i pokucao. "Ja sam, Ben!" povikao je. Čuo je kako se pomiče zasun i vrata su se otvorila.

Izvirilo je Sandvno zabrinuto lice. Ugledala je Jasona i raširila oči. "Našao si dječaka!" Bacila se na njega i zagrlila ga kao da grli sam život.

"Čemu takva žurba?" začuo se glas iza njega. Harry je uletio u predsoblje. Nob'cobi je oprezno ušao za njim.

Ben je primijetio Jasonov zapanjen pogled kad je ugledao Mirni 'sweeja.

Primio je Harrvja za rame i povukao ga k sebi. "Jason na sebi ima tempiranu bombu. Imamo još samo nekoliko minuta do eksplozije. Moraš je onesposobiti."

"Koji vrag...?" Harry je prišao Jasonu. "Daj da vidim."

Na Benove riječi, Sandy se maknula od dječaka kao da je kužan i povukla se na hodnik.

Jason je pokazao remen, ali i dalje je gledao Nob'cobija preko Harrvja koji je kleknuo do njega. Svijetlila je crvena brojka dva. Harry je oprezno proučio napravu, okrećući Jasona kako bi pregledao cijeli remen. "Hm", bio je jedini njegov komentar.

"Onda?" upitao je Ben.

"Već sam viđao ovakve bombe. Tvornička izrada. Inicijalni uređaj je u ovoj maloj limenoj kutiji. Čak i da imam vremena i alat, ne bih je mogao otvoriti bez većeg rizika. Bez šifre, ova spravica leti u zrak."

"Prokletstvo!" opsovao je Ben. "Znači da smo gotovi."

Harry je slegnuo ramenima i pružio ruku prema kopči remena, što je izazvalo Jasonovo panično: "Nemoj!" Ignorirao gaje i otkopčao remen. Ustao je mičući ga od sebe kao da drži zmiju u rukama.

Jason je poskočio unatrag. "Trebala je eksplodirati ako se remen skine."

"Tko ti je to rekao?" upitao je Harry.

"Khalid."

"Lagao je. Kopča nije povezana s upaljačem."

Jason je drhtao. "Znači... mogao sam skinuti bombu... cijelo vrijeme." Ben je primijetio da ga je to potreslo više nego činjenica da je zamalo odletio u zrak.

Harry je kimnuo. "Da. A sad, ako nemate ništa protiv..." Pokazao je na brojku jedan. "Ovo će svejedno eksplodirati."

Ben je zgrabio remen iz Harrvjevih ruku. "Svi natrag u zgradu. Bacit ću ovo najdalje što mogu i skloniti se."

Kad je Ben krenuo prema vratima, Harry je ostale poveo u hodnik i viknuo za njim: "Nemoj baciti kao curica! Na tom remenu ima vraški puno eksploziva."

"Svi se povucite u najdalji dio zgrade!" Ben je izjurio kroz vrata. Potrčao je metar-dva od zgrade prema čistini s koje je namjeravao baciti remen, ali kad je podigao ruku, pred njim se pojavila zvijer.

Samo tri metra ispred njega stajao je ranjeni crak'an, zlokobno sik-ćući nisko pognute glave. Blokirao mu je put prema naprijed.

Ben je posegnuo za pištoljem, ali napipao je prazne korice. Ostavio gaje u zgradi! Napravio je nekoliko koraka natrag.

Mrvica je širom otvorio ralje i pobjedonosno zarikao na njega.

"Jebi se!" Bacio je remen u otvorena usta, a zatim se okrenuo i potrčao u sigurnost zgrade. Riskirao je pogled preko ramena i vidio kako zvijer pokušava izvaditi remen iz ralja.

Ovaj put si zagrizao prevelik zalogaj, gade.

Zaletio se kroz srušena ulazna vrata i bacio prema hodniku. U trenutku kad je došao do vrata, eksplozija je raznijela svijet iza njega na komadiće. Snaga udara odbacila gaje niz hodnik.

Namjeravao se otkotrljati nakon pada, ali kad je tresnuo na pod hodnika, nešto je puknulo i ostao je ležati na hodniku zasut krhotinama. Ubrzo je sve bilo obavijeno zagušljivim dimom.

Jason se pojavio pokraj njega. "Bene, jesi li dobro?"

Samo je zastenjao.

Harry je kleknuo do njega. "Pusti me da ga pogledam."

Ben se podigao na ruke i noge, iskašljavajući dim. Osjećao je jaku bol na dnu vrata i činilo mu se daje iščaošio rame. Preživjet će.

Pogledao je Jasonovo zabrinuto lice. "Kad se izvučemo odavde, kupit ću ti tregere. Dostaje remenja."

Kad se čula eksplozija, Khalid je vidio da Lindin duh umire. Pogled na njene oči bio je dovoljan. Petljala je s posljednjim nabojem, očito se trudeći da ne gleda stalno na sat dok je Jasonovo vrijeme istjecalo. U žurbi je pogrešno spojila dvije žice i zamalo slučajno aktivirala detonator. Ispravljao je njenu pogrešku kad je bazom odjeknula eksplozija.

Kad je odjek nestao, Linda gaje samo pogledala.

"Nije bilo vremena", rekao je, iako, istini za volju, nije ni namjeravao osloboditi dječaka. Pažljivo ju je promatrao, očekujući da će ga divlje napasti, plakati i vrištati. Ništa od toga. Samo je buljila u njega hladnim i tupim pogledom, kao žena koja je odustala od svega.

Što je bilo dobro. Nije mu trebalo da mu se sad slomi. Učila je. Učinkovitost je bila nužna. Pustinjsko sunce spržilo bi one koji su bili prespori. Zavrtio je glavom. "Idemo dalje."

Okrenula se i zagledala u dim na drugoj strani baze. "Nije ti uspjelo", rekla je beživotno.

Spustio je mali odvijlač. "Molim?"

Pokazala je olovno teškom rukom. "Stup... za koji je Jason bio privezan. Još je tamo."

Ustao je i zagledao se. Bila je u pravu. Nije izgledao oštećen. Kako je to moguće?

Proučavao je dim koji se dizao. Nešto nije bilo u redu. Eksploziralo je zapadno od stupa. "Očito se oslobodio i maknuo od stupa."

Činilo se da su joj njegove riječi probudile neznatnu nadu, ali ona je odmah splasnula kad je shvatila daje u svakom slučaju došlo do eksplozije, bio Jason zavezan za stup ili ne.

"Idemo", naredio je.

Nije mu se usprotivila kad ju je povukao za sobom.

TRIDESET PET

Ben je sjedio na kožnoj fotelji u Blakelyjevu uredu i opipavao ozlijeđeno rame. Morao se nastaviti kretati. Neaktivnost mu je samo pogoršavala stanje. Harry mu je bolnim zahvatom već namjestio rame u zglob.

I dalje napet, Jason je sjedio do njega i lupao petama po fotelji. Dječak je stvarno prošao kroz pakao. Napokon mu je ispričao što se sve dogodilo prije nego što gaje našao.

Sandy je sjedila na stolcu za Blakelyjevim stolom vrteći čuperak kose među prstima. Oko očiju su joj bili crni krugovi. "Siroti dr. Blakely", promrmljala je.

Ben je kimnuo. Požalio je zbog ružnih misli koje je imao o pokretaču ove proklete misije. Nije zaslužio takav kraj.

Harry se napokon pojavio kod uredskih vrata. "Sve sam pripremio, Bene. Bolje da krenemo."

Bilo je i vrijeme. Mo'ambino mu je upozorenje još odzvanjalo u ušima. Čekanje gaje ubijalo, ali Harryje inzistirao da se odmori nekoliko minuta dok on ne sredi sve da se vrati Ashley najbrže što je moguće. Ustajući iz fotelje, osjetio je oštru bol u ramenu. "Pokaži mi o čemu se radi", rekao je trzajući se.

"Ispred uređaje. Dođi." Poveo gaje van.

Ben je rekao Jasonu da se primiri i krenuo za Harrvjem kroz spaljeni hodnik. Ulaz je bio razrušen, vrata koso obješena.

Harry je mahnuo lovcima koji su se vratili nakon što su namamili crak'ane na pogrešan trag. Uopće nisu djelovali umorno od dugačke igre mačke i miša. Harry je potapšao prijatelje po ramenu i nastavio dalje.

"Čim kreneš, odlazim s dječakom", rekao je Harry. "Otići ćemo dizalom na sigurno, a ti moraš požuriti."

"Znam. Ali pazi na leđa i čuvaj dječaka. Luđak koji uokolo postavlja bombe još je tu i ne želim da mu Jason ponovno padne u ruke." Pogledao je plitki krater koji je stvorila eksplozija. Bio je širok gotovo dva metra. Stijena je izgledala spaljena. Nigdje nije vidio Mrvičinu lešinu. Zlokobno se nasmiješio. Zvijer je vjerojatno bila u komadićima. Okrenuo se Harrvju. "Gdje je ta tvoja karta iz rukava?"

Harry se zadovoljno smijuljio. "Dođi, vidjet ćeš." Poveo ga je do bočne strane zgrade i ponosno rekao: "Moje remek-djelo."

Na zid je bio naslonjen crni motor s kromiranim dijelovima. Ben je zadivljeno zazviždao.

"Izvukao sam ga iz svoje spavaonice kad sam izvidio okolicu. Mislio sam da bi to bio najbrži način da se vratiš do crvotočine. Ova je bebica brža od bilo kojeg prokletog crak'ana."

"Bogme, sjajna ideja." Ben je potapšao sjedalo. "Pun benzina i spreman?"

"Aha."

"Idemo onda. Ne znam gdje je prokleti Khalid ni što sljedeće planira, ali mislim da nemamo što čekati."

"A što sa ženom koja mu je talac? Biologinjom?" upitao je Harry. "Hoćemo li je potražiti?"

Ben je zatvorio oči i stisnuo šake. Sjetio se Lindina nervoznog smiješka. "Ne", rekao je napetim glasom; mrzio se zbog svojih riječi. "Previše je rizično. Koliko znamo, već bi mogla biti i mrtva. Samo odvedi dječaka do dizala i nestanite odavde."

Harry je kimnuo. "Krenimo onda."

Harry je sve pripremio za nekoliko minuta. Ben je zajahao motor. Za nogu maje bila privezana puška koju su pronašli. Iz ruksaka je izbacio sve osim figurice ohne zamotane u papir.

Jedan od lovaca - nije se mogao sjetiti njegova imena - neodlučno je sjeo iza njega.

Uzdahnivši, Ben je pozvao Harryja i pokazao na maloga lovca. "Mogu i sam vratiti kip."

"Nije sigurno putovati sam. Sigurno ima i drugih krda. Kreći!"

Jason je stajao pokraj motora, očito nervozan što Ben odlazi.

Ben mu je namignuo. "Vratit ću se. Kad me opet vidiš, iza mene će sjediti tvoja mama."

Izmamio je mali osmijeh, ali u pogledu mu se još vidjela zabrinutost. "Budi oprezan, Bene."

"Uvijek." Upalio je motor. Kad je mašina zauralala, na usnama mu se pojavio smiješak, koji se pretvorio u bolnu grimasu kad gaje suvozač primio tako čvrsto da mu je zamalo prekinuo cirkulaciju u gornjem dijelu tijela. Ben je potapšao ruku koja gaje stiskala. "Opusti se, prijatelju." Stisak je popustio... ali samo malo.

Mahnivši posljednji put, Ben je krenuo naprijed vozeći umjerenom brzinom. Bilo je previše krša da bi se kretali brže no što bi mogli trčati. Ali nakon nekoliko minuta, kad se navikao na motor, ubrzao je sa širokim osmijehom na licu. Proletio je pokraj gomile srušenih šatora, vozeći prema istoku kako bi zaobišao pukotinu sa srušenim mostom. Nastojao je ignorirati ljudske ostatke na putu. Kao prometna nesreća, smrknuo je pomislio. Usne su mu se stisnule u tanku crtu.

Srećom, nakon nekoliko minuta izašli su iz baze i jurnuli prema sjevernom zidu. Duboko je udisao čišći zrak, sretan što ostavlja za sobom smrad dima i trulog mesa.

Dok je neravnom cestom hitao prema udaljenim nastambama, tražio je bilo kakav znak crak'ana ispred njih. Ništa. Ipak, znao je da bi se u tami izvan njegova fara mogla skrivati cijela krda. Držao je dah dok su ubrzavali, držeći upravljač znojnim dlanovima. I dalje se ogledavao, napinjući se da se probije pogledom kroz tamu koja gaje okruživala. U daljini je nešto zauralalo, no nije se pojavio nikakav drugi znak zvijeri. Uspjeli su stići do sjevernog zida a da nisu sreli nijednog crak'ana. Gotovo prelagano.

Ugasio je motor.

Mali je lovac u tren oka skočio s motora i odmaknuo se od njega kao od neke zloćudne životinje. Upalio je svjetiljku i krenuo za svojim okretnim partnerom do razine gdje je bila odaja ohne. Mali je lovac prvi došao do prostorije, upravo uletjevši u njenu sigurnost. Ben je bio odmah iza njega.

Kad je ušao u nastambu, lovac koji je bio samo nekoliko koraka ispred njega odjednom je pao u Benove ruke. Koji je sad vrag...? Iz malih grudi virio je držak noža. Lovac se ukočio, a zatim počeo divlje tresti. Više ga nije mogao držati i spustio gaje na zemlju.

Otrov.

Osvijetlio je prostor ispred sebe. Pred njim su bila dvojica krupnih Mirni'sweeja, mišićavi i jako poznati. Silaris, oni koji su otrovni.

Ben se odmaknuo korak od ulaza i to mu je oslobodilo dovoljno prostora da podigne pušku. Kad ju je prinio ramenu, nešto ga je udarilo po zatiljku. Zaiskrilo mu je pred očima i srušio se na koljena. Pao je posred ulaza, a puška mu je ispala iz mlitavih ruku.

Bol mu je suzila pogled na malu točku. Ali dovoljno veliku da bi vidio koščati lik Sin'jarija koji gaje prekoračio. Obrisao je Benovu krv sa štapa, nagnuo se i zagledao mu se u oči. Pobjedonosno se nacerio dok je Ben tonuo u tamu.

"Kažem ti," rekla je Ashley koračajući od zida do zida, "prokleti Sin'jari je želio da se sve dogodi ovako kako je ispalo. Sve je ovo njegova zamisao."

Michaelson je proučavao stražare na ulazu u njihovu ćeliju. "Prema tome kako nas ovi gledaju, sumnjam da bi bili raspoloženi da nas saslušaju, čak i kad bismo znali njihov jezik."

Ashley je pogledala četiri stražara. "Znaš li što je najgore u cijeloj situaciji? To da će nas ti ljudi uvijek gledati kao ubojice. I to mojom krivnjom. Radim kao antropolog gotovo deset godina i evo kako završava moj prvi kontakt s novim plemenom."

"Ashley, prestani se okrivljavati. Situacija je daleko od normalne. I nisi ti zeznula stvar, nego Sin'jari."

"Kad bi barem postojao neki način da popravimo stvari", procijedila je kroz zube. "Kad bismo mog -"

Iznenadno komešanje na ulazu prekinulo ju je usred riječi. Približila se stražarima da vidi s kim razgovaraju i prepoznala unakaženo lice Tru'gule, vođe lovaca i dobrog Mo'ambina prijatelja. Ovo nije slutilo na dobro.

Tru'gula je povikao na stražare, svoje lovce. Razmaknuli su se i propustili starca. Kad je ušao u prostoriju, prstiju bijelih od stiskanja Stapa, stao je ispred Ashley i samo je gledao krvavih očiju. Činilo se kao da je procjenjuje.

Znala je da ne smije propustiti ovu prigodu. Možda će je Tru'gula saslušati. Uхватила je Michaelsona za ramena.

"Koji ti je -" počeo je.

"Šuti", rekla mu je. "Pokušat ću mu objasniti. Možda nam je ovo posljednja šansa da dobijemo saveznika."

Okrenula je Michaelsona licem prema sebi. Zatim je pogledala Tru'gulu. Pokazala mu je na bojnika.

"Mo'amba." Uхватила je Michaelsona za ramena i ponovila: "Mo'amba."

Zatim je napravila korak natrag i pokazala na sebe. "Sin'jari." Oponašala je njegov afektirani hod i ponovno pokazala na sebe. "Sin'jari."

Tru'gula ju je samo bezizražajno gledao.

Ashley je prevrnula očima i nastavila oponašati Sin'jarija. Stala je ispred Michaelsona i pretvarala se da vadi nož iz zamišljenih korica, a zatim je odglumila da ga dvaput zabija u Michaelsonove grudi. Napravila je korak natrag i pokazala na sebe. "Sin'jari!" rekla je oštro.

Tru'guline su se oči suzile, a ranjeno lice napelo od boli.

Ashley se odmaknula. Je li razumio? Ako jest, da li joj je povjerovao? Upravo je optužila člana vijeća staraca.

"Sin'jari!" prosiktao je Tru'gula. "Sin'jari!" Krenuo je prema Ashley.

Oduprla se želji da uzmakne, instinktivno znajući da ne smije popustiti ako želi djelovati uvjerljivo. Gledala gaje u oči i nije zatreptala kad joj se udubio u lice.

Proučavao ju je, činilo se, nekoliko minuta, a zatim je progovorio, očito se mučeći s riječima. Pokazao je na svoju glavu. "Mo'amba... mudar." Primio je Ashley za rame. "Mo'amba... vjerovao... tebi."

Potvrdno je kimnula.

"Očito je vježbao s Harrvjem", promrmljao je Michaelson.

Vođa lovaca se tada okrenuo bojniku. "Krvni brat." Stavio mu je ruku na grudi. "Vjerujem." Ponovno je pogledao Ashley. "Tru'gula... Tru'gula... vjeruje... tebi."

Da li je dobro čula? I razumjela? Vjerovao joj je! S olakšanjem je krenula prema njemu i zagrlila ga očiju punih suza.

Tru'gula se istrgnuo iz njena zagrljaja. "Ovdje... opa... sno... Idi! Sada!" Pokušao ju je odvući do ulaza.

"Čekaj." Oduprla mu se izvukavši ruku iz njegova stiska. "Ako nam vjeruješ, mogao bi reći drugima. Nema potrebe da bježimo."

Samo se zbunjeno zagledao u nju. Nije ju razumio. Pogledao je ulaz, a zatim nju. Teško je uzdahnuo. "Tru'gula... vjeruje tebi." Kružio je rukom kao da želi pokazati cijelo selo oko njih. "Ne vjeruju."

Ashley je shvatila da im želi pomoći da pobjegnu pred optužbama. Nije vjerovao da će njegov narod prihvatiti njenu nevinost. Seljani su bili previše sumnjičavi prema strancima.

"Idi. Sada", ponovio je Tru'gula.

Ashley se nije pomaknula. "Ne."

Michaelson joj je prišao. "Mislim da bi bilo bolje da prihvatimo njegovu pomoć."

"Ako pobjegnem, to će biti kao da sam priznala da sam kriva. Ne mogu otići i ostaviti ih u uvjerenju da smo hladnokrvni ubojice."

"Ali, Ashley, pomisli na rizik."

Zavrtjela je glavom. "Prije si spomenuo plan. Način da dokažem svoju nevinost. Mislila sam daje to sanjarija, ali uz Tru'gulinu pomoć moglo bi upaliti."

"Moglo bi? To je prilično riskantno kad se kockaš sa životom."

Čvrsto gaje pogledala u oči. "Moram pokušati."

Lindine su noge bile teške kao olovo. Posrtala je za Khalidom, gotovo nesvjesno vukući nogu za nogom. Gledala mu je u leđa dok se šuljao prema udaljenom dizalu. Znala je da bi ga morala mrziti i prezirati.

Ali potpuno je otupjela.

Iznevjerila je Jasona. Obećala mu je da će se vratiti. Sjetila se njegova pogleda kad ga je vezivala za stup. Znao je da će umrijeti. Trebala je to nekako spriječiti, ali strah ju je onemogućio. Strah od Khalida. Strah od smrti. Svojom pasivnošću zapečatila je dječakovu sudbinu.

Niz lice joj je krenula suza.

Njezinim je životom uvijek upravljao strah. Bez obzira na to je li to bila odvratna klaustrofobija ili neka druga tjeskoba, uvijek ju je pratio strah. I na kraju je njezina slabost rezultirala dječakovom smrću.

S Jasonovom smrću nestao je sav njen strah. Sve što joj je sada Ostalo bila je krivnja.

Khalid se zaustavio. "Slušaj. Čuješ li nešto?"

Nije ništa čula. Štjela je jer joj je bilo preteško izgovoriti bilo što.

Khalid je podigao ruku. "Tamo!"

Pogledala je u smjeru njegove ruke. Prostor dugačak kao nogometno igralište još je bio osvijetljen reflektorima na stropu koji su bili usmjereni prema oknu dizala, a tamo se nešto kretalo. Kavez dizala se spuštao na dno. Netko je dolazio.

Promatrajući dizalo, mogla je raspoznati puške i drugo oružje koje je stršalo kroz rešetke kaveza; bilo je nalik na naoružanog dikobraza. Stizalo je pojačanje.

Khalidove su se oči skupile u tanke proreze. "Tako prokleta blizu. Samo još nekoliko minuta."

Dopustila si je smiješak, uživajući u njegovoj nemoći. "Mislim da nećeš otići tim putem."

Khalid ju je pogledao, skinuo ruksak i počeo prekapati po njemu. Izvadio je odašiljač, drukčiji od onog koji je bio povezan s bombama koje mu je pomogla postaviti.

"Što to radiš?"

"Lezi." Podigao je odašiljač i pritisnuo gumb. Pojavilo se zeleno svjetlo. Zgrabio ju je u zagrljaj i skočio s njom iza djelomično srušene zgrade. Ispred njih je odjeknula eksplozija, bacajući krhotine i dim prema njima.

Kad je najveći dio dima prohujao pokraj njih, digao se s nje i provjerio učinak svog djela. Slijedila gaje da vidi stoje učinio.

Tamo gdje su bili stupovi dizala sada je bio tinjajući krater. Pogledala je gore. Još je samo jedan reflektor obasjavao sablastan prizor. Vidjelaje kako se ostatak konstrukcije počeo polako urušavati. Kavez je nekontrolirano pojurio prema dnu pećine. Usprkos zujanju u ušima mogla je čuti krikove.

Pobjegla je iza oštećenog zida i zatvorila oči. Čekala je cijelu vječnost, a zatim je čula težak udarac kad je kavez udario u tlo. Osluškivala je. Krikovi se više nisu čuli.

Khalid je došao do nje. Pomalo drhtave ruke, zapalio je cigaretu. "Drago mi je što sam postavio eksploziv prije što smo krenuli prvoga dana. Od početka sam znao da bi misija mogla ovako završiti. Ali nadao sam se da ću uz pomno planiranje..." Slegnuo je ramenima.

"I što ćemo sada? Ne možemo otići."

Otpuhnuo je dim prema dalekom stropu. "Moram pokušati stupiti u kontakt s pretpostavljenima i izvijestiti ih o situaciji. Možemo pokušati u Blakelyjevu komunikacijskom centru. Možda mi pođe za rukom."

"A što onda?"

"Onda ćemo umrijeti."

TRIDESET PET

Prokleti Sin'jari! Sjećanje mu je naviralo u svijest. Ben se naglo pridigao. Zatiljak gaje bolio pri najmanjem pokretu. Pećinom je i dalje odzvanjao odjek eksplozije koja gaje vratila u svjesno stanje.

Zastenjao je i nesigurno ustao. Provirio je van, prema udaljenim svjetlima baze. Sto se dogodilo? Znao je odgovor: Khalid.

Da se vrati do baze? Harry i ostali mogli bi biti u opasnosti. Pipajući bolnu točku na zatiljku, pogledao je na sat. Vrijeme je istjecalo. Bio je u nesvijesti skoro puni sat. Morao se vratiti Ashley i osloboditi je.

Ali prije svega je morao saznati što se dogodilo. Sjeo je na pod pećine i zatvorio oči, opuštajući um. Zamislio je Nob'cobija i pozvao ga.

Odgovor je stigao gotovo odmah. Nob'cobijev lik izronio je iz tame. Dlake na licu bile su mu spaljene. "Stoje bilo?" upitao je Ben. "Je li Jason dobro?"

Nob'cobi je zadihano kimnuo. "Onaj kavez je uništen. Harry i moj brat krenuli su za tvojim neprijateljem da ga pokušaju zaustaviti. Odveo sam dječaka i ženu na ono mjesto... u ured. Na sigurnom su. Ja ih čuvam. Harry kaže da moraš požuriti."

"Znam."

"Dovedi pomoć!"

Ben je prekinuo kontakt i ustao. Morao je vratiti kipić prije nego što... Dovraga! Shvatio je da mu nešto nedostaje. Puška je još ležala tamo gdje ju je ispustio. Opipao je leđa i pretražio malu pećinu. Nije bilo ruksaka. Kao ni figurice koja je bila u njemu.

Sin jari!

Gad ga nije ubio zato što je našao ono što mu je trebalo da upropasti misiju. Bez figurice, Ashley nije bilo spasa.

Kakav pokvareni lopov! Razgledao je prostoriju i zaustavio pogled na aluminijskoj transportnoj dasci s dijamantnom osovinom. Izvukao je nož iz pojasa i odvojio vlakić od plastičnih dasaka koje su jos bile privezane za motornu. Možda...?

Ashley je uočila da su njeni zahtjevi uznemirili Tru'gulu, ali na kraju je ipak pristao povesti nju i Michaelsona do odaje umba. Da bi došao do odaje, Tru'gula je morao odgurati lovce s puta. Neki od njih gledali su ga kao da je poludio. Uspio ih je dovesti do odaje služeći se silom i riječima koje su zvučale kao prijatnja.

Michaelson je hodao po odaji pogledavajući mušku figuricu umba s blagim izrazom gađenja. "Ovo je bila samo pretpostavka", rekao je. "Ne sviđa mi se što na temelju toga dovodiš svoj život u opasnost."

"To je logično razmišljanje. Sin'jari će se sigurno ovuda pokušati vratiti u selo. Samo ga moramo pričekati i suočiti se s njim."

"Što ako se već vratio?"

Uzdahnula je. "Ne vjerujem. Sigurno bismo već čuli za njega. Bio bi prvi koji bi nas napao." Ashley se osvrtna po maloj odaji. S Tru'gulom i šest stražara činila se pretrpanom. Još je lovaca čuvalo prilaz do odaje, ali glasine će se na kraju proćuti i doći će i ostali. Nadala se da će uspjeti uhvatiti Sin'jarija prije nego što dođe do cirkusa. Gomila bi mogla postati opasna prije no što uspije dokazati svoju nevinost.

Kao potvrda njenih misli, čulo se sve glasnije komešanje u tunelu. Vika se pojačavala i odjednom je u sobu uletjela bujica tijela. Nekoliko njih još se borilo kotrljajući se po podu.

Michaelson ju je povukao iza sebe. Čak je i Tru'gula zaštitnički stao ispred nje.

Gledala je lovce kako se bore s drugim Mirni'sweejima. Mnoštvo napadača ubrzo je svladalo nekolicinu lovaca. Da stvar bude gora, samo jedan ubod kopljem ili nožem izazvao bi grčeve kod lagano ozlijeđenih.

Ubrzo su samo ona, Michaelson i Tru'gula bili na nogama. Okruživalo ih je barem deset niskih mišićavih napadača.

"Silaris!" rekao je Tru'gula i pljunuo prema njima.

Napadači se nisu micali, očito se bojeći napasti jednog od staraca.

Zvuk iza njih usmjerio je pozornost svih nazočnih na crvotočinu. Sin'jari je izlazio iz otvora zajedno s dva ružna Mirni'sweeja. Ashley je prepoznala dvojicu s kojima je Sin'jari prije bio ovdje. Uočila je i sličnost između njih i napadača koji su blokirali ulaz. To su bili Sin'jarijevi ljudi, njegov klan.

Sin'jari se nasmiješio pokazujući sve zube. Nije morao ništa reći. Samo je stavio ruku na nož i krenuo prema Ashley.

Uzdahnuvši, Ashley je shvatila da ih je nagovorila da dođu u stupicu.

Ben je sve brže jurio na Harrvjevoj dasci. Stjenoviti zidovi razvukli su se u nejasne crte. Spuštajući se pod najvećim gasom ubrzao je na osamdeset kilometara na sat. Na zavojima se penjao do stropa.

Škiljio je oprezno motreći, spreman zakočiti čim ugleda izlaz. Izletjeti ovom brzinom iz crvotočine značilo bi sigurnu smrt. Pomaknuo je pušku koja gaje žuljala pod kukom.

Ajde više, izlaz bi trebao biti već blizu, mislio je. Možda bi, kad bi se koncentrirao i poslužio svojim moćima heri'hutija, bio u stanju procijeniti koliko još ima do kraja.

Opustio je oči i umirio srce. Čak i prije no što je došao u potrebno stanje, netko je stupio u vezu s njim. Netko me zove. Pred njim je izronio obris. Pred očima mu je bilo nešto poput prozirnog duha. Lice s ožiljkom. Tru'gula.

Lik je nekoliko puta zatreptao, a zatim progovorio. "Požuri!"

"Znam. Već sam dobio tu poruku", odgovorio mu je.

"Pogledaj onda mojim očima."

Na samo nekoliko sekundi tunel je nestao i našao se u odaji umba. Vidio je i zastenjao. Srce mu je poskočilo i veza se prekinula.

Molio je Boga da mu da veću brzinu dok gaje bijes sve više ubrzavao.

Michaelson je pokušao spriječiti Sin'jarija da priđe Ashley, ali na njegov pomak prsta, odvukla su ga petorica silarisa.

Ashley je pogledala Tru'gulu. Neuspješno se koprcao u stisku dvojice napadača. Ni od njega nije mogla očekivati pomoć.

Sin'jari joj je prišao. "On ne pomoći. On slab."

Ashley je bila zaprepaštena njegovim riječima. "Govoriš engleski?!"

Kimnuo je. "Naučio sam svog neprijatelja. Najbolji način..." Na-mrštio se, razmišljajući o idućim riječima. "... da ih se razumije", pokušala mu je pomoći.

Nasmiješio joj se kao daje malo dijete. "Ne. Da ih se ubije."

Prislonio joj je nož na vrat i nacerio se. "Otrov. Prava riječ?" Pokazao je na mrtve lovce.

Kimnulaje.

Zarezao se po prstu i mahnuo kao da to nije ništa. "Ja vodim silaris. Nas otrov ne ubije. Mi jaki. Mi vodimo."

"A Bo'rada? Mislila sam da ti je on vođa."

"Bo'rada?" Na licu mu se ocrtavalo gađenje. "Nema pameti. Ja vodim Bo'radu."

Shvatila je da se ovo zakuhalo davno prije njihova dolaska. Svojim pojavljivanjem zamalo su mu pomutili planove, ali uspio je sve okrenuti u svoju korist.

"Sad ja vodim. I kažem da vas sve ubiju. I sve ostale koji dođu."

Ashley je zavrtjela glavom. "Neće ti poći za rukom. Tru'gulini lovci ti neće dopustiti."

Oči su mu lukavo zasjajile. Pokazao je na Tru'gulu. "Loš. Pomogao drugima ubiti Mo'ambu." Potapšao se nožem po grudima. "Ja saznao." Zamahnuo je sječivom kroz zrak. "Ja zaustavio."

Dakle, Tru'gulu će proglasiti sudionikom u zločinu, zavjerenikom. Mrtva usta ne pričaju. Pogledala je starca, ali oči su mu bile napola zatvorene.

I Sin'jari je to primijetio. Gurnuo je starca prstom i nekoliko su minuta razgovarali i izmjenjivali gnjevne riječi. Tada mu je Sin'jari okrenuo leđa i ponovno pogledao Ashley. Pokazao je palcem na Tru'gulu. "Ne pametan. Zvao pomoć. Ali nikoga nema. Mo'amba mrtav." Nacerio joj se. "A sada i ti."

Podigao je otrovni nož i krenuo prema njoj. Pokušala je uzmaknuti, ali silarisi iza nje čvrsto su je držali.

Upravo kad ju je Sin'jari koščatom rukom zgrabio za grlo, začula se buka iz crvotočine. Sin'jari je pogledao prema izlazu.

Transportna daska je izjurila iz tunela i poletjela odajom. Ashley je odskočila. Zabila se u nekoliko silarisa i oborila ih s nogu.

To je unijelo dovoljno zbrke da se Ben uspije izvući iz crvotočine. Bio je na nogama prije nego što je itko uopće postao svjestan njegove nazočnosti. Podigao je pušku i uperio je u Sin'jarija. "Prijatelju, savjetujem ti daje ostaviš na miru."

Sin'jari je zasiktao na njega i krenuo nožem prema Ashleynim grudima.

Ben je zapucao.

Ashley je gledala kako se lijeva strana Sin'jarijeve glave odvaja od ostatka tijela. Ostao je stajati pola sekunde, još držeći nož, a zatim se srušio na pod.

Nekoliko je silarisa jurilo na Bena. Zamahnuo je puškom i dvaput opalio. Dva su se tijela srušila na pod. "Još netko?"

Odjednom se, kao čarolijom, iza skupine silarisa pojavila hrpa lovaca naoružanih dugim kopljima.

"Upoznajte neke od mojih prijatelja", rekao je Ben sa smiješkom. "Uputio sam im brzi poziv prije nego sam došao. Ova bi vražja heri'huti komunikacija mogla zatvoriti telefonske kompanije."

Ostavši bez vođe, silarisi se nisu pretjerano opirali i uskoro su ih grubo odveli.

Ashley je potrčala do Bena i bacila mu se u zagrljaj. "Dobro si. Nisam znala... što je Sin'jari učinio tamo gore." Stisnula se uz njega i u sigurnosti njegovih ruku rekla riječi koje je tako dugo držala u sebi. "Volim te."

"Molim? Što si to rekla?" rekao je odmaknuvši se da je pogleda ravno u oči.

"Ja... volim te."

Vratio se u njen zagrljaj. "A, to. Znao sam ja to. Samo sam se pitao kad ćeš već jednom shvatiti."

"Daj šuti." Poljubila gaje.

Prislonio je usnice na njezino uho. "Znaš, još netko čeka zagrljaj i veliki poljubac."

Odmaknula se od njega, držeći ga rukama za ramena. "Želiš reći...?"

Kimnuo je. "Jason je dobro. Samo je malo potresen, kao i svi mi."

Suze su joj zamaglile pogled na nasmiješenog Bena. Ponovno ju je čvrsto zagrljao i u tome je osjetila potporu kao nikad dotad. Potporu obitelji.

Još u Benovu zagrljaju, primijetila je kako Bo'rada ulazi u odaju. Očito zbunjen, prišao je unakaženom starcu i vatreno progovorio. Ovaj mu je odgovorio na isti način. Bo'radine su oči postajale sve veće.

"Ostavim te na sekundu", prošaptao je Ben, "i vidi u kakvu se gužvu uvališ."

Kad je Tru'gula završio, vođa se s gađenjem zagledao u Sin'jarijevo tijelo, a zatim se okrenuo Ashley i Benu i svečano se naklonio. Nije bila sigurna je li to znak isprike ili zahvalnosti.

Ben se izvukao iz zagrljaja. "Zaboravio sam." Prišao je Sin'jarijevu tijelu, otvorio torbicu na njegovu remenu i iz nje izvukao dijamantnu figuricu.

"Ohna\ Podigao ju je da je svi vide, a zatim je stavio na postolje pokraj muške figurice. "Zgodan par, zar ne?"

TRIDESET SEDAM

Jason je sjedio na prljavom stolcu u razrušenom predsoblju Blake-Ivjeva ureda. U krilu je držao svoju slomljenu igricu i pokušavao je zalijepiti. Harry i njegova družina prijatelja bili su negdje vani, patrolirajući i pazeći. Otkad je dizalo odletjelo u zrak, Harry je inzistirao na temeljitom nadgledanju okolice.

Jason je znao da bi morao ostati otraga u uredu sa Sandy, ali uz nju se osjećao nelagodno. Samo je buljila u prazno i kovččala kosu oko prsta. Nije ništa rekla čak ni kad je izašao.

Razmišljao je o tome kako gaje Ben spasio i očajnički se nadao da će se uskoro vratiti s njegovom majkom.

Sledio se kad je začuo slabašni zvuk škripanja. Dopirao je izvana. Vjerojatno je to bio Harry ili netko od njegovih. Ili nije? Opet se začuo zvuk kao da netko uokolo pomiče daske.

Tiho je ustao i krenuo prema hodniku, prema sigurnosti. Ali kad je ponovno začuo zvuk, znatiželja je prevladala. Okrenuo se i zakoračio u smjeru razrušenog ulaza u zgradu.

Samo će proviriti. Moglo bi biti važno, a možda i nije ništa bitno.

Držeći dah da ne otkrije svoj položaj, prikrao se iza prevrnutog stola kako bi imao što bolji pogled.

Zagledao se, čekajući da se zvuk ponovi kako bi mogao odgonetnuti odakle dolazi. Bojao se čak i trepnuti da nešto ne propusti, ali nije vidio ništa osim kratera od eksplozije i hrpe krša razbacanog na njegovim rubovima. Ništa se nije kretalo.

Počeo se uspravljati. Vjerojatno je to bilo samo...

Tada je istodobno vidio i čuo. Ispod hrpe krša i cigli dvadesetak metara od njega virila je njuška. Bila je teško uočljiva, dobro skrivena među crnim stijenama i spaljenim krhotinama. Da se nije pomaknula, ne bi je ni primijetio.

Ponovno se pomaknula. Razmicala je krhotine dok se nije pokazalo crno oko. Činilo mu se da gleda ravno u njega. Znao je da je to čudovište koje je gaje njušilo kad je bio zavezan. Ono koje je Ben nazvao Mrvica. Ukočio se, bojeći se privlačiti pozornost na sebe.

Vidio je da zvijer spušta glavu na tlo. Očito je još bila ošamućena i oporavljala se od eksplozije. Morao je nekoga upozoriti daje preživjela.

Tada je začuo novi zvuk.

Glas. Poznati ženski glas. Plač.

Linda je dotrčala, pogleda prikovanog za krater. Lice joj je bilo zaprljano, a kosa zapletena i raščupana. Oči su joj bile pune suza.

Iza nje se pojavio Khalid, pušeći cigaretu. "Gotovo je", čuo ga je kako govori. "Dječak je mrtav."

Linda je prišla rubu kratera i počela hodati oko njega. Jason je shvatio da će doći na metar od skrivene zvijeri.

Istrčao je iz zgrade i zaletio se do ruba kratera. "Linda! Makni se! Trci!" povikao joj je preko rupe.

Kad ga je ugledala, poskočila je mašući rukama kao preplašena ptica. "Jason?" Činilo se da su je njegove riječi i iznenadna pojava prestravili. Poskliznula se i pala u krater.

"Pazi!"

Zvijer je krenula u napad skačući s urlikom iz hrpe krša kao u nekom lošem horor. Uspravila se. Tamo gdje joj je bila šapa, virila je bijela kost. Cijela strana tijela bila joj je spržena. Krenula je prema Lin-di koja se šćućurila na dnu kratera.

"Ne!" vrisnuo je Jason.

Khalid je prvi reagirao počevši panično pucati na zvijer. Privučen bukom pištolja, Mrvica se okrenuo Khalidu. On je vrisnuo i primio se za džep, očiju tako raširenih da se činilo da će iskočiti. Gotovo se nije ni opirao kad ga je čudovište zagrizlo. Samo je slabašno zastenjao kad ga je Mrvica povukao u zrak, držeći ga raljama oko struka.

Ali bio je pretežak za sada slabu zvijer i Mrvica se srušio na krhotine i dalje ga držeći u zubima.

Linda se užasnutog lica četveronoške popela na drugu stranu kratera. Zvijer se puzeći udaljavala, vukući Egipćanina sa sobom.

Khalid se trzao u zagrljaju zubi. Ruke su mu još bile slobodne, ali nije upotrijebio pištolj koji je držao. Umjesto toga, pokušavao je izvaditi nešto iz džepa.

Krv mu je navirala na usta kad je uz nagli trzaj i pobjednički uzvik izvukao ruku. Jason je prepoznao predmet koji je držao. Khalid mu gaje već bio pokazao. Radiodašiljač povezan s bombama.

I Linda gaje uočila. "Nemoj!" povikala je.

Khalid se bolno osmjehnuo. Krv mu je sve jače tekla niz usnice. Podigao je ruku.

"Ne!" vrištala je Linda.

Prije nego što je uspio pritisnuti detonator, čudovište se zgrčilo i za-treslo ga. Odašiljač mu je ispaao iz ruke i otkotrljao se pola metra od njega.

Ispružio se da ga dohvati, ali nije mogao do njega. Jason je vidio kako je sve slabija životinja omlohavila. Khalid je okretao očima u agoniji, pokušavajući se izvući iz stisnutih ralja i doći do odašiljača. U drugom pokušaju prsti su mu okrznuli rub naprave.

Jason nije više čekao. Potrčao je naprijed.

Linda je povikala: "Makni se!"

Ignorirao ju je. Došao je do naprave nekoliko sekundi prije Khali-dove ruke. Khalid gaje opsovao pljujući krv. Dječak je skočio natrag.

"Daj mi to, dečko!"

"Ne." Jason je uzmaknuo još jedan korak, izvan njegova dosega.

"Onda umri." Khalid je podigao drugu ruku, u kojoj je još držao pištolj. Cijev je zamalo dodirivala dječaka. Posljednje stoje Jason vidio bio je bljesak pucnja.

Ashley se uspravila i ispružila noge u odaji ohne. Udarila je nogom Harrvjevu aluminijsku dasku. Četiri sata vožnje od sela Mi* mi'sweeja na Benovim leđima! Masirala je donji dio leđa zglobovima prstiju. Prokletstvo! "Idemo", javio se Ben izvana. "Čisto je. Bolje da krenemo."

Izašla je iz male prostorije u Alfa pećinu. Pitala se hoće li ikad ponovno vidjeti ovo mjesto. Iako neizmjerno umorna, nasmiješila se. Napokon!

Ali kad je ugledala prijevozno sredstvo koje ih je čekalo, osmijeh joj se istopio. "Motor?" Spustila se liticom do Bena.

"Mora se priznati da Harry radi opake strojeve", rekao je.

Kimnula je hodajući iza njega. Šteta što je Harrvjev brat Dennis morao ostati s Mirni'sweejima, ali njegov bi ih ozlijeđeni zglob usporio. Dolazio je pješice sa skupinom njihovih lovaca. "Ne bi me bilo briga ni da idemo na magarcu", rekla je. "Moram vidjeti Jasona."

"Znam. Muči me što ne mogu uspostaviti kontakt s Nob'cobijem. Drži se." Za nekoliko su trenutaka jurili kroz tminu prema udaljenoj svjetlosti baze.

Ashley se stisnula uz Benova leđa i naslonila obraz na njegovo rame. Čvrsto gaje zagrlila i gotovo je mogla čuti otkucaje njegova srca.

"Gledaj okolo da ne bismo naletjeli na nekog crak'anaV povikao je. "Ta se čudovišta šuljaju po cijeloj pećini."

"Samo vozi ravno prema bazi. Nije me briga hoće li nam nešto stati na put. Pregazi sve pred sobom."

Osvrtala se uokolo tražeći bilo kakav znak kretanja. Ništa osim tame. Uskoro su se približili bazi i tama se pretvorila u zagasiti sumrak. Kako je mrak nestajao pred svjetlima kampa, zrak je ispunjavao sve gori smrad. Nabrala je nos. "Moj Bože."

"Naviknut ćeš se na to."

Molila se da se to nikad ne dogodi. Kad je vidjela užase razaranja, zatvorila je oči. Kako je Jason to preživio?

"Još malo i stigli smo!" povikao je Ben.

Odjednom se iza prevrnutog automobila s desne strane pojavila krvava njuška. Ben ju je uočio i pritisnuo gas. Motor je pojurio naprijed, ostavljajući zvijer koja je urlala daleko iza njih.

"Tamo", rekao je Ben naposljetku, pokazujući rukom.

Već ga je uočila. Iako napola spaljen, Blakelyjev je ured još stajao na mjestu. Ben je usporio i skrenuo iza ugla zgrade.

Kad je ugledala prizor ispred njih, Ashley je stalo srce.

Ne! Skočila je s motora. Velika strvina zvijeri ležala je ispružena samo nekoliko metara od zgrade. Khalid je mlitavo virio iz njenih ralja. Mrtve oči na blijedom licu buljile su u strop.

Ali nije ju to potreslo. Harry je bio nagnut nad malim beživotnim tijelom koje je ležalo na stijeni.

Ne, molila se, ne sada, na kraju.

Ben ju je sustigao i primio za rame. "Čekaj", rekao je.

Istrgnula se odgurnuvši mu ruku. Prišla je Harryju, koji je ustao i maknuo se sa strane. Ben ju je dostigao.

"To nije Jason, Ash", rekao je zagrlivši je. "Pokušavao sam ti reći. Vidio sam ti na licu što misliš."

Gledala je lovca prostrijeljenih grudi. "Tko je to?"

Ben je kleknuo pokraj mrtvoga prijatelja i stavio mu ruku na rame. "To je Nob'cobi. Sad mi je jasno zašto ga nisam mogao dozvati." Po-gledao je Harryja. "Sto se dogodilo?"

Harry je bio na rubu suza. "Otišao sam provjeriti ima li preživjelih u eksploziji kod dizala. On. je ostao čuvati zgradu", objašnjavao je. "Dok me nije bilo, vratili su se Khalid i Linda." Nastavio je pričati kako ih je napao crak'an i kako je Khalid prije smrti pokušao sve dići u zrak. "Lovci su gledali, vrebajući pravi trenutak da se umiješaju. Kad je Jason zgrabio odašiljač, Khalid je pucao na njega. Ali Nob'cobi je odgurnuo dječaka i zaštitio ga svojim tijelom."

Ashley je kleknula uz Bena. "Spasio mi je sina."

"Da", rekao je Harry. "Jason je dobio dobar udarac u glavu. Onesvijestio se na nekoliko sekundi, ali sad je dobro. Linda ga je odvela -"

"Mama!"

Ashley se naglo okrenula prema zgradi. Jason je stajao na razrušenom ulazu s glavom u zavojima.

"Jasone!"

Ustala je i potrčala prema njemu. Bacili su se jedno drugom u naručje. "Ljubavi moja, tako mi je žao." Čvrsto gaje grlila.

"Volim te, mama."

Nije ga ispuštala ljuljajući ga u zagrljaju.

Ben je pokazao na veliku strvinu. "Mislio sam da sam ubio tu prokletu zvijer."

"Očito je bila žilava poput tebe", rekao je Harry.

Linda se pojavila na vratima sa širokim osmijehom na licu. Jason ju je ugledao i izvukao se iz Ashleyina zagrljaja. Obrisao je nos i poravnao zavoj, očito posramljen svojim djetinjim pokazivanjem potrebe za majčinskom ljubavi.

Ashley se nasmiješila. Zar je već došao u te godine?

Odjednom je Harry povikao: "Gledajte!" Pokazao je prstom prema stropu.

Ustala je i pridružila se ostalima, gledajući što Harry pokazuje.

Pod treperavim svjetlom nekoliko preostalih reflektora polako su se spuštali okrugli padobranci. Iz časa u čas sve ih se više otvaralo, dolazeći s vrha okna dizala. Svi su padobranci imali halogene svjetiljke kojima su šarali uokolo dok su se spuštali. Za nekoliko minuta bilo ih je na stotine, leteći u svim smjerovima i šireći se nad cijelom bazom.

Kao krijesnice u toploj proljetnoj noći.

"Tko je to?" upitao je Jason.

"Rekao bih da nas konjica dolazi spasiti", odgovorio je Harry.

Ben se osmjehnuo. "Bilo je i vrijeme!"

EPILOG

MOUNT EREBUS. ANTARKTIKA

Ben se s uzdahom uvukao u krevet. Kakav dan! Privio se uz Ashley. Promrmljala je nešto u snu i okrenula se. Stavio joj je ruku na trbuh. Već se vidjelo. Prošla su četiri mjeseca, ali nije pokazivala nikakvu namjeru odustati od kulturološke studije Mirni'sweeja. Koliko ju je poznao, neće se ostaviti olovke i papira dok joj ne pukne vodenjak.

Nasmiješio se u tami i ispružio s rukom pod glavom, zagledan u strop. Skoro su u potpunosti obnovili Alfa bazu. Repelent na osnovi zvuka koji je Linda razvila uspješno je držao crak'ane na udaljenosti. Njezin je tim biologa došao do još jednog otkrića: nestajanje zaštitnog sloja plijesni oko Mirni'sweeja nije bilo rezultat neravnoteže između umba i ohne, kako je rekao Mo'amba, nego pojave novih gljivica koje su sa sobom donijeli ljudi. Tako je Sin'jari zapravo i bio u pravu - ljudi su bili krivci. Barem neizravni.

Ben je zijevnuo i protegnuo se, mrtav umoran. Kao heri'huti imao je bezbroj dužnosti u plemenu. Nije čudo što mu je Mo'amba htio prepustiti taj teret. Ipak, osjećao se obveznim nastaviti sa svojom ulogom u znak sjećanja na starca. Bar dok djetesce s darom heri'hutija ne naraste. Nadgledao je lomljenje ljuske, stoje bila još jedna od njegovih dužnosti. Dijete koje je Mo'amba prije smrti nazvao Tu'shama bila je djevojčica, prva žena heri'huti u plemenu. Njezin je spol zaprepastio zajednicu, ali Ben nije mario. Muškarac ili žena, njegova je zamjena bila tu!

Uvukao se dublje pod deku. Zapravo se ne bi smio žaliti. Posao je imao i dobrih strana. U slobodno je vrijeme mogao istraživati bespuća pećina. Lovci koji su hodali mračnim putovima pokazali su mu tako čudesne prizore daje ponekad mislio da sanja.

Čak i kad su skupljali izmet crak'ana.

Zatvorio je oči. Uskoro će jutro. Prevrnuo se na stranu i zagrlio Ashley.

Dok je tonuo u tamu, nešto je dodirnulo njegove snove. Slabašno i bojažljivo. Netko gaje zvao.

Otvorio se odgovarajući na poziv, ali kontakt je izbljedio. Trajao je samo trenutak, poput toplog povjetarca na hladnu obrazu.

A zatim ništa.

Tko je to bio?

Pod rukom je osjetio pokret bebe u Ashleyinu trbuhu. Sjetio se Mo'ambinih riječi. Krv ne laže.